

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА **1963**

(Грани Агни йоги 1963)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1963
год.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти

копаеш гроба и на своята собствена религия.” Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на
Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чраз преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за

Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА
Б.Н.АБРАМОВ

(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов
от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: "Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот". Последвал отговор: "Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай". Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция - временно, но свършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези "бисери" е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложиени от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такава изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна - да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на

Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. "Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа". (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих "Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи" или за неговото платно "Агни Йога"...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото "аз" израсне в колективно, а след това стане едно с голямото "Аз", с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. "Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на крайщата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество". (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината,

постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

(Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята поредното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите (Бялото Братство) за хората от епохата на Водолея.)

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това

чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К. Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е

формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н.К.Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обозрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Рерих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за

десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не жънел буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1963 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като всички те са дадени от Единния висок Източник. Б.Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните Записи с думите "Туру" и "М.А.Й." (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на Записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

ЗАПИСИ НА БОРИС НИКОЛАЕВИЧ АБРАМОВ ОТ 1963 ГОДИНА

1963 г. 001. (1 януари). „Вятърът се връща на своя кръг”, - само че тези кръгове никога не могат да бъдат същите, а в спиралата на времето винаги са разположени над предидущите. Така че преминаването привидно на предишния цикъл не е еднакво. И този цикъл вече не е предишният, а нов. Обиколката на спиралата на годишния цикъл е аналогична на предшестващия, но е постоянно нов с възможностите за растеж и развитие на тези положения, които са били проявени в изминалата година. Растежът и на лошите, и на добрите дела продължава. Но как да се пресекат лошите и да се даде възможност на благите да се развиват? Нима добрият стопанин ще сее гнили семена или плевели? Безусловно няма. Така е и в планетен мащаб: на лошите семена и на проявите от миналата година може да не се дава място върху нивата на бъдещата година, но на добрите може да се даде. Планирането на живота по

същество е Космически принцип. Животните са лишени от тази възможност с много малки изключения, но хората я имат. Народите, планиращи своето бъдеще, неизменно ще изпреварят тези, които живеят на самотек. В плана се влага творческата воля, планът изключва стихийното течение на живота, планът въвежда кристализираната мисъл на колектива в рамки и се осъществява неизменно в една или друга степен. Много зависи от нивото на съзнанията, осъществяващи плана, но самият план е подобен на канали, по които енергията на водата се насочва в желаното направление. Ще дойде време и колективното съзнание ще концентрира съзнателно мощта на съсредоточената мисъл на народите върху нужните явления от планетен мащаб за осъществяването им на Земята. Отначало това ще тръгне по обичайния път, а после през тънкото в плътното и в много области без посредничеството на обичайните земни начинания. По този път съзнателно ще бъдат приведени в равновесие стихии и подземният огън, ще се регулира климатът и много други явления от живота на планетата. Човечеството ще осъзнае мощта на колективното, обединено, дружно, хармонизирано мислене като могъщо оръжие за обуздаване на стихийните явления. Но хората трябва да разберат какви възможности се намират в тяхно разпореждане, какви сили са им дадени от природата, тъй като може да бъде осъществено само това, възможността за което се допуска от съзнанието. Пределът на човешките възможности е ограничен от съзнанието, тоест от висотата, широтата и вместимостта на разбирането от дадения момент. Отрицателите няма да разберат нищо и няма да овладеят нищо, но неотричащите и вместилище наистина ще наследят Земята и всички нейни съкровища, както и всички съкровища на Космоса с всички безпределни възможности за развитие на духа и утвърждаване на неговата власт над материята с всичките нейни разкрити и скрити свойства. Приемането на възможността в съзнанието приближава до нейното овладяване. Хората никога не биха полетели, ако не бяха допуснали, че това е възможно. Тези, които прокарват в пространството каналите на възможностите за бъдещи достижения, могат по право да бъдат наречени пионери на мисълта, водещи, първооткриватели. Няма да ограничим свободата на полетите на тяхната творческа мисъл със своето ограничено разбиране на живота от днешния ден, тъй като те вървят преди времето, тъй като те са устремени в бъдещето, тъй като те представляват съкровище на държавата.

1963 г. 002. Добре е когато отпада проявата на лични желания и на тяхно място застава еднаквото отношение към полюсите на причините, предизвикващи желанието - например: топлина или студ, ситост или глад, печалба или загуба, осъществяване на желанието или невъзможност то да се

осъществи. Овладяването на полюсите на желанието дава власт над него. Когато формата на желаното следствие е пусната в колелото на изпълнението и енергията на личната заинтересованост е потушена, желанието неизменно се осъществява. При това астралното начало се изключва от процеса. Ние Желаете свръхлично. Не става дума за равнодушие и безчувственост, а за безстрастно отношение към биполярността на ставащото, тоест за равновесие.

1963 г. 003. (2 януари). При обикновения човек секторът на мислене е ограничен в дъгата на неговото съзнание. Неговата ширина и способност за вместиране зависи от броя градуси на дъгата. Затворената дъга, тоест кръг на съзнанието Наричаме пълна. В тази дъга в процеса на мислене е активна не цялата площ на сектора, а само негова малка част. Преобладаването на тази част влече след себе си понижаване на активността и затихване на другата. Много съзнания живеят в обичайните и предпочитани секции от сектора и с това ограничават възможната пълнота на психическия живот. Само пълният кръг на съзнанието и при равномерно, тоест хармонично функциониране на цялата площ на кръга може да се създаде симфония на арфата на духа, когато всички негови качества се развиват без да си влияят едно на друго. А ущърбът от дисонанса може да бъде огромен. Например развитието на преданост без постоянство или на любов без самоотверженост, или на мъжество без самоконтрол, или на огненост без равновесие, или събиране на психическа енергия без участие на сърцето. Така че само синтезът на симфонията на качества дава висшето достижение. Съсредоточаването на психическата активност в любимите канали няма да донесе всеобхватност на действията. Ето защо е нужен цял ред въплъщения в най-разнообразни и противоположни условия, народности и положения и срещи с най-разнообразни хора. Може да се отбележи как в някои животи бързо се сменят външните условия и срещи - това е показател за особената неотложност на пътя, когато трябва да се вмести най-голямо количество противоположности и да се изчерпи старата карма. Тогава синтетичното мислене е особено нужно, за да обобщи опита от дадения живот. Полезно, безусловно полезно е всичко, което допуска Учителя, но при съзнателно отношение към промените от страна на ученика и пълно доверие в това, че Учителят се стреми да даде най-добрия път. Тогава крачката е твърда и няма колебание, и всяко ново съчетание на външните условия е полезно. Да! Да! Да! Пълнотата на вседоверието обуславя неизменността на възхода на духа. Не си оставен, не си забравен, не си самотен, не си безпомощен и захвърлен, а Ръката е над вървящите към Мен. Затова когато е особено трудно да се

порадваме на неотстъпността на Този, Който Води и на проявата на невидимо Поръчителство.

1963 г. 004. (М. А. Й.). Ако променливостта на собственото съзнание се пренася върху Учителя и тя се приписва на неизменимостта на Владиката, то как ще се върви напред? Живеем в света на проявената двойственост. Проявата на активността на противоположностите не може да се избегне, но центърът на устрема остава винаги неизменен и насочен все към същата голяма цел, към завършване цикъла на земните възплъщения, към освобождаване от колелото на раждания и смърти. Целта на еволюцията на духа е винаги неизменна. Където и каквото и да се случи с него, в каквито и условия той да е възплътен, целта е неизменна. Разбирайки това може да се върви неотклонно, тъй като всеки живот на всеки човек на тази Земя има за свое крайно и никога не променящо се предназначение тази цел и само нея.

1963 г. 005. (3 януари). Ускоряването на темпа на живот приближава към огнените врати. Темпът на живот на човека от каменния век е бил съвършено различен. Даже бабите и дядовците от вашето поколение са живели друг живот, много по-бавен и по-беден на впечатления. Много от тях никога не са напускали родния град, село или домашното огнище. Сега темповете се измениха и се ускориха необичайно. Радиото, телевизията и самолета и другите средства за придвижване са увеличили скоростта на смяната на впечатленията, а главно, извели са съзнанието от този малък кръг, в който то е живяло по-рано. По неволя, слушайки радио мисълта облита целия свят и се приобщава към планетния живот. Телевизията скоро ще унищожи пределите на отдалеченост на зрителните разстояния и отначало чрез механичните апарати човекът ще овладее пространството, за да завърши по-късно това овладяване с помощта вече на своя собствен апарат на духа. Сега човечеството се обединява с посредничеството на механични установки и апаратури, после ще се обедини със сърцето и в духа. Ние полагаме много усилия за това. Но ще има, ще има единно дружно семейство на всички народи на Земята.

1963 г. 006. (М. А. Й.). Свойствата, вложени в човека от природата, не може да се извадят от съзнанието, но може те да се очистят и да се овладеят. Не може да се унищожи чувството на глад или жажда, но е възможно те да бъдат победени и да не им се даде власт над себе си. И животът дава широки възможности да се упражнявате в тези преодолявания. Съзнанието трябва да се очисти от животинското наследство и много свойства на човешката природа да се облагородят, те трябва да бъдат трансмутирани, а не да се унищожават. Аскетизмът не се одобрява от Учението, а също и подтискането и изтезаването на

плътта, но преобразяването на всички тези свойства на човешката природа е необходимо, за да се движите по-нататък и те не само да не пречат, а обратно, да вдъхновяват и възвисяват човека. Най-силното и възвишаващо чувство, насищащо съзнанието с творческа мощ - това е любовта, но нито едно земно чувство не е така унижено, както тя и не е принижено до чудовищните форми на своето изразяване и стъпкано в калта. Тази област изисква особено очистване и особени усилия тя да се възвиси. Тъй като това е основа на творчеството, ако тя е очистена с красотата. Законът на живота е обединяване на противоположностите. На духовния план това означава най-висше творчество на духа. Началата творят, обединявайки се и отразявайки творческата мощ на сливането в своето висше творчество и на Земята. Не да се унищожават, а трябва да се вдигнат стъпканите от невежеството, грубостта и тъмнината дарове на небето, тъй като в тяхната основа е заложен огънят.

1963 г. 007. (5 януари). Откъде ще се вземат високите мисли, ако на Земята те никога не са посещавали съзнанието? И какво ще им съзвучи в човека? И как и с какво ще се притеглят те към познаващия център? Ако няма поне мъничко, към което би могло да се приложи, съзвучието не може да се състои. Ето защо приемането в съзнанието поне на частица, поне на искрица Светлина, поне на малко мисли, извеждащи от сферата на обичайното, има много голямо влияние върху условията на надземното пребиваване. С обичайното, тоест това, към което е привикнал човек на Земята и с което той се е сраснал, там е невъзможно да се живее, тъй като условията не позволяват. Затова има толкова телесни и толкова материални привички, умъртвяващи съзнанието. Но даже изкуството извежда от рамките на рутината, даже музиката вече не е материална, както не е материален и звукът, и цветът, и съчетаването на цветовете. Не е нужно много, за да се откъснете от привичния кокошарник. Изкуството е път към Светлината. Знанието е път към свободата. Устремът е крила на полета.

1963 г. 008. (М. А. Й.). Призовалите очакват призованите и следят за всеки. Радват се на напредъка и се натъжават от спирките и задръжките. Ценят предаността, любовта, устрема и, главно, постоянството, тъй като какво струват всички тези качества, ако отсъства постоянство. Най-добрият способ за утвърждаване на постоянството е ритъмът, който представлява и служи като форма за проява на постоянството. Постоянството в природата се проявява в ритъма. Ритъмът, веднъж установен, носи вече сам и придвижва. Аритмичните действия са ненадеждни и не дават желаните резултати. Голяма сила се съдържа в ритъма. Нека да е по малко, но всекидневно, и целта ще стане достижима.

1963 г. 009. Тайнството на Общуването се осъществява с пълнота на желанията на сърцето и мисълта. Мнозина искат, но не с цялото сърце, не с цялото желание, не с целия разум и не с цялата мисъл. Мисълта потича <...> в различни посоки, нараствайки магнитно в тях, но не в най-нужната.

1963 г. 010. Идваме Сами, Изпращаме Вестители, Посланици, носещи Поръчения, Изпращаме периодично Учението в света, но даже приемайки всичко това, хората изкривяват приетото, а Нашите преследват, подлагат на гонения и убиват, и сред преследванията и фанатизма мечтата умира, за да възкръсне отново и отново да бъде изпратена в света. Ние не Сме мечтатели, а реалисти-действителници и Нашите мечти под една или друга форма все пак се въплъщават в живота. И ако не бяха те, хората отдавна биха се унищожили един друг. Светът не приема творящите мисли и даже приемайки ги ги изкривява силно до неузнаваемост. Колко е дадено и колко не е прието. Сега даването върви под знака на Космическата неизменност. Това значи: или да приемеш, за да живееш, или да отхвърлиш, за да не живееш; но рушенето възтържествува. Процъфтяват пустини, жената е разкрепостена, събуждат се малките народи - това е въплъщаването на Нашите мечти в плътни форми. Ние Строим Новия Свят сред чудовищна съпротива и противодействие на заминаващите сили на стария свят. И са толкова малко тези, които с цялото сърце и цялата душа са с Нас. На строителите на Новия Свят поздрав и Нашата Поддръжка и Помощ.

1963 г. 011. (М. А. Й.). Във всяка мечта могат да се добавят елементи на Общото Благо и с това тя да се превърне в твореща реалност. Тази мисъл ще живее в пространството, донасяйки своите следствия. За какво да се мечтае? За подвиг, за героите, за всичко, което възвисява духа и го устремява нагоре. Във всяко явление внасяме своята корекция, издигаща съзнанието. Всичко може да се възнася, тъй като всичко има своя противоположен полюс. Съумейте да го извиквате за живот, преодолявайки височината. Така положително във всичко може да се намери искра Светлина и, утвърждавайки я, да се предизвикат за проява творящите енергии на Светлината. Но нека всяка мечта да бъде устремена в бъдещето, тъй като в миналото даже с мечта не може да се строи и твори. Мисълта от Светлината, проектирана в бъдещето, твори. Ако в миналото е имало нещо хубаво, светло и радостно, то може да се пренесе в бъдещето, задълбочавайки и разширявайки разбирането на новото стъпало на еволюцията. Творете с мечта. Преобразяването на живота се твори с мисъл - с мечта!

1963 г. 012. (7 януари). Да изпълним с красота своя свят, своето съзнание. Нека красотата да влезе във всяка мисъл, чувство, постъпка и дума. Нека даже облеклото да бъде красиво,

достатъчно банален вкус във всичко. Всичко трябва да се прероди с Красотата. През Красотата ще влезе Светлината и наоколо ще стане по-светло. Предишното ще противодейства в съзнанието. Тъй като даже подвижниците от миналите времена не са се обкръжавали с Красота и техният бит не е бил озарен от нея. Новият Свят няма да бъде построен без Красота. Новото ще се озари с Красотата. Но преди всичко тя трябва да се утвърди в своето собствено съзнание. Нека отсега нататък в него да царства Красотата. И нека вашият дар за Водещия да се състои в принасяне на Красота.

1963 г. 013. (М. А. Й.). Мисълта е правилна - ще се учим да се придвижваме в сънищата летейки. Можете да си внушите тази мисъл заспивайки. Може в своите съновидения вече да не ходите, а само да летите. Това ще помогне много при прехода в Тънкия Свят. Повече такива утвърждения трябва да се въведат в съзнанието при подготовката си за Надземния Свят. Ето, насън ти се прииска да помогнеш на болен човек да се вдигне и да върви сам и даже да полети, а сила и настойчивост не стигаше. Това показва, че липсват тренировки, тъй като в Тънкия Свят човек може всичко. Добре е да се ляга за сън с това съзнание. Нека сънищата да станат продължение на това, което е утвърдено в съзнанието през деня и нека всичко да бъде обвито в Красота. Този ключ отваря достъпа до Нас. С нея можете да преминете там, където няма достъп.

1963 г. 014. (9 януари). Придвижвай се напред преди новата задача. Много нови явления ще разтърсят света. Действителността не може да се отрича. В сънищата се отразява действителната степен на властта, достигната над себе си. Друга власт не Познаваме. Само тя единствено дава власт над елементите и стихииите вън. Сънят е подобен на смъртта. Както в смъртта, така и в съня се проявява силата или слабостта на духа. Сънят и смъртта в някои фази са продължение на психоактивността в земния план. Ние Живеем в света на творческите сънища и ги Осъществяваме на Земята. Ние Живеем за Земята и нейната еволюция. Небесното се осъществява само чрез земното. Само донесеният и утвърден в плътното идеал се утвърждава в Надземния Свят. Но идеалните плужеци се отхвърлят от Нас. Оправдан е практическият идеализъм, тоест приложен в живота. Друг не Признаваме. А това вече не е идеализъм, а сурова жизнена необходимост. Лъчът на мисълта твори и поражда. Както в голямото, така и в малкото. Когато твореният лъч на мисълта е в хармония с Моя Лъч, нейната сила нараства според степента на съзвучие. Себелюбието и личността не се съгласуват с вибрациите на Лъча. Мощта на огнената мисъл е в свръхличното. Огънят на пространството е безличен. Затворен от личните мисли и мислите на себелюбието в тъмницата на

ограничеността, той не може да прояви своята сила в тесните рамки на този малък свят. Творчеството на себелюбието е бедно. Може ли себелюбието да бъде огромно и силно? Може, но само у магьосниците и йерофантите на злото. Но тъмнината е крайна и сега е обречена. Личните емоции и мисленето за себе си укрепват астралното начало и личността. Освобождението на духа е в мислите и загрижеността за другите. Принасяйки мислите от себе си върху хората и съсредоточавайки се върху техните нужди и интереси, излизаме от затворения кръг на личността. Всички велики хора и Велики Духове са били признавани за велики от човечеството дотолкова, доколкото са се отричали от себе си в името на Общото Благо. По този начин всеки ден може да се започва с мисъл за него, за Общото, за Общочовешкото Благо. В тези мисли ще си отиде и ще се разтвори малкото "аз", сега е време за колектива. Сега колективът ще се учи да събира мощта на съсредоточената психическа енергия. Сега стройно съгласуваният и хармонично обединеният колектив ще привлича от Космоса силата на пространствения огън. И това, което не е по силите на сам човек, ще стане възможно за колектива. Когато цялото човечество се обедини в едно дружно, споено семейство на всички народи на Земята, тогава мощта на съгласуваните мисли на този колектив ще стане толкова могъща, че ще бъдат възможни феномени на въздействие върху дотогава неукротимите енергии на подземния и пространствения огън и управление на стихийните сили на планетата. Само че тогава място за личността вече няма да има. Индивидуалността не е личността. В огромния оркестър всеки музикален инструмент е индивидуален, но стройността на симфонията се дължи на хармоничното, съгласувано звучене на всеки отделен инструмент. Майтрея утвърждава Новия Свят на съгласуваността. Настана време за научен подход към изучаване действието на колективната мисъл. На някого все пак ще се наложи да се откаже от много предишни възгледи, за да не се окаже влачещ се на опашката на световната мисъл. Служителите на злото и привържениците на тъмните разрушители също ще положат усилия да овладеят силата на колективната мисъл, но масите не могат да бъдат увлечени с идеите за кръв и унищожение на себеподобните, и затова техните опити няма да имат такъв успех, както в лагера на строителите на Новия Свят. Аз Казвам: дошло е време да се заемете с мисълта и не само в ограничени аспект на внушението или предаването на разстояние, но и в целия широк размах на нейните неизчерпаеми и неограничени от нищо възможности.

1963 г. 015. (М. А. Й.). Ще мислим заедно как да помогнем на хората в областта на изучаване на мисълта. Първо: необходимо е да се укажат основните закони за проява на мислите, методите за селекция на чувствителните и

възприемчиви деца, условията за съгласуване на груповите съзнания, външните подробности на живота, в които те трябва да се поставят, необходимостта от опитни и знаещи ръководители, организацията и създаването не само на научни и изследователски институти по парапсихология, но преди всичко на съответстващи кадри. Без кадри делото няма да се придвижи напред. А кадрите изискват умела подготовка. Сред красива и живописна природа, сред прерасна музика, произведения на изкуството и други хармонични условия ще се възпитават чувствителни организми, които след време ще съставляват съкровище за държавата и които ще бъдат пазени като зеницата на окото. Невежият подход към най-тънките енергии е недопустим. Може да се скъсат тънките струни на духовната организация на човека. Арфата на духа е тънка и много чувствителна. Трябва да се познава много. Личният опит на отделни хора не е достатъчен. Ние ще помогнем много. Защо да се блъскате над това, което е известно от векове.

1963 г. 016. (10 януари). Само усиленият напрегнат устрем да се очисти зърното на духа от наслояванията, закриващи неговата светлина, е в състояние да извърши този труден процес. Безсмъртната Индивидуалност е в зърното, личността е външна черупка. И когато съзнанието се пренася в сферата на своята Триединна Индивидуалност, тоест в зърното (на духа), то (съзнанието) става непрекъснато. Това е степента на Архата. Думите „смъртен“ и „безсмъртен“ имат особено значение. Но къде да се намерят сили, за да се отхвърлят от себе си веригите на малката личност? В Мен. Аз Съм Водещият. Вечният пламък е в зърното на духа и той ще се разгаря все по-ярко и по-ярко в съзнанието, устремено към него, и в неговата светлина ще се разтвори малкото, временно, лично, преходно „аз“. Трябва да се разберат неговите елементи и да се отделят от това, което не преминава. Голямото „Аз“, непреходното, вечното... и малкото „аз“, временно, ограничено в едно въплъщение. Защо Говорим за бъдещето и Устремяваме в него? Освобождението е в него. В настоящето то не може да се достигне, тъй като процесът изисква време. Преображение, озарение, трансмутация на това, което е в това, което трябва да бъде и ще бъде е неизбежният път на необходимостта, пътят на Светлината, пътят водещ към сливане с Мен. Животът на личността, на личността от даденото въплъщение, е всичко на всичко само сън, но сън изтъкващ нишките на кармата на робството или на освобождението. В този сън трябва да се прозре до разбирането на действителността и да се живее, само предоставяйки съзнанието на Водещия. Ние сме достигнали степента на фактическо безсмъртие, тоест на непрекъснатост на съзнанието във всички състояния и във всички обвивки. Към това ви Водим. И у вас и у Нас зърното на духа е

безсмъртно. Но вие приковавате съзнанието към смъртните и временни обвивки, обличащи в дадения момент зърното на духа, а Ние - към зърното. Тялото не е „Аз-ът“, астралът не е „Аз-ът“, менталът не е „Аз-ът“. Всичко това са елементи, съставляващи личността на човека. Този „Аз“ е в зърното на духа. Съединяването или обединяването на съзнанието с него и означава истинско безсмъртие на човека. Да живееш, да мислиш и да действаш. Може да преживяваш и да постъпваш в живота, тоест усилвайки елементите на непреходното, или в смъртта, тоест потапяйки се в сферата, обречена на прекратяване на всички видове собствена активност в малкия кръг на своята проява. Тъй като даже физическото тяло не живее повече от стотина или не много повече, и то в редки случаи, години. Да се съсредоточава живота на съзнанието в него означава неизбежно да обричаш на смърт цялата сфера на съзнанието, свързало себе си с тялото и с обкръжението, в което то живее. Призоваваме да се устреми съзнанието извън пределите на кръга на обречеността. Указваме как да се събират и натрупват елементи на безсмъртието. Казваме как да се разчленят обвивките и техните функции и да се отделят те от Висшата Триада, в сферата на която се съсредоточава животът на Индивидуалността. Да се разбере различието между личността и Индивидуалността означава да се запали светилникът на истинското познание. Загубилият душата си я придобива. А душата - това е личността и личното „аз“ и нейните елементи. Загубата на душата, тоест на личността означава придобиване или намиране на Индивидуалността, тоест на своето висше „Аз“. Повярвалият в Мен, тоест свързалият по Лъча своето малко съзнание с Мен има вечен живот, към осъзнаването на който рано или късно ще го приведе Лъчът, ако само той не се отклони от пътя и не Ме предаде в угода на елементите на преходното в него. Защо Говоря за устременост? Говоря за това, че само тя единствено довежда до Мен. Как ще се приблизите без устременост? Та нали това е силата, движеща напред към целта, когато целта е осъзната. Провъзвестието е значително с това, че указва целта и дава направлението. Обвивките изискват внимание и грижа, но техният владика е „Аз-ът“, висшият „Аз“, заради растежа, развитието и натрупването на който те единствено и съществуват. Само по себе си тяхното съществуване е безсмислено и безцелно. Защо да съществуват, ако са обречени на унищожение? Тъй като освен опитът и отлаганията в Чашата на Индивидуалността от тях нищо не остава след всеки пореден кръг на възплъщение. Тялото отива в Земята, по същия начин се разпадат и астралната и ментална черупка на съответстващите им планове, след като Безсмъртната Индивидуалност ги е оставила. Трябва да се разбере и, разбирайки, да се приложи в даденото възплъщение осъзнатото

разбиране на същността на човешкия живот на Земята и неговото значение за надземното пребиваване.

1963 г. 017. (М. А. Й.). Нишката на живота е протегната над всички обвивки и извън тях. Тя трябва да се държи здраво, без да се изпуска нито за миг. Достатъчно е да бъде изпусната дори временно и пътят ще бъде загубен. А каква напрегнатост на постоянството и бодърстването се изисква от ученика, за да не се отклони. Цялото обкръжение и всички обкръжаващи са устремени изцяло към това да потопят лъча на разбирането в суматохата на живота на плътния свят. Обкръжаващите, с изключение на служителите на тъмнината, действат, разбира се, несъзнателно, но въпреки това силата на тяхното въздействие е голяма. Всичко това показва съпротивлението и противодействието на средата, което е необходимо да се преодолее и, преодолявайки го, да се продължи преодоляването непрестанно. Тъй като всички живеят и всички пораждат и чувства, и мисли, и действия. Тежки и задушавачи са човешките сфери. Трудно е на учениците да живеят в тях. Много неизживяни свойства задържат трудното обкръжение, което трябва да се намерят сили в себе си да се преодолее. Но Лъчът е над главата и Водещият не спи на поста си. Може да се върви и даже да се радвате на трудностите по пътя. Тъй като колкото по-трудно, толкова по-близко и толкова повече са възможностите за растеж.

1963 г. 018. (11 януари). Да! Вселената е безпределна. Да! Изискват се милиарди светлинни години, за да могат лъчите светлина от най-отдалечените, но видими с въоръжено око галактики да достигнат до Земята. И все пак духът на човека е извън разстоянието и извън времето. Духът е вечен, каквото и да става в тази безпределна Вселена. Духът е част от Космоса, имаща своето битие над всички негови форми. Тъй като има сфери на Космоса, където битието няма форма. За земния ум е трудно да си представи това, но известна аналогия може да се прокара между представата и понятието. Понятието включва в себе си представата за това явление или предмет, който се обхваща от него. Така също и безкрайно големите числа включват в себе си всички числа, които съществуват и които можете да си представите. Следователно има такива явления, които обхващат в себе си всички форми, които съществуват, макар и самите те да не са форма. Понятието „мъжество“ няма форма, макар да включва в себе си всяка форма на неговата проява. По такъв начин светът без форма, арупа (безтелесно битие) е нещо конкретно, макар и не облечено във форма. Седмият принцип на човека няма форма, както я няма и съответстващият на този принцип седми план на Космоса. По принцип всичко е седмично. Но Висшето е лишено от форма. Това, от което са произлезли всички видими форми, няма форма. Това е една от най-великите Тайни на Космоса и

човешкият разум не може да си създаде представа за това как става това, тоест да постигне тази Тайна. Но известна аналогия може да се приведе, наблюдавайки как студът рисува върху стъклото причудливите форми на неவிждани растения или как се преливат цветовете на залязващите лъчи на слънцето в Хималайските планини. От единичния лъч светлина, разложен на седем съставни и пет допълнителни, се формират при залез цветовете на снеговете на Хималаите, от Единния Елемент, разделен на седем основни и пет допълнителни, се сътворява цялото безпределно разнообразие на звездните светове на видимата и невидимата за окото Вселена. От Това, Което няма форма, се създава това, което е облечено във форма. И над всички видими и невидими за окото форми на всички проявени светове е духът, нямащ форма в своето висше изражение, но творящ (сътворяващ) всички тях. Тъй като всичко, което съществува, е резултат от творчеството на духа, това творчество, което е съдба на човека от началото на времето и цел на неговата еволюция.

1963 г. 019. (М. А. Й.). Не трябва да се смущавате от нищо. Да, Тайни има, но те са постижими, тоест познаваеми. Няма нищо във Вселената, което разумът да не може да познае. Зад пределите на човешкия разум съществува Разумът на Тези, Които са били някога хора и каквито ще станат някога хората. Всичко е познаваемо, всичко е постижимо и всичко е достижимо за човека, разбрал, че по безкрайния път на безпределното развитие няма нищо недостижимо и невъзможно.

1963 г. 020. (12 януари). Отговорен ли е човекът за своите сънища? Отговорен е безусловно, тъй като в сънищата се проявява свободно всичко това, което е било подтиснато, задържано от волята, но неизживяно напълно и докрай. Ако човек, да кажем, се е отказал от месото, но някъде в дълбините на съзнанието желанието да похапне от труп още не е изживяно, насън той може да вижда и да вкухва месна храна. И тези сънища няма да спрат, докато желанието не бъде изживяно, тоест изтръгнато от корен. Това се отнася в еднаква степен и до всички други слабости, страсти и възжеления. Не е достатъчно все още да не правиш нещо, нужно е самото желание за това да престане да съществува. Но как може да престане да усеща глад, ако човек е лишен от храна или другите естествени желания или усещания на тялото, лишено от тяхното удовлетворяване? Не може, но ученикът трябва да може да ги владее всичките и степента на това овладяване се проявява често в сънищата. Ако овладяването е осъществено напълно, то и сънищата и бодърстването ще покажат еднаква степен на реакция на съответстващото въздействие, а ако е само частично, то сънят ще разкрие тази частичност. Искреността на реакциите се разкрива най-ярко по време на сън. Разбира се, може да има рефлексни отзвучи на

изживени явления, но те не са отхвърлени, тъй като представляват кармична черупка. Но ако човек си казва: „Да, изживяно е“, а притаил се вътре някой казва: „Не“ - значи процесът не е завършен. Това „някой“ е нашият стар познат астралът, отглеждал векове своите наклонности, привички и подбуди. И главната задача е той да бъде победен и да бъде обуздан. Удовлетворяването на неговите желания не ги отстранява, а обратно, способства за техния растеж. Само лишен от храна той може да замлъкне и да се подчини. Затова Казвам: допуска се всичко, но само тогава, когато волята властва над всичко безусловно и преди всичко - над всички прояви на астрала.

1963 г. 021. (М. А. Й.). За набъбването на тъмнината може да предупреди само сърцето. И когато то подаде вест, трябва да бъдете внимателни във всичко, тъй като тъмнината се стреми да утежни и задълбочи, и усили всяко нежелателно свойство или настроение. И тогава се облекчава изявата на всички неизживени свойства и през завесата на тъмнината всичко започва да изглежда затъмнено. Опасен момент. Добре е да се защитите от него с всички достъпни средства. Чувствителността на възприемчивостта не избавя от усещането за надвисващата тъмнина, а по-скоро го усилва. Само неотклонният устрем към Йерархията на Светлината може да помогне и да опази.

1963 г. 022. (14 януари). Колко предпазливо се произнася всяка дума, утвърждаваща нещо за себе си и за другите. Допусната в съзнанието, тя ще даде своя плод и своите следствия в една или друга форма. Строим врати и прозорци, за да не прониква в дома отвън вятър и дъжд, студ и влага, дим или прах, а също и чужди хора. Но съзнанието все пак не се предпазва от проникването в него на нежелателни елементи. А те са толкова много наоколо. И ако вътре нещо им съзвучи, те проникват и тогава вече не може да се защитаваш от тях. Съзвучието се установява с допускане. Допускането зависи от наблюдението или дозора на съзнанието. Да бъдеш на пост - значи да имаш постоянен контрол над мислите и чувствата, проникващи отстрани. Може да се отговаря на пространствената нота, тъй като тя е свръхлична, но от човешките мисли, обкръжаващи сферата, в която протича всекидневния живот, се налага да се пазите всеки момент. Висотата, на която пребивава съзнанието, изолира от мислите на средата, но при неизбежно съприкосновение с нея и <...> от живота дозорът трябва да бъде усилян. Сега е трудно време. Трудно психически и затова нека дозорът да бъде усилен.

1963 г. 023. (М. А. Й.). Вестта за новите победи скоро ще достигне до вас. Ще се ускори техният бяг и ще се ускори заминаването на заминаващите.

1963 г. 024. Свидетелствам Сам: всички опити на тъмните разрушители са безплодни. Всичко ще се обърне срещу тях. Ще бъдат пометени от волята на народите.

1963 г. 025. (15 януари). (М. А. Й.). Поражението по време на сън доведе до победа наяве. Победите наяве ще доведат до победи по време на сън и астралът ще се подчини на заповедта на съзнанието. Затова няма да се смущаваме от нищо и да се спираме пред нищо. Дават се всички възможности за придвижване. Учителят настоява за практично усвояване на даваното. Използваме седемгодишни цикли за утвърждаване на ново съчетание на Скандите. Тъй като те се коват от волята, техните нови съчетания се създават от волята. Защо независимо от утвърждаването на дадените в някое въплъщение Сканди художникът в новото въплъщение няма да бъде такъв, се обяснява така. Достиженията остават завинаги неотнимаемо достойние на духа за всички времена. Но трябва да бъдат развити и отшлифовани всичките четиридесет и девет страни на човешкия микрокосмос. Затова за осъществяването на тази възможност се дават условията на седем въплъщения по седем във всяка от седемте раси. Въплъщенията са разнообразни именно заради осъществяването на тази цел. Освен това, има Карма, която в съчетание с <...> създава най-добрите условия за израстване на духа. Но мъжеството, утвърдено в предишните въплъщения, остава завинаги в човека, а също и предаността, и любовта, и устремът към Владиката. Тези качества се проявяват при всяко съчетание на Скандите независимо от това, дали способностите на техния притежател ще бъдат математически, музикални или философски. Скандите са форми, в които се проявяват утвърдените качества на духа. Скандите се променят, но утвърдените качества само растат.

1963 г. 026. Яснотата на съзнанието зависи от натрупванията. Разпиляност, обърканост, несигурност има в усещанията на неподготвените. Всеки получава според признаването възможност за живот в Надземното. Както и на Земята импулсите и желанията са налице, но техните енергии моментално увеличат такова тънко тяло в съзвучното му обкръжение. В него може да заседнеш и то задълго. Може и съвсем да не се измъкнеш, ако импулсите са по-силни от волята. Борбата между притеглянията на полюсите на Светлината и тъмнината е силна. За победителя пътят е отворен нагоре, за победения от своите желания – надолу, ако желанията са низки. Победилният на Земята и тук ще победи. Когато борбата и стълкновението с изострените импулси на астрала е завършила с победа над тях и с избор на висши стремежи, притеглянето на родствените им сфери увелича духа в съответствие с тях. Астралната обвивка на желанията от телесен, от животинско-

телесен порядък става ненужна и се отхвърля като износена дреха. Затова е важно земните желания и страсти да погаснат още на Земята. Тогава там вече няма какво да се гаси. С това е добро дълголетие и естествената смърт поради старост. Всички низши импулси и тенденции, слабости, склонности и желания могат да се възнесат, издигат и трансмутират, тоест да се вземе техния противоположен полюс. Затова бяха приближени митари, разбойник и блудница. Последният устрем е решил съдбата на разбойника в Надземното, тъй като неговият последен устрем е изменил ъгъла на своето направление на 180°. Устремите се към това, което искате да имате, тъй като се дава според устрема. Това е закон на духа. Седемпринципният човек ще се роди в Тънкия Свят като четирипринципна същност в процеса, наричан смърт, в сферата, наречена Рупа-Лока и тук той отново умира, отхвърляйки обвивката на този свят, за да се роди в Девачан вече като трипринципен човек. Участи на Адепта е друга. Съзнанието е непрекъснато и отворено. Но даже и на Архата е нужен понякога отдих, както му е нужен и сън на Земята във физическо тяло. Само че при Адепта по време на сън на физическото тяло съзнанието е отворено и действа във висшите проводници също така ясно и отчетливо, както и в земното тяло. Устремът решава съдбата на човека. Направлението на устрема се дава от Учението на Живота. С устрема ще победите. Дву-, по-точно 1 ½-принципната черупка е лишена от съзнание, но е способна да реагира на въздействията отстрани, само че автоматично, рефлекторно. Това е астрално разлагащ се труп, изоставен от своя притежател. Неголяма проверка и ще видите ясно че пред вас е автомат. Това трябва да се знае, за да се ориентирате добре в сложностите на астралния свят. Елементарият е съзнателен, тъй като това не е черупка, а съзнаващ себе си център, много опасен, ако е тъмен и зъл. Бой се от Светлината и се обгаря от светлата аура. Ако можехте да разберете колко настоятелно необходимо е очистването. Язвите на духа са захватки за тъмнината, за да се заловят за тях с нокти и да завлекат духа в тъмнината. Представете си положението, когато човек стремящ се нагоре, но не освободил се от язвите на духа на Земята, е обкръжен от тъмните, които са се вкопчили в тези язви и чрез тях го теглят непреодолимо надолу в своите сфери на низшите слоеве. Язвите на духа, тоест възжеленията увеличат неудържимо, според напрегнатостта на проявите в тях на тези възжеления, духа в сферите, където той може да ги удовлетвори по илюзорен начин, колкото и чудовищни да са те, за да почувства тутакси нов глад, нова жажда, тъй като илюзорното удовлетворение на глада не утолява, а само засилва ненаситността на всяко тъмно желание. Наистина Танталови мъки. Затова желязната необходимост диктува насъщната неизбежност на победата, тъй като друг изход

няма. Победа, победа, победа на всяка цена, трябва да се разбере същността на желанията, за да се намерят сили да се овладеят. Няма нищо, което волята не би могла да преодолее, тъй като желанието е само мираж и измама на чувствата и никакво удовлетворяване на желанията не си струва страшната цена, която плаща за него духът. Може, може, може да се победи всичко в себе си - Утвърждавам. Трябва да се разбере мощта на преображението.

1963 г. 027. (16 януари). Всеки принцип има своя обвивка или форма, в която той е облечен. Физическото тяло е оформено у всички, астралното – също, менталното не у всички, огненото при твърде малко. Яснотата на съзнанието и възможността да се действа съзнателно приживе на Земята във всеки от проводниците отделно, на съответстващите на всеки планове, зависи от степента на оформеност на проводника. Свръхлично съзнание означава оформяне на висшите тела. Оформянето на едно или друго тяло още не означава неговото овладяване. Астралното тяло е оформено при всички, но го владеят единици. Физическото у всички, но властта над него е само у Адептите. Степента на властта над тялото, тоест съзнателното и по волята умение да се разпореждаш с него, служи като показател за това доколко съзнанието може да живее в него или да се изключва усещането за него почти напълно. Прекратяването или прекъснатостта на съзнанието не означава прекратяване на живота. Човек спи, съзнанието му не функционира, но той е жив. Точно така е и след смъртта. Той може да спи и в своето тънко тяло, при което съзнанието не се проявява, но той е жив. Прекъсванията в съзнанието съвсем не означават смърт. Сам видях как насън живи хора спяха в своите астрални тела, а ти насън не спеше, а действаше съзнателно и като имащ власт. Ти видях също как момче, умряло и спящо и считащо себе си за сляпо, тъй като беше сляпо на Земята се събуди в съзнание по твоя заповед. Следователно в някои случаи съзнанието се съхранява. Първото условие е знанието и опитът. Сам видях спящия след своята кончина Гуру, когото ти пазеше. На Моите близки, водени от Мен, Давам временно отдиш, за да ги събудя след това в пълно съзнание. Но тяхното положение е особено - то е изключение от общото правило. Но отдишът - сън е нужен на всички. Обаче и това условие не се разпростира в обичайното разбиране върху Този, Който е Достигнал непрекъснатост на съзнанието. Безсмъртието е едно, личното съзнание - друго. Личното съзнание е смъртно, тъй като е ограничено в едно въплъщение. В астралното тяло не може да има физическо съзнание, то претърпява даже у живия човек, в случай на излизане от тази обвивка, известни видоизменения. Достойно за съжаление е страстното желание на умрелия човек да удържи

своето обичайно земно съзнание в необичайните надземни условия. Откъслеци от спомени и земни представи могат да създадат призракен свят от земни преживелици. Печално зрелище. И живият, и умрелият човек може да живее съзнателен живот на всеки план и във всеки проводник, но при условие че е придобил нужните знание и опит, който липсва в обикновените хора, болшинството от които даже отричат самата възможност за живот и съзнание извън тялото. Животът в Надземния Свят е много ярък и многообразен, но е СПОРЕД СЪЗНАНИЕТО. Девачан е нужен като условие, при което духът може да доведе до техния логичен завършек енергиите на своите висши стремежи и да заложи по този начин основа за утвърждаване на нови и да натрупа сили за ново възплъщение. Девачан е кулминация на най-добрите стремежи на духа, ограничени от техния таван. Чашата ги съхранява всичките и целия опит на предишните животи. Тези, които спят в своите астрални тела по време на сън на физическото тяло, ще продължават да се намират в състояние на сън и тогава, когато това тяло умре. Несъзнателното пребиваване в проводниците съвсем не означава смърт на пребиваващия, тоест неговото унищожение след смъртта на физическото тяло.

1963 г. 028. (М. А. Й.). Приемникът трябва да се настрои към възприятията на Надземния Свят, тъй като те са съвършено други и земната представа за себе си в ново обкръжение изобщо не се съгласува. Там са нелепи: фракът, скъпоценните украшения, индианските пера и пръстените в носа, кръговете в ушите или шапките с щраусови пера. Съизмеримостта трябва да е във всичко, но там страда жестоко - оттук толкова уродства, да не говорим вече за тези, които опетняват облеклото на Тънкия Свят. Само с Красота може да се преживее на Земята и в Световите. Тя може да изгладя нелепостите на ограниченията, тъй като е съзвучна на всички планове на пространството. Нелепи са всички земни отличия, нелеп е даже паспортът и удостоверенията на личността. Светимостта на аурата е вместо прослужен списък. И в това отношение там няма граници, освен ограниченията, поставени от пределите на собствените мисли.

1963 г. 029. (17 януари). Ако се оставят настрана изключенията от общото правило, то след смъртта на физическото тяло заспиват всички, за да се събудят вече в новите условия на астралния свят. След това в съответното време става това, което се нарича среща със стражите на Прага, което е обективизация във видими форми на всичко, което пречи на човека да се обедини със своите висши 6 и 7 принципи. Действат два полюса на притегляне: единият - в сферата на обективизираните, ярки, привични форми на неговите земни мисли, създадени от неговите възжеления, слабости, страсти и същите дела, другият - магнитът на висшите и най-добри негови стремежи и в човека започва

смъртна и последна борба, когато окончателният избор решава да се устреми нагоре или надолу. На Земята съзнанието понякога се увелича от своите възжеления във вихрите на съответстващи преживявания. Това се съпровожда с емоции, мисли, представи и ярки образи на преживяването. Всичко това оживява при настъпване на последната борба и изисква предишното, като на Земята, внимание - ярко, цветисто и в живи образи, увеличавайки човека в сферата на своето притегляне. Ако не победи тук, казвайки на порожденията: "Не се страхувам от вас, не можете да преградите пътя, който ми е указан" и не се придвижи нагоре, то човек затъва в тези порождения, потапяйки се в тях и съчетавайки се психически с тях и тогава неговият пети принцип, обединил се с четвъртия, се понася надолу, а неговата личност и животът на тази личност през това възплъщение се задрасква от Книгата на Животите.

1963 г. 030. (М. А. Й.). Корабът държи курса към набелязаната цел при всякакво време: в буря и щил, нощем и денем, в мъгла или в слънчев ден и при всякакво настроение на капитана, каквото и да е то. Така също и ученикът неотклонно и твърдо върви по пътя към далечната цел, независимо от каквито и да било състояния на своето съзнание и обвивки. Той знае твърдо, че няма друг път, че пътят е само напред и върви без да променя ритъма на крачката. Това е пътят на победителя. А всички преходни състояния на духа са само единствено случайности по пътя, красиви или унили, или скучни пейзажи, мяркащи се встрани от пътя. Не трябва да се отъждествявате с тях, тъй като те са преходни миражи.

1963 г. 031. (Гуру). Образът на близките ни по дух хора може да бъде вдъхновяващ и водещ, ако мисълта се устремява към тях и ако те възплъщават в себе си тези качества, които сме се стремили да придобием ние. Може да не се замисляте над възможността за реалността на контакта ако вдъхновението, което идва от тях, ни вдъхновява и издига над мътилката на живота. Действат кармичните нишки на връзка, които не се прекъсват нито от живота, нито от смъртта, а се пренасят от възплъщение във възплъщение. От такова устремяване устремият се не получава нищо друго, освен благо. Устремяването твори чудо.

1963 г. 032. Нужна е известна изолираност, за да се оформят без намеса от страни нужните качества на духа.

1963 г. 033. (19 януари). Как може да се овладеят всички проводници? Само пренасяйки съзнанието в сферата на Висшата Триада, тоест извеждайки съзнанието от проводниците. Когато се решава трудна и увлекателна математична задача, съсредоточеното върху нея съзнание не живее нито с усещанията на стомаха, нито с възжеленията на астрала - областта на

математиката представлява сферата на ментала. Точно така съзнанието се издига в свръхличната сфера на Космическата Мисъл. Мисълта лети над света и се обединява със сферата на Моите мисли, които са също над света и за света. И тогава съзнанието става предавател на Моите мисли, разпространител на Моята Светлина. Кулата на Духа тогава Служи на света като маяк, указващ пътя. Носещият великата Стража на планетния дозор може да се оприличи именно на пазач на маяк, на когото обслужването е доверено от Мен. Неговата светлина се вижда от всеки, търсещ Светлина и за искащия да намери правилната посока в бурните вълни на житейското море насищането на пространството с мисъл е най-нужна задача. На кого е по силите тя? Може ли да насища с мисъл пространството този, който не я притежава. Вярно е, насищат всички, но с издънки на мисълта, с парцали от мислената слуга на личните малки светове, изпълнени с боклук и лични преживявания. Само тези, които мислят за другите и за света, за хората, те внасят светли струи. Най-малката, ниска и незабележима работа, но творима не в свое име и не за себе си, а за другите, е светлоносна. Трудът в името на Общото Благо е светлоносен. Работата само в свое име е затъмнена от себелюбието, работата не за себе си е осветена със светлината на свръхличния устрем. Сред множеството обикновени съзнания има излъчващи светлина на мислите и свръхличните стремежи. На тях и се крепи светът.

1963 г. 034. (М. А. Й.). Искам да предам импулса на силен стремеж към преображение. Той трябва да бъде приет с отворено сърце – неприет увисва в пространството. Да бъде приет и претворен в действие, тоест приложен в живота и при това без отлагане, още сега, в течение на текущия ден. Прилагането на указанието днес дава право за получаване на ново утре. А нали тези указания са и пряко и непосредствено ръководство, тоест контакт на ръководения с ръководителя. Как може да бъде удържана връзката? Само с незабавно изпълнение на указанията. Всички чувства и преживявания са излишни и ненужни, ако не са съпроводени от прилагане на указанията на практика. Даже любовта не е нужна, ако не се отлива в редица творчески действия за преобразяване на собствената същност. Ученик означава преобразяващ, преобразяващ себе си, своето малко “аз” в голямо “Аз”, своята смъртна личност на даденото въплъщение в Безсмъртна Индивидуалност на Висшата Триада. Така от всички чувства, усещания и преживявания на Надземната Близост ще извлечем енергиите, устремяващи съзнанието към нови победи над себе си и нови преодолявания. На (За) преодоляващия е Помощта и всички токове на пространството. Вливам сила в съзнанието за нов полет.

1963 г. 035. (М. А. Й.). Общуването не може да върви на ниво, обичайния уровень (ниво) на съзнанието на този, който бидейки в тяло се устремява към Общуване. То може да се осъществи само на уровена (нивото) на съзнанието на заминалите или Далечните. Значи трябва със съзнанието да се издигнеш до тях и тогава да се устремим, и тогава контактът е възможен.

1963 г. 036. Давам ви Моята Светлина за претворяването ѝ във ваша самопроизводна Светлина и за прилагане на последната в живота.

1963 г. 037. Натрапчивите мисли. Творящата мисъл, длъжна да преобразява съзнанието в течение на текущия ден или за какъвто и да е срок, трябва да се направи натрапчива, стояща като незаспиващ страж над съзнанието, охранявайки го и въздействайки върху него. Мисълта трябва да се доведе до степен на напрежение на натрапчивите мисли, но тази натрапчивост ще бъде съзнателно волева и желана. Постоянството на бодърстването се постига с такава напрегнатост.

1963 г. 038. (20 януари). При колко различни условия, в съвършено различни обкръжения на нови хора, свързани с миналата карма, се е налагало да преминават дори през този един живот. Всеки етап е дал своя опит и е развързал и е укрепил кармичните възли. Сякаш за едно възплъщение са изживяни няколко. Така е и в животите на личностите. Само Регистраторът може да помни всичко. Личността не живее в Него, тя живее в низшите обвивки. Безмълвно Гледащият е Безсмъртен, безстрастен и не е привързан към нищо, свободен от всичко. Това е Духовната Същност - паметта е в нея и записите на Акаша. *Nosce te ipsum* (Познай самия себе си (лат.)) по пътя на отричането от 4 1/2 низши принципи. Нека те да замлъкнат. Контролът над тях е нужен за овладяването им и отричането от тях. В днешните записи се указва пренасянето на съзнанието вътре, в мълчание. Пълнотата на Мълчанието с Мен е плодотворна.

1963 г. 039. (М. А. Й.). Когато вълната е в подем, трябва да се хвърлят колкото може повече зърна в нея. Всяко зърно ще даде свои кънове. Законът е неизменен. Ще го прилагаме съзнателно. Ще удържим усещаната Близост с цялото съзнание. Трудно е в плътните условия да се удържат надземните нишки. Но толкова по-значително е достигането. Огнената енергия, изхождаща от утвърдения фокус на Светлината, оплодотворява устременото съзнание с нови находки, които нямат предел. Затова знанието не се дава в завършени форми, тъй като се натрупва само единствено от личен опит в пределите на възможностите на проводниците и целия апарат на духа в дадения момент, но самите възможности за растеж на духа са безпределни. Постепенността и последователността на растежа и развитието на духа са неизбежно условие. Давайки огън никой не иска

приемащия апарат да бъде изгорен. А това е възможно, тъй като е опасно да се носят огньовете в плътното тяло. Книги може и трябва да се четат, но при това да се помни, че Пътят е съкровен и в книгите не е дадено всичко. Затова са толкова малко учениците, защото пътят на всеки грижливо се определя от Учителя и извън обичайните пътища на обикновения човек.

1963 г. 040. Добре е когато може всички енергии на духа да се насочат към трансмутация на обвивките. Именно да се приложат в живота на дело в течение на деня с цялата сила на своите стремежи. Всяко ще даде плод в своето време, но единствено пълното прилагане на Учението на практика движи духа. Всички хора живеят личен живот, който за болшинството е само един, но това е личен мираж. Колко такива е имало и колко са угаснали, за да не възникнат никога повече в предишната форма. Животът е преживян, плътното тяло е отхвърлено. Какво остава от фантазмагориите на личното обкръжение и личните условия? Какво може да се вземе от всичко това по-нататък със себе си за нарастване? Ако то е тъмно, то какво ще даде неговият растеж? Тъй като доброто нараства в Девачан (сферата на отдих и блаженство в Тънкия Свят), а злото - в Авичи (низшите слоеве на Тънкия Свят). Което преобладава, то ще привлече, то и ще нараства. Доброто може да расте векове, може и злото. Градината на съзнанието се нуждае от твърдата и опитна ръка на градинаря, иначе ще обрасне с бурен. Той ще заглуши цветята и насажденията, ябълките и другите дървета ще се изродят. Нужна е поддръжка, иначе без грижи цялата градина ще загине.

1963 г. 041. Владиката е Неизменен, но е винаги Нов и в аспекта, достъпен за твоето съзнание. Затова не ограничавайте с никакви стени своята представа за Мен. Настоящото и бъдещето се разкриват с очистването на съзнанието от боклука и миналото. Обичайните мисли не са Ни нужни. Даже вършейки най-обичайното може да се мисли необичайно и прекрасно. Работата не е в това, което се върши, а в мислите, тъй като води мисълта. Ще утвърдим Лика в непрекъснатостта на постоянството - това е най-нужното. Тази непрекъснатост ще даде и непрекъснатост на съзнанието. Когато разберем важността на задачата, ще се намерят и сили то да се осъществи. Натрапчивите мисли дават ключа към съзнателното решение. Искам да Утвърдя в осъзнаване неизбежността и неизменността на това достижение. Трябва да се достигне, това е условие *sine qua non* (непременно условие (лат.)). Приемете, Говоря и Давам, но в размерите на вашите стремежи, желания и самопроизводни въпроси. Зовът и откликът са закон. Чукайте, търсете, не молете, а изисквайте като ваше наследство вашата част. Аз навлизам във вашето сърце, вие - в Моето. Да се усили любовта към Владиката значи да се усили своята светлина. Любовта е светлина, светлина на сърцето. Тържествеността е

форма на висшите духовни емоции. Учете се да звучите в ключа на тържествеността. Любовта, предаността, устрема са нейни аспекти. Това е най-доброто облекло на духа. Качеството на духа е неговото облекло, даващо право на вход в Кулата. Бащата Указва: дерзайте още по-ярко. Победа над плътта. С Мен всичко е възможно и всичко е достижимо, но при непрекъснатост на връзката и пълнота на изпълване на цялото сърце и цялото съзнание с Мен.

1963 г. 042. (М. А. Й.). Архатът е изключение от общото правило, тъй като знанието дава възможност за прилагане на Висшите Закони. Той също е рязал и сякъл дърва. Физическият труд (в тези случаи) е нужен за равновесие на обвивките, които иначе няма да издържат напрежението. Цялото се формира от подробностите. Подвигът на преобразяването на себе си е най-висшият, тъй като е светлоносен и неговата Светлина свети на света наоколо, свети и в невидимите сфери.

1963 г. 043. (22 януари). Всяко качество на духа е утвърден огън. Съсредоточавайки се върху него предизвикваме усилване на пламъка. Това е като поливане на градината. Всеки ден може последователно да се избира звучащото качество и да се усилва то, концентрирайки върху него мисълта. Добре е да се съсредоточавате върху равновесието, особено когато планетното неравновесие на стихииите е напрегнато до предела. С мисъл внасяме коректив в дисхармоничното явление. Арфата на духа е чувствителна към всичко случващо се на планетата. Но арфата на духа не е ветропоказател, а настроен инструмент и трябва да звучи само в хармония. Настройката или тоналността се установява с мисъл и воля. Разстроеният инструмент не е годен за свирене. Капитанът на кораба трябва да проявява спокойствие и в най-силната буря, за да не загине корабът. Именно спокойствието на духа и самообладанието се противопоставят на яростта на стихииите. Също и в живота. Когато огледалото на духа показва необичайно следствие в пространството, само спокойствието, равновесието и самообладанието могат да бъдат противопоставени на хаоса. Да се съхрани равновесието в това време ще бъде победа над дисхармонията на сферите. Спокойствието на духа не може да зависи от външните условия, ако твърдината вътре се охранява с устойчивия пламък на великото качество равновесие. Да, днес в пространството не е добре, но какво от това? Капитанът води своя кораб с твърда ръка в бурната стихия.

1963 г. 044. Може ли да се допуска обвивките да вибрират на обкръжаващото пространствено неблагоприятие така, както поискат, тъй като с какво ще се отличава тогава царят на природата и неин властелин, човекът, от панаирната марионетка? Може да се чувства, усеща и възприема всичко, това

е условие за чувствителност на апарата, но отбелязвайки и възприемайки е необходимо да се запази строгият контрол над обвивките и да се държи юздата на духа с твърда ръка. Иначе тялото няма да издържи смущението в обвивките, предизвикано от антагонистичните токове на пространството.

1963 г. 045. Отровно време. Светът е в неравновесие, стихииите също.

1963 г. 046. (М. А. Й.). Правилно! Според ключа на пространствената нота е и обръщението. За всичко има време. Суровостта и сдържаността са съзвучни на момента. Гамата на личните чувства ще оставим за по-мирни времена. Сега трябва да се съберат силите, за да бъдеш в състояние да помогнеш на нас и на Владиката да поддържаеме равновесието. Пространствената заповед на Йерархията се носи по всички редици и планетната мрежа на Светлината се напруга в нужната вълна. Това е и вече съзнателното сътрудничество с Нас. Ще отложим страничните мисли, ще отложим своите даже най-добри чувства и преживявания и ще придадем напрегнатост на огньовете на уравновесяването и спокойствието. Йерархията и тези, които са свързани тясно с Нея, действат като единно цяло. Приемете пространствената заповед: да се прояви крайна степен на напрежение на огненото равновесие на духа.

1963 г. 047. Колкото са съзнанията, толкова са и състоянията в Девачан, тъй като състоянието се твори по съзвучие и по посока на заложените импулси и стремежи, всяко от които представлява семе или зародиш за развитие на заложените в него свойства. Условиата на Девачан се явяват именно поле за развитие и растеж на тези зародиши. От всички семена се получава богата жътва, на добрите в Девачан, на лошите в Авичи. Възможно е да се определи отрано своя живот в Надземното от тези зародиши, импулси и стремежи, творими на Земята, по закона за причините и следствията. Няма нищо външно - само вариации на избрани теми. Сеячът тук, е жътвар там. Девачан и Авичи са полюсите на добрите и лошите следствия. Кама-Лока е мястото за избор на едното или другото, място на борбата между притеглянията на двете. Елементите на Висшата и низшата дуада на духа се притеглят към съзвучните им сфери. Обект на притеглянето е петият принцип. Съзнанието на Адепта е над тези преживявания на Авичи и Девачан, тъй като неговото съзнание е отворено за действителността. Приятните илюзии и сънища в Девачан, и кошмарите в Авичи: и двете са антидействителност. Състоянието на Адепта е живот на непрекъснатото съзнание в света на действително съществуващото. Царството на Истината - само нейното познаване прави човека свободен. Отначало е Пътят, после - Истината, после Животът, тоест безсмъртието.

1963 г. 048. (23 януари). Денят - бодърстването, после сънят, който е отдих за възстановяване на силите. Земният живот, по-продължителният цикъл, е подобен на деня на бодърстващото съзнание, после смъртта, сън, отдих, за да се събудиш след него отдъхнал в Надземното - големият цикъл. Циклите вървят разширявайки се и удължавайки се до Махаманвантарата включително. (периодът, символизиращ цикъла на проявената Вселена). Аналогията се запазва до края - от пулсирането на атома, после на сърцето и до пулсациите на слънцето, завършвайки с проявата на маха-цикъла. Познаването на Космическите Закони издига съзнанието в света на действителността. Съзнанието напуска личния малък свят и влиза в орбитата на космопространствения живот. Как да се задържиш за това, което няма реално битие, как да се задържиш за илюзията на личния свят, когато в космически аспект той е чудовищно нищожен и дребен? Даже от гледна точка <...> на, да кажем, Венера, личният свят на средния земен жител е нереален и далеч от действителността. Това е отрязък с кратка продължителност от 60-80 години, изпълнен с мисли, представи и чувства, съвсем не по-близки до действителността, както, да предположим, и личният свят на нашите предци. Вие знаете повече, те са знаели по-малко, но в крайна сметка нито вие, нито те са познавали действителността. Ние Сме реалисти-действителници. Нашата цел е Знанието, придобиваме го, за да го дадем на хората и да ги въведем в света на Космическата действителност.

1963 г. 049. (М. А. Й.). Пътят на ученичеството е път на постоянна, напрегната трансмутация или преобразяване на цялата своя същност. Разбира се, той не е лек, преображението е съзнателно, волево и няма край. Каквото и да достигне той и каквото и да преодолее, това, което той представлява в момента на най-голямата победа над самия себе си, всичко това са само стъпала, всяко от които има над себе си по-високо и се достига с преодоляване на предходното. По този път се намират всички, тоест усъвършенства се и се развива всеки дух, на каквато и висота да стои. Даже Паранирвана (състоянието, разбирано като Абсолютно Битие) не означава окончателна спирка и достигане на такава степен на съвършенство, от която не можете да се издигате по-нататък. Космосът се намира в процес на вечно придвижване в безпределността и вечно усъвършенстване. Край няма.

1963 г. 050. (Янв. 24). Да! Да! Да! Това е вярно, личността е само оръдие на Индивидуалността, неин инструмент, неин слуга за събиране на нужното знание и опит на земната нива. За тази цел Тριάдата е използвала много личности, събирайки жътвата на земните въплъщения. Невинаги успешно,

тъй като се е случвало и то често, личността, съсредоточавайки изключително в себе си смисъла и целта на съществуването си, да е забравяла за това, че тя е всичко на всичко само изпълнителка на повелите на своя господар, на своята Безсмъртна, превъплъщаваща се Триада. И тогава истинският смисъл на живота се е губел и тогава плътният живот е ставал безцелно проспиване, колкото и добри да са изглеждали външните условия на такъв живот, даже в царски палати, даже в цялата земна слава. Ако плътното съществуване е загубило своя единствен смисъл, животът е преживян безполезно. Тялото и личността са робини, послушни оръдия на своя властелин, който само чрез тях, чрез тяхното непрекословно и послушно изпълнение на неговите висши указания може да извлече от земното пребиваване всичко, което му е нужно, за своето по-нататъшно развитие и придвижване. Смисълът на нейното съществуване на Земята трябва да бъде гравирен огнено и неизгладимо в смъртното съзнание на личността. Къде ще отнесат препускащите коне ездача, ако той изпусне юздите от ръцете? Къде ще бъде отнесен корабът, загубил кормилото и управлението си? Няма ли да е към пропастта - за конете и към гибел - за корабът? И юздите, и кормилото са в ръцете на Индивидуалността, тоест юздата на духа е върху всички мисли, чувства и действия на своя слуга, личността от даденото въплъщение и всички други следващи в бъдещето. Опит, опит, опит и знание - ето целта, единствената цел, заради която живее малката и временна личност. И е добре когато още през живота ѝ съзнанието започне да се издига и да се съсредоточава в Безсмъртната Триада, превръщайки личността само в изпълнител на своите указания. За какво е борбата между Висшата и низша дуада, когато още тук, още на Земята може да се победи и да се подчинят проявите на личното начало на своето висше "Аз". Пренасянето на цялото съзнание в сферата на непреходното ще бъде и победа над малката личност. Личността не може да бъде голяма, тъй като е ограничена в своите прояви с няколко десетки години. Ако личността стане голяма и велика, това е само дотолкова, доколкото Безсмъртната Индивидуалност на човека, проявяваща се чрез личността, свободно и безпрепятствено може да прояви своята скрита същност, своя опит от много минали съществувания, нетленните натрупвания на духа. Когато Позналият Казва: "Аз сам по себе си съм нищо" - Той Има предвид своята смъртна, временна, малка личност, ограничена от тялото и другите условия на земното съществуване. Затова трябва духом и със сърцето да се разбере смисълът на живота на малката личност, за да се овладее по-пълно и да се подчини тя на тази велика задача, заради която единствено и е даден животът на Земята. Съществуването на личността се прекратява със смъртта. Сидор Петрович Иванов престава да

съществува като такъв със своето тяло, паспорт, дом, облекло, вещи и социално положение. Всички признаци на неговата личност, включително нейното удостоверение с фотоснимка, престават да имат самостоятелен смисъл. С даденото въплъщение на Земята е свършено всичко. Само това, което е събрано за Тριάдата, остава в Тριάдата. Цялото значение на преминатия живот е само в събрания през живота на личността материал. Но нека очите на душата да бъдат отворени приживе, нека събирането на опит да стане единствена цел, нека осъзнаването на Безсмъртната Триада в себе си да стане толкова реално, че всичко да се съсредоточи в нея и да протича заради нея. Отричането от личното начало, неговото овладяване и пренасянето на съзнанието в Безсмъртната своя Индивидуалност ще бъдат най-трудните достижения на духа.

1963 г. 051. (М. А. Й.). Събирането на елементи на безсмъртието може да се води съзнателно и планомерно, отъждествявайки своето съзнание само с непреходното. Но потапяйки се в преходното, лишаваме себе си от своя дял безсмъртие в живота. Непрекъснатостта на съзнанието може да бъде постигната само тогава, когато земното съзнание на човека е свързано здраво и неразривно с тези явления в живота, продължителността на които излиза извън пределите на малкия кръг на даденото въплъщение. Прокарването на по-дълга линия, несвършваща в дадения живот, може да бъде приложено с огромна полза и тук. Нашите дела бяха дела с голяма продължителност, излизащи далеч зад пределите на едно съществуване. Така и вие удължете и делата, и чувствата, и мислите, и своите постъпки. Нищо не свършва. Именно осъзнаването на продължението на всичко в Безпределността придвижва проекцията на съзнанието в бъдещето. Но обичайните земни дела при обикновените хора не отиват по-далеч от обикновения, земен живот. Те очертават своето бъдеще в кръга на обречеността, затваряйки се в черупката на личността. Но ето че отношенията с Нас вече преминаха тези граници, но ето че Учението ви устреми напред, в Безпределността, но ето че бъдещето, неограничено от нищо, стана ваше достояние. Архатът тъче бисерната прежда на своя дух с изкусна ръка, внасяйки целия смисъл и цел на своето земно съществуване там, където нищо не свършва, а всичко живее безкрайно и с това утвърждава своето безсмъртие още на Земята и от Земята - в Световите.

1963 г. 052. (25 януари). Възходът е последователен - на стъпала. Не може всичко да се постигне за един час. Не един живот ще е необходим, но затова и достижението превъзхожда всичко, което може да даде на човека земното благополучие, славата, богатството и земната власт. Всички те са преходни, всички земни блага са преходни, но достиженията на Адепта са

негово вечно достойствие. Земното благо може да се удържи в най-добрия случай само за един живот, достижението на Адепта може да се удържа постоянно и завинаги. Единственото задължение, което ще го съпътства във всички негови животи, е задължението да възхожда и да напредва по-нататък. Не може да спре, не може и да върви назад; само напред, винаги, вечно напред към още по-големи висоти. Няма край на възхода. Целият Космос е в еволюционно движение напред. Това движение не може да спре, освен в периода на Пралайя. Но и тогава Венецът на Космическия Разум се намира в състояние на процес на съзнателно Битие. Най-великото достижение на Земята е стъпалото на Адепта.

1963 г. 053. (26 януари). Висшето „Аз“ иска едно, астралът и малкото „аз“ – друго. Как да се намери линията на правилното действие между двете? Астралът, несдържан от бодърстващото съзнание, проявява себе си в сънищата, показвайки със своето поведение действителното стъпало за преодоляване на съсредоточените в него свойства, изживявани, но неизживяни; каквото е внесено в него със съзнателната воля на неговия владетел, това е и в него. И можете ли да се учудвате, че той продължава да върши това, на което е научен и обича това, което е обичал или обича неговият стопанин, неговият господар. Ако сте се отказали от месото, а в дълбините на душата се е запазила мисълта за това как да си хапнеш нещо месно, то и астралът, приучен към месо, ще жадува за него и, лишен от него, в сънищата ще се отдава на лакомия. Изживяните окончателно свойства също могат да се проявяват в сънищата, но тези отживелици не са страшни и бързо затихват съвсем. Но това, което не е изживяно, а само потиснатото от волята, е жизнено. Разликата между подтискане и изживяване е тънка. Подтиска се това, което живее, което е, което съществува в астралната обвивка, очаквайки всеки благоприятен случай, за да се прояви. Изживяно е това, което поради ненужност отпада от човека, както есенните листа от дърветата. Отпадналият лист вече не може да се закрепят, той е отмрял. Борбата с астралните натрупвания изисква голяма настойчивост, упорство и целеустременост. Астралът се храни с мисъл. Ако мисълта не го храни, неговите свойства не могат да растат. Астралът се храни с постъпки, ако в тях е вложена мисъл. Износеното и отгледано с мисъл е особено упорито в астрала. Изкореняването се води със силата на мисълта. Най-лесно е да се управлява и да се подчини тялото, най-трудно – астралът. Подтиснатото свойство може да спи години, за да се стовари в един прекрасен момент с цялата сила и ярост върху своя породител и възпитател. Можете да си представите несдържаното буйство на астрала в Кама-Лока, където всичко е обострено до крайност и привидните и измамни, но ярки и <...> живи възможности обещаваат най-широко удовлетворяване на

всички негови възжеления. Оттук въображаемите пирове и призрачното пушене, и всичко останало, на което само е способно въображението на човека, несдържано от обичайните земни условия. Всичко скрито и подтиснато се проявява докрай. И яростта на астрала трябва да се преодолее и да се победи тук, и да се отхвърли като сухи листа. Трудно е. Но е по-добре борбата да започне на Земята и тази обвивка да се обуздае и приведе в пълно подчинение на Земята. Трябва само да не му се дава никаква храна. И той ще умре, лишен от храна. Цялото минало трябва да се прекара пред новото, израснало съзнание и да се наложи върху него печатът на последния избор и решението на волята, отхвърляйки мъглата на миналите съблазни с всичко, което се е случило някога. И домът изисква почистване, толкова повече всички ъгълчета на съзнанието.

1963 г. 054. (М. А. Й.). Знаещият и многоопитен пътник нито за миг няма да забави своята неизменна стъпка, твърдостта на крачката и нейния ритъм даже пред глуха стена. И стената ще се разпадне.

1963 г. 055. (27 януари). Няма да има война. Протича под знак. Изявява се най-тъмното и човеконенавистническото. Разрушителите вървят към границите на нелепостта и саморазрушението. Енергии се нагнетяват от двата полюса: на тъмния за самоунищожаване, на светлия – за усилено строителство. Енергиите на доброто са творящи. Такива ги прави призмата на съзнанието. Аз виждам победата над тъмнината, неочаквана и всепланетна. Ще Дойда в момента на най-голямото напрежение на полюсите. Призовавам към обединение на съзнанията, но на висше ниво. Тъмните също се обединяват, но на низше. Мисълта за Отсъстващия и представянето на Неговия Облик обединява с Него. Може по-често да се свързвате мислено с близките по дух хора и да знаете повече за техния живот. Ние ви Изпращаме и Знаем за вас. Вие знайте за тях. Направете опит с автора на последното писмо, но чрез Мен. Сближаването на разстояние дава възможност да се събудиш.

1963 г. 056. (28 януари). Да приложим новото в познаването. Изпращам мисъл за вместиане на Нашето, изключвайки своето. Нашето се онася до живота на целия свят, на цялото човечество. А в света сега е тежко. Затова е тежко и на съзнанието, докосващо се до положението в света. Вътрешното състояние вече не е лично свое, а общопланетно, тъй като е отворено за това, което се случва на планетата. Привържениците на тъмнината и нейните слуги, съзнателни и несъзнателни, натрупват сили за разрушаване на живота. Ние и всички, които са против тях, събираме мощ за противодействие на тъмнината. Страшна страница от историята на света. Трябва да ни помогнат всички, които не искат да загинат в новата война. Ние ще ги

Сдържим. Ние ще Намерим начин да се справим с безумстващите. Нека да покажат своя животински лик до края. Ще настъпи момент, когато всички хора, в които се е запазила поне частица здрав смисъл, ще се вдигнат срещу термоядрените безумци. Всичко си има граници. Сега е вече невъзможно да се шегуват с огъня.

1963 г. 057. (29 януари). Всяка грешка влачи след себе си опашката на следствията. И вече не е във властта на извършителя да унищожи това, което е било извършено. Само окончателната и пълна победа над себе си може да неутрализира веригата от следствия, ако са били свързани с вътрешното неблагополучие на съзнанието. В миналото нищо не може да се измени. Само бъдещето е в ръцете на формовчика на следствия. Даже горчивият опит от познаването на човека е полезен, също и грешките са полезни, но ако е осъзната тяхната вреда и от тях е отстранено това, което е привличало или подбуждало да бъдат извършени. Ако се разложи явлението на неговите съставни части и се проанализира всяка, то мъглата на на съблазънта и изкушенията ще се разсее и ще се покаже голият скелет на неукрасената действителност. В съблазните винаги действа измамата. Измамата на чувствата и усещанията, които сами по себе си, неукрасени външно, нямат в себе си нищо привлекателно, особено ако се погледне на тях отстрани. Задачата на изпитвания е да сваля от тях външните лъжливо украсени покривала и тогава под всяко цвете може да се види змията, която хапе, ако се протегнеш към цветето. Трябва да се види действителността зад всяко.

1963 г. 058. (М. А. Й.). Няма да се връщаме към миналото. Веригите на миналото са тежки. За Огнения Йог няма минало. Потапянето в миналото означава завръщане в сферата на това, което е преодоляно, но което възкръсва мигновено при докосването му от съзнанието. Само в бъдещето и само на висше ниво. Тайната на освобождението от своите недостатъци, наследство от миналото, лежи в устрема към бъдещето и забравата на това, което е било някога, което е привличало, което е потапяло в света на призрачните усещания и преживявания.

1963 г. 059. (30 януари). Нашите Планове и намерения не могат да бъдат разкрити даже пред най-близките, тъй като това е свързано с оповестяване през пространството, където има много враждебни уши. Така е и с предаването на Учението. Най-Съкровеното не може да бъде доверено на хартия, тъй като начертанията са видими. Знанията, не подлежащи на огласяване, се предават само от уста на уста. Винаги е било така. Затова и в Учението, видяло светлина, много въпроси дори не са засегнати. Забраненото знание остава затворено. Даже тъмните пазят своите знания от непосветените, макар и желаещите да ги получат да са

тъмни. Те също имат своя йерархия, ученичество и посвещение. Изкривено подражание на нашите традиции. Всичко е същото, но всичко е наопаки. И техните знания са ограничени в сферата на тъмнината. Висшите сфери на пространството за тях са недостъпни, недостъпно е и висшото знание. Но знаят достатъчно много, за да вредят и да се възползват от невежеството на тъпоумните отрицатели. Неосъзнатата опасност не е добра с това, че от нея не можете да се защитите. Как да се защитите от това, съществуването на което даже не признавате? И те се възползват от това. Главното е да не знаят за тях. Изхитрят се да приспят даже вас, да приспят вашата бдителност, тъй като знанието или осъзнаването на тяхното присъствие парализира тяхната активност. Силни са докато не са разкрити. Така и живеят и се възползват от незнанието или непредпазливостта и приспаността.

1963 г. 060. (31 януари). Ще разберем широко необичайността. Така както вътрешният живот и вътрешният свят на Нашите хора се отличава от този на обикновените, точно така различно е и пребиваването и съдбата им в Надземния Свят. Всичко не е така, като при всички. Всички условия са изключения от общите правила. Те получават Нашата грижа преди всичко. Потапяме в сън според степента на необходимост. И там, както и тук, са Ни нужни помощници. Цела много и много работа. Работещите тук продължават да работят и там. Възможностите са без край. Надаряваме съзнание според степента на това, доколко някой е станал необходим. Непрекъснатостта на съзнанието си остава в областта на индивидуалните достижения. Но възможностите даже в това направление са много. Върху всеки от Нашите стои Нашият печат с многовековна продължителност. Нека вървящият към Мен да бъде спокоен за своето бъдеще.

1963 г. 061. (М. А. Й.). При възхода изпитанията и борбата са неизбежни, но колкото по-бързо се възстановява равновесието след всяко поредно, толкова по-добре. Главното е да не се нарушава установеният ритъм на постъпателното движение. Прекъсванията на ритъма са много опасни, тъй като временно лишават от ритъм установените постъпления. Неизменността и нерушимостта на ритъма на космическите явления е закон на проявения свят. На този пример трябва да се подчини целия свой живот. Във външния свят винаги ще има събития, стремящи се да нарушат стройността на възхода на съзнанието. Тях трябва да се научите да пропускате покрай вас, без да променят ритъма на крачката. Малко ли нещо може да се случи в живота, няма да нарушавате заради мимолетно преминаващите явления неизменността на своето движение в безпределността. Ако го нарушавате заради всяко, то съзнанието ще се потопи изцяло в плътния свят и ще потъне в шума, суматоката и неговата суета. А Нашият Път е определен и времето не чака. Жалко за всеки

напразно загубен час. Именно постоянството на напрегнатата устременост и осъзнаването на себе си като пътник по Вечния Път съответства на действителността на земното пребиваване. Да! Да! Всичко не е наше, нищо не ни принадлежи. Всичко е само временно, за дадения отрязък от пътя, за да бъде оставено в този свят, на който то принадлежи, както и самият свят. Не си струва да се обръща особено внимание и на външното обкръжение, доколкото то не пречи да се върви. Всичко наше е във Владиката и ние сме в Него. Там е нашето място. А тук - засега. На всекиго се дава поръчение. То трябва да се изпълни колкото може по-добре. Към това и може да се насочат всички свои сили, а към всичко останало - в размера на неизменната задълженост пред себе си, пред своето тяло, пред обкръжаващите, свързани с кармата - с една дума, с изпълнение на дълговете. Но сърцето се отдава на Владиката, а не на нещо или на някого друго, освен Него. Пътят е ясен, може да се върви.

1963 г. 062. Съчетайте потока на вашата воля с Моята. Какво Иска Владиката - ето вашата грижа. Желанието на тълпите е толкова далечно от това, което Искам Аз. Моето желание е ваш закон. Искам да ви видя винаги побеждаващи. Има значение не това, което е победено, а фактът на победата. Указвам да споделяте с Мен радостта от всяка победа за утвърждаването ѝ в съзнанието. Признаването на своите слабости е заслуга. Всяка слабост е обратната страна на сила. Границата, която ги разделя, е преодоляването. Колкото по-силен е коренът на слабостта, толкова по-мощна е силата на победата. Студът се побеждава с пламък. Човекът със силни страсти побеждавайки ги може да стане гигант на духа. Когато се дава огън трябва да се знае, че от него се напруга и всичко, което още не е преодоляно в човека, в дълбините на неговото съзнание. Асимилацията на огъня обхваща в себе си и това. Можем да наречем това явление изпитание като знаем, че трансмутацията е неизбежна и че огънят ще действа, но насочван и регулиран от волята.

1963 г. 063. (1 февруари). Спирането е невъзможно. В движение е всичко, целият Космос. Всичко се носи стремително към бъдещето. Да спреш - значи да изостанеш. На кого му харесва да се влачи на опашката! Никакви съображения не могат да оправдаят спирането, а още повече движението назад, тоест надолу. Своят кръст - това са всички свои несъвършенства, с които се налага да се движите, вземайки ги със себе си. Не може да не се вземат, тъй като още не са изживяни, и да се изживяват ще се наложи в силен устрем към бъдещето. Тъй като има моменти, когато тяхната тежест почти не се усеща. Това са моментите на подем и напрежение на висшите енергии. Ако то се усили още и още, е възможно мигновено преображение на духа и освобождение от всички налепи. Но каквото и да бъде, нищо няма

да задържи истински устремения. Даже спъвайки се, даже падайки ще мислим само за движението по-нататък. Няма връщане назад. Спирането означава връщане, тъй като нищо не пребивава в неподвижност. Възможен е кратък отдых, но с мисъл напред.

1963 г. 064. (М. А. Й.). Разпъването на духа в материята е самият живот. За да се утвърди съзнанието в двата свята трябва да се премине през всички земни и надземни трудности. Те са тук, те са и там, и са отворени за непрекъснатото съзнание. Не е лек пътят на духа, търсещ освобождение, не е лек и защото Земята не може да се остави безпризорна. Ако всички полагащи своята душа за другите и за света оставят Земята, то тя ще се потопи в тъмнина и ще загине. Ако по-рано Владиката Каза: "Вземи своя кръст и Ме следвай", то сега към това трябва да се добави: "Вземи своя кръст и кръста на света, за да вървиш след Мен". И тези, които вървят след Него, споделят тежестта на Неговото Бреме, Бремето на този свят. Не може да избягаш и да се откажеш, тъй като тежките пространствени нагнетявания, усещани от Висшите Духове, и представляват вече земното Бреме не за себе си, а за другите, за цялото човечество, за целия свят. Всички тези нагнетявания трябва не само да се приемат, но и да се разреждат със своя огнен, не сломим от нищо устрем към Светлината. Тежко ли е? Да. Понякога е непоносимо, но това е вече е всъщност сътрудничество с Йерарха. Мнозина ли са способни да сътрудничат, съзнателно приемайки върху себе си ударите на стихииите. Войнът е сам в полето и няма откъде да чака помощ, но трябва да устои докрай. Но Невидимият Водач Бодърства и Вижда всяко усилие, принесено в името на Общото Благо, Вижда всяка сълза и капка пот от противостоенето на непоносимите пространствени напрежения. Разреждатели на сферите - така се наричат те, неизвестните за света сътрудници на Светлината. Да бъдеш в тяхното число е чест и заслуга пред еволюцията, пред човечеството и пред Йерархията на Светлината.

1963 г. 065. (2 февруари). Ритъмът на всекидневното Общуване, обръщение и молитва има значение с това, че сякаш се простира постоянна огнена черта в безпределността, протегната над непостоянството, изменчивостта и временността на външните условия. Този огнен ритъм ще пренесе през всички промени и временността на всички обвивки. Този ритъм е от огъня и той се утвърждава в огненото тяло и с огненото тяло. Това е ритъмът на Висшата Триада, произлизаща от Висшите Три. В този ритъм се влага цялата сила на устрема на духа, търсещ своето освобождение от непостоянството и временността на преходното, от дългия цикъл на смърти и раждания. Малкото и незабележимо на вид явление дава огромни следствия, тъй като външното се обуславя от вътрешното и земното - от огненото, тоест временното

- от извънвременното. Затова в процеса на Общуването, обръщението и молитвата се влага цялата сила на устрема на съзнанието, за да се получи най-добрият резултат. Половинчатото обръщение ще даде също такива резултати. С цялото чувство, с цялата мисъл, с цялото същество се твори този процес, имащ такова решаващо влияние върху цялото бъдеще на човека. Тъй като това са вежи по пътя в безпределността, тъй като това са канали за проява на живота в Надземното. Каналите се прокарват в пространството с цената на дългогодишни усилия, напрежение и съсредоточаване на мисълта. Грамадите от достижения се формират във всекидневието. Ако само се разбере докрай значението на всекидневието. Някой го счита за гробница на духа, а за някого това е кладенец от неизчерпаеми възможности и отправна точка към сферите на Далечните Светове и всички Съкровища на Космоса. Да утвърдим и благословим ежедневието като стълба за възход на духа, стълба нямаща край.

1963 г. 066. (М. А. Й.). Разбира се, Нашата мисъл е за планетата и за цялото човечество като цяло. Как да го придвижим и при това възможно по-бързо на подготвеното стъпало от еволюцията. Именно колкото може по-бързо, тъй като закъснението или забавянето заплашва със страшни следствия. При това ръстът на възможностите, които са дадени в настоящото време, вече е невъзможно да се задържат на това ниво на съзнанието без разрушение. Алтернативата е или то да се придвижи, тоест да се издигне или да загине. Възможността за гибел на съвременната цивилизация вече не е бълнуване на разстроено или болно въображение, а страшна действителност. Можете да си представите колко работа се върши сега в Надземния Свят за удържане на човечеството от взрив. В работата се привличат всички, които са способни да внесат своя дял в Общото Дело. Владиците сега са в кървава пот от неизмеримото напрежение. Трудно е даже с мисъл да се обхване неговата степен. Но може да се разбере колко е нужна помощта на земните жители и особено на тези, които разбират и знаят как трябва да помогнат. Ще попитате как можете вие да окажете своята помощ? Ще отговоря: дръжете се неотделимо, независимо от всякакви пространствени условия и нагнетявания. Да се устои без колебание и без люлеене в този труден за Земята момент ще бъде действителна помощ за Нас и за Владиците. И ще бъдете разкъсвани на части от силата на антагонистичните токове и ще бъдете терзани от тъмнината, но стойте, скъпи, по-здраво и потвърдо от скала сред бурния натиск на мощните стихии, изведени от равновесие с неразумието на човекоподобните. Едни строят и са готови да отдадат всички свои сили за строителството на живота, други искат да разрушат и да обърнат еволюцията назад. Но сред тези противни и насрещни течения вие стойте, стойте

неотделимо с Нас, държейки се здраво за нерушимата основа - Йерархията на Светлината. Заедно ние ще устоим на натиска. Владиката обеща победа. И ще има победа. Може би победата е близка. Може би е по-близко, отколкото изглежда за земното око. Но трябва да се стои докрай и да се стои твърдо, без люлеене.

1963 г. 067. За огненото тяло е нужно оформяне. То е носител на Индивидуалността, то е символ на устойчивостта и подвижността на огъня. Устойчивият пламък може да бъде такъв само при нагнетяване. Колкото по-голямо е нагнетяването, толкова по-голяма е устойчивостта. Оттук - натоварвайте Ме по-силно. Обременяването с обстоятелства е нужно за оформянето на огненото тяло. Всички Високи Духове са страдали тежко, за да дадат Огън, а после Светлина. Напрежението на Огнения Свят не е в земните мерки. Подготвяме се за него чрез оформяне на огненото тяло. Висшите качества на духа са атрибути на това тяло на светлината. Утвърждавайки тях, оформяме него. Заради него може да се изтърпи всичко, всички мъки на раждането, тъй като то е вечният, неумиращ носител на Индивидуалността. Може да се грижиш за всички обвивки, но всички те са смъртни и целта на тяхното съществуване е да се съберат елементи, които ще послужат за изграждането на тялото на огъня. Процесът е несвършващ, тъй като огнената еволюция е безпределна. След оформянето следва по-нататъшното безкрайно негово усъвършенстване. Менталното тяло е тяло на мисълта, но огненото е носител на огнената мисъл. Разликата е огромна. Великият Аум има в основата си Огнената мисъл. Огнят е основата на света. Осъзнаването на себе си като огнено същество е утвърждаване на действителността. Ние не сме временни, а вечни, не сме земни, а огнени.

1963 г. 068. (3 февруари). Въпросът за стражите на Прага се отнася към областта на съкровено. Никой няма да избегне срещата с тях. Не може да се премине в Девачан, ако не се пристъпи през Прага и не може да се пристъпи, ако не се преодолеят стражите на Прага. Тази борба е пълна с драматизъм и изисква напъгане на всички духовни сили на човека, на всичко най-добро, което е в него. Стражите имат форма, техните облици могат да са цветисти, ярки, заплашителни, привлекателни, зовящи - в зависимост от същността на подходящия към тях. Всички импулси, страсти, желания, влечения, теглещи човека надолу, в неговото съзнание винаги са облечени във форма. На Земята те са в мислите, но в Кама-Лока (сферата на желанията в Тънкия Свят) всички тези форми придобиват явна видимост и сякаш оживяват и стават за съзнанието реални същности, все така влечащи надолу, но със сила много пъти по-голяма, тъй като са необичайно ярки и реални. Те привличат магнитно към себе си своя породител с почти непреодолима сила, тъй като се явяват

негови собствени порождения, негови питомци, отгледани през живота в тяло. В Девачан няма място за страстите и възжеленията на плътта, там може да се влезе само освободен от тях, но как да се освободиш, когато пред Прага на входа стоят тези чудовища на мрака и облечени в най-съблазнителни и привлекателни форми теглят човека към себе си. В тях има страхотна измама и изкушение. Попаднал в техните обятия духът няма способност, поради отсъствието на тяло, да удовлетвори нито едно свое желание и, преживявайки омайването от тези влечения, той остава гладен. Под всяко цвете на нечистото въображение има змия, която хапе и ръцете са в кръв от шиповете и бодлите. Но увлечението остава и отново, и отново духът се потапя в същите преживявания, без да получи удовлетворение от нито едно. Но можеш да кажеш на своите собствени порождения - на тези стражи на Прага: "Рожби на стихии, не се боя от вас, не можете да преградите пътя, който ми е преуказан". Трябва да се разбира, трябва да се знае, трябва да се съберат сили да се посрещнат стражите на Прага и без отстъпление, отхвърляйки ги всичките, да се премине Прага. Този, който през земния живот е застанал на пътя на преодоляване на самия себе си, който е съумял да победи самия себе си, той ще премине през този Праг без да забавя нито за миг победната крачка. За обикновените хора трудността е в това, че там се обострят твърде много всички усещания и всички преживявания и стават твърде съблазняващи оживелите и приели реални форми продукти на своето собствено въображение. Тайното, невидимото и скритото изведнъж става явно и видимо и неудържимо увлича към себе си желаещия и винаги желал ги през живота в тялото дух.

1963 г. 069. (М. А. Й.). При борбата между Висшата и низшата дуада става обективизация на собствената субективност. Висшето и низшето в човека, обличайки се в тънки форми и превръщайки се в действителност на Надземния Свят, магнитно привличат човека, всяко в своята сфера и от предпочитанието и окончателния избор зависи изходът на това стълкновение на полярностите, на Висшата и низшата дуада. Изборът е свободен. Духът сам решава. Порождението като верен страж ще чака пред Прага. Мисълта е надежден спътник. Човек очертава с мисъл границите на своите възможности. Бъдещето се твори с мисъл. Кармата се твори с мисъл. Срещата със стражите на Прага е обусловена от дейността на творческата мисъл на нечистото въображение. Ето защо очистването на въображението е толкова напълно необходимо. Когато то е наситено с Красота няма опасност. Красотата е надежден пропуск към Висшите Сфери.

1963 г. 070. (4 февруари). Съзнанието и паметта. Паметта е за миналото. Съзнанието може да се докосва отвъд миналата памет. С памет не може да се проникне в бъдещето или

на далечна звезда, или да се узнае какво мисли събеседникът, но със съзнанието може. За съзнанието може да бъде отворено миналото, настоящето и бъдещето. Съзнанието е по-голямо от паметта. Паметта може да се замени или допълни с книги за миналото, съзнанието - с нищо. По-висока степен на съзнанието е чувствознанието. Човекът просто знае извън обичайните пътища или външните възприятия. Най-високата степен на съзнанието е всезнанието от различни степени: всезнание на обкръжаващото, планетно всезнание, Космическо всезнание, всезнание за Безпределността. Със съзнанието може да се проникне далече в своето минало. Но може и в миналото, което никога не е било в паметта на Висшата Триада, например в миналото на Земята или в миналото на някой древен народ. Възможностите на съзнанието са много по-широки от личната или даже от Индивидуалната памет, тъй като първата помни даденото въплъщение и то доста лошо, втората - веригите на своите въплъщения. Но съзнанието прониква в това, което го няма в паметта на двете: нито в личната, нито в паметта на превъплъщаващата се Безсмъртна Индивидуалност. Затова Нашата грижа е за съзнанието, за неговите качества и способности. Ясновиждане, ясночуване, яснообоняние и всички други ясночувства са атрибути на съзнанието, а не на паметта. Съществува свършена памет на природата - това са свитъците на Акаша или записите на пространството.

1963 г. 071. (М. А. Й.). Ще дойде време и някой стремящ се по същия този път ще чете всяка дума от тези записки устремено и задълбочено. Ето защо тук са засегнати толкова различни въпроси. Нито един не е доведен докрай и просто затова, че край няма. След всяка степен на разбиране следва по-висока, още повече разширяваща съзнанието. Всички хора вървят нагоре. Изключенията не могат да нарушат постъпателното движение на еволюцията. Могат да загинат и да бъдат пометени, но не да спрат могъщия поток на живота. Насищането на съзнанието с еволюционните токове на живота е задача на всеки познал смисъла на земното съществуване. Какво може да бъде по-печално от жизненото проспиване, лишено от цел. Когато всичко се върши, мисли и чувства в името и заради бъдещето, тогава се утвърждава целеустременост на съзнанието. Трябва само по-надалеч, колкото може по-надалеч да се хвърля котвата или магнита на насочваната в бъдещето огнена мисъл.

1963 г. 072. Зданието се издига върху фундамент. Домът на духа - върху основите. Стълбовете колоните и опорите са качества на духа. Може ли тънкото тяло да бъде чисто и светещо с чист огън. Може. Даже физическото тяло може да свети. Но не само по себе си, а с вътрешна светлина, проникваща през външните покривала и осветяваща всички обвивки.

1963 г. 073. (5 февруари). Грижата за деня отпада когато всичко е осъществено. Но ще има и други грижи, планетно-космични. От грижите не може да се избяга. Ще ги наречем осъзнаване на отговорността. Степените на това осъзнаване са различни, включително до осъзнаване отговорността за Земята. Има и по-високи - за цялата Слънчева система и нейното човечество. Колкото по-висок е духът, толкова по-широка е отговорността. Осъзнаването на Космическата отговорност започва с осъзнаване на тази за своите думи, постъпки, чувства и мисли, за всяко и за всяка. Всички те или очистват и осветляват пространството, или го замърсяват. Бидейки част от Космоса, човек поражда непрекъснато и постоянно светлина или тъмнина, разпространявайки ги около себе си и оставяйки в сферите, където пребивава, шарките на своя дух. Не можете да се движите по-далече от известна степен без да приемете върху себе си отговорността за всичко творимо от собствената воля. Може да се опознае добре човешката природа с всичките ѝ недостатъци. Но постижението няма да бъде в това, а в това познавайки скритата същност на хората да не осъждате. Да знаете и да не осъждате, да знаете, да виждате, да разбирате и все пак не само да не осъждате, но и да обичате. И виждайки тяхното невежество, да ги просвещавате без осъждане, да им носите светлина считайки, че те, невежите и непознаващи Светлината, са братя по дух, имащи в себе си същия този вечен пламък и вървящи също натам, накъдето вървите и вие. Това и ще бъде отговорността за Земята.

1963 г. 074. (М. А. Й.). Днес Общуването е затруднено от пространствените условия. Трябва да се изчака, за да не се прахосват напразно силите за преодоляването им, тъй като не позволяват да се придаде нужната тоналност.

1963 г. 075. (6 февруари). Ще мислим не за това, да достигнем до края на пътя, тъй като няма край, а за това да вървим и да вървим не забавяйки крачката. Когато цялото същество е съсредоточено върху тази единствена цел, тогава волно или неволно всичко започва да се нарежда в съзвучие с нея. Когато ние сме на път, тогава и мислим по по-различен начин, отколкото в къщи. Значи самото мислене се пренастройва в особена гама. Тогава е лесно да се мисли, че всичко обкръжаващо е също толкова преходно, както и впечатленията на пътешественика, който знае, че всички негови спирки са временни, че срещите са кратки и съзнанието не е привързано към нищо. В хотела не мислим за подробностите или за удобствата на обстановката, тъй като на следващия ден ще я оставим, по същия начин и в живота пътникът по Великия Път гледа на всичко под същия този зрителен ъгъл. Само опитният пътник се осмелява на далечни пътешествия, защото опитът в пътешествията е много нужен. Без него може и да загинете.

Старият опит се съчетава с новия и расте всекидневно. Главното свойство е да не се привързвате към нищо. Можете да обичате всичко: и хората, и природата, и красивите вещи, и да се радвате на всяка тревичка и цвете, но при условие да не се привързвате към нито едно от явленията, срещани по Пътя. Иначе пътешествието ще се превърне в истинско мъчение, тъй като ще се наложи постоянно да съжалявате за това, с което се разделяте, за да продължите по Пътя. Пътници са всички, само че не знаят това и всички се разделят, и всички губят, но не знаейки постоянно тъгуват и страдат от това, че се налага да се разделят с това или тези, към което или към които са успели да се привържат. Любовта без привързаност е достижение на Архата. Освобождаването от личните чувства е също Негово свойство. Когато любовта се разпростира върху цялото човечество, тогава вече не остава време за лични чувства и привързаности, и особено за привързаност към вещи. Когато любовта се разпростира върху близките, явяващи се спътници не само за този един живот, но и за много предшестваци, то това чувство вече не е лично, не принадлежи на дадената личност, а на Индивидуалността, на Висшата Триада. Любовта, истинската любов е безсмъртна. И можете да се порадвате, ако сърцето пламти с безсмъртна любов към някого. Такива чувства не са чести, но те съществуват и понякога при пълно осъзнаване на тяхната непреходна природа. Така е и в случая с чувствата от свръхличен порядък, чувствата с индивидуален характер, тяхната продължителност се разпространява далеч извън пределите на едното въплъщение. Но човешките привързаности са краткотрайни и се забравят твърде бързо. Нашите чувства, Нашите привързаности, Нашите мисли, постъпки и дела са с необикновена продължителност. Те са протегнати далече в бъдещето и представляват елементи от неговите постройки.

1963 г. 076. (М. А. Й.). Ако всички свои действия се съизмерват с бъдещето и особено с далечното бъдеще, обхващащо веригата от бъдещите въплъщения, то те ще придобият съвършено друга окраска. И тогава всяко действие, творимо съзнателно, ще бъде преднамерено и планомерно залагана причина за бъдещи следствия. За Владиците цялото бъдеще е само следствие на творимите от Тях причини. Подражавайки на Тях и следвайки Техния път, можем и ние коренно да преродим природата на своите действия. Вече няма да има място за рефлексните действия, за безсъзнателните действия, за необузданите, импулсивните действия. И тогава може още повече да се приближите до степента на овладяване на своите обвивки. Тъй като за съзнателна проява и дейност в тях на съответстващите им планове е нужна пълна власт над тях и пълното им подчинение на волята. Това овладяване не може да дойде за един час. И

желанието не е още овладяване, но все пак е възможно да се достигне до него. Този, Който Води, Набелязва пътя и Дава възможности, но единствено само със своите собствени усилия и своите действия, насочени неотклонно и без колебания все към тази същата единна цел, можеш, без да ги отхвърляш, да ги приемеш и да използваш изцяло. Тази цел е поставена ясно – Архат. Много сили, упорство и несломима настойчивост трябва да се проявят, за да се достигне тази цел.

1963 г. 077. (Февр. 7). Да! Да! Между мислителя и явлението, към което е насочена мисълта, мигновено се установява магнетична връзка, съединяваща този, който мисли, с обекта или субекта на мисленето. Това е едното основание за необходимостта в мислите си за другите хора да бъдете много внимателни. Докосванията на мисълта биват различни: приятни, неприятни, потискащи, извисяващи, помрачаващи, светлоносни, раняващи болезнено, оздравяващи и носещи бодрост. Но е по-добре съвсем да не мислиш за хората, отколкото да ги потапяш с мисъл в мрак. Мислете ясносияйно и тогава мисленето за другите ще бъде винаги светлоносно. Хората отделят малко внимание на въпроса за въздействието на мисълта, макар и да въздействат постоянно и най-често не за благо. Мрачно е човешкото мислене, мрачни са и въздействията. Най-често се потапят взаимно в мрак. Изкуството на мисленето е сложно. Атмосферата на низините е отровна. Отровна е атмосферата на домовете, събранията и сборищата. Само вдъхновеният и самоотвержен труд осветява пространството наоколо. Там където личните интереси и мисли отстъпват на втори план и се заменят с интересите на колектива, там атмосферата светлее. Очистването се изисква и за да може Водещият да се доближи и приближавайки се да не се задъхва в атмосферата на задушливите зловонни мисли. Има благоуханни мисли, има и зловонни. Понякога най-безобидните от гледна точка на еснафа мисли смърдят. Профилактиката на мислите е необходимо условие за създаването на такова невидимо обкръжение или психическа сфера, която би позволявала да се задълбочат възможностите на ежедневния контакт. Магнитната връзка с явлението, върху което се съсредоточава мисълта, обуславя и притеглянето на съзнанието към съответстващите на мисълта сфери. Тези магнитни притегляния към различните сфери се установяват през живота на човека с тези мисли, които са най-привични за съзнанието и които са наситени с желания от един или друг порядък. Когато е отхвърлено тялото тази връзка се осъществява по каналите, прокарани през живота, при което силата на притегляне нараства поради отсъствието на тялото и на необходимостта да се привеждат в движение плътните материални частици на физическото обкръжение. Тук мисълта привежда материята в движение и често с голям труд, а там

мисълта вече означава действие и движение, тъй като материята на тънкия план е пластично-подвижна. Трябва да се отдели особено внимание на профилактиката на мисълта, тъй като това е условие за сближаване с Нас.

1963 г. 078. (М. А. Й.). Желанието и устремът са сила. Ако нейното острие се насочи към очистване на съзнанието от ненужния боклук, то това ще бъде най-краткият път за осъществяване на желаното. Имам предвид желанията от духовен порядък и висшите и най-добри стремежи на духа. Понякога човек сякаш се разкъсва от желанието по-скоро да достигне. И тогава именно е добре тази енергия да се използва най-целесъобразно. Също така много се говори или мисли за любовта към нас и Владиката. И тази сила е добре да се приложи към проявите на очистване на съзнанието. В него има многовековни залежи. Добре е да се очисти всичко със силата на любовта към Висшия Облик и със силата на желанията и стремежите възможно по-бързо да се придвижите по-нататък. Именно тези натрупвания пречат повече от всичко. И може да се придвижите по-нататък само разчиствайки пътя.

1963 г. 079. (8 февруари). Връзките, които ни свързват, са неразривни, Нашата Близост е неразривна, но за да нараства тя е необходимо да се укрепва с всекидневен контакт. Този ритъм има особено значение със своите следствия по време на пребиваването в Надземния Свят, тъй като ни съединява непреодолимо и автоматично там, където всичко е подвижно от мисълта и устрема, и където чувствата свързват духовете с огнените нишки на утвърждаваните на Земята чувства. Ще прокараме съзнателно в пространството каналите на обединението, по които ще се осъществи Нашето Надземно бъдеще. Всичко е причина и следствие и всичко е резултат от нашите собствени действия. Тук е светът на причините, там е светът на техните следствия и което приемем и утвърдим тук, ще даде своя плод там. Любовта и ненавистта надживяват плътната обвивка. С каквото живеем и ще живеем тук, с това ще живеем и там. Всичко е само пряко следствие. А какво да правим с причините, от посева на които може да се засраим, когато всичко тайно стане явно? Победителя на кармата не го съдят. Значи трябва да победите себе си и с новата сила на израсналия дух да преодолеете енергиите на миналите, нежелателни сега причини. Трябва да се преразгледа отново всичко и върху всичко да се постави огнения печат на отреклия се от тях дух, нужно е огнено очистване от всичко, до най-малките мисли и желания и от всичко, което някога е съблазнявало и увличало душата надолу.

1963 г. 080. (9 февруари). Нека да подхвърлят каквото и да е, Безсмъртната Триада, в която се пренася съзнанието, не може да пострада от нищо външно. Както и да страда личността,

Индивидуалността е неуязвима, недостижима, до нея не може да се достигне, тя не може да се засегне от нищо. В нея и се пренася съзнанието. Това е цитаделата на духа. Именно мисли от такъв порядък Аз Бих искал да предизвикват думите на заплахата, вместо страх или тревога, или загуба на равновесието. Изпитанията са много разнообразни и колкото по-убедителна е тяхната видимост, толкова по-реални са те и техните следствия. Изпитанията също често се провеждат под знак. Да се отличи привидната видимост или очевидност от действителността, когато изпитанието се води от Нас, е невъзможно. Но когато то е издържано, мъглата се разсейва.

1963 г. 081. Смисълът на преодоляването не е в това да няма никакви усещания или желания, а в това те да бъдат под железния контрол на волята.

1963 г. 082. (11 февруари). Приятелю Мой, във всекиго има две "аз": голямо и малко, безсмъртно и смъртно, висше и низше. Всичко ставащо в съзнанието обогатява или едното "аз" или другото. Всичко низше обогатява малкото "аз". И ако човек живее само с неговите интереси, желания и стремежи, съзнанието се привързва към него и пребивава в него. Всички качества на духа са биполярни: страх и безстрашие, спокойствие и безпокойство, равновесие и неравновесие и така нататък. Полюсът на страха, безпокойствата, неравновесията и всички други отрицателни качества е сферата на низшето "аз"; сферата на противоположните качества - светът на висшето "Аз". Съзнанието се привлича или към единия, или към другия полюс и събира неговите свойства, но сферата на низшето "аз", сферата на личността е преходна и смъртна, както и самата личност. Живеейки изключително в нея и с цялото си съзнание човек прави себе си смъртен, тъй като всички негови преживявания, чувства и мисли, както и самото лично съзнание, са смъртни. Но може да се приведе към мълчание всичко, което се отнася до личното и да се живее в света на мислите и чувствата и стремежите, излизащи извън пределите на малкото "аз". Любовта към природата, цветята, звездите е вече свръхлична по своето качество. Всяко действие, извършвано не за себе си, обединява съзнанието с висшето "Аз". Всяко преодоляване на качества от низш порядък утвърждава висшите и събира елементи на безсмъртието, обогатявайки натрупванията на чашата. Преди сън може да проверяваш всекидневно какво е събрано през деня и какъв е сборът: дали той е бил събран за смъртното начало в себе си или за безсмъртното "Аз" и какви елементи преобладават в събраното. Непрекъснатостта на съзнанието може да засяга само тези явления, продължителността на които отива зад пределите на личността и този отрязък от време, в течение на който то съществува, тоест докато е в тялото. Даже мисълта за Далечните

Светове пренася съзнанието извън пределите на един живот. Мисълта с голяма продължителност живее извън малката личност. Безсмъртието на човека се утвърждава с мисъл и мисълта също го води извън пределите на даденото възплъщение на Земята.

1963 г. 083. (12 февруари). Нито познаването на точните факти, нито феномените, нито запознанството с астралния свят няма да дадат победата над себе си. Водим по пътя на изпитаните магнити. Главното е да се пренесе битието в мисълта, а мисълта - от сферата на личното "аз" в сферата на Безсмъртната Триада. Никакви интелектуални знания няма да донесат това достижение. Със своята ръка и крак - значи по пътя на личния опит, по пътя на опита от прилагането на Учението в живота. Пълна устременост означава устремяване на всички обвивки в една посока, когато всички проводници безотказно, без протест и противодействие служат на единната цел. Това може да се получи само тогава, когато те са подчинени окончателно и необратимо. По дългия, дългия път на еволюцията на човека в това направление е достигнато много. Речта и произволните действия, мисълта - всичко това са резултати от безкрайни векове борба и преодоляване на материята. Но всичко това са само необходими стъпала към нови преодолявания и нови победи. Полето на бъдещите достижения не е ограничено от нищо. Днес мисълта работи над решението, да кажем, на аритметична задача, утре над чертежа на самолет, после над сметачната машина, а после над предаването на нейното съдържание на разстояние; с мисъл може да се лекува, с мисъл могат да се предизвикват картини от далечното минало, с мисъл може да се облитат световите и да се вижда животът на далечните планети. Няма предели за развитието и възможностите на мисълта. За да се работи с мисъл, за да се твори с мисъл, за да се постави нейната скрита сила в служене на духа, тя трябва да се овладее и да се подчини на волята. И само тогава мисълта може да се направи послушно оръдие на духа. Бъдещето на човечеството е в овладяването на мисълта. Хората владеят разсъдъчната мисъл, продукт на интелекта, но огнената мисъл далеч още не. Говорим за огнената мисъл. Без запалени центрове няма мисъл от огъня. Микрокосмосът на човека е още толкова малко изучен. Указваме пътищата, Даваме направлението, но да се върви по него може само със своите крака.

1963 г. 084. (М. А. Й.). Учителят е с вас, Учителят ви Пази, скъпи мои. Осъзнавате ли значението на Близостта на Владиката? С какво и как потвърждавате това осъзнаване? Разбирате ли че това, което притежавате, е дадено само на малцина? Няма ли да послужи това разбиране като стимул за засилено устремяване и желанието да се приближите още повече

до Великото Сърце? Да се приближите? За какво? За собствено удовлетворение, само за да усетите Неговата Светлина и Топлина ли? Не, не затова Той приближава към Себе Си. Давайки Своята Светлина на най-близките, Той Иска да насочват тази Светлина не към себе си, а да я носят на Света, на тези, които имат огромна нужда от нея. Живи носители на Неговата Светлина, колко благо можете да направите, колко Светлина да внесете, колко храна за духа. Думите са ценни само с мисълта, съдържаща се в тях. Но мислите се предават, могат да се предават без думи. Значи никой не може да ви попречи да действате с мисъл, носеща светлина на хората. Значи след посева е отворено, значи сеячът може да върви. Значи за служенето и вашата Светлина, за служенето на Владиката не съществуват прегради. Единствено само себелюбието, заето със себе, си няма да намери време да служи на Владиката. Но сте допуснати не чрез себелюбието и не заради него - то може само да отдели от Владиката. То не е нужно нито на вас, нито на Нас. Себелюбието не може да бъде носител на Светлина. Ние го победихме. А вие победихте ли го?

1963 г. 085. И тъй, в последно време сънят придобива все повече и повече съзнателен характер - това е подготовка за съзнателно пребиваване в Тънкия Свят. Тя протича паралелно с очистването на съзнанието и кристализацията на устремеността. Умрелите умирайки не стават от това по-мъдри. Но високоразвитият интелектуално човек се ориентира по-добре, отколкото малко културния. Всички определения на тънкото състояние са изцяло условни и относителни, тъй като винаги са според съзнанието на този, който ги определя. Само Адептът може да даде характеристика на извънличното свойство. Сега Нашата задача е друга. Нужно е да се очисти съзнанието от всичко, което пречи на неговата способност да дава неизкривено отражение на обкръжаващото, това е първата задача. Втората - да се укрепи и усили волята. Третата - постоянство на непрекъснатото проявление на Лика в третото око. Самоизпитанията трябва да продължат. Те показват степента на придвижване и освобождение от стария боклук. Самопланирането на бъдещето също се усилва. Трябва да се бърза. Не остана много време. Всеки миг е ценен: вече не се налага да се губи време за нещо странично. Всеки миг може плодотворно да се използва за бъдещето. Няма минало, с него е приключено. От него ще извличаме само картини за самоизпитване или задълбочаване на получения опит. Кратко, кратко е времето, ще бързаме.

1963 г. 086. (М. А. Й.). Ускорение - това е Указът. Остава малко време за догаряне на маслото в лампадата, а трябва за твърде много да се успее. Неотложността на еволюцията се отразява и върху всеки отделен човек. Трудно примиримите противоположности са: безпределността на пътя и неотложността

на неговото земно преминаване. Ако се погледне върху много от нещата с отворени очи ще се види, че много време се изразходва нецелесъобразно. Може ли да се отвличаш настрани когато светът върви на предела; Владиците вървят на предела на напрежението и Земята се тресе в конвулсиите на горещината и студа. Никога не е имало още такъв напрегнат и отговорен момент. Трябва да станете неразривна част от веригата на Йерархията на Светлината, трябва да влезете в нейната орбита с цялото съзнание, с всички помисли, с целия устрем. Трябва, трябва, трябва да се поеме върху своите плещи част от отговорността за Земята и мисленето на човечеството. Трябва да застанете на несменен и огнено ярък дозор за охрана на планетата.

1963 г. 087. (14 февруари). Ще Бъда много суров. И тъй, вече е загубено много време. Нима не трябва да се отдели цялото време за най-нужното? Всяка нецелеустремена мисъл, всяко ненужно действие е задръжка. А пътят е неотложен. Отначало контролът се разпространяваше върху вредните, низки, зловни, раздразнителни и така нататък мисли, сега вниманието се обръща към ненужните мисли, нямащи отношение нито към Мен, нито към Пътя, нито към възхода. Житейските задължение остават, те също изискват внимание, грижа и мисли за тях, но Говоря за празните, отнемащи скъпоценно време и случайно пропълзващи в съзнанието мисли. Колко време отива за тези скитници, колко умуване за нищо. Те не са нужни, да се изключат! Всяка да се замени с полезна мисъл: или да се изпрати добра вест на далечния приятел, или на тези, които са в нужда, или там, където положението създава преграда за еволюцията, или на болния, или най-после на своето собствено тяло, в този орган или част от тялото, където се опитва да се утвърди болестен процес или поредно неблагополучие. Винаги може да се намери достойна за ученика работа с мислите. Но трябва винаги да бъдете на пост. За празните мисли е Казал Този, Който е Познавал ценността на мислената енергия. Може ли това, което се е отработило в процеса на милиони години еволюция, да се прахоса на вятъра безсмислено. Кармата се твори от мисълта. И празномисленето също твори своя карма. Без пълно овладяване на мисълта не може да бъде постигната победата над себе си. И само помислете какви възможности се дават за това всекидневно! Ако се съберат всички енергии на мисълта, които обикновено се изразходват за нищо, без всякаква цел и без контрол и се устремят към определени задачи или просто към това всяка да стане зърно или зародиш на бъдещи достижения, колкото и далечни или невъзможни те да изглеждат, ще бъде направено нещо толкова значително, следствията на което е невъзможно даже да се отчетат. Трябва единствено само да се помни: това най-малко зърно на мисълта някога и някъде ще даде своите кълнове.

Сеячът, познаващ смисъла и значението на мислените зърна, ще ги сее в пространството, при това не само в съзнанието на близките и далечните, не само в своите писания или книги, но главно в нивата на своето собствено съзнание. Тъй като мислите не умират. Мислите с далечно действие могат да се хвърлят в много далечно бъдеще. Тяхната сила никак не намалява от далечината, а напротив, усилюва се благодарение на това, че много трудното или даже невъзможното в настоящето в бъдещето е възможно и достижимо. Давам поръка да се помисли за възможностите за прилагане на мисълта.

1963 г. 088. (М. А. Й.). Стражите на Прага са силни със слабостите, недостатъците, страстите и пороците на този, когото те посрещат на Прага. В когото има страх, на него въздействат чрез страха, у когото злоба – със злоба, у когото похот – с похот, у когото алчност – с алчност. Всеки недостатък се облича в ярка форма, възпламеняваща в себе си цялата привлекателност на скритото в нея явление и по този път се съчетава или приема в съзнанието на дошлия, ако той още не е изживял дадената страст или порок. И когато тези форми оживяват, раздухвани от енергиите на изпитвания и енергиите на стражите на Прага, то протича борба между личното “аз”, стремящо се да се слее с тези форми, представляващи изострени продукти на неговото собствено въображение, негови порождения и Висшата Дуада, която се стреми да ги отхвърли и да се освободи от тях. Средният, 5-ти принцип се намира между полюсите на притегляне на двете противоположни начала. Ако побеждава Висшата Дуада от 7-я и 6-я принцип, съзнанието се обединява с тях и отива към израстване. Ако побеждава низшата, даденото възпламеняване се зачерква от Книгата на Животите. За тази борба можете да се готвите още отрано, още тук на Земята и помнейки, че преодолеят себе си на Земята ще победи и там. Стражите на Прага се побеждават с мисъл.

1963 г. 089. (15 февруари). (М. А. Й.). Непоколебимостта на духа е много ценно качество. То е показател за устойчивостта на огъня и влиза в основата на много други качества. Например в предаността. Непоколебимата преданост. Или непоколебимото доверие към Владиката, или устрема, или любовта. Именно устойчивостта на пламъка придава на всички качества на духа тяхната висша ценност. Ученикът полага непоколебимостта в основата на своите стремежи и своите решения. Ще Завърша с указание за непоколебимостта на волята: само такава воля може да достигне, само такава воля не познава люлеенето, само такава воля няма да отклони от Пътя. Да! Да! Непоколебимостта е най-ценното качество на духа.

1963 г. 090. (16 февруари). Всички мисли от миналото, свързани с едни или други силни чувства или преживявания, от

време на време изплуват отново в съзнанието, стремейки се да се съчетаят с мисленето и изисквайки внимание към себе си. Често такива мисли нахлуват даже по време на устремяване към Нас. Те трябва да се отхвърлят решително и без колебание. Загнездили се, те се усилват и отново продължават да висят над съзнанието, дори и без да нахлуват в него, но отхвърлени обикновено губят своята сила и тенденция към завръщане. Следващото посещение зависи от предишния прием. Дори и лошо посрещнатият гост не идва повторно; така и мисълта, ако върху нея е наложен печатът на окончателното решение на волята, не влиза в съчетание с нея.

1963 г. 091. (М. А. Й.). Има много прозрения в Тънкия Свят, много прояви от свръхфизичен характер. Много книги, имащи работа с опитите да се систематизира целия този материал. Но няма знание, няма определеност, няма завършена философия или учение. Само Учението на Живата Етика дава систематизиран, но разбира се, непълен и постепенен подход към възможностите за космическа концепция за обкръжаващия ни свят. Познанието върви по пътя на установяването, тоест изучаващият последователно изтънчва и усъвършенства своя познавателен апарат. Без изтънчване и разширяване на съзнанието как ще се улови гамата на тънките енергии? И без развито трето око как ще се види неуловимото за земното око? Инфрачервените и ултравиолетовите лъчи, алфа, бета и гама лъчите не са видими с просто око, но те съществуват. Да се отрича нещо само защото окото не го вижда представлява признак на невежество. По-добре е да се приема всичко, но след проверка. В Нас няма отричане.

1963 г. 092. (17 февруари). (Гуру). Съкровището от енергия се натрупва във времето и най-добрият метод за натрупване е трудът. Но трудът по своето качество може да бъде твърде различен. Трудът може да бъде съвършен, тоест светлоносен и несъвършен, тоест затъмнен. Радостният труд е светлоносен. Унилият и насилствен робски труд, лишен от ентузиазъм, е убийствен за духа. Творческият труд е еволюционен. Може да се напише цяла книга за труда. Може да се укаже, че трудът в смисъла и значението на духовното развитие е по-полезен от всички и всякакви упражнения. Трудът е даден на човека, за да може той да твори и да изразява в него енергиите на своя дух. Както тялото линее и отслабва без физически труд, така и духът - без творчески труд, без вдъхновен труд, без светлоносен труд. При напрегнат и устремен труд центровете се запалват и започват да светят. Аурата на човека, съсредоточен в напрегната работа, усилва своите излъчвания. Тъй като човек е огнено същество. Всяко негово движение във всяка от неговите обвивки се съпровожда с огнени явления. Даже простото движение на ръката носи огнен импулс по проводниците

на нервите, който може да се отбележи върху екрана на индивидуалния апарат. Скоро ще изобретят и тях и даже почти вече са изобретили. От огъня не може да се избяга. Той е двигател на живота. В едни го виждаме малко активен и почти не горящ или помръкващ вследствие пушене, пиянство и различни пороци и излишества, в други, обратно, виждаме го растящ, проявяващ се в огнени, енергични, силни действия и вдъхновен труд, в ярко творчество. Писателите, художниците, знаменитите строители от миналото, композиторите, поетите, подвижниците - всички те са се потрудили огнено в своите животи и са оставили на човечеството плодове на своя огнен труд. Мнозина се трудят също така огнено и сега. Планомерният, напрегнат, вдъхновен ритмичен труд кара Агни да расте и да се натрупва в отлаганията на Чашата. Тези отлагания на трудова пот представляват най-ценно съкровище на човека. Учението за труда трябва коренно да се преразгледа. Творческият, радостният труд е благодетелен. Трудът е даден за радост на човечеството. Творческият труд е висшето щастие за хората. Пътят на непрестанния огнен труд е път на Носителите на Общото Благо, на Чашата, на приелите пълната Чаша Благо.

1963 г. 093. Стражите на Прага са силни. Те предизвикват от дълбините цялата неизживяна мътилка от сиви натрупвания. Но е добре в този момент да се осъзнава, че това е изпитание; в този, а не после, когато падението се е осъществило. Да се види врагът, да се разбере врагът, да се посрещне врагът лице в лице и да се преодолее. Често зад външната форма на съблазънта не се вижда нейната същност и често се забравя, че това е само изпитание. Тъй като това е също Майя. С всеки порив на могъщия устрем нагоре предизвикваме към себе си мощна вълна от стихийно противодействие, равно на силата на порива. В това е и трудността на преодоляването. Но силата на стихийното съпротивление се побеждава с ритъм. Поривът, извършен повторно, установява ритъм на устрема. Най-напрегнатият ритъм побеждава всичко. Но какво противодейства толкова упорито и яростно вътре? Това е личното "аз" със своите минали натрупвания. Личността е временна, но нейните натрупвания са отдавнашни: земни, кармични връзки от миналото, влечащи назад. Скандите са фактор от настоящето, но са създадени в миналото. Личното е проява на даденото възплъщение, но неговите корени са в миналите възплъщения, затова и астралът, като средоточие на миналите желания, тенденции и импулси, носителят на личното "аз", е толкова упорит -. Стражите на Прага - какво всъщност представляват те? От миналото пред вътрешното око се изправя, облечена в ярката форма, мисълта, с която някога се е съчетавало съзнанието. Тази ярко картинна мисъл предизвиква по асоциация цял ред други подобни и се усилва и

подгръзва от новите импулси на астрала. От миналото се изправя сянката на забравените действия, както мислени, така и фактически. Това кълбо, наситено с енергии вложени в него от собствената воля, закрива собствения хоризонт на съзнанието, изисквайки условия за проява в плътното. Дугпа (синоним на злото, на тъмнината), криещи се зад него и раздухващи неговите димни огньове, са невидими за окото, но силата на това косматото кълбо, въздействащо на всички проводници, е твърде осезаема. Стражите на Прага са застанали в целия си ръст, за да не пропуснат по-нататък. Много важно е да се разбере смисълът на протичащото стълкновение и неговата цел. Това е поредното изпитание пред новия поход. Когато в самия разгар на борбата умът не е затъмнен от неразбиране и не е въвлечен във водовъртежите на астралния вихър, стълкновението протича с очи отворени за ставащото и дугпа не могат да се скрият зад тези илюзорни образи, раздувани от тях. И победата става възможна. Врагът и неговата сила трябва да се познава. Винаги се изпраща според силите. И винаги избира най-болното и уязвимо място. Но няма е възможно да не се победи? Последните опити са най-ярки. Призовавайте Мен, когато силите започнат да отстъпват. Ще победим, но трябва да се знаят силите на врага.

1963 г. 094. (М. А. Й.). Ако Братята на Човечеството се отказват от Паранирвана, то можем ли ние да затъваме в блажените илюзии на Девачан, когато наоколо има толкова страдание и толкова работа, и когато Владиците се Трудят в кървава пот и Бодърстват на незаспиващ дозор? В Девачан се наслаждават обикновените хора, но не тези, които се намират на Велико Служене.

1963 г. 095. (20 февруари). Всяко действие и особено съзнателното, волево или приближава към целта или отдалечава от нея. Всеки силно напрегнат устрем или желание да се утвърдят едни или други достижения веднага предизвикват равна по сила вълна на противодействие, което трябва да се преодолее, за да се достигне. А зад скрито противодействащите сили се мяркат тъмните злонашепници. Предизвикването на бой на стражите на Прага никога не остава без отговор. Ето вчера те излязоха в плътен строй и застанаха на пътя на желаните осъществявания в проявата на тънките способности. Удаде се да бъдат преборени главните, но по-малко значителните все пак постигнаха своето и придвижването временно спря. Но трябва отново да се събират сили и отново да се борите, и отново да вървите. Ужасяващата пространствена хаотичност пречи много и много усложнява борбата. Обкръжаващите условия и хора също не способстват за облекчаване на придвижването. Никой не дава нищо, тъй като няма какво да даде; никой не облекчава, тъй като сам е обременен. Сам лице в лице с условията, противни на възхода на

духа. В това е цялата трудност на самотния път на утвърдения ученик. Никой не може да помогне, тъй като за да помогне трябва да знае и да притежава поне зачатъци на огънове. Помощта е една – само Отгоре, но и тя не идва винаги в желаната форма. А битката със себе си трябва да се води сам и да се победи. Но този, чийто път е решен необратимо, не отстъпва пред нищо; и няма нищо нито в самия него, нито извън него, което би могло да го задържи, въпреки цялата безрадостност на текущия час.

1963 г. 096. (М. А. Й.). Ние сме с вас в добрите ваши помисли и в добрите постъпки и чувства, в лошите нас ни няма и ние сме далеч от всичко, което ви принизява и пречи да светите. Нашата близост и отдалеченост зависи от вас. Приближавате се възвисявайки се духом и се отдалечавате падайки и слизайки. Светлината и тъмнината служат като граница за притегляне нагоре или надолу. До нас трябва да се издигнете и издигнали се, да се задържите. Невинаги небето е безоблачно и слънцето сияе на него. Когато наоколо има облаци и настъпва тъмнина, за духа няма радост. Всепланетните облаци и тъмнина обременяват горящото сърце и отровата, изпивана с чашата през земния живот, не може да не отравя организма. От пространствената отрова не може да се защитите. Бремето на този свят е непосилно. Но го носят тези, чието сърце е отдадено на Владиката.

1963 г. 097. За да се усилят двата принципа за съзнателно проявяване в тях трябва земното съзнание да не пречи. То ни пречи даже сега. Тънкото съзнание се отделя от земното с пренасяне на фокуса на внимание върху Мен. Усилвайки устрема, установяваме контакт. При Мен идва искащият. Какво и как иска стремящият се? Въпросът не е в това удава ли се контактът, а в това как се удава, в каква степен. Отначало се научете да виждате Моя Образ Жив.

1963 г. 098. (20 февруари). Владиците на Кармата поемат върху Себе Си разпределението на елементите на Кармата. Но изживяването на своята карма въплъщенецът поема върху себе си: или съзнателно, ако той знае основите, или несъзнателно, както това правят всички; или освобождавайки се от нея и облекчавайки я, или обратно – утежнявайки я. Желанията и стремежите на духа пораждат карма от всички видове. Затова освобождаването от желания ще бъде освобождаване от колелото на смъртите и ражданията. Въпросът за Кармата е сложен. Може внимателно и зорко да се наблюдава как се събуждат и действат в човека събраните от него в миналото енергии на кармата. Събуждащите се може или да се усилят, или да се рушат, ако не са добри! Волята е властителка на Кармата. Волята я е породила, волята може да я угаси. Огнеността на волята гаси пламъка на низшите огънове, запалени от кармата. Аз Казвам, Аз Утвърждавам, че заедно с Мен можем да творим друга

Карма, Карма на светлоносните прояви, Карма на Висшите огньове, Карма на Безсмъртната Триада, пренасяйки ѝ даровете на духа в огнени действия всеки ден. Не роб на своята карма, а неин владика става победителят на духа, духом победил я и преодолял себе си.

1963 г. 099. (М. А. Й.). Картите в жизнената игра са ви раздадени в ръцете, но с тях ще играе всеки сам и то тук, на Земята. В тези думи е изразена точно мисълта за значението на Кармата. Скандите са рамките, в които се проявява духът. А как се проявява той и какви нови Сканди, възможни за изменение, той създава в текущия живот, зависи от неговата свободна воля. Тъй като волята е винаги свободна, винаги свободна да избира своя път надясно или наляво. Никой не може да отнеме от човека тази свобода на избора. Настоящото е създадено от неговата воля в миналото. Всички сложности на Кармата са продукт на неговата собствена воля. Слабата воля безволно се отдава в обятията на тъмнината, но даже малката и слаба птичка беззаветно и самоотвержено защитава своите птичета от враговете. Слабоволието не се прощава от Кармата.

1963 г. 100. (М. А. Й.). С чело стена не можеш да пробиеш. Когато тъмнината се съгъства и противните токове стържат по сърцето, трябва да се затворите и да се заглушите външно, да се скриете като костенурка под своя щит или като охлюв в своята раковина. И тогава даже най-силните вълни на морския прибой няма да увредят живота. Иначе могат и да съкрушат. Спуснете забралото и вдигнете щита и без да оголвате меча го дръжте в готовност. Трудно време и е наоколо е облачно.

1963 г. 101. (21 февруари). Очистването на обвивките е тройко: очистване на тялото, очистване на астрала и очистване на менталното тяло. Очистването на физическото тяло се извършва с вода и ежедневни измивания. С дишане и всекидневна кратка пранаяма. Очистване на червата. Чистота се съблюдава и в облеклото и в непосредствено обкръжаващите условия. Астралът се очиства чрез изключване на тези емоции и преживявания, които са несъизмерими с висшите стремежи на духа и чрез суров контрол над рефлексите на съзнанието. Менталът може да бъде очистен само при условие, че се съблюдава мисълта, ако съзнанието е на постоянен дозор. Разбира се, някои земни условия са ужасно заразителни. Те трябва да се избягват, а също и хората, носещи зараза. Те са опасни докато не е достигната пълнота на очистването и не е установен имунитетът на духа. Разбира се, центърът на тежестта не е във физическото тяло и даже не е в ментала, а в астрала, и в процеса на очистване ударението се поставя върху него. Но и от мислите зависи много, тъй като мисълта води. Йогизмът е невъзможен без очистване.

1963 г. 102. (М. А. Й.). Прометей е откраднал огъня от небето. Огънят на духа не е от Земята. Но се налага да се живее на Земята в земно тяло и в условията на плътния свят. Как да се съчетае небесното и земното и как да се пренесе светилникът на духа през живота, без да бъде угасен? - ето в какво е задачата на този, в когото са запалени огньовете на духа. Земните вихри се стремят да угасят огъня. Има много гасители и гасящи, затова е и борбата, борбата за това, да не се позволи на огъня на духа да угасне. Колко мъжествено са се борили те, Носителите на Светлина, за утвърждаване на огнената действителност. Ръцете са протегнати към Чашата, а в Чашата е Огънят. Той се е събирал векове. Събран е и трябва да се пренесе до края. Тъмнината яростно се устремява срещу тях и всички, които са след нея и с нея. Огненосителите са малко, но служителите на тъмнината са много. Те, носещите своята светлина за света, се наричат герои на духа. В света са самотни, но затова пък са близки на Учителя на Светлината и знаят своя път.

1963 г. 103. (22 февруари). Мога да защита от външните въздействия, но как да се опазите от своите собствени импулси и желания, излизащи от дълбините на собствения ви микрокосмос през вашите собствени обвивки? Тъй като волята е свободна и когато възникне желание тя избира и решава да го утвърди ли или да го отхвърли. Всяка отстъпка пред желанието, вървящо в разрез с възхода на духа, го кара да върви надолу, а всяко съизмеримо с целта за самоусъвършенстване възвишава. Отстъпката пред гласовете на миналото няма да доведе до целта. Не е ли твърде висока цената за неизживените чувства? Обременяването с обстоятелства се допуска от Мен не за да се сломи волята под тяхната тежест, а за да укрепне. Можете да се борите със себе си, прибягвайки до помощта на ритъма и създавайки мислено ярки свои образи, преодоляващи всичко, което се опитва да застане като преграда по Пътя.

1963 г. 104. (М. А. Й.). А други са били разпъвани, разкъсвани от зверове, изтощавани в тъмници и предавани на мъчения. Колко са те, пострадали за Светлината? Когато е тежко, можете да си представяте как са страдали те, билите преди вас. И тогава малките лични несгоди ще изгубят своята острота. А самотата е привидна. Не може да има самота когато сме свързани в духа с Владиката. И не можем да бъдем изоставени. Но трябва да се изтърпи, трябва в името на бъдещето и изтърпявайки да се преодолее в себе си това, заради което се дава поредното изпитание. А радостта ще дойде заедно със слънцето. Слънцето на Великото Сърце е над света и Неговият Лъч е с вас.

1963 г. 105. Задачата по почистване на проводниците и на техния психо-химически състав изисква замяна на по-грубите и

по-тежки елементи с по-леки и по-светещи. Тогава се извършва хармонично сливане на висшите три с низшите четири - плътта се съчетава с огъня. Виното, тютюна, месото, тежката груба храна въвеждат в организма тежките елементи на Земята. Низките чувства и низките земни мисли затъмняват низшите проводници и Светлината на Тριάдата не може да проникне през тях. Но се случва и така, че тялото свети и лицето сияе. Нали самите вие казвате: "Той е по-тъмен от облак" или "Неговото лице сияе от радост", - само че не искате да се замислите. По този начин всеки миг човек предизвиква в своите обвивки светлина или тъмнина. Но светлина може да се предизвиква и съзнателно и по своя воля. Светлината е в Тριάдата и Светлината е в Мен. Когато личното "Аз" се устремява нагоре, обвивките започват да сияят. Висшата съгласуваност изисква съгласуваност на цялата седморка. Когато напираш към облаците, а тялото тегли надолу и астралът се раздира от желания, съзвучие на съгласуваността няма и не може да има. Крилов беше прав... и сега там е колата на неуспелия дух, който е бил победен от земната Майя.

1963 г. 106. (23 февруари). Петият принцип може всекидневно да се проявява във всички останали низши, във всеки. Физическото съзнание се докосва до тялото и външния свят чрез петте чувства. Астралът и менталът се проявяват така на физическия план. При излизане на астрала съзнанието се проявява в тялото, но вече не във физическото, а в тънкото. Всяко преживяване върви във връзка с някоя от своите обвивки или тяхно съчетание. Една или друга обвивка може да се изключва от съзнанието. Например може да се живее пълноценно само с емоции или само в ментала, или със стомаха (докато сте във физическо тяло е невъзможно те да бъдат разединени напълно). Мисълта действа непосредствено върху всяка от тях, ако е целеустремена с определена задача. Бродещите, случайни мисли не са ефективни. Целеустремената мисъл винаги дава следствия. Мисълта е оръдие, работен инструмент, работна енергия. С лоста на мисълта могат да се вдигнат големи дела. Мисълта се нуждае от контрол над нея, както всеки инструмент в ръцете, за да го държите и да боравите с него. Но хората не разбират това и са свикнали да отдават себе си във властта на мислите. Мисълта породена от съзнанието и волята се допуска до властта над своя творец и породител. Породеното овладява този, който го е породил, овладява поради невежеството на своя породител, тоест своя създател и господар. Положението е неестествено, тъй като стопанин на мисълта е нейният творец и създател, тоест мислителят, тоест самият човек е господар на своя мислен свят. Оплаквания и ожесточение! За какво? Нали всички те са само мисли, наши мисли, създадени и допуснати от нас. Ние сме ги отглеждали и сме пребивавали с тях, подчинявайки им се и

влачейки се пред тях, когато сме се намирали в тяхна власт, докато в същото време цялата Светлина и цялото щастие и цялата радост на дръзновението са отворени за нас и когато даровете на духа чакат и наследството на Отца чака, но чакат зад Прага. Пази ги Майя. Отхвърлете я, прогонете всички сенки. Напред има Светлина. В Надземния Свят води мисълта, както впрочем и в земния свят. Но там особено свободно и особено рязко се проявява нейната сила. И на Земята може да се мисли дълго и упорито, но домът няма да се премести от мястото си и единствено с мисъл няма да се построи, но в Тънкия Свят това е възможно, тъй като всичко, което се твори там от мисълта, се отлива в реални форми, видими също така отчетливо и ясно, както предметите от материалния свят са видими на Земята. И тези форми стават очевидни за този план. Там мисълта твори непосредствено, тук мисълта твори, тоест се осъществява с посредничеството на чисто материални фактори, без които не може да се мине. Тази разлика в действията на мисълта на различните планове трябва да се усвои добре. Там, където всичко е подвижно от мисълта, господства и властва мисълта, но ако там нейният творец не е владика, тоест самият човек не я владее, то тя овладява него и го подчинява на себе си и го завладява, поглъщайки неговото същество. Така човек извършил тежко престъпление и преминал в Тънкия Свят в състояние на силен афект, ще се намира във властта на мислените астрални вихри, изцяло и напълно погълнат от техния буен водовъртеж. Затова овладяването на мисълта още на Земята се явява залог за свободата на мисълта и в Надземния Свят. Освобождението от всички видове робство може да дойде само чрез мисълта. Земният властелин или господар, снабден от хората с висша земна власт, може да бъде жалък роб на своите мисли, докато в същото време най-простият човек, който не притежава земна власт, може да бъде господар на себе си и свободен със свободата на духа. Трябва да се преразгледат коренно тези понятия. Свобода може да има само в духа. Парите няма да я дадат. Милионерите са роби на своята собственост и на условията, в които ги поставят техните пари. Истинска свобода може да има само този, който няма никаква собственост или, имайки я, се е отказал от нея в духа. Робите на земните условия заминават като роби в Тънкия Свят и пребивават там в робство на своите мисли и своите възжелания. Как може робът да каже на своите порождения, очакващи го пред Прага, че той не се бои от тях, когато той е техен роб, намиращ се в тяхна власт на Земята и не е отхвърлил в тялото тяхното иго? Може да се мисли винаги и за всичко, но при условие, че има санкция на волята над дадената мисъл, която волята може да приеме или отхвърли във всеки миг. Мисълта е оръдие на волята, но не нейн властелин. Вярно е, че породената мисъл ще бъде при

своя породител, но и купеният инструмент остава при купувача и става негов инструмент, а не стопанин на своя притежател. Даже глупавата или натрапчива мисъл или идея остава при всички условия собственост на своя създател, който има пълната власт да се разпорежда с нея така, както иска той, и даже да я предаде на изгаряне в своя огнен устрем към Светлината. Трябва да се премине през степента на овладяване на мисълта.

1963 г. 107. (24 февруари). Духът невинаги е в полет, но винаги, даже когато съзнанието е потопено в ежедневието, той може да се насища с нещо полезно и нужно по Пътя. Не може да се избяга от Пътя. А по Пътя нещо, без което не може да се мине, винаги е нужно. И ето че това най-необходимото може да се подготвя и запасява в най-обичайното време. Пътят е дълъг и се налага да оставите много от това, което е наоколо и с много ще се наложи да се разделите, но има неща, с които ще се наложи да вървите до края, какъвто няма. Разбира се, със себе си се взема най-ценното и това, което е необходимо при всички всякакви условия и във всички светове, на всички планове на съществуване, през които преминава Пътят в Безпределността; това най-нужно може да се отдели сред обичайното ежедневие. Това са мислите и чувствата, привързаностите и стремежите, картините и образите на тези явления, които не зависят от временността на условията и не са свързани с тях, а са над тях. Да кажем ако Образът на Владиката е отпечатан в сърцето, това принадлежи вече към областта на тези явления, които са необходими във всички моменти от Пътя или предаността, или любовта към Висшия Облик, или всички други качества на духа, ако са от Светлината. Затова да отберем истинските ценности, за да ги вземем със себе си по далечния Път, който няма край.

1963 г. 108. (М. А. Й.). Духът насища със своите качества всички обвивки. Обвивките са временни, но качества на духа ги надживяват всичките. Но надживявайки, те се намират в процес на постоянен растеж и изменение. Добре е когато се изменят и растат добрите качества на духа. Но ако растат и се развиват лошите?! Но те не растат стихийно, сами по себе си, а под въздействие на волята, при нейното утвърждаване на едни или други явления или при нейното отстъпление пред тях. Качествата на духа са нишки, протегнати от далечното минало в безкрайността на бъдещето. И техният растеж е безкраен. Основно свойство на качеството е неговата безпределност. Само тъмните качества все пак са ограничени от сферата, по-точно, от продължителността на съществуване на сферата на тъмнината. Тъмнината е временна. Светлината е вечна. И огнените, светлите качества на духа, явявайки се изражение на неговата същност и развивайки се в своята огненост и светлоносност, съпровождат винаги човека по неговия безкраен път в Безпределността.

1963 г. 109. (25 февруари). Да! Да! Промяната на характера на сънищата е много показателна. Ще запомняме и отбелязваме всички подробности на новата степен. Вярно е: лишаването от външното е придобиване на вътрешното. За външното няма да тъгуваме, твърде малко му остава да живее, но за вътрешното ще се погрижим повече, тъй като то ще остане с нас и после. Ще дойде време и за себе си вече няма да остане място нито в мислите, нито в чувствата. Всичко ще бъде Наше.

1963 г. 110. Ясновидството и ясночуването и всички други ясночувства са различни от преживяванията на медиума с това, че при медиума астралът и низшите астрални способности са отворени в Тънкия Свят без контрол на волята, автоматично и обикновено не се съпровождат с очистване на съзнанието. Затова опасността от съприкосновението с низшите слоеве на астрала е огромна. Даже в случай на чистота на медиума той е постоянно под заплаха, ако няма Ръководител или се намира в обичайните условия. Ясночувството е резултат от пълно или частично отваряне на центровете, огньовете на които служат за защита от тъмнината. Развитието на способностите на ученика върви много последователно и планомерно, тъй като всяка способност крие в себе си равна на нея по сила опасност, ако над нея не е установен контролът на волята. Можете да си представите какъв поток може да нахлуе в отвореното ухо, ако то не е защитено от връзката с Учителя и дозора на собствената воля. Изострянето на възприятията от Тънък порядък винаги е двуостро и винаги е опасно. Само огнената устременост на сърцето към Невидимия Водач го опазва от нахлуване на тъмнината. А тя е постоянно на стража, готова да превърне всяко достижение в падение на духа. Затова и се казва, че през живота трябва да се върви като по струна над бездната, тъй като колкото по-висок е полетът, толкова по-страшна е възможността от падане. И бездната е открита за прозрелия дух, за да вижда и знае колко здраво трябва да се държи за Мен. Но вървим и не се плашим от тъмнината, тъй като вървим заедно.

1963 г. 111. (М. А. Й.). Най-висшето щастие, което може да има човек - това е щастието от сливането в духа с Владиката. И радостта от сливането с мен само дотолкова се отнася към висшето щастие, доколкото аз също съм свързана с Него. Искам да кажа, че без Този, Който Стои зад Него и Който е по-горе, сама по себе си аз съм също така нищо, както и всеки стоящ на Стълбата на Светлината. Тази последователност на стъпалата на Йерархията на Светлината е поставена като основа във всички Учения на Светлината. С това се потвърждава един вид могъществото на Йерархията, когато зад всеки Йерарх, колкото и да е Висок, стои Неговият По-Висш. В това се проявява също и безпределността на Йерархията и непрекъснатостта на нейната

верига. Разпределението на духовете, привлечани към своя Йерарх, върви по Лъчи. По Лъчи се установява и Космическото Бащинство. Това разпределение или Космическа връзка на духовете изобщо не зависи от условията на плътния свят. Това свързване може да се нарече връзка на духа. За нейното разбиране духът се събужда постепенно, според отварянето на своето вътрешно съзнание. Тъй като физическото или земното съзнание се докосва само до външния свят, но вътрешното или духовното върви в дълбочина. Непрекъснатостта на съзнанието не е от тялото, а от духа. Духът е жив и преуспява с натрупването на огнени качества. Когато съзнанието се съсредоточава върху невидимото и натрупва своето невидимо богатство, то започва да се приближава към степента на непрекъснатост, утвърждавайки живота сред всичко, което е подложено на смърт.

1963 г. 112. Не е ли все едно къде и как протича външният живот, когато Владиката е близък. Животът на духа тече самостоятелно. Той може да се задълбочава безкрайно. Наоколо е Майя, но Владиката не е Майя. Съсредоточавайки петте чувства върху Мен, сърцето трябва да се напряга с преданост, любов и устременост и всички други качества, да се напряга огнено към Мен. Съществува скála на огнените чувства. Има огнена радост, любов, усещане на Нашата Близост. Всички обичайни емоции на астрала, очистени и претворени, могат да се издигат нагоре, например чувството на състрадание. Ако вие Ни обичате, то и Ние ви обичаме и не само вас, но и цялото човечество. Всички низши енергии на микрокосмоса могат да бъдат трансмутирани във висши, стига да има какво да се трансмутира. Топличките – нищо. Затова и грешките са нищо, когато в сърцето гори любов към Йерарха. Възхождаме към Светлината с огнените висши чувства и с трансмутацията на низшите огньовете в светли Агни.

1963 г. 113. (26 февруари). Всички враждебни влияния и всичко преграждащо Пътя се преодолява с пълно сливане с Великото Сърце. И тогава иззад гърба възниква Могъщият Факел, способен да разтопи всяка свещ, опитваща се попари със своя димен пламък. Спътници има много, но до първото обгаряне. Удивително е да се наблюдава колко често хората се нараняват взаимно. И даже съвсем не толкова лоши. Огромно невежество и неразбиране има в това какви енергии владеят. Оттук и злото.

1963 г. 114. (М. А. Й.). Тази степен на близост, която се достига в общуването с мен, дава съвсем особено усещане за кармичната връзка на между двата микрокосмоса, магнитно увличани един към друг сред безпределната Вселена. Може да се помисли за света вън, за милиардите съзнания, за трите милиарда въплътени и, помисляйки, да се разбере колко малко сред тях са близките и свързани здраво с невидимите нишки на духовните

връзки духове; да се разбере и да се оценят тези възможности, които се дават от тях. Може също да се помисли за това как да се укрепи и усили нишката на сърцето. Смъртта не е нищо за любовта. Това е безсмъртно чувство. То може да нараства безпределно. От неговия растеж ще бъде обусловено и бъдещето. Огнената енергия се устремява в пространството на бъдещето и то там оформя течението на Кармата. Срещите имащи особено значение винаги са кармични. Но Кармата се твори от волята на духа. Преждата на кармичната връзка се тъче с мисъл и чувство. Действието с мисъл и чувство е първо, а Кармата е само следствие на тези двете. Мисълта без чувство е безсилна, чувството без мисъл не притежава целеустременост. Чувствата и мислите взаимно се усилват едно друго. Но и едното, и другото може да расте безпределно и напълно съзнателно като се знае, че те са безсмъртни.

1963 г. 115. (М. А. Й.). Приближаването към Фокуса на Светлината озарява всички скрити ъгълчета на съзнанието и открива там неща, за чието съществуване приближаващият се е забравил. Но Светлината, проявявайки всички дотогава скрити свойства, дава в същото време възможност да се разбере несъвместимостта на висшето с низшето и ненужността на много от това, което някога се е считало за допустимо или за търпимо. И тогава в съзнанието се извършва преоценка на ценностите, когато всяко явление започва да заема вече полагащото му се място. Извършва се сякаш пренареждане на събраното имущество, при което всичко негодно и несъответстващо на израсналото разбиране на духа просто се изхвърля поради ненужност. Понятието за Път с това е и добро, че не позволява да се вземе със себе си багаж повече от това, което е необходимо. Всеки излишен товар представлява тежест върху раменете. И колкото по-надалеч, толкова по-тежък става той. Затова преразглеждането на целия багаж и особено преразглеждането на новите придобивки става от време на време неизбежно, особено тогава, когато товарът започва да тежи на раменете и да забавя крачката. Говорейки по същество нищо не е нужно и е добре когато духът върви без всякакъв багаж. Това се отнася преди всичко за вещите, които притежаваме. Този товар е особено тежък и особено ненужен. Но и умственият багаж може понякога да обременява не по-малко от обикновения. Така че и тук се изисква също преразглеждане и освобождаване от излишните вехтории и даже боклук. Много ненужно носят в своите мисли хората по Пътя. Обръщали ли сте някога внимание на това колко неуверено и колебливо стъпва нерешителността или съмнението, или неустойчивостта, или недоверието, или безпокойството и страхът? Така че даже обичайните емоции се отразяват върху твърдостта на крачката. Наслояванията от миналото изискват почистване.

Светлината, която е вътре, ще позволи да се види всичко, което подлежи на отстраняване като ненужен отпадък и боклук, криещ в себе си микробите на заразата.

1963 г. 116. (28 февруари). Ръководството е индивидуално, тъй като няма даже две сходни тревички и няма стандарт в подхода към душата на човека. Съзвучието изключва шаблона. В това всеки е прав, считайки за правилен своя подход, ако при това не се забравя, че той е толкова правилен и за всеки приближаващ се към Светлината по свой път. Вървете по свой път. Нека всеки да знае своя път, не нарушавайки чуждия. Съзвучието върви по струните на сърцето. Но нали всяко сърце има своя тоналност, създадена в миналите животи. Тя не може нито да се разруши, нито да се наруши, тъй като това ще бъде посегателство над свободата на волята, забранено от Нашите закони. Цветето просто се протяга към слънцето и се разтваря под неговите лъчи. Сърцето просто се притегля към Сърцето, изпълвайки се с вибрациите на по-мощния Магнит. Тъй като сърцето също е магнит. Тъй като това е огнено вместилище. А огънят е магнетичен. Познавате силата на привличане на низшите огньовете и това колко трудно е понякога да им се противостои. Но силата на светлите огньовете е по-мощна. Устремът към Огнения Магнит на Сърцето на Йерарха предизвиква отговорност, тоест съзвучие. И тогава устременото сърце започва да звучи с настройката на висшата тоналност. Любовта дава най-висшата тоналност. С любовта се постига сливане, постига се без специални наговаряния, упражнения и всякакви магични прийоми. Обичайте и удвойте силата на сближаване. Обичайте и усилиете Близостта. Обичайте и ще достигнете по-просто и по-леко това, до което се домогвате, но нямате сили да достигнете по други пътища.

1963 г. 117. (М. А. Й.). Цветя могат да се отглеждат грижливо, внимателно и грижейки се с обич за тях. По същия начин може да се отглежда и любовта към Великото Сърце. Цветята изискват всекидневна грижа и поливане, също и чувството на любов към Учителя на Светлината. Само че вместо вода са нужни огньовете на сърцето, а вместо поливане - размисли и мисли за Него, Отдалия всичко на нас. Ако обичаме някой човек, отдаваме много мисли и чувства на любимия ни и естествено и просто му отреждаме място и в сърцето, и в мислите, без всякакви измъчени усилия. Така е в обикновения живот. Но Пътят към Светлината е необикновен и любовта към Великото Сърце е необикновена, тъй като трябва да надвиши земните чувства. В името на тази любов тези, които са обичали така, са отивали на кладбища, отивали са на мъчения, отивали са на подвизи, цял живот отдавайки всички мисли, стремежи, желания и чувства на Владиката. Нима някой ги е заставял да правят това, нима

някой е потискал тяхната свободна воля? Не, мощният пламък на любовта, горящ в огненото сърце, предало се на подвига на Светлината, е водил към постижения, недостижими по други пътища. Ето защо заветът за любов се явява най-висш. Ето защо той се дава като най-краткият път на постиженията. Ето защо с любов може да се преодолява невъзможното. Съзнателно възпитание на това чувство ще доведе до желаните врати по-рано от всички останали усилия. Тъй като в любовта се съдържа и преданост, и устременост, и самоотверженост, и ярко горене на сърцето. Ето защо е даден Указът: „Вървете с любов, тъй като с нея се достига всичко“.

1963 г. 118. Някой намира време за какво ли не, само не за най-нужното. Ще правим всичко заедно с Мен, за да се слоят мислите. Можеш да се изпълниш с Владиката без всякакви усилия – леко, просто и естествено, ако сърцето пламти с любов към Този, Който е Позовал.

1963 г. 119. (1 март). Няма връщане! Къде? В клещите на предишните ограничения на съзнанието? Но този, който е летял, ще поиска да среже крилата си и да запълзи? Докосналият се до Светлината не се стреми към мрак. Или прогледналият да се съгласи да се откаже от очите? Да! Да! Няма връщане назад, защото израсналият дух, подобно на започналото да лети птиче, вече не е в състояние да се побере в предишната черупка. Това от една страна. От друга – всяко качество на духа и особено нарасналото има своята противоположност, така да се каже, в потенциал. И обратното движение довежда до проявата на този потенциал на противоположния полюс на нарасналото качество. Оттук всеки отстъпник става толкова пъти по-лош нравствено, колкото пъти са се усилвали неговите положителни качества при възходящия устрем нагоре. Изпитваме приближаващите се винаги. Без изпитания могат да се допуснат напълно негодни, макар и даващи вид на светляци. А има много желаещи да получат даровете на Светлината, не отдавайки нищо и не отказали се от нищо, и не донасяйки нищо, даже кошници за даровете. Изпитвайте сурово чукащите. Не пропускайте покрай вниманието особено дреболиите – те често са по-показателни от големите и забележими прояви. И отбелязвайки всяка дреболия търсете нейния корен и причина. Зад малката пукнатина може да се окаже цяла пещера, пълна с прилепи и всякаква мерзост. Гледайте зорко. Голяма е цената и отговорността за сляпо допуснатите.

1963 г. 120. (М. А. Й.). Плодът не трябва да се откъсва преди да е узрял., Ако съзнанието не е готово няма да има асимилация. Не бързайте. Всички стремежи, изразени в определена завършена форма, ще бъдат осъществени. Но как може, да кажем, да се постигне ясновидство, ако даденият център

още не се е отворил. Насилствено отворените центрове ще донесат катастрофа. Защо? Трябва да има съответствие между достижението и способността то да се удържи, тоест да се утвърди, тоест да се опази от волята. А ако тя е слаба? И ако тя не е в състояние да удържи съзнанието на висота, подходяща за достижението? Откъде са паданията, люшканията и другите неуравновесености? Ето защо е Казано: не бързайте. Всичко ще дойде в своето време просто, открито и естествено.

1963 г. 121. Ние Вземаме всички мерки Общуването да бъде пълнозвучно. Но Нашите мерки са недостатъчни, ако от страна на възприемащото съзнание не се полагат същите усилия. Пълният акорд трябва да бъде седемструнен. Обикновено действат пет, по-рядко - шест струни. Шестото е сърцето. Сърцето е вместилище на шестия. Медиумът действа без посредничеството на сърцето. Ние - със сърцето. Не е чудно, че мълчащите със сърцето не Ни познават. Отдаденото на Нас сърце преуспява в своето огнено развитие. Тялото живее на Земята, а сърцето - при Нас. Защо приближаванията (Нашите) са толкова редки? За да не изпепелят. Животът на сърцето не може да бъде форсиран. Сърцето не търпи насилие. Може ли да се обича насила? Аурата се усеща от аура. Аурата се усеща по съзвучието на родствениите елементи. Колкото по-високи и по-чисти са нейните вибрации, толкова е по-пълнен акордът на съгласуваността. Ето защо очистването е необходимо. Искате да Ни имате по-близо? А какво се прави за това? Тъй като трябва да се освободите от толкова неща, пречеци да се слеем в пълно съзвучие. Можеш да имаш или едното, или другото; или своето, или Нашето; или тъмнината, или Светлината; или хлебарки в пазвата, или искри, звезди, огньове; мисли за себе си или за Нас; или малкото "аз", или Образът на Владиката. Как да се откъсне от Земята съзнанието, враснало в Земята? С лоста на мисълта, с лоста на сърцето, с лоста на мисълта, идваща от сърцето и не с отказ, а с вместиране.

1963 г. 122. (3 март). Магнитите са разпръснати навсякъде. И някои с напълно определена, заложена в тях цел. Те действат постоянно, намагнетизирайки съзнанието на обкръжаващите и понякога на огромно разстояние. В момент на налягане на сроковете тяхната мощ нараства съответно. Когато настъпи крайният срок, те пламват с енергиите на необичайно напрежение, трансмутирайки енергиите на съзнанието на вълните на Светлината. Не пропада нищо, нито едно психическо зърно, заложено своевременно преди сроковете в отредените места. Пламват не със своите огньове, както пламват и електрическите лампи когато изведнъж започне да действа спрялото временно динамо на централната станция. По този

начин даже една дума, казана на чувствителното ухо, носи в себе си уречената вест.

1963 г. 123. (М. А. Й.). Така както в необходимите места на пространствата на планетата са заложени магнити с далечно действие, по същия начин се залагат психозърна и в съзнанието на човека, във вместилището на неговата памет. Те също, всяко от тях, лежат там до определеното време, за да могат когато настъпи срокът да пламнат с огньовете, да дадат своя плод и да озарят съзнанието с енергиите на Светлината. Но и психозърната биват от различно качество. Попадат и плевели. По-добре е те да се отстраняват от съзнанието своевременно. Подбраните семена се очистват от плевели и от всички други негодни примеси, за да бъде посевът чист и жътвата без недостатъци. От време на време прораства зърно и в тези моменти може да се определи неговата същност. Човек винаги знае какво е добро в него и какво е лошо. Така че очистването на семенния фонд на съзнанието, тоест на психозърната му, от боклук може да се води постоянно.

1963 г. 124. (7 март). В свитъците на Акаша се отпечатва всичко. От свитъците на Акаша нищо не изчезва. Записите на пространството не се разрушават нито по време на Пралайя, нито след нея. Даже Нощта на Брама не влияе на Архивите на Паметта на Природата. Космическият процес се заключава в това, че Светът на Невидимо Съществуващото се натрупва и расте видимо и зримо, за да може в крайна сметка да не прекратява никога своето битие. В това е самата Безпределност. Земното човечество създава астралния, менталния и Огнения Свят на своята планета и когато планетата изчезне, Огненият Свят ще продължава да съществува, тъй като той е от вечността. Венецът на Космическия Разум живее в условията на никога не прекратяващ се Живот. Но тези условия са създадени от неговите Участници, Височайшите Огнени Духове, от Тяхната творческа Воля. Само един свят е непреходен - това е Огненият Свят. Към неговата постройка Те Устремяват Своите Енергии. И сред раждащите се и умиращи светове издигат Огнената Твърдина, Храмът на вечния Живот, тези сфери, където Огненият Дух може да има живот в аспекта на Непрекъснатото Съзнание през Циклите на Вечността. Подобно на това как Архатът бодърства денем във физическо тяло, а нощем живее съзнателно във висшите си обвивки без прекъсване на съзнанието, точно така Планетните Духове живеят, без да го прекъсват, в течение на Манвантарите и Пралаите на Световете. Животът е безкраен.

1963 г. 125. (М. А. Й.). Необходимо е да се осъзнава, че независимо от изменчивостта на състоянията на всички обвивки има нещо над тях, нещо над движенията, ставащи във всяка, над този поток от материя, който тече през всяка от обвивките и ѝ

съответства. Това нещо, не зависещо от проявите на преходния свят вътре и вън, е и тази основа, върху която трябва да се наблегне, знаейки, че преходността се намира по-ниско от плоскостта на това висше съзнание. Когато съзнанието за тази опорна точка се съхрани в здравите обятия на преходното, тогава вече не са страшни и не са опасни вълните в океана на временните и преходни явления. Нужно е само да се удържи съзнанието върху този Камък на Вечната Основа на Живота.

1963 г. 126. (8 март). (М. А. Й.). „Земната мъдрост е вражда срещу Господа” - това значи, че явленията на плътния свят са толкова далечни от условията на Висшите Светове, че по тях е невъзможно да си представите великолепието на Огнения или просторите даже на Тънкия Свят и свободата, на която духът се наслаждава в тях. Именно трябва да се усети каменната тежест на плътта, нейните ограничения и свързаност на духа, за да се сравни и да се разбере колко различни са извънплътните условия от плътните. Даже полетите в тънко тяло са толкова различни от придвижването във физическо тяло. Там движи мисълта, тук също мисълта, но с посредничеството на нервите и мускулите. А там непосредствено въздействайки върху тънкото тяло. Храната, облеклото, болестите, необходимостта от известни и много сложни подробности на земния живот пречат на свободата, създавайки тъмница за духа. Именно захвърляне във връзките на материята може да се нарече въплъщението в тяло и животът на Земята. Но за земните жители няма друг път за освобождение от земното, освен именно живота на Земята в плътно тяло, за да се разбере смисълът и значението на всяко въплъщение като единствен път за самопознание и за освобождение на духа от колелото на смърти и раждания. За въплътените други пътища няма. През смъртта, през стотици смърти към живот, през тъмницата на плътните условия - към освобождението от тях.

1963 г. 127. (9 март). Каквото и да е състоянието на съзнанието и колкото и да са тежки пространствените токове или общото положение в света, времето винаги може да се прекара плодотворно и с полза. Не може да има такова положение, когато да е скучно или да няма какво да се прави и да не се занимавате с нещо плодотворно. Например колкото и далечна да е от съвършенството способността за ярко, пълно и отчетливо отпечатване на предметите в третото око, нито едно упражнение няма да премине без резултат. Но резултатите ще бъдат такива ако с това упражнение се занимавате системно и планомерно и в добавка към това всеки път, когато психическото състояние обезсилва духа. Тази способност, наред с всичко останало, има и много голямо чисто практично значение. На нейното развитие може да се посвети целия живот и тогава животът от даденото въплъщение няма да бъде преживян напразно. Всеки свободен

момент на незаетост може да се посвети също и за овладяване на тялото, съсредоточавайки се върху по-слабите и заплашвани от неравновесие, тоест от болести, органи на тялото. Може също да се създава пред своя вътрешен поглед някакъв мислеобраз с такава яркост, че да се вижда той също така отчетливо, както предметите от плътния свят. Или може да се помага на далечни и близки приятели или просто на тези, които са в нужда, създавайки картини на плътно обкръжение, противоположни на тези, които са предизвикали тази <...>. Също толкова отчетливо и ярко може да се мисли за преображението на планетата и земните жители, <...> в пространството на процъфтяващата земя и преобразования живот. Психизмът е вреден и опасен, но отчетливото, ясно, твърдо и устойчиво мислене е безусловно полезно. Мнозина мислят мъгляво и неясно, пораждайки пространствена слуз и замърсявайки аурата на планетата. Показаните по-горе упражнения могат да помогнат да се придвижи съзнанието и да се помогне и на обкръжаващите, и на себе си.

1963 г. 128. (М. А. Й.). Ехидната на съмнението с това е и опасна, че притежава убедителността на Майя на очевидността. И в това е нейната лъжа, но бедата е в това, че се подкопава огнеността на основата на жизнеността на духа и неговия огън помръква. А без огън човек се превръща в нищо и става празна черупка, и тогава убедителността на очевидността му изглежда неопровержима и логиката – състоятелна, но резултатите са трагични, тъй като спират придвижването и имат тенденцията да хвърлят съзнанието назад в обятията на неизживените мисли и чувства, лишавайки го от всички достижения. Винаги е трудно да се изкачваш по планината, но е лесно да се спускаш. Спускането е бързо. Това, за достигането на което са били необходими дълги години, може да се унищожи за няколко мига неразумни действия на помраченото от съмнения съзнание. Не е опасно самото съмнение, но са страшни неговите следствия. На пръв поглед малка, недействена и не особено активна мисъл, но колко смъртоносна отрова има в нея. Пазете се от убедителността и логиката на съмнението, с какъвто и фактически материал то да борави. Вече по самата същност на своята природа то е свършено недопустимо и не трябва при никакви обстоятелства да му се отваря входа. Съмнението е убиец на духа, гасител на огньовете, разрушител на мощта на Триадата. Разбира се, то е неизменно и винаги се подхвърля от тъмните, когато те виждат, че аурата започва да помътнява и в бронята на духа се явяват предателски пукнатини. Ето и че се стараят по всякакъв начин, с всички способности, с всички методи да подхвърлят своите отровни космати топчета. Каква победа е за тях, ако им се удаде да погасят огньовете на духа, запалени от Владиката! Каква зловна радост!

Но Водещият е на стража, готов всеки миг да подаде Ръка за Помощ и да отвори очите за злонамеренията на тъмнината.

1963 г. 129. (10 март). Трябва винаги да се помни, че в света на двойствените противоположности всяко явление има свой антипод, свой противоположен полюс. На този закон се подчиняват и състоянията на съзнанието и неговите настроения. И каквото и да е настроението на текущия момент, то неизменно съдържа в себе си своята противоположност, която няма да се забави да застане на неговото място. Няма нито едно много продължително състояние. Съзнанието не издържа монотонността и еднообразието и звученето на дадена вълна постепенно затихва, за да се замени със състояние от друг порядък. Трябва само да се следи за това, по време на трудни моменти да не бъдат допуснати никакви обременяващи кармата постъпки. Добре е просто да се изчака моментът, когато тъмната полоса ще се замени със светла. Но дозорът не трябва никога да се оставя, защото в незащитено състояние могат да проникнат тъмни въздействия отстрани и да внесат своето разлагащо влияние. Защото те се стремят да усилят всяка слабост и да оживят и раздухат всичко, което подлежи на изживяване. Тяхната цел е да затъмнят аурата и да внесат разложение. Иmunитетът на духа се поддържа с постоянство на контакта с Ръководителя и с постоянство на предстоенето пред Висшето. Курсът на кораба не зависи от непостоянството на времето.

1963 г. 130. (М. А. Й.). Не е лесно да се отдели мисълта от себе си и да се разбере, че тя представлява за духа външно явление, също като облеклото или тялото, и емоциите или чувствата. Мисълта не е „Аз“ на човека, но всичко на всичко само негово порождение, негово творение, както и всеки предмет, направен от неговите ръце. Ако се разбере отделеността на мисълта от съзнанието, на твореца - от неговото порождение, ще е по-лесно отделяйки я тя да бъде овладяна. Не е възможно ако не отделите мисълта от себе си и я считате за своя „Аз“, да я управлявате и да я вземете под суров контрол. В момента на опита за овладяване на дадена мисъл може, заставайки сякаш настрани от нея, спокойно да ѝ предоставите да изразходва своя заряд, своята енергия, за да видите, че предоставена сама на себе си и отделена от съзнанието, тя започва да губи своята сила и да затихва. Но обединяването с нея я усилюва постоянно и поддържа нейната жизненост, тъй като мисълта се храни с психическата енергия на своя породител. Не става дума за светлоносните мисли. Мисълта от светлината подхранва и увеличава енергиите на съзнанието. Но мисълта от тъмнината я поглъща и обезсилва човека и всички негови обвивки. Мисълта може не само да обезсилва, мисълта може да предизвиква заболяване на цялата система, мисълта може да спре сърцето, тоест да убие. Трябва

ясно да се различават тези два вида мисли - разрушители, поглъщачи, смучещи сила, от мислите на Светлината - животворните. От контрол се нуждаят и едните, и другите: поглъщачите - за управляването и изгонването им от съзнанието, животворните - за удържане и растеж. Но и в единия, и в другия случай е необходимо да се отдели мисълта от себе си, от нейния породител и творец. Отделена тя става по-послушна и лесно се подчинява на волята. Тъй като в крайна сметка съзнателно или несъзнателно, но мисълта се поражда от волята и волята е неин властелин. Когато става отделяне и съзнанието и волята застават настрана от мисълта, родена от тях, тя може да се владее и да се направлява, както конникът направлява коня. Конят носи конника, своя господар, а мисълта подобно на кон носи върху себе си своя породител и творец, но юздата е в ръката на конника, и той направлява коня, както и мисълта се направлява и ръководи от самия човек - творец на своята мисъл и неин властелин.

1963 г. 131. (11 март). Приближаването на сроковете се осъзнава само от малцина. Сърцата на мнозина усещат несъзнателно и тежко се измъчват, но произтичащо знание няма. Видимото се обуславя от невидимото, но невидимото трябва да се види, за да се вижда положението в света. А то е необичайно сложно. Последните напъни на заминаващия си стар свят вече са прекрачили далеч чертата на благоразумието и здравия смисъл. Логиката на неговото съществуване е несъстоятелна, затова и той търпи поражения едно след друго, независимо от привидните и временни и много ненадеждни преимущества в някои области. В света е неспокойно. Всичко старо, заминаващо си и отживяло навлиза в задънената улица на противоречията. Заминаващите си енергии постепенно се лишават от опората, на която са се удържали на Земята.

1963 г. 132. (М. А. Й.). Нито една жива форма на живот никога не е била цел на еволюцията, а е била единствено само средство, използвайки което еволюцията върви към своята цел. Всички живи форми от инфузорията до човека, живели някога, са умрели, както и ще умрат всички живеещи сега. Всички са обречени на унищожение, за да може еволюцията и усъвършенстването на новите форми да се придвижва напред. Да се съсредоточава смисълът на своето битие в тази временна форма, в която е затворен духът на човека в дадения момент - значи да обрича себе си на смърт едновременно с формата. Но както в умиращото за нов живот зърно нищо не умира, така не умира и духът, независимо от смъртта на формата и не умира и не е умирал животът, оживяващ милиарди живеещи и живели някога форми. Ето тази неумираща същност на живота във вечно умиращите и зараждащи се външни негови форми и трябва да се усети и осъзнае в себе си преди да започне да се утвърждава

безсмъртието на духа. Този неумиращ живот е безличен, тъй като личността е символ на временността и преходността, тоест на смъртта. Да се види и утвърди безсмъртното в смъртното, вечното - в преходното, свръхличното и Космическото - в личното ще бъде и пътят към Безпределността, тоест към несвършването на живота.

1963 г. 133. (12 март). Влизайки в Общуване всичко свое се оставя долу: мисли, чувства и настроения. Огледалото на съзнанието, като повърхността на застинало езеро отразява само Моя Свят, Света на Моите мисли, сферата на най-тънките енергии. Няма нищо свое, освен устрема и пълното отричане от всичко, което звучи в малката сфера на личното „аз“. Там където крачките са в хилядолетия не подобава да се проявява личността. Когато затихва активността на личното съзнание, започва възприемането на тънките енергии. Едното с другото е несъвместимо. Или своето, или Моето. Или ти, или Аз пулсира в твоето съзнание. За когото в нас е отворено сърцето и който надделява, той и проявява себе си; докато не се е смирило и не е обуздано малкото „аз“ и неговият повелител - астралът, Моят беззвучен Глас не може да бъде чул. Отвърни се от себе си и върви след Мен, без да обръщаш внимание на калейдоскопа от материални явления, течащи през трите обвивки, тъй като всички те не си ти. Твоят живот на духа е в Мен, извън него има плач и скърцане със зъби.

1963 г. 134. (13 март). Жаждата за Общуване се гради върху устрема нагоре. Ще Поясним доколкото е възможно разликата между плътното и тънкото състояние на съзнанието, когато то е отхвърлило физическото тяло. Физическото обкръжение го няма, има само негови наслоения в паметта и привличането на съзнанието към това, с което то е повече свързано. Постъпленията вървят през астралните чувства, но вече в обкръжение от друг порядък, а именно условията на Надземния Свят. Те се отличават много от земните и могат да се променят бързо, тъй като мисълта се устремява към това, за което мисли съзнанието и се обкръжава с него. Трябва да се приспособявате и да привиквате към новите условия, както въплъщениецът привиква постепенно към земния свят. Процесът зависи от висотата и опитността на съзнанието. При едни това върви бързо, при други по-бавно, както впрочем и на Земята. Един усвоява бързо едно, друг друго, според способностите. Изисква се именно да осъзнаете своето състояние. Това не е лесно и не е просто. Отричащият възможността за живот на духа в Надземното го няма, тоест има го според размера на силата и дълбочината на отричането: колкото то е по-определено и по-силно, толкова по-малко е животът. Животът там е според съзнанието. А съзнанието се определя от това, което е било внесено и утвърдено в него на

Земята, но плюс възможностите и преимуществата на извънплътното съществуване. Знаещият, че там може да се движи с мисъл, ще се придвижва и лети със силата на мисълта, докато на Земята знанието за тази възможност не му е позволявало да лети. Преимуществовата на тънкото съществуване са много, ако земните наслоения и възделения, да кажем за храна, пиене, пушене и други привички не потапят съзнанието в тяхното призрачно удовлетворяване. Тези, които са живели с интереси от по-висок порядък, ще могат да продължат да живеят с тях, но вече неограничавани от свързаността на плътните условия. Въображението се разгръща широко, тъй като творчеството на духа има неограничени възможности за проява. Има се предвид въображението, намиращо се на известна висота. Тъй като ексцесиите се уравновесяват с обратното въздействие на стихииите, ако въображението е нечисто. Животът там може да бъде много интересен и увлекателен ако има материал, събран на Земята, който позволява развитие по линиите на устремяванията на духа и обратно, ако никакви стремежи от не груб материален порядък не са били утвърдени на Земята. Всички семена, заложи в микрокосмоса на човека, дават своите кънове в съответствие с тях. Добрите - на добри, недобрите - на зли. Всичко, за което мислят хората, е осъществено в Надземния Свят в мислени форми, които и съставляват част от съдържанието на Невидимия Свят. И хората живеят в обкръжението на тези образи, привлечани от тях и привлечайки ги по съзвучие. Светът на композитора или светът на учения, или светът на поета силно се отличават от света на пияницата, картоиграча или наркомана. По психическата атмосфера на въплъщенеца може безпогрешно да се съди за това обкръжение, което той подготвя за себе си след освобождаването от тялото. Законът за съответствието или съзвучието действа безпогрешно, тъй като линиите на магнитно притегляне увеличат към себе си родствените им елементи и всеки получава своето, което той иска, към което се стреми неговата вътрешна същност. Нещо повече, вървящият към отците отива към тях, вървящият към Нас идва при Нас. Вървящият и устременият накъдето и да е върви именно към това и се привлича именно натам, към каквото или накъдето той се стреми. Устремът и мисълта определят сферата и пребиваването на духа. Не случайното желание и не случайната мимолетна мисъл, а именно вкоренилите се, враснали в същността на човека стремежи формират неговото надземно пребиваване. Никой не може да получи това, към което той не се е стремил или да пожъне това, което той не е посял или да има това, което е отричал. И така всяка мисъл, приета на Земята и утвърдена в съзнанието, ще бъде семе в микрокосмоса на човека, донасящо плод по своя род в Надземния Свят.

1963 г. 135. (М. А. Й.). Добрият сеяч няма да съжaliaва за своя посев. Но няма да съжaliaва твърде и ако не всички семена са добри, тъй като в този случай ще помогне своевременното плевене, което може от да се провежда време на време, когато условията на съзнанието позволяват. Знаещият знае кои семена са негодни и навреме ще съумее да ги отбере и отхвърли.

1963 г. 136. (15 март). Настоящото е в една или друга степен реализирано бъдеще, а бъдещето - още неосъществено настояще. Без бъдещето няма настояще, тъй като проекцията на настоящето в бъдещето единствено дава и възможност то да се осъществи. По такъв начин бъдещето представлява сферата или лабораторията, където се твори настоящето. Без бъдещето не може да се мине. В него се съдържа всичко, всички възможности. А тъй като тези възможности не са ограничени с нищо и не могат да бъдат ограничени, то лабораторията на бъдещето наистина е пълна с неизчерпаеми възможности. Трябва само точно да се разбере, че действащият фактор в сферата на бъдещето е мисълта, която отново не може да бъде вкарана в никакви ограничаващи я рамки. По този начин настоящето е само аспект на бъдещето, осъществен или изцяло, или частично. Обикновено - частично. Мостът между настояще и бъдеще може да бъде преминал само с човешкия крак. В този процес най-важното условия ще бъде разбирането на това, че всички възможности или невъзможности за осъществяване се определят от мисълта. Животните нямат бъдеще, тоест тяхното съзнание не може да проектира себе си в бъдещето, а ако и да го прави, то е инстинктивно и несъзнателно. Мисленото творчество винаги е устремено в бъдещето, тъй като се твори и създава това, което го няма в настоящето, тъй като мисълта, колкото и недостижима да изглежда в настоящия момент, рано или късно, в една или друга форма, но ще се осъществи и именно на Земята, в условията на плътния свят. Най-дръзновените полети на творческото въображение, на творещата мечта са полезни, жизнени и реални, тъй като създават предварителни и необходими условия за това мечтата да се превърне в действителност. Икар е летял на въсърни криле във въображението на Овидий преди десетки векове, но в днешно време хората все пак летят. Мечтата е станала действителност, макар и по времето на своето зараждане да е изглеждала фантастична и неосъществима. Няма нищо недостижимо и неосъществимо, стига само да не върви в разрез със законите на света, в който живеем. А възможностите на този свят са все още толкова малко изучени. Даже тялото на човека не е още напълно изследвано, поне в областта на работата на нервите, на мозъка и нервните сплетения и на някои жлези. Не говорим вече за насекомите или животните, или птиците. Животните и насекомите усещат лошото време предварително, а птиците

прелитат без компас хиляди мили. В природата има много явления, подлежащи на най-внимателно и сериозно изучаване и наблюдение, тъй като човек не може да прекрачи над природата и законите на обкръжаващия я свят.

1963 г. 137. (16 март). Още отдавна беше Казано, че ще се наложи да се премине през самотата. Това е едно от неизбежните стъпала на възхода. Всички от преминалите по-рано са преминали през нея. Само формите на това изпитание са били разнообразни, включително до много тежки, например при Ориген, който се е измъчвал в тъмница. Това изпитание особено помага да се различат приятелите от минувачите. А тези последните се срещат много често по пътя и е необходимо разпознаване. Всяка грешка в разпознаването ще повлече след себе си следствия, продължителността и значението на които зависят от величината на допуснатата грешка. Всяка изказана не според съзнанието на минувача дума също ще отзвучи напълно върху този, който я е казал. Понякога е по-добре да се замълчи, отколкото да се поставяш под удар. Интересно е да се отбележи, че нанасящите удар отначало много се стремят към това да чуят повече и изглеждат много благожелателни, докато не започне да действа противоположният полюс на съзнанието. И само самотата с нищо няма да измени. Трудно е да се съчетае усещането за самота със самоотвержената любов към хората. И само тогава, когато тази любов стане свръхлична, нейната трудност изчезва. Към това и води самотата, ако изпитанието с нея се провежда правилно. Именно не отчуждение към хората, а любов към тях, незнаещите и непросветените, поражда самотата, когато духът преминава през нея правилно, изпитвайки своя опит, но минувачите все пак трябва да се знаят и да се определят безпогрешно, за да не се губи време за тях. А и заразата от тях, неприелите вестта, може да бъде огромна, тъй като сред минувачите може да се срещнат врагове. Появили се под маската на приятел, те няма да се забавят да покажат своя истински лик и тогава цената за всяко разкриване на себе си е огромна. Но няма да се смущаваме от нищо, тъй като трябва да се премине през всичко, извличайки полза. Земните чувства са кратки. Не си заслужава да се разчита на тях. Всички те обикновено се явяват израз на преживяванията на астрала. А доколко може да разчиташ на тях, животът го показва.

1963 г. 138. (М. А. Й.). Трябва да се премине през радост и през мъка неотделимо с Водещия, само тогава изпитанието може да се счита за успешно. Но често се случва, че в радост се забравя за Водещия, а мъката ожесточава и с това отделя от Ръководителя. Но нищо на Земята не може да накара да забрави за най-нужното този, който е разбрал призрачността на сънищата на земното съществуване, тяхната преходност и

неизбежния край на всеки, колкото и устойчив и здрав да изглежда. Проверката на тези сънища е необичайно лесна, стига само да си представиш състоянието на своето съзнание на смъртния одър, когато вече нищо не е нужно и когато всички земни занятия и дела и вещите, които се притежават, губят всякакво значение и смисъл. Полезно е мислено да се преминава през това състояние, когато земното започне да звучи натрапчиво и гръмко, принуждавайки със своята гръмогласност да се забрави за това, че всичко това е единствено само Майя.

1963 г. 139. (17 март). Мисленето постоянно за бъдещето, мечтите за него и пребиваването в него с мисъл, създават в това бъдеще място, съответстващо на тоналността на мисълта. Възможно е някак да се набележи своята роля и сферата на проява на енергиите на собствения. Бъдещето, индивидуалното бъдеще се кове с мисъл. Проекцията на мисълта в бъдещето в ясно изразена форма позволява да се осъществи замисленото. Хората обикновено мислят за това какво ще правят сега, след час, днес, утре, след седмица, месец, година, пет, след десет години най-много. Понякога мечтаят за старостта. Но рядко някой мисли за това какво ще прави в Надземното или в своето следващо въплъщение. Във всеки случай те не правят това на Земята в условията на плътното съществуване. А би било добре, тъй като битието се определя от мисълта. Всяка мисъл с подобен характер създава в пространството канал или коловоз, по който могат да потекат енергиите на човешкия микрокосмос. Даже в обикновения живот човек не може да живее нормално ако не знае какво да прави и как. Както в голямото, така и в малкото. Знаещият набелязва своя път с разбирането, че линията на бъдещия живот се утвърждава не само в пространството, но и в неговия микрокосмос се отлагат неразрушими кристали на определени мисли, които ще привличат магнитно към себе си съзвучни на мислите условия. Котвите за далечно плаване могат да се хвърлят много далеч, без да се съобразявате с възможността за осъществяване на замисленото в настоящето, но като знаете, че в бъдещето всичко е осъществимо и достижимо и че за полетите на мисълта няма нито граници, нито предели. На мислите за бъдещето, на своето и на света, може да се посвещава специално отделено време. Именно за себе си и за света, тъй като без света и неговото преуспяване собственото преуспяване ще бъде едностранчиво, несвършено и даже невъзможно, тъй като човек е част от света, част от цялото, неотделима от него величина. Някой казваше: "Държавата - това съм аз" и го казваше неудачно. Може да се каже: "Светът - това съм аз и ако на него му е добре в него, то ще бъде добре на всички, в това число и на мен, тъй като аз съм част от единното цяло".

1963 г. 140. (Гуру). Времето е велик учител, а опитът се потвърждава от живота. И знаейки всичко това и познавайки хората все пак трябва да не се запущват ушите с неразбиране и да не се пропусне чуването на чукащия. Не е лесно да се различи чукащият от минувача, тъй като и двамата чукат. Но тяхното чуване е различно. Едни чукат със сърцето, други с мозъка. Мозъчниците са ненадеждни. Но още по-зле са емоционално неуравновесените. Най-зле от всички са психиците. Те са непоправими. Да ги допуснеш в своето сърце - значи да го съединиш с каналите на тези въздействия, под които се намират тези психици и да се поставиш под вълните от странични влияния, които могат да бъдат много силни и опасни. Ето защо са нужни зоркост, бдителност и познаване на човека.

1963 г. 141. (18 март). Много пъти е Говорено за това, че животът на духа върви отвъд и над обикновения живот: отвъд живота на тялото, тъй като тялото не е духът; отвъд живота на астрала, тъй като неговите преживявания, колкото и силни да са те, са винаги временни и крайни; отвъд текущите мисли, тъй като техният калейдоскоп и бърза смяна не проявяват със себе си духа. Трябва да се отдели сферата на живот на духа от всичко, в което той е принуден да бъде, пребивавайки в своите обвивки. Обвивките, като облеклото, не представляват духа, а са само покривала или проводници на неговите енергии. Тялото може да бъде премахнато, но духът остава нерушим. Възможно е да се остави временно тялото и все пак извън тялото да останеш самия себе си, тоест духом. Възможно е да се остави астрала и да се действа само в ментала, все пак оставайки все този същия дух независимо от своите обвивки. Те са инструменти и оръдия на духа и нищо повече, а не самият дух. Ще се учим да отделяме своя дух от неговите обвивки и от това, което непрекъснато и постоянно се случва в него. Когато духът, макар и временно напуска една или друга обвивка, нейната активност затихва. Когато ги напусне изцяло, тогава обвивката умира и започва да се разлага. Физическата - бързо, астралната - по-бавно, менталната - също. Но всички те без духа са трупове. Ако в момент на най-бурни преживявания на астрала се отдели духът от него, астралът мигновено ще замлъкне. Така отделянето на съзнанието и духа от всяка от своите обвивки налага юзда на движенията, протичащи в тях. Съзнанието усилва тази пункт точка, върху който се съсредоточава. Всяко пламване на астрала в себе си може да се погаси, пренасяйки съзнанието върху нещо друго и влагайки го в някаква странична мисъл. Непрекъснатото съзнание е атрибут на духа на Архата. Духът и съзнанието са свързани. Само при обикновените хора няма непрекъснатост на съзнанието. Личното съзнание вече единствено поради това, че е лично, е ограничено в срока на живот на дадената личност. То се прекъсва даже по

време на сън. Сънят на Архата и сънят на обикновения човек са различни. Сънят е подобен на смъртта и Архатът както по време на сън, така и в състояние на смърт запазва непрекъснатост на съзнанието, тоест се явява победител и на съня, и на смъртта. Но той не приписва своето съзнание на нито една от своите обвивки и не се отъждествява с тях помнейки винаги, че неговите обвивки - това не е той, а само облекло на духа, временно като всяка дреха. А духът е извън тях, тоест не се отъждествява със своите обвивки и не представлява тях, а само се проявява в тях и чрез тях, докато самият той пребивава отвъд и над тях.

1963 г. 142. (М. А. Й.). При контакт, оставяйки себе си долу, освобождаваме съзнанието за възприятие от друг порядък. Именно - отричане от себе си. Бих искала да влея своите мисли широко, без да ги тъпча в тясното гърло на донесените съдини. Разбира се, при нас сферата на личния свят напълно се заменя от планетно-космичната сфера. И за нас са ценни тези съзнания, които са способни поне временно да изключват от своята сфера това, с което обикновено са изпълнени личните малки светове на човека. Нашата работа във всички светове е за еволюцията. Тъй като даже в Надземното болшинството от хората затъват в преживяванията на това, с което са живели на Земята. Затова одухотворяването на земното обкръжение и издигането на съзнанието нагоре през живота в тялото помага много да се удържа контакта на по-високо ниво, съзвучно с тези сфери, които ни обкръжават. Ние не можем да се спуснем при вас, но вие, устремили се, бихте могли винаги да се издигнете до Нас във всеки момент на възвисяване на духа и съзнанието. Когато Владиката Казва: „Аз Съм с вас винаги“ се има пред вид именно, че съзнанието на ученика се стреми да се издигне към Учителя на Светлината, а не да Го снижи до себе си. За това обикновено се забравя и затова гласът на обръщащия се обикновено не е чул. И как е възможно чрез низшето да се докоснеш до Висшето? Устремяването, тоест възвишаването на съзнанието до целта, към която то се привлича, е дадено като единствено възможното средство за контакт. Този устрем е особено мощен когато се насища с чувствата на преданост, любов, самоотверженост, тоест отричане от своето лично „аз“. Вратата към Нашия Свят са отворени за този, който може да се издигне до тях. Но няма да се издигнеш до тях пълзейки по Земята. Устремът дава на духа крила, а любовта - сила на крилата. Ние Сме с вас, но в духа. Ние Сме близко, но над и извън обикновения живот.

1963 г. 143. Признавам за правилно да се започва денят с Мен и да се завършва той с Мен, така че между края и началото да бъде опъната нишката на непрекъснатото помнене. Нощта тогава ще бъде следствие на деня и причината - следствие по линията на родствените противоположности. Свят на причините и

свят на следствията. Животът в тяло е в света на причините, а след смъртта животът е в света на следствията. Но следствието е порождение на причината. В процеса на изживяване на следствията те на свой ред могат да станат условия за зараждане на нови причини. Затова пребиваването в Надземния Свят обуславя характера на новото въплъщение. Там нещо може да бъде изживяно, а нещо усилено. Там духът оформя своите желания и своите стремежи, а също и това как той иска да прояви своите енергии в следващото въплъщение, тоест да определи своята мисия на Земята. Всяка мисъл за бъдещето го оформя според силата на мисълта. Своята карма може съзнателно да се оформя с мисъл: и земната, и надземната. Ако това не се върши съзнателно и с разбиране, то оформянето на кармата по пътя на действие на мисълта върви автоматично и на самотек. И върви постоянно. По-добре е да се вземе кормилото или походите, или юздата в свои ръце. Мисълта се управлява от волята, а кармата се насочва от мисълта. Възможно е чрез волята да се твори съзнателно и планомерно кармата. Тъй като кармата е верига от причини и верига от следствия, пораждащи нови причини. Следствията не могат да се избегнат, но е възможно да се трансмутира всяко в своята противоположност. Разбойникът и блудницата са пример.

1963 г. 144. (19 март). Постоянно носим със себе си своята представа за себе си. Тя трябва да се замени с Мен, представата на Мен в себе си, така че мисълта за себе си да си отиде и да се замени с мисли за Мен. Можеш да видиш себе си в моментите на делене на духа. Можеш да видиш и Мен, отначало в същите моменти, после - постоянно. Не може да се види Изображението изведнъж, но натрупвайки впечатления, може да се уплътнява представяният във въображението Образ дотогава, докато Той не се отлее в явно видима форма. Да се разбере отвлечено най-нужното е едно, а практически, в приложение - свършено друго. Закрепител на устойчивостта на Изображението ще бъде любовта. Тя също може да се усилва и развива. Усилва се с отваряне на сърцето към Лъча. Но Лъчът изисква постоянство на неговото осъзнаване и без осъзнато приемане ще премине покрай теб както преминава покрай съзнанието всичко, към което не е насочено вниманието. В това е главното. Към каквото се насочва вниманието, то и преобладава в съзнанието в дадения момент. А вниманието се насочва от волята. Четейки книга насочваме вниманието към нейното съдържание, иначе смисълът на прочетеното няма да бъде разбран. Същото е и с представянето на Лика. Фокусът на вниманието се насочва върху Него дотогава, докато Той стане неотделима част от съзнанието, неотменима и постоянна. Това, което не се отдава след десетхилядния опит, се отдава след десетхилядния плюс N, където N е величина,

изразяваща разстоянието от дадена точка до целта, тоест до ясната видимост на Лика на Учителя.

1963 г. 145. (М. А. Й.). Исканият с всичките си помисли, с цялото си сърце, с цялото си същество получава. Следователно за получаване или достигане на желаното трябва да се съсредоточаваш върху него изцяло. Половинчатият устрем няма да даде резултати. Всичко е достижимо, но при условие на пълна устременост. Как може да достигнеш, ако съзнанието е заето с нещо странично, което няма нищо общо с желаното или даже вървящо в разрез с него? Необходима е пълна устременост.

1963 г. 146. Всяко достижение налага определена отговорност и предписва известна линия на поведение, също както и всяко ново стъпало. Без усвояване на това положение е невъзможно да се укрепите в ново достижение или на ново стъпало. Когато се появява вътрешен импулс да измените поведението в нещо, трябва ясно да се прислушвате към това изискване и да го изпълните. Неизпълнението ще повлече след себе си загуба на достижението или невъзможност да се задържите на новото стъпало. Инертността и съпротивата на обвивките ще противодействат по всякакъв начин на това явление, но това противодействие трябва да се преодолее, тъй като то идва от вехтия човек в себе си. А как иначе ще се движите по-нататък? Ценен е импулсът, идващ отвътре. Външното указание е непълноценно, тъй като то така или иначе влияе върху свободната воля на човека. Но самородният импулс ще бъде изразение на волята на вървящото съзнание. Вътрешната борба на старото с новото е неизбежна по пътя на възход и тя неизбежно трябва да завърши с победа на новото над старото. Иначе напредъкът е невъзможен. Раздялата с вековния боклук, с който сякаш е сраснало цялото същество, е болезнена и тежка. Ще ви се струва, че ако се отхвърлят някои наслоения, то вече няма да има с какво да се живее. Но това е илюзия на Майя и особено на Майя на астрала. Всички видове Майя – земна, астрална и ментална ще трябва последователно да се преодоляват и колкото по-рано, толкова по-добре. Честите резки промени на външните условия се дават за да се види тяхната нездравина и преходност и това, че животът без тях може да продължава без да се губи своя вътрешен свят, а само утвърждавайки с тези промени неговата независимост от външното обкръжение. Изменя се всичко вътре и вън, тъй като всичко това са само случайностите на това, което се среща по пътя. Всичко ще премине, но вървящият остава.

1963 г. 147. (М. А. Й.). Висшите принципи на планетата се съдържат в нейното човечество. В обикновеното тяло неравновесието в обвивките предизвиква неравновесие или болест на тялото. Същото се случва и с тялото на Земята, когато нейното

астрално тяло се тресе от безумието на масите или на тези, които злобно, егоистично и неразумно управляват тези маси. Неравновесието на планетното тяло е предизвикано от неравновесието на психическия апарат на човечеството като цяло. Много ексцесии, много злоба, много ярко себелюбие и желание да се живее и процъфтява по пътя на насилието и за сметка на малките. Такова положение в света е нетърпимо. Но хората буквално са ослепели и се опитват да удържат гнилото и тъмно наследство на стария свят и с него да се придвижват към бъдещето. Но това е невъзможно, тъй като бъдещето няма в себе си място за стария свят. Оттук борбата на новото, зараждащо се, със старото, обречено на смърт, но още силно и яростно съпротивляващо се. Оттук и неуспехите на привържениците на стария свят, техните чести поражения и тези ужасни мерки, които използват за да се задържат на всяка цена, независимо от ужасните последици от техните убийствени начинания. Но са обречени, но ще си отидат, но Новият Свят е отсъден за победа и той ще победи. Тежкото време на преходатрябва да може да се преживее помейки, че напред има радост и светлина, и победа.

1963 г. 148. (21 март). Нося в Себе Си достатъчно енергия, за да я отдам на света. Давам на другите не за Себе Си, а за света. Менталното състояние на планетата се организира и подрежда. Какво да се прави сега? Сега може да се направи още много. Ще бъде късно да се опитвате да го направите преди края. А сега може. А именно: да се премести съзнанието на нови релси. Променя се ъгълът на съзнанието по отношение на всичко, точно както преди пристигането на влака на местоназначението, когато на пътника ще се наложи да остави вече улегналото място във вагона - всичко е само вежи по пътя; всичко, което временно го обкръжава - само вежи, само временно. Напред е целта. Целта, нейният смисъл и значение остават неизменни през цялото време. Ето че е нужно да можете да съчетаете неизменността и постоянството на целта с изменчивостта на външните условия на пътя. Те могат да бъдат всякакви, но тяхното разнообразие и относителност не изменят целта. Така също и срещаните минувачи, съмишленици, спътници и приятели могат да бъдат своеобразни. Но и те не влияят на целта. Целта - това е Фокусът на средоточие на Светлината на Единното Сърце. Целта е над земния и астралния, и даже над мисления свят. Тя е и над Надземния. Над, над всичко, ставащо в тях и съзвучащите им обвивки. Потапайки се в ставащото в обвивките трябва да не се забравя нито за миг, че целта е над движенията, ставащи постоянно в тях. Когато човек насън съзнава, че това е сън, това е победа на съзнанието над състоянието на сън. По същия начин и осъзнаването на земните и надземни сънища на Майя ще бъде победа над нея. Говорим постоянно за Майя, но сме далеч от

осъзнаването призрачността на нейните сънища. Приемаме всичко за реалност забравяйки, че действителността лежи зад покривалата на Майя, зад нейната завеса. Очевидността на личния свят вече само затова, че той е личен, тоест лъжлив, вече представлява най-яркият вид измамност на майявичните сънища. Двама случайно срещнали се в трамвая седят един до друг, но колко различни са техните малки светове и колко далечни от действителността, и колко не приличащи си по сферите на своите прояви един на друг, тъй като са създания на Майя. Само Архатът живее в света на действителността. Но той знае целта и върви към нея над призраците на Майя, земни и надземни. Другите затъват в нейните фантоми. Пътникът по Великия Път върви към своята Цел, която лежи далече зад пределите на очевидността. Преминавайки през мост не възнамеряват да го вземат със себе си по-нататък. Но преминавайки през живота на Земята незначайно защо се стремят да вземат със себе си всичко, което е възможно и което е немислимо да се отнесе със себе си по пътя. В Завета „не се привързвай към нищо и нищо не считай за свое“ се крие голямо значение и разбиране на смисъла на Пътя на човека на Земята и в Световите. В трите низши нищо не ни принадлежи и нищо не можем да вземем със себе си, тъй като всичко в тях се дава или се взема със себе си само временно, за определен срок. Срочни са и останалите светове, само Огненият Свят е безсрочен.

1963 г. 149. (М. А. Й.). На човека е предназначено да бъде носител на елементите на непреходното.

1963 г. 150. (26 март). Сине Мой, незнаещите и невършещите нямат осъждане, но знаещите и невършещите носят върху себе си цялата тежест на следствията. Нямаме Забрани, но само за тези, които владеят себе си и своите постъпки. Този, който има власт над постъпките, над него постъпките нямат власт и следствията им не представляват резултат на робство и подчинение на обстоятелствата. Можеш да бъдеш в нищета и нужда, но свободен в духа и може да бъдеш в богатство и благополучие, но роб в духа и на хората, и на човешките мисли, и на обкръжаващите условия. Ние Утвърждаваме свободата на духа от всички външни въздействия и властта на духа над всички негови обвивки. Ще започнем с физическата. Не може изведнъж да подчиниш тялото на себе си - нужно е време. Но всеки опит или усилие да овладееш своето тяло, неговите недъзи, слабости и работата на неговите органи е победа над плътта. Едно може да се каже, че всяко усилие в това направление е зърно, залагано в сферата на своя микрокосмос, което в своето време, но неизбежно и неизменно ще даде своя плод, своите резултати, тоест ще доведе до овладяване на тялото. А ще се наложи рано или късно то да се овладее, както съзнателните, така и подсъзнателните негови функции. Всеки здрав човек може да вдигне ръката си волево, но

да накара бъбреците да функционират по-енергично или черния дроб, или червата може само този, който е изразходвал за това време и сили, и знание как да го направи. Тук се подчертава това, че колкото и трудно и недостижимо да изглежда овладяването на тялото, то е достижимо, но изисква време в зависимост от способностите на духа. Да спреш волево кръвта при порязване е много лесно, трябва само да знаеш, че това е възможно и че кръвта се подчинява на действието на волята твърде охотно и бързо. Може да се упражняваш върху всичко и винаги, и особено при различни заболявания от всякакъв род. Заразните болести не могат да се лекуват с внушения, но изпращайки в поразените органи вълни от психическа енергия и предизвиквайки прилив на кръв в заболелите тъкани може да се помогне. Може да се помага и на себе си, и на другите. Само че в случая с другите трябва да се помни, че е необходимо да се прилага съизмеримост и целесъобразност. Количеството отдавана психическа енергия не трябва да превишава законния разход, иначе собственото неравновесие няма да се избегне. Не трябва да се забравя, че Рамакришна е бил разкъсан психически. Собствената батерия трябва винаги да бъде заредена позитивно. Много е лесно да се опустоши съкровищницата на този, който знае как да отдава, но е необичайно трудно да се възстанови свръхзаконното отдаване. Мъдрото отдаване се препоръчва поради целесъобразност.

1963 г. 151. (М. А. Й.). Има абсолютно положителни действия, например трудът на земеделеца или всеки опит или усилие да се овладее и да се подчини на волята физическото тяло. Разбира се, нямаме предвид изтезаването на плътта и другите крайности, а нормалния и здрав стремеж от роб на своето тяло да се превърнеш в негов стопанин и владика. При това няма да забравяме, че хатха йога също не е далеч от крайностите. Затова и когато говоря за овладяването на тялото нямам предвид хатха йога. Трябва тънко да се ориентирате в тези явления, тъй като в случая с хатха йога тя овладява съзнанието, а не обратно, овладява и спира растежа на духа. Тънка е границата между ненужните достижения на хатха йогите и властта на Архата над тялото си, която се осъществява едновременно с овладяването и на другите обвивки.

1963 г. 152. (27 март). Приемам върху Себе Си цялата тежест на несъвършенствата на ученика и Претопявам всичко, отдадено на Мен, в Моята Кула, но при условие, че заедно с всички недостатъци и слабости Ми се отдаде също и сърцето. Един път отдадено назад не се връща, тъй като как тогава да се трансмутира най-горчивото в най-сладко, ако то се дава отново и отново за преображение и отново се взема обратно? Сизифовият труд е нецелесъобразен, тъй като напразно се изразходва много енергия. Правилно е да се мисли, че рецидивите на привидно

изживените недостатъци се раздуват благодарение старанията на тъмните. Това може да се разкрие лесно, стига само да се насочи към тях, грижливо и щателно прикриващи се от разобличаване, поразяващия лъч на мисълта. Обикновено пробуждането на заспалите импулси или тенденции, влечащи назад, се прекратява моментално. Тъмните нашепници не могат да продължават своето тъмно дело под поразяващия лъч на мисълта, тъй като тази мисъл обгаря. Те незабавно отстъпват в тъмнината, за да започнат веднага нови злонамерени опити под ново, хитро измислено прикритие. Трябва да се приеме за правило: при всяко усиливане на заспалите или изживени свойства да се устремява мисълта към тъмните нашепници, тъй като това явление рядко се случва без тяхно участие. Само така този процес може да се спре в самото начало, иначе ще се получи борба с вятърни мелници, тъй като енергиите на собственото противодействие ще бъдат насочени покрай целта, покрай подстрекателите, скрито стремящи се да раздухат низшия пламък. Интересно е да се отбележи, че мисълта за опашатите подстрекатели никога не идва веднага наум. Това се случва защото те вземат щателни мерки не само за да не бъдат забелязани, но даже и мисъл за това да не дойде на ума. При това те също се възползват от силата на мисълта. Работата е тънка и старанията са префинени, тъй като много се страхуват от лъча на мисълта, насочен към тях. Веднага щом са разкрити след прилагане поразяващия лъч на мисълта, опитите се прекратяват и настъпленията се парализират. Тогава може да се заемете с укрепването на себе с в случай на последващи злонамерени опити, които няма да се забавят щом бдителността малко отслабне, а главното, веднага щом те се постараят с въздействие на мисълта да накарат да се забрави, че причината за всички подобни опити са именно те, тъмните злонашепници, не знаещи нито жалост, нито покой в своите упорити и постоянни старания да погасят светлината. Легиони опашатковци се занимават с гасенето на Светлината. Така ги и наричат - светлогасители или гасители на Светлината. Разобличени и разкрити, те мигновено се лишават от сила и възможност да вредят, докато не отслабне в съзнанието мисълта за тяхното участие в тази работа. Нужен е постоянен дозор и непрекъснато помнене.

1963 г. 153. (М. А. Й.). За по-пълно и по-добро разпознаване на вътрешната същност на човека е добре да се отхвърлят всички етикети, звания и отличия, които хората окачват върху себе си, за да се прикрият с тях. Под външните названия хората много изкусно крият своя истински лик. Всички тези прикрития трябва да се смъкват от тях безцеремонно и без да се стеснявате, за да се види зад тях човека такъв, какъвто е той неприкрит. Ще има много изненади. И често зад благообразната и даже патриархална външност може да не се види нищо

съответстващо нито на едното, нито на другото. Особено опасни са думите, често прикриващи мислите, противоположни на произнасяните думи. И тогава зад външната усмивка може да се види мъртвешкото озъбване на черепа. Изобретателността на двукраките е твърде голяма. Приложете широко тези указания.

1963 г. 154. (28 март). Лакомията, похотта, пианството, пушенето и другите чисто телесни отрицателни качества на духа и възжеленията, свързани с тях, не могат да бъдат удовлетворени след освобождаването от тялото, но могат да бъдат взети със себе си в Тънкия Свят, ако не са изживяни на Земята. Ако желанията изгарят човека на Земята, където има възможност временно да бъдат удовлетворени, то какво да се каже за Надземното, където изгарящата жадност към тях не може да бъде удовлетворена нито за миг? Ненавистта, злобата, алчността, завистта и другите вече не телесни, а астрални чувства в астралния свят се проявяват особено остро, тъй като тялото не пречи изцяло да се вибрира в тях, а обкръжаващото не отвлича. Зад Прага на Девачан тези чувства не могат да се вземат. Този план е недостъпен за астрала. Следователно остава изборът: или да останеш с всички астрални отрицателни качества пред Прага и да се върнеш обратно, или пък отхвърляйки ги всичките и отхвърляйки астрала, да се придвижиш по-нагоре. Но какво може да се вземе със себе си нагоре? Може любовта, предаността, мъжеството, устрема, самоотвержеността, тоест всички положителни качества на духа. По такъв начин живеейки на Земята може безпогрешно да се отбират всички качества на духа по тяхното достойнство и ценност, оставяйки едни поради тяхната ненужност за бъдещето, усилвайки други и развивайки ги за живота във Висшите Светове. Този отбор е много нужен и важен именно сега, в плътните условия, тъй като после в Тънките условия ще бъде вече късно и невероятно трудно да се освобождаваш от това, което не е било изживяно на Земята. Обикновено малко мислят за бъдещето, смятайки, че всичко това е ненужно и излишно. Дори знаещите често не намират в себе си достатъчно сили да се освободят от натрупванията. Но всичко е в духа и наслояванията на духа се премахват с духовна сила. Трябва само да започнете да правите това и, започнали, вече да не прекратявате своите усилия в това направление. Когато е премината чертата на привидната невъзможност да преодоляваш себе си във всичко, възходът става лек, тъй като израстват крила, които носят над земните и астрални притегляния. Пътят към Светлината може да бъде само победен - друг път няма.

1963 г. 155. (М. А. Й.). Животинските еманации не са полезни. Котките са вредни с това, че особено лесно служат като инструмент за тъмните въздействия. Когато се появят наблизо някакви бродещи кучета и особено котки трябва да се знае, че

чрез тях ще бъде подхвърлено нещо. Опити да вредят ще се правят постоянно, но е лесно да се обезвредят, ако всеки път се откриват източниците на проводниците. Не им е дадена власт за повече, затова и играят на дребно.

1963 г. 156. (М. А. Й.). Какво струва любовта, ако тя се съпровожда с постъпки, огорчаващи любимите? Не се ли крие в нея нещо несъвместимо с това огнено чувство? За да стане любовта огнена победителка, тя трябва да се усили до такава степен, че преодоляването на всичко, което ѝ пречи да се утвърждава, да се прави стихийно, тоест всепреодолимо и всепобеждаващо. Със силата на това чувство може да се победи в себе си всичко, което застана на пътя на сближаването с тези, към които е устремена любовта. Странно е да се каже, но собствените несъвършенства се изживяват с любовта към Водещия, тъй като няма такава жертва, която не бихме могли да принесем в Името на Този, Когото обичаме. Ако това не се прави, значи тази любов е на думи и в мозъка, а не в сърцето.

1963 г. 157. (1 април). Всяко действие, което се извършва от човека, се стреми да се повтори в бъдещето и особено в Невидимия Свят. Затова и действайки трябва да се помни, че си подготвяме условията за повторност на това, което вършим в настоящия момент. Действието, което е осъдено и отхвърлено от съзнанието и не е повторено тогава, когато то проявява възможност и тенденция към това, губи тази възможност в зависимост от твърдостта на решението то да не се повтаря. Това се отнася за всички човешки действия, мисли, постъпки, чувства и думи. Очистването на съзнанието от ненужния боклук започва от момента на борбата с повторността на действието. Тъй като и привичките, и вкоренилите се свойства на характера не са нищо друго, освен именно тези здраво загнездили се благодарение на повторността действия. Пагубните привички се създават по същия път. Пушене, пиянство, наркомания, бърбурост, суетливост, боязливост и всички израснали в съзнанието плевели се образуват и укрепват по подобен начин. И противодействието на тях може да бъде ефективно именно в момента на повторността, когато енергията на предшестващото допуснато действие отново проявява своята сила. Въпросът се поставя ясно и определено: кое е по-скъпо и по-мило на сърцето - отстъпката пред минутното блаженство или освобождаването от него и движението нагоре по стълбата на живота? Много, много добри хора пресичат своя път с невъзможността и нежеланието да се освободят от малките привички на ежедневието, например да осъждат или да се дразнят, или да претоварват стомаха си, да не) говорим вече за по-едрите - пушене или обичайната чашка вино с обяда. Месоядството също лишава от възможност да се проявява известна тънкость на възприятията. Говорейки изобщо, условията

на живот в съвременния град изключват развитието на изтънченост на психическия апарат, нанасяйки му често непоправима вреда. Оттук толкова психически неуравновесености и толкова обсебвания. Пътят на йога е опасен, ако условията са ненормални. Чистият планински въздух и известна степен на изолираност могат да предоставят известни условия.

1963 г. 158. Прилагането на получаваното знание сега е нужно както никога и при това така, че всички мисли, действия, думи и постъпки да станат изражение на Учението. Възможно ли е това? Възможно е. Но как? С любов към Мен.

1963 г. 159. (3 април). Синтетичната химия е такава област, в която човек възпроизвежда не само вещества, които съществуват в природата, но и такива, които ги няма в нея. Това е областта на истинското творчество на нови съединения. Основните елементи от таблицата на Менделеев са все същите, но производните на тях са продукти на човешкото творчество и именно на това, което не е създавала природата. Тази област е пълна с неизчерпаеми възможности и бъдещите находки в сферата на синтетичната химия ще послужат като основа не само за изменение на външните условия на живот на Земята, но и на строежа и състава на човешкото тяло. Тъй като видимите елементи имат свои невидими или астрални двойници и съединяването на световите ще позволи да се задълбочат проявите на синтез и зад пределите на видимия свят. И сега вече тази черта е премината отдавна, но тогава работата по създаване на нови химически съединения ще засегне съзнателно и явно астралния план. Към астрохимията ще се добави астралната химия. Въздействието на някои вещества, например на ментата и евкалипта върху Тънкия Свят е много силно. Това е вече именно областта на астралната химия, която чака своите изследователи. Много нови открития очакват земните жители и много най-чудни, но чисто научни находки.

1963 г. 160. (М. А. Й.). Ще отбележим, че всеки опит да се утвърди още по-голяма яснота на Лика предизвиква яростно противодействие на всички тъмни натрупвания, противодействие, произлизащо от миналите още неизживяни тенденции на астрала. Тези своеобразни стражи на Прага, не пускащи по-нататък ще пречат и задържат напредъка, докато не бъдат победени. Тъмните са много съпричастни към това явление, тъй като се стараят много да усилят противодействието с всички достъпни им способности.

1963 г. 161. (4 април). Човекът притежава тънко тяло. По същия начин притежава свои невидими за земното око двойници и всичко, което съществува в плътния свят. Всеки метал също има душа, има свои особени невидими свойства, които стават твърде осезаеми при метализация на почвата. Сплавта от

метали усилва или отслабва тези свойства, както и букетът от различни цветя или смес от аромати. Разбира се, тези свойства са психоматериални или психофизични, тоест могат да бъдат установени при известна изтънченост на апаратурата. От сензитивите те се усещат достатъчно определено, но апаратът дава възможност за научен подход. Душата на книгата, прочетена с увлечение от много читатели, създава около нея силна аура, наситена с образите, вложени в нея от четящите съзнания. Всички химически състави, естествени и изкуствени, също притежават добра или лоша аура, което често се определя по миризмата на съединението. Скрытите свойства на растенията, особено лечебните, ще бъдат предмет на фармакопеята на бъдещето. Струва си да се поработи над такива чудни растения като корен от женшен или обикновената роза. Орехите също са интересни за изучаване със своята витаминозност. Но и витамините още не са всичко. Зад тях стои разновидността на проявите на психическата енергия. Много поучително би било сравнителното изучаване на растенията, които се израждат, да кажем, папратите, и кедрите и елите като техни антиподи. Много тайни пази природата за човека в своите хранилища.

1963 г. 162. (М. А. Й.). Ако тези, които могат да се нарекат напреднали духове, мислеха вместо за движението напред за своите несъвършенства и недостатъци, и за останалия товар от минали преживявания, то тяхното постъпателно движение в посока към еволюцията би спряло. Несъвършенства имат всички, колкото и да е съвършен човек и затова грижата е за това да се движиш по-нататък независимо от всичко. Победител ще бъде не този, който е станал съвършен, тъй като съвършенството на Земята е невъзможно, а този, който независимо от своите несъвършенства упорито и твърдо се изкачва по стълбата на живота. Възходът на духа е толкова разностранен и толкова далечен от обичайното разбиране на този процес, че при наличието на стремеж може да се еволюира винаги. Например една от задачите на еволюцията е придобиването на съвършена зрителна памет. Всяко съзнателно усилие в тази насока ще придвижва човека. А задачите на еволюцията са много. От развитие се нуждаят и вкусът, и обонянието, и всички явни и скрити способности на човека. Толкова задачи и толкова труд над апарата на духа предстоят. Всеки свободен миг може да се прекара с полза и плодотворно умножавайки възможността за достижения. Именно скъпа е всяка минута, затова всяко усилие или опит ще даде своите благи и нужни следствия. Ние Бързаме. Бързайте и вие. Сега е много забързано време. И опитните натрупвания са много нужни. Тъй като мнозина даже не знаят как да вървят към бъдещето, с кого и към какво.

1963 г. 163. (5 април). Напомням за най-главното. Външният свят е изпълнен със свои дела, които или са лишени от краен смисъл или кратки по своята продължителност и преходни, или са осмислени от разбирането на еволюцията и въведени в нейните струи като съставни части, хармонично сливащи се с нейното течение. Затова всички човешки дела са различни в основата си. Ще ги Разделим на два вида: едните са вървящи против еволюцията, другите са съзвучни с нея. Преходността и временността на тези последните рязко се отличава от преходността и временността на противоеволюционните движения, тъй като еволюцията на битието е несвършваща и крайт на земните явления, сливащи се с великия поток на еволюционното движение на живота, се слива в безкрайността и придобива аспект на безпределност. И временното тогава се явява не земна обреченост, осъдена на унищожение, а разрез на вечното и непреходното, тоест Лика на Безпределността. Противоеволюционните процеси и всичко, което е свързано с тях, ще бъде изхвърлено от живота като отпадъци и ще отидат за преработка, но процесите от еволюционен порядък и духовете, въввлечени в орбитата на Космическия Поток, влизайки в живота на безпределността и съставлявайки нейна част имат своето неотнимаемо място в общата схема на нещата. Това е и пътят в несвършеността, тоест вечността и приобщаването към вечния живот, независимо от това дали е съзнателно или несъзнателно. Всяка еволюционна постъпка на човека и всички човешки дела от същия порядък представляват, независимо знае ли за това питащият или не, аспект на непреходното и го извеждат на Пътя на вечния живот, което довежда в крайна сметка до съзнателно безсмъртие. Затова всичко, което се върши от хората, може да се раздели на дела на живот и на смърт; на сляти с течението на Космическия живот дела и дела вървящи срещу неговите повели и с това обречени на унищожение; на дела на Светлината и дела на тъмнината. Прилагайки тази мярка към всичко, което се върши на планетата, е лесно да се разграничат тези две русла на човешките дела. В аспекта на бъдещето тук ще стане ясно много и ще могат да се видят страните, вървящи към дъното и страните, издигащи се по стъпалата на стълбата на живота; заминаващи си раси и зараждащи се раси; заминаващи си енергии и зараждащи се енергии; форми на живот, обречени на унищожение и форми на живот, отсъдени за бъдещето. Напразни, безплодни, безцелни и безполезни са усилията на тези, които се опитват да вървят срещу течението на Космическата Еволюция. Слънцето на живота е над страните от Новия Свят. Слънцето на смъртта е над тези, които са срещу него.

1963 г. 164. (М. А. Й.). Човекът като капката вода от океана отразява в себе си цялата Вселена. Микрокосмосът

повтаря, сякаш дублирайки ги, процесите протичащи в Макрокосмоса. И животът на големия свят, да кажем на нашата планета, се отразява в съзнанието на всеки неин обитател. Същата борба на двете течения тече непрестанно и в душата на човека: еволюционното течение, устремяващо духа нагоре и инволюционното течение, дърпащо духа надолу. Течението на Светлината и течението на тъмнината. В това стълкновение на двете противоположни начала в съзнанието волята може да избере всяко течение и да го следва. Този избор се прави ежеминутно с мислите, чувствата и постъпките на човека, които са от Светлината, или от тъмнината. Тяхното стълкновение не може да се избегне и е много важно равнодействащата на тези две противоположни сили, в резултат на тяхното стълкновение, винаги да е насочена към страната на Светлината, тоест силата на Светлината да преобладава над силата на тъмнината. И тогава бързо или бавно, но движението по правилното направление се извършва неотклонно.

1963 г. 165. (Гуру). Чрез облика на заминалите влизате в съприкосновение с тяхната същност и получавате от техния дух според степента на съзвучност на съзнанията. По същия принцип протича и съприкосновението и получаването от духовете, стоящи на различни стъпала на йерархичната стълба. Но освен Стълбата на Светлината има още и стълба на тъмнината, водеща към бездната. И много, много влизат в съприкосновение с нея и, влизайки в съприкосновение, стъпват на нейните стъпала и вървят надолу. Всеки стремеж към Висше или низше докосване донася своя отзвук, донася винаги по закона за съзвучието и съответствието.

1963 г. 166. (6 април). Погрешно е да се мисли, че от времето на Е.П.Блаватска хората са се изменили поне малко. Външната форма не може да замени нейното вътрешно съдържание. За последните две хилядолетия същността на човешката природа си е останала все същата. Надяваме се, че вървящите промени във всички области на живота ще променят хората и техният дух ще се събуди за прозрение на действителността. Промените вървят и Очакваме пробуждане на духа. Старият свят се е загнездил по угълчетата на съзнанието. Малко е да се смятате за привърженици на Новия Свят, ако в съзнанието ви старият още не е изживян. Не по това как нарича себе си човек се определя неговата принадлежност към стария или Новия Свят, а по състоянието на неговото съзнание или, още по-точно, по неговата светлосянка. Светимостта на организма се намира в тясна връзка с нивото на съзнанието и ще бъде в скоро време определена с помощта на апарати, даващи снимки на излъчванията. Необходимостта ще застави да се прибегне към тяхната помощ, тъй като иначе ще бъде невъзможно

строителството на живота да се води с негодни ръце. И сега те вредят в много отношения, прикривайки се с думи, но снимките на излъчванията на аурата ще позволят да се освободим от празноговорещите, крадците, лентяите и всички криещи се зад хартиени щитове. Пригодността на всеки, каквото и място да заема, ще се определя от излъчванията на неговата собствена аура. Тогава за учител в училището няма да изпратят човек с нечиста и нездрава аура или користолюбивия – на отговорен пост. Много неща в живота ще се променят с прилагането на снимки на аурата в допълнение към паспортите.

1963 г. 167. (Гуру). Възможно е без полза да се премине покрай най-благоприятните обстоятелства и може да се извлече ползност и от най-противните. В действителност плодотворно и напълно могат да се използват всички и всякакви обстоятелства, ако нагласата на съзнанието е правилна, тоест ако се върви през живота с цел да се учиш от всичко и навсякъде, и винаги.

1963 г. 168. Силният устрем към Мен отслабва линиите на магнитно притегляне на миналото и напора на външното обкръжение. Неравновесието на природата и човешкото неравновесие вървят паралелно. Напомням за най-нужното. Много отрова има в пространството. Отдушникът е в Общуването с Нас и мислите за Нас. Подхранваме невидимо. Тъй като на човека е нужно не това, което е вън, а това което дава храна на духа.

1963 г. 169. (7 април). (М. А. Й.). Толкова много трябва да се постигне и толкова много да се усъвършенства в себе си, че буквално всеки миг от живота може да се използва целесъобразно и плодотворно. Всички чувства се нуждаят от обострянето и овладяването им, всички качества от растеж и усиляване, всички негодни привычки - от изкореняване. Толкова работа над себе си има и толкова много такава предстои, че е трудно да си представиш, че осъзнавайки това може да се спираш поради непознаване на по-добър път, когато е силно полезна всяка крачка в правилната посока. А посоката е една – към Владиката. Приближаваме се към Него през себе си, преодолявайки себе си. Плодовете на тези усилия се пожънват там, където свършват сферите на земните притегляния и където плътното тяло вече не пречи на освобождения от него дух да се устремява към орбитата на високите магнитни влечения. Всеки стремеж към Светлината ще бъде наситен според своята сила. В това е смисълът и значението на земния път, всяка минута от който може да бъде използвана целесъобразно.

1963 г. 170. (Гуру). Може ли някой да твърди, че познава Владиката и цялата Книга на Неговите Животи? Не, невъзможно е да се твърди това. Но всеки вървящ по Пътя чрез Облика на Водещия, достъпен и близък на неговото съзнание, се

приближава в една или друга степен към далечната цел. По такъв начин приближаването към всеки дух, стоящ на Стълбата на Светлината и свързан с този, който върви след него, се извършва чрез облика или формата на изразяване, достъпна за съзнанието на вървящия в дадения момент. И позованият, представяйки си облика на позовалия го, според степента на своето разбиране си създава възможност да се движи и издига на нови стъпала на възхода. В каквито и разнообразни изразения или форми да се въплъщава или да се явява Водещият, воденият взема най-близката му по изразение форма и, свързвайки се с нея и чрез нея със Същността на Духа на Водача, спокойно, уверено и твърдо върви по Пътя. Няма значение към коя от временните форми се привлича съзнанието на вървящия, ако е намерен Най-близкият Облик и е установена връзка с Него. Чрез външната смъртна обвивка на Водещия водените влизат в съприкосновение с Неговата Безсмъртна Индивидуалност, връзката с Която не се прекъсва никога. Външната форма на Водещия е само посредник, междинно звено на връзка, която не се прекратява и не се прекъсва със смъртта на физическата форма. Това условие се прилага много широко в сферата на йерархичните връзки от горе до долу, от Владиката и до учениците на Неговите ученици, и до учениците на тези последните и по-надолу.

1963 г. 171. (10 април). Има сфери, където се осъществяват всички най-дръзновени стремежи и най-непостижими мечти - такава е сферата на Девачан, областта на изпълнените сънища по-ярки от най-яркия живот на Земята, но има и друга област, където също всичко се движи от мисълта - сферата на Невидимия Свят, която за Архата е сфера на действителността, където цари неговата мисъл. За този, който владее своята мисъл, тук е осъществимо всичко. И това, което на Земята е невъзможност или мечта, там се отлива в ярки, реални форми, позволяващи да се твори в условията на безгранична свобода. Говорим за високите мисли и за светлото творчество, тъй като ексцесиите на порочните мисли се регулират от закона за равновесието. Не трябва да мислим, че нещо е неосъществимо и мислите за него са без последствия, по-добре е да считаме, че в Тънкия Свят може да се живее и твори така, както позволява таванът на творческото въображение. Недостижимото и невъзможното на Земята може да се пренесе в Невидимия Свят и в него да се осъществява мечтата, вече не свързана с условията и ограниченията на плътния свят, имайки предвид при това, че някога и някъде творещата мисъл ще се отлее и в плътни форми, тоест ще се осъществи и на Земята. Но засега нека полетът на творческата мисъл да не бъде спиран от невъзможността на плътните условия, тъй като действителността на Невидимия Свят дава живот на всеки образ на мисълта, на всяка нейна форма.

Архатът твори в тънко тяло и живее в света на надземната действителност, прообразите на която в крайна сметка творят живота на Земята. Няма да се страхуваме от полетите на мечтите, ако мечтата е творческа или жизнена, или донасяща реални следствия. Ще отхвърлим само безпочвените мечтания, изпълнени със себелюбие, тъй като те са безплодни. Замисленото и помислено през деня може да се осъществи през нощта на невидимия план, ако външните условия не позволяват да се направи това по обичайния път. Можеш да се свържеш с далечен приятел, можеш да заложиш основата за реализация на мечта на Земята, много може да се твори с мисъл на Земята чрез сферите на Надземния Свят.

1963 г. 172. (М. А. Й.). Пълното предаване на съзнанието и своята воля на Владиката преди лягане за сън ще облекчи много по отношение на надземната работа. Насилието над волята не се допуска, но когато волята свободно се отдава на Учителя на Светлината, Той Може без нарушение на Закона да насочи тази воля в желаното направление. Има толкова духове в нужда, че желанието да се помогне е много ценно и винаги ще се намери работа. Допуска се и избор на свое русло на активност, ако това желание е съзвучно с изискванията на момента. Но има и такива положения, когато Учителят е в особена нужда и тогава Той насочва енергията на ученика по каналите на неотложната необходимост. Работата по време на сън е област на особена грижа на Учителя, но е нужно доброволно отдаване на своята воля на Владиката, тъй като това изисква Законът. Сътрудничеството с Нас се осъществява по същия този Закон. Устремяването и инициативата трябва да изхожда от този, който желае това сътрудничество. Много чакат и чакат напразно. Очакване без активен, добровolen и самоотвержен устрем към съвместна работа на плана на плътната невидимост няма да даде резултати.

1963 г. 173. (Гуру). Волята се укрепва с постоянство, упоритост и устойчивост. При продължителност на волевото действие се побеждава временността на съпротивлението на вътрешната инертност и противодействие. Най-силните опити за устремяване или ярките пламвания на възторженост са нищо в сравнение с постоянството и неотклонността на малко забележимото волево усилие. То най-действително от всичко се изразява в ритъма. Ритъмът на волевото действие е необичайно силен, макар и неговата светимост в сравнение с яркото пламване на възторжеността да е малка. Пламванията затихват също така бързо, както се и разгарят - в това е тяхната слабост, но постоянството ще бъде свойство на равногорящия, неугасим пламък на духа. От малък той ще израсне в пламенна грамада, докато в същото време пламването бързо ще угасне. Огънят на неукротимия устрем нараства от постоянството на непрекъснатия

ритъм. Силата на ритъма трябва да се разбере не само в движението на небесните светила, но също и в живота на съзнанието.

1963 г. 174. (11 април). Ще проявим голяма суровост и спокойствие в действията, спокойствие сред вихрите, спокойствие в мислите и чувствата и своето тяло. Ще насочим мисълта към преодоляване илюзията на пространството. Духът е вездесъщ, не тялото, а духът. Атрибутите на духа са от Огъня и самият той е Огън. Обединението от разстояние е също в духа, но чрез сърцето, тъй като сърцето е огненият апарат на духа. Духът е вечен, тъй като е запален от вечния пламък на живота. Същността на материята също е вечна. Същността на материята е също Огън. Живеем в свят на Огъня, прикрит от външната форма на вещите. Атомната енергия е огнена енергия. Стихията на Огъня е всепроникваща. Общуването от разстояние се осъществява чрез Огъня. Наричаме го Огнено Общуване. Овлабяването на всички чувства е необходимо защото довежда до спокойствие, тоест до уравняване на всички енергии на организма, тоест до равновесие. Наличието на астрални течения и вихри пречи на обуздаването на тези същите явления в човешкия микрокосмос, но духът, овладял себе си и обуздал ги в себе си по този начин, при излизане от тялото в пространството, в спокойствие и пълно равновесие, става техен властелин и не им се подчинява. Победителят се превръща в повелител на стихииите. Ето защо настоявам за победа в себе си над всичко, което не е съзвучно на достойнството на духа, което е непристойно по пътя в Безпределността, над всичко, което не се съгласува с Великото Служене. Нека това да бъде даже дреболия, но значението на малкото в огромното често напълно се изпуска от погледа и гигантът на духа се подхлъзва на портокалова коричка. Именно върху дреболиите на ежедневието се изпитва огнеността на духа, това същото ежедневието, което е угасило толкова огньове. Да се запази необикновеността в обикновеното и огнеността на духа в здрача на ежедневието ще бъде победа над него. Колко хора са започвали живот в огньовете на устрема и колко от тях са угасвали, задушавани от посредствеността. Тягостта и ограничеността на плътния свят се преодолява в духа. Огнените атрибути на духа се утвърждават въпреки и пред лицето на най-ярката, най-убедителната, най-неотречимата очевидност. Духът остава верен до края чрез светлоносната същност на своето Първородство и Неговото осъзнаване носи през живота, какъвто и да е той и каквото и да се случва с него и с неговите обвивки. Той отделя себе си от четирите низши, знаейки, че всички те са временни, обличащи го само за определен срок. Спокойствието на духа, равновесието на духа придава спокойствие на тялото и на всички обвивки. Признавайки огненото начало на духа в себе си,

утвърждаваме неговите атрибути за тяхната проява и в обличащите го проводници.

1963 г. 175. (М. А. Й.). Живеем в много трудно време. Висшата връзка трябва да се държи с цялата сила на духа. Тъмните в беснееенето си са достигнали до безумие. Противоречията и нелогичността са явни признаци на всички действия на тъмнината. Готови са погубят себе си и целия свят, стига само да осъществят своите страшни замисли. Вече няма значение всичко, което те говорят, тъй като техните действия разкриват тяхната същност. Изострянето и задълбочаването на събитията ще продължи и по-нататък в същото темпо до своя предел, след което ги очаква удар. Удари получават и сега. Но този ще бъде фатален. Даже привидния успех и късмет ще се обърне в провал и поражение. Засега знайте, че всеки техен видим успех и победа носят в себе си съкрушаващата сила на поражението. Всички техни начинания ще се обърнат срещу тях с умножена много пъти сила. Няма да им помогнат нито златото, нищо няма да помогне на тях, обречените на унищожение от мощта на Космическата Воля.

1963 г. 176. (Гуру). Укрепвайте връзките на духа. Нека те да бъдат по-здрави, по-ярки и по-устойчиви от всички други земни впечатления. Нека те да навлязат в живота като здраво въже, държейки се за което ще можете спокойно да се прехвърлите през всички цепнатини, пропасти, потоци и реки, през всички низши слоеве на астралния свят, през всичко, което ни отделя от Владиката и което пречи да се доближим още по-близо до Него.

1963 г. 177. Обърнахте ли внимание на това, че всеки полет на духа предизвиква особено яростни и особено остри опити на тъмнината да го спрат? Измислят особени примамки, при което се раздухват минали угаснали желания и даже мимолетните мисли, можещи да увлекат съзнанието надолу. Трябва да бъдете много зорки и внимателни към тези опити, тъй като незабелязани те ще причинят вреда и докато не е забелязан източникът е невъзможно да се спре тяхното въздействие. Всяко усиление на светлината вътре предизвиква към себе си нападките на тъмните, тъй като Светлината е нетърпима за тях. Знаейки това ще използваме силите на тъмнината за разпалване на Светлината. Тъмнината гние за цветята на Светлината. Те ще ви оставят само когато видят, че всички техни старания предизвикват следствия, противоположни на тези, до които са се домогвали. Сражението с тъмнината се води от изкусна ръка, неопитността тук не подхожда, също както и приспаността или сляпата възторженост, или непротивенето, или отсъствието на проявите на помнене, или умилението пред маски, или всичко, което пречи да бъдете на пост.

1963 г. 178. (М. А. Й.). Утвърждавайки огнената действителност ще помним, че Твърдината на Светлината във всички светове е несъкрушима и че Нейната основа е заложена в Невидимия Свят. Оттук и Нейната сила, тъй като нищо временно и преходно не може да разруши основата, издигната над това, което е крайно. Трябва да се сраснете със Света на Светлината и да влезете в неговата Орбита завинаги. От тези сфери на Земята идват Посланиците на Светлината и се връщат отново в тях. Основата на Твърдината е заложена в четирите края: в земния свят, астралния свят, в менталния свят и в Огнения Свят. Във всяка сфера има прибежище, или по-точно е да се каже лагер на воините на Светлината. Оттам струят потоци от лъчи в помощ на всичко, което се устремява към Светлината и натам се устремяват всички, които са от Светлината.

1963 г. 179. (Гуру). Общуването с избрания дух се осъществява с неговата външна обвивка, формата на която в един или друг вид се е запечатала в съзнанието. Чрез външното става съприкосновението с вътрешното, чрез земното - с духовното. Оттук и интересът към иконописта. В иконата е скрито нещо много по-голямо, отколкото мислят тези, които ги почитат или тези, които не ги признават. За връзка с невидимото е нужно нещо видимо и осезаемо, ако невидимото още е недостъпно за окото. Много Светлина е съсредоточена в свещените предмети и някои икони. Свещените изображения крият в себе си нещо недостъпно за физическото зрение. Ако обикновената фотография съединява гледащия я с нейния оригинал, то какво да се каже за свещеното Изображение? Много скрито има в света зад външната форма на вещите.

1963 г. 180. (13 април). Съзнанието се разширява и расте, а заедно с него расте и се задълбочава разбирането на същността на Учението, което представлява океан от безпределно знание. Да! Да! Да! Знанието няма предели и то няма край. Край настъпва за човешките начинания, когато те вървят в разрез с повелите на Космическата Воля. Затова и са загинали цивилизации, и са изчезнали народи, и пясъците и океаните са покрили развалините на техните градове. Народ и неговата култура може да се задържи хилядолетия само при пълнота на сътрудничеството и съзвучие с изискванията на еволюцията. Имаше Египет, но процъфтя и падна; имаше Гърция, но процъфтя и падна; имаше Рим, но процъфтя и падна. Дълговечността на страната и нейната култура зависи от нейното съзвучие с Космическите Закони. Когато настъпи Общината на Света и човечеството на вашата планета стане единен братски колектив на всички народи, без всички сега съществуващи различия, когато стадото стане едно и Пастирът бъде Един, продължителността на съществуване на този колектив ще

надмине всички цивилизации, съществували някога на вашата планета през всички милиони години от живота на нейното човечество.

1963 г. 181. (М. А. Й.). За Любимия са първите мисли, за Любимия е първият поздрав, към Любимия е стремежа на сърцето. За Любимия е радостта и светлината.

1963 г. 182. (Гуру). Постоянството и непрекъснатостта на Служене на Светлината представлява отличителна особеност на Архата.

1963 г. 183. (15 април). (М. А. Й.). За правилно трябва да се счита такова състояние на съзнанието, когато нищо не може вече да спре постъпателното движение. Малко ли неща могат да задържат пътника по пътя, но все пак пътят продължава, тъй като целта като огнен светилник сияе призивно в далечината.

1963 г. 184. (М. А. Й.). Усилията и опитите да се овладее астралната обвивка и да се подчини тя на волята се повтарят безброй пъти, независимо от всички временни отстъпки, повтарят се дотогава, докато властта над нея не се утвърди окончателно и необратимо. Много е важно да се разбере накъде увлича човека своеволието на този проводник. Тъй като проводникът е инструмент или оръдие на волята, а съвсем не обратното. Погледнете в приютите за психично болни, във вертепите на картоиграчите, наркоманите и пияниците, в местообитаването на загиналите хора и ще разберете къде изпраща астралът своите жертви. Той поражда много нещастия и свръх всичко това много трагедии, насилие, убийства, скандали и кавги. Причината за човешките нещастия е в неуправляемия астрал. И най-страшната трагедия на човечеството – обсебването се предизвиква също от него, тъй като обсебителите действат винаги на астрала и чрез астрала. Неговото овладяване е стъпало, през което трябва да се премине, утвърждавайки своята победа.

1963 г. 185. Изкореняването на низшите емоции, гнездящи се в астралното тяло, трябва да започва именно с него, оставяйки в покой тези външни фантоми, с които се облича формата и оживяват само защото ги храни и им дава енергия коренът, утвърдил се в астралния проводник като болен зъб. Ако зъбът е безнадежден, го отстраняват. Ако коренът на емоциите не е добър, той трябва да се изтръгне. Но за това трябва да се разбере, че врагът се крие вътре и че външните прояви са само фантоми, под външната проява на които се крият истинските причини на всички така наречени изкушения. Изкушенията на св.Антоний, облечени във форма и обкръжилите го видения са се коренили в елементите на астрала, още неизживяни в него, приемайки облика на външни явления. В този случай става сякаш обективизация на собствената субективност. Борбата е безполезна, докато не е осъзнат факта, че неговата причина се

крие вътре. Нищо отвън не може да засегне този, който няма в себе си нищо, можещо да съзвучи на външното въздействие. Пушенето вече не е съблазън за този, който го е победил, макар и пушачите да пушат наоколо. Астралът изисква преживявания, астралът иска да реагира на всичко, за да живее. На известно стъпало от еволюцията на духа тази обвивка съвсем не е нужна. Може някои периоди от деня да се провеждат в условията на пълно замлъкване на астрала, не реагирайки астрално по никакъв начин на въздействията, обикновено предизвикващи движение в него. Това отсъствие на астрални реакции в човека е толкова необичайно за хората, че те изпитват чувство на безпокойство и даже на страх когато виждат, че някой не реагира никак на това, което по тяхно мнение трябва да вълнува човека! Ако е невъзможно да се прекара целия ден, не давайки на астрала да се проявява, то за известно време винаги можем все пак да го заставим с усилие на волята да замлъкне. Мълчанието на астрала ще бъде победа над тази натрапчива обвивка, не знаеща задръжки в нищо, ако волята не го е подчинила на себе си. Той трябва да се подчини на всяка цена, иначе е невъзможно да се издигнеш подалеч от известно стъпало. Добре е когато нещо или някой, изпитвайки ни постоянно, предизвиква нежелателни емоции на астрала, тъй като това дава възможност да се започне борба с него, а не с този, който или каквото предизвиква тези емоции, тъй като той или то или нещото няма нищо общо със същността, а именно с корена, с причината, заседнала вътре. Борбата е нелека, но победата дава толкова, че си струва да се потрудиш за нея.

1963 г. 186. Ще постигнем победата с ритъм. Ритъмът, набирайки мощ я съсредоточава и тя расте всекидневно, усилвайки се с повторението в своето спирално възходящо движение. Пътникът по Великия Път върви след Позовалия пламенно, устремено, без да се смущава от нищо, без да се спира пред нищо, без да се обръща след нищо. Посланиците на Светлината идват при този, който е съден за Светлината. И тогава жизненият път на този човек, при когото Вестителят е почукал за да му каже, че е дошло неговото време, се решава завинаги. Смисълът на това явление се разбира малко, но неговото значение е дълбоко. Появата на Вестителя променя целия живот.

1963 г. 187. (16 април). Обликът на Владиката трябва да измести от съзнанието всичко несъзвучно със Светлината. Затова колкото и както и усилено да се упражнявате в това най-нужно дело, това упражнение няма да даде нищо друго, освен полза и утвърждаване в Светлината. Довеждането яркостта на Изображението до степен на видимост е постижение, значението на което е трудно да се разбере в цялата му дълбочина. Когато мисълта е постоянно устремена към известен предмет, той става близък. Чрез мисълта приближаваме възможността за това, върху

което се съсредоточава нейната сила. Но често за това не достига нито устойчивост, нито упорство и тогава достижението е неосъществимо. А бавността на процеса показва само колко огромно е постижението. Тъй като едновременно с него и паралелно на него расте способността и силата да се коагулира материята от Тънкия План във видими форми. А това е вече способност на Архата. Това могъщество, могъществото на духа над веществото на стихийната материя, външно може и никак да не се прояви, тъй като външно неговият носител е като всички, но вътрешно, а главно в Надземния свят, по това направление се заражда бъдещият Учител. От малкото и незабележимото ще се роди голямото и великото.

1963 г. 188. (М. А. Й.). Според силата и степента на любовта получаваме от тези, които обичаме, но при условие на взаимност. Огнената победителка, любовта, се утвърждава явно над всички ограничения на времето, пространството и тялото. Това е и светът на огнената действителност и реалност на живота на сърцето. Да живееш с психоживота на цялото сърце – значи да утвърждаваш това, което е невидимо за земното око, но което вибрира в мислите и чувствата над плътната видимост. Веднъж избраното направление по веригата на Йерархията вече не се изменя никога: нито в този живот, нито в Надземния Свят, нито в бъдещите животи. Затова укрепването и заздравяването на нишките на сърцето ще послужи само за благо. Ние винаги отговаряме на повиците на сърцето, тъй като те неизменно достигат до Нас. Над живота на обикновения свят тече необикновения живот на всичките три свята. Сърцето участва в него и съприкосновението Според силата и степента на любовта получаваме от с тях преминава през сърцето.

1963 г. 189. (17 април). (М. А. Й.). Прилагайте своята растяща сила за благо и тогава нейният растеж ще бъде законен. Много страдания има още на планетата и там, където е възможно, трябва да се помогне. Дейността на Йерархията се заключава до известна степен в помощ на хората. Владиците са дошли от далечната звезда заради хората. Подражавайки Им и ние ще помагаме.

1963 г. 190. (Гуру). По поръчка е невъзможно нито да се пише, нито да се възприема. Но когато вълната е благоприятна, тя трябва да се използва възможно по-пълно. Изпуснатото няма да се повтори. Ще попитате – защо? Никога не може да има два еднакви момента. Всеки миг светът се изменя; природата не се повтаря, привидното повторение винаги се осъществява на по-висшия или по-низшия оборот на спиралата. Тъждествеността на явленията не означава тяхното повторение. Даже едни и същи ноти от музикалната скала могат да са на различни октави. Неповторими

са и срещите, неповторими са и животите, и в това е залогът за обновление на живота.

1963 г. 191. (18 април). Сънищата постепенно ще придобият стройност и смисъл, и прозрение в действителността на Тънкия Свят. Изведнъж не може - без закаляване изтънчването на възприятията плътната обвивка няма да издържи. Непривлекателността на някои движения на астрала в някои хора е толкова явна, че отблъсква с уродството си. Миризмата, цветът на излъчванията и окраската на мислите - всичко е некрасиво. Привичните мисли се превръщат в ларви, поглъщат светимостта и налагат своя отпечатък върху физическото тяло. Именно така действат привичните ниски мисли. Те свиват гнездо в аурата на човека. Осветяването на аурата се постига с освобождаването от тези кръвопийци и вампири. Тъй като мисълта е жива същност от Тънкия Свят, независимо от това дали е висока или ниска. Обикновените мисли се губят в пространството, привичните се наслагват върху аурата. В течение на живота такива се натрупват много. Те врастват в аурата. Проводниците привикват да вибрират на тях, събирайки и акумулирайки в себе си съзвучните им елементи (или вещество от различни състояния). Очистването от тях е необходимо за непрекъснатото придвижване. Трудно е да се лекуват язвите на духа в Надземното, тъй като силата на притегляне на техните съзвучни на аурата слоеве, съответстващи на материята на мислите, е почти непреодолима. Ако тези мисли и силата на тяхното магнитно привличане и притегляне към тях не се победи тук, то как ще се овладеят те там, където всичко се обостря и усилва до предела и придобива ярка видимост? Притеглянето на низшите слоеве е ужасно. От тези слоеве е свободен само този, който няма в себе си от тях нищо, можещо да им съзвучи. Законът за съзвучието действа на всички планове, във всички светове. От него не може да се избяга. Но да се използва неговата сила съзнателно, целеустремено и на нивото на висшите слоеве на Тънкия Свят е възможно, но трябва да се започне тук.

1963 г. 192. Формулата на Делфийския оракул *Nosce te ipsum...* е знаменателна с това, че указва пътя, следвайки който може да се определи качеството на своите енергии и тези притегляния, по които те действат и ще действат и след освобождаването на духа от тялото. Срещата със стражите на Прага е именно този момент, когато образите на собствените мисли, отляли се в ярки и устойчиви форми, възникват пред съзнанието и непреодолимо го въвличат в своята орбита на притегляне. През целия живот на Земята човекът се е съчетавал с тях, тоест живял е в тяхното обкръжение, хранейки ги със своите желания и стремежи и нагнетявайки с това тяхната жизненост, тоест мислейки за тях известно време. И ето че сега неговите собствени порождания, сраснали се много здраво с него,

предявяват своята сметка и право на по-нататъшно съвместно съществуване с тях. Ако желанията и стремежите са от висок порядък, те издигат духа в своята сфера, ако са от нисък – увеличат го надолу. Но кой иска да бъде увлечен в бездната? Оттук и последната смъртна борба между това, което е висше в човека и това, което е низше в него. Добре е тази борба да се започне много по-рано, сега, когато сте още в тяло, когато може да отслабите или дори съвсем да овладеете притеглянето на нежеланите мисли с по-голяма лекота, отколкото там, където борбата е така трудна. Ако може да се прекара час или ден в чисти мисли, то в тяхната сфера може да се прекара и седмица, и месец, и година, и целият живот. Царството на Светлината се превзема със сила и полагащият усилия му се радва.

1963 г. 193. (М. А. Й.). Говорейки по същество, борбата със самия себе си не се прекратява никога на каквото и стъпало да стои човек, тъй като всяко следващо стъпало изисква закрепване на новото, достигнатото и преодоляване на старото, преминатото, оставащо още в душата. И колкото по-висок е подемот, толкова по-трудно е преодоляването. Не е по силите на стоящия на стълбата на живота по-ниско с няколко стъпала да преодолее това, което преодолява стоящият по-високо. Ето защо е нужна последователност и постепенност. Не можеш да преминеш през моста, ако не достигнеш до него. Но задачите на текущото стъпало са винаги според силите, иначе не би могъл да го достигнеш. Наличието на невъзможност се проявява не поради недостатък на силите, а поради неумението да бъдат съсредоточени всички те в дадена точка, върху дадената задача, да се съсредоточат и съберат така, както лещата събира във фокус лъчите или пълководецът - тарана в мястото на главния удар. Може да се отдели внимание и време за събиране на сили за преодоляването в себе си на това, което още не е изживяно и което изисква спешно изживяване. Времето не чака, а в лампадата остава не много масло.

1963 г. 194. (Гуру). Да скочиш по-високо от себе си във физическото тяло е невъзможно, но в тънкото е по-лесно да се издигнеш по-нагоре, ако излезеш от тялото. С ръка не можеш да вдигнеш тон метал, но в духа няма нищо невъзможно. Не е невъзможно да победиш в себе си това, чието съществуване вече е непристойно. Но е нужна подготовка, подготовка за това мощно усилие на духа. Този, който няма с какво да се бори, той не върви наникъде и като не върви, няма и да достигне. Насъщността на преодоляването указва за срочността на пътя. Гнилия зъб изваждат. Така също изваждат от съзнанието и това, което пречи в дадения момент. Трябва само да се решиш и да се решиш необратимо. Тъй като е много неизгодно заради гнилия зъб да

рисуваш възпаление на челюстта и даже заразяване на целия организъм. Толкова много се губи заради ненужни задръжки.

1963 г. 195. Висшето възприятие се съпровожда с Лъча на Йерарха. Връзката е извънтелесна и затова не се прекъсва от смъртта. Обичайте Ме и ще удвоите силата. Възлюби Господа твой с цялото си сърце, с цялото си разбиране... - тази формула от древните завети е от същия този порядък.

1963 г. 196. (19 април). Могат да попитат: защо толкова настояваме за очистване. Отговорете: при абсолютна зрителна памет и способност да се създават ярки отчетливи образи на мислите те ще бъдат истинско бедствие и за техния породител, и за обкръжаващото, и за пространството, ако съзнанието е нечисто. Също и обострената възприемчивост при наличието в проводниците на заражена с низки мисли материя ще предизвиква и съответстващи съзвучия. С една дума, получава се конвейер на злото. Ето защо неготовите съзнания, неразумно докоснали се без предварително очистване, завършват с обсебване или лудост, или разстройство на здравето. Учителят води мъдро, задълбочавайки постепенно знанието и укрепвайки организма със съвети на йога. Някой се оплаква от бавността на Пътя и от това, че центровете не се отварят в желаната мярка. Такива мисли не са от много мъдрост. Тъй като огненият апарат на човека много лесно може да прегори. Трудно е да се съвмести тежестта на плътното съществуване с възможностите на неудържимия стремеж и познаването на Тънкия Свят. Само равновесието ще помогне да се задържите на гребена на вълната. А равновесието на духа е едно от най-трудно достижимите качества. Но достойнството на всички положителни качества на духа е в това, че те могат да се развиват и усилват безпределно и при това напълно безопасно за организма. Колкото и да растат предаността или любовта към Йерарха, или мъжеството, или спокойствието, или самообладанието, освен полза те нищо друго няма да дадат на своя притежател. Може да се помисли за това колко ценни са тези нетленни и неотнимаеми натрупвания и колко са нужни за придвижването, колко необходими са те в Надземния Свят. Кое е най-нужното в земния живот? Утвърждаването на качествата с всички помисли, с целия устрем, с цялото желание. Но кой ще поиска да губи време за нещо, което не съдържа в себе си това, което обикновено преследват и което търсят хората. Но поискалият и приложилият ръка към това ще пожъне обилно и в този живот, и в другия, и в тези, които предстоят.

1963 г. 197. (М. А. Й.). Учителят вижда аурата и всяко мръсно петно върху нея и това Му пречи да се доближи още по-близо и да даде още повече. Тъй като във всяко наслаяване на духа се крие огромна опасност, ако знанието не постъпва паралелно с очистването. При желание да се придвижваш по-

бързо процесът на очистване на обвивките трябва да се води в пълно съответствие със силата на това желание. Но обикновено се получава така, че от напредване никой не се отказва, но да се раздели с вековния боклук не иска; съизмеримостта е във всичко и Учителят съизмерва степенята на даване със степенята на напрежение на процеса на освобождаване от всички тъмни и сиви натрупвания. Доближилите се до Учението малко мислят за това колко настоятелно и необходимо е това освобождение. Учителят е загрижен как да придвижи по-нататък, а ученикът понякога не намира в себе си сили да отхвърли пречещия товар и продължава да тъпче на място, губейки скъпоценно време. Разбира се, даже и в обора може да се живее, но нали беше Обещан дворец за духа. Да побързаме, да побързаме, тъй като времето не чака и страшните срокове наблизават.

1963 г. 198. (Гуру). Ако има стремеж да се доближиш още по-близо и да бъдеш винаги заедно с Нас, то за това трябва да приведеш себе си в състояние, съответстващо на това обкръжение, в което се намираме ние. От нашите беседи и от книгите знаете с какво живеем ние и кръга на нашите стремежи и духовната атмосфера, която ни съпътства и затова вашата задача е да се издигнете до нея, да влезете в нея и да се изпълните с нея. Ще се наложи нещо да се остави назад, с нещо да се разделите и нещо да възродите. Приемаме вашето желание, приемоте и вие нашето да ви видим в светлите одежди на духа и без всякакъв товар от земни преживявания.

1963 г. 199. (20 април). Една от тайните на Надземния Свят съдържа в себе си разбирането на това, че в този свят всичко се движи от мисълта, всичко се създава от мисълта и всичко зависи от мисълта. Астралното тяло е подвижно от мисълта и мисълта разпалва и поддържа или угасява всички негови желания. Не е ли така и в земния свят, тъй като и в него желанието или възжелението може да се разпали или погаси с мисъл. Но там в добавка към това придвижването в пространството извършва също мисълта. Същата тази енергия се проявява и в менталния свят. Освободена от невежеството чрез знанието, мисълта твори свободно това, което ѝ е достъпно според нивото на нейното развитие. Мисълта на поета, художника и композитора, мисълта на писателя по своя творчески размах силно се отличава от мисълта на пазарния сарафин, тъй като всеки от тях живее в сферата на своите мисли. Как ще се отдели сарафинът от своето магазинче и купчините злато? Мисълта е или освободителка, или тъмничар. Мисълта се създава от човека, нейният творец и породител, но създадена от него, тя става негов властелин. И даже знаещите за възможността на властта над мисълта и нейните порождения невинаги могат да проявяват тази власт. Освен знание е необходим още опит по овладяването на

мисълта. Наркоманът, пияницата и пушачът отлично знаят за вредата от наркотиците, виното и никотина и все пак си остават роби на своите привычки, допуснати някога да се родят от мисълта. Само прилагането в живота на наличната власт над мисълта освобождава от робството на своите мисли. Болшинството хора са роби на своите мисли, роби на своите порождения. Отначало са породили, а после са изпаднали в робство, отначало доброволно, а после не по своя воля. Как може да бъде свободен духът в Надземния Свят и да се разпорежда със своите мисли, ако тук, на Земята той се е намирал във властта и подчинението на своите мисли? Но има мисли, даващи свобода, например мисълта за това, че с нейната енергия тънкото тяло се придвижва в пространството и лети; и има мисли, изковаващи вериги, например мисълта за това, че човек умира със смъртта на физическото тяло, лишаваща го от възможност да бъде там жив, а не неподвижен пън или каменен истукан; отричащият живота и движението там в своите мисли не ги получава, а утвърждаващият мисълта живее. Трябва само единствено да се разбере, че върховният фактор в живота на духа се явява мисълта, но мисълта, озарена със знанието на висшите закони и въоръжена с опита от прилагането им на практика -отначало на Земята, а после и в Надземното. Само мисълта, приложена в живота дава сила да се твори с нея. Човекът е властен да създаде причина с едни или други постъпки, но вече не е властен да унищожи нейните следствия. Човекът е властен да създаде мисъл, но не е властен да неутрализира нейните следствия дотогава, докато не бъде създадена друга мисъл, противоположна на нея и с по-голям потенциал. Предвид това обстоятелство се налага да бъдеш много избирателен в това какви мисли се канят и допускат в сферата на твоето съзнание, тъй като всяка или възвисява, или устремява надолу; освобождава или налага вериги; осветява аурата или я затъмнява, тъй като всяка е или от тъмнината, или от Светлината. Но от самата мисъл не може да се избяга.

1963 г. 200. (М. А. Й.). На Земята с мисъл не може да се измени цвета на косите или на очите. Това е сферата на кармичните утвърждавания, засягащи много широка област от живота на човека. Но отношението към тях е вече във властта на волята и това зависи от мислите. Те могат да вървят на самотек, представлявайки разновидност на рефлексното мислене, но могат да се направляват и контролират от волята и в това отношение властта на мисълта над кармата няма обичайните ограничения. Над кармата властва мисълта.

1963 г. 201. (Гуру). Мисълта се усилва от чувството, тоест с енергията на сърцето. Без нея мисълта е от мозъка. А мозъчната мисъл е птица само с едно крило. Такава птица няма да полети, тъй като не може.

1963 г. 202. (21 април). На Мен не Ми се налага да осъждам, всеки сам осъжда себе си на тъмнина или Светлина. Астралът като водата се стреми да премине през всяка пукнатина. Даже малките пукнатини са опасни, тъй като стават големи. През всяка пропълзява своеволието на астрала. Минутите на пълно замлъкване на астрала са полезни. Неговите преживявания не са нужни на духа. Може и без тях. По-лесно е да се проследи постъпката, отколкото думата, а думата е по-лесно да се проследи, отколкото мисълта.

1963 г. 203. (М. А. Й.). Отричането от нещо се състои не в това да го нямаш, а в това да не бъдеш привързан към него и да не бъдеш обвързан от него. Всичко, което върши човек, се извършва или в свобода, или в робство на извършването. Можете да си представите себе си като играч на игрална маса, съвършено спокоен, безстрастен и безразличен към това дали ще спечели или ще загуби - теоретически е възможно. Това и ще бъде свобода от това, което човек върши. И тогава той е владика на своите постъпки и действия. Еднаквост в успех и неуспех, в радост и мъка, в здраве и болест и във всички обстоятелства на живота ще бъде степен на достигане равновесие на духа, висшето огнено качество, даващо власт над полярността на противоположните явления. Да не реагираш по никакъв начин астрално на вълните на външните въздействия означава подчиняване на астрала на волята и неговото овладяване. Достижение от най-редките.

1963 г. 204. (Гуру). Ако не си успял да постигнеш нещо от първия път, то ще го постигнеш от втория или от третия, или от хилядния, или от стохилядния, но ще успееш задължително и непременно, тъй като няма нещо непостижимо. Исканият ще придобие, ще го вземе с упорство.

1963 г. 205. (22 април). Всеки човешки живот, колкото и необикновен и интересен да е бил, завършва със смърт, с която се прекратяват и всички начинания и всички постройки на човека, засягащи неговата личност. Личността умира с тялото. Затова е много полезно на всички лични дела да се гледа като на прояви изцяло ограничени от продължителността на едно въплъщение, тоест да знаеш тяхната истинска ценност. Всичко външно физическо и всички вещи, които притежаваме, имат значение само за това време. Добре е да се отдели в съзнанието това, което заобикаля човека и продължава за него само през един живот в тялото от това, което продължава след него, извън пределите на смъртта на тялото. Нито тялото, нито дрехите, нито вещите могат да се вземат в Надземния Свят. Нито възжеланията, нито страстите, нито раздразнението, нито страха, нито привичките, нито слабостите и всички преживявания на астрала могат да се вземат в Девачан, защото в Девачан няма да има астрално тяло и това, с което живее то. Разсъждавайки по този

начин можете да отделите в себе си елементите с различна продължителност и да им отделите в съзнанието полагащото се място. Те не трябва да се смесват, тъй като безредието ще доведе до несъизмеримост. Багажът, който човек носи в земния живот, може да бъде облекчен с освобождаване от ненужния такъв. Много ненужно виси на гърба, обременявайки пътника по безкрайния път. Анализът ще покаже продължителността на всяка вещ, на всяка привичка, на всяко качество и тяхната взаимна относителна ценност. Смъртта ще освободи от ненужните вещи и имуществата. Но какво ще освободи от злобата, страха и похотта? Злобата не е във физическото тяло, а по-дълбоко. С какво е заразен и наситен астралът? Какво ще отнесе той със себе си в Тънкия Свят? И как да се освободите от този тежък товар? По-добре е всичко това да се извърши сега, без да се губи нито миг: полезното да се вземе, вредното, тъмното и недоброто да се отхвърли. Тъй като астралното тяло може да се отхвърли не преди то да изживее себе си. На далечния път могат да се вземат спокойно само елементите на непреходното - това са качествата на духа, но от светлата скала, даващи възможност на Висшата Триада съзнателно да се прояви и да живее на плана на нейното съществуване.

1963 г. 206. (М. А. Й.). Към каквото е устремена мисълта - ще даде плодове в сферата на устременост на мисълта. Земното отдайте на Земята, но помнейки, че сте дошли на Земята не заради земното, но за да съберете в земния живот чрез земното тези натрупвания на духа, които не умират, но продължават да съпътстват духа и във Висшите Светове. В това е целта на вашия живот и не я забравяйте сред суетата на всекидневието.

1963 г. 207. (Гуру). Изкуството изисква да му се отдаде сърцето и да бъде поставено над всичко останало. Тъй като това е пътят за усъвършенстване на духа. Изкуството е свят на творчеството на духа, а творчеството е съдба на човека и на Земята, и в Световете. Разбирането на най-дълбокото значение на изкуството ще бъде зов на Новия Свят.

1963 г. 208. (23 април). Колко труд, колко грижи, колко преживявания и всичко за да се сменят с нови и да бъдат забравени даже още в този живот, без да говорим вече за следващите. Струва ли си всеки път да се огражда градината наново, ако ще се заемем скоро с друга? Не се указва равнодушие и безразличие, а целесъобразност и съизмеримост. Не е ли по-добре да се отдадат силите на това, което не губи своето значение във времето, а обратно, усилва се, нараства и придобива все по-голям и по-голям смисъл? И тъй, ще разделим всичко, което заема съзнанието на човека, на две сфери: едната се състои от преходните неща, свързани с външното и променящи се постоянно, а другата - от непреходните неща, продължаващи от

живот в живот. На тази другата сфера и ще отдадем своето сърце като знаем, че там, където е сърцето, там е и съзнанието. Към областта на явленията, имащи много продължително съществуване, се отнасят качествата на духа, които растат или се смаляват в зависимост от възхода или упадъка на духа. Да кажем страхът или мъжеството ще съпътстват човека от живот в живот, нараствайки или отслабвайки по своята сила. Качествата на духа се развиват или растат по възходяща или низходяща дъга - или еволюция или инволюция. В разстояние на няколко въплъщения може да се проследи еволюцията или инволюцията на растящото качество, когато то възвишава духа или го води надолу по стъпалата на стълбата на живота. Няма нищо малко и нямащо значение. Малкото зрънце в един живот може да даде големи кълнове в друг и е добре ако семето е било благо. Тъй като и плевелите дават своя прираст. Нека нивата на съзнанието да бъде грижа на деня, тъй като в течение на дните и нощите на земния живот прорастъците на добрите и злите зърна или се разрастват, или умират. Така сред променливия поток на земните явления текат струите на по-дълбоки течения, отиващи навътре. Външният човек се ражда, старее и умира и неговият облик се променя бързо в течение на живота, но вътрешната негова същност остава почти неизменна, освен ако той не приложи съзнателни усилия за това. В примера с алкохолика може да се види вече по-ускорено от обичайното падение на духа, тъй като падението се извършва понякога много бързо, но не без далечни причини. Така също и възходът може да върви планомерно и бързо, както например в случая с ученичеството. Тези вътрешни процеси на съзнанието, зависещи толкова малко от външните условия, представляват по същество най-значителното в човешкия живот. Нищо външно не може да ги замени и никакво земно благополучие да прикрие трагедията на падението на духа или да свали подвигът на неговия възход по Стълбата на Светлината. Всеки човек има два живота и трябва да се мисли за това какво значение има всеки от тях.

1963 г. 209. (25 април). Ако сърцето се отвращава от съприкосновението с някого, на сърцето може да се повярва и да се избягва съприкосновението. Какво друго, ако не сърцето ще подаде първата вест? Разчитайки на неговия глас и предупреждение, го изтънчваме. Сърцето е верен страж. Колко желаещи има да се прилепят към магнита на горящото сърце. Привлечени са всички: и тези, които са от светлината, и тези, които са от тъмнината. Но не с блага цел се протягат тъмните ръце. Особено опасни са прикриващите се, тъй като по друг начин те не могат да се доближат. И горко на неразпозналите. Разпознаването е свършено необходимо качество. Разпознава сърцето. Значи на възпитанието и изтънчването, тоест на

културата на сърцето трябва да се отдели достатъчно време, а главно – внимание, тъй като много често сигналите на сърцето остават пренебрегнати. Сърцето изисква само свобода да проявява своите чувства и усещания и иска да се съобразяват с тях. Много грешки произтичат от това, че не се обръща внимание на първите предупреждения на сърцето. Сърцето е дадено на човека като независим орган или апарат за възприемането на това, което е неосезаемо за мозъка. Да въздадем полагащото се на сърцето.

1963 г. 210. (М. А. Й.). За да се живее психоживот с цялото сърце, трябва то, подобно на слънцето, да осветява всичко, върху което пада неговият лъч, когато в неговата светлина се вижда отчетливо ясно и това, което е красиво и привлича окото и което е безобразно, което окото не иска да гледа. Сърцето като слънцето притежава лъчи и ги изпраща наоколо естествено и без всякакви усилия. Особен лъч се образува тогава, когато енергията на сърцето се съсредоточава върху избран обект или субект и тогава действието на сърдечната енергия е особено мощно. Разбира се, такива пратки обременяват горящото сърце, но все пак най-добрият предавател на тази енергия е любовта. Важно е да се отбележи, че и другите чувства, като например, предаността или устрема, също служат като прекрасни предаватели. Сърцето е чудесен апарат на духа, изискващ внимателно изучаване и изтънчен подход. Пътят на възхода на духа се постига от сърцето. Всеки притежава в себе си съдията и този съдия е сърцето.

1963 г. 211. (26 април). Астралното тяло е проводник на емоциите. То се състои от материя на Тънкия План, както физическото тяло е съставено от материя на плътния свят. Тази материя по своя състав, тоест по грубост и разреденост се различава при различните хора както се отличава физическото тяло на пияницата от физическото тяло на подвижника. Разликата в състава на физическите тела на хората е огромна и това разнообразие е голямо. Огромна е и разликата в материята на астралните тела, както при живите, така и при умрелите хора. Грубото и заразено физическо тяло, наситено с отровите на разложението, притежава и астрално тяло със съответен състав; тънкото, разрежено и очистено от всякаква мръсотия и по състава на своята материя е напълно различно от първото. Задачата е в това да се разрежи и очисти физическото тяло и едновременно и паралелно с това да се изтънчва и разрежда астралното тяло. И двете тела се изтънчват от мислите, думите, действията и емоциите, които ги съпровождат. Всичко, което се случва в човека тутакси го затъмнява или осветява и при това - във всички обвивки. Неголямото самонаблюдение ще покаже как действат емоциите, мислите, чувствата на цялото тяло и как им въздействат качествата на духа, например безстрашието или

увереността, или устремеността. Работата над себе си е несвършваща и колкото повече е знанието, толкова повече е работата. Да се изтънчват и разреждат своите проводници – не е ли задача? И не е ли това толкова нужно и особено за надземното пребиваване. Веществото на материята на астралното тяло, привикнало да вибрира на определена вълна и да реагира на впечатленията от един или друг, но привичен порядък, представлява нещо установено, способно да отговаря на въздействието именно на този ред явления, които са били утвърдени в течение на живота. Отхвърляйки физическото тяло човек остава в тази обвивка, която е задебелена или изтънена от самия него и която е способна да отговаря само на тези енергии отвън, които са привични и с които то е свикнало и се е сраснало на Земята. Ето защо почистването на проводниците или обвивките, включително и плътната, е толкова настоятелно необходимо. Най-леко този процес се извършва на Земята, най-трудно в Надземното. Вибрациите в обвивките от нежелан порядък се изключват напълно, тъй като те затъмняват аурата и внасят в обвивките елементи от ниско качество. Време е да се разбере, че макар дървото за бесилка и това, от което е направен кръста, да кажем бор, да е еднакво, психически неговото насищане е различно. Но физическото тяло не е дърво и по отровената обвивка на непробудния пияница от една страна и добрия спортист, от друга, се вижда колко различен е съставът на техните тела дори при невисока духовност на спортиста. Разреждането и изтъняването на проводниците е неотложно важна задача, тъй като този процес е продължителен и изисква години и години. Тъй като целта на човешката еволюция е да разрежи и изтънчи както материята на физическото тяло, така и материята на планетата. В седмия кръг, в седмата раса Земята ще бъде безплътна, безплътни ще бъдат и телата на хората, но все пак материални, тъй като от материята, колкото и изтънена и светлоносна да е, не може да се избяга.

1963 г. 212. Хората често се оплакват от болести, а между другото нищо не изтънчва така организма, както физическите страдания. Може, разбира се, и без болести, но при условие на пълна устременост на духа и голямо волево усилие, продължително и постоянно, да се вземе процеса в свои ръце. Вярно е, че без болки не може, без болки все пак няма да мине, но това ще бъдат вече свещени болки и техният характер е друг. Обърнахте ли внимание на това колко силно са страдали Високите Духове и болшинството от учениците? Колкото по-висок е полетът, толкова повече са страданията, тъй като дори страданията и болката трябва да се преодолеят огнено. Изработваната от страданието субстанция във веществото на обвивките е светлоносна и представлява благословия за страдалеца, когато

той се освободи от тялото. Така смисълът на различните явления от гледна точка на Тънкия Свят придобива напълно друго значение. И тежката карма може да се окаже светла освободителка. Някои животни не боледуват цял живот и умират от старост и без болки. Няма да им завиждаме.

1963 г. 213. (27 април). Отдавайки на земното земното и на хората това, за което молят, не трябва да се забравя, че всяко съприкосновение със земното като водовъртеж се стреми да завлече съзнанието в своята сфера. Апаратът на духа изисква за успешност на възприятия особена настройка, която хората нарушават и тя може да се запази само при условие че в момента на съприкосновението не се позволява на съзнанието да излиза от своята сфера, сякаш разглеждайки всичко ставащо отстрани и не позволявайки си да вибрирате астрално в унисон със ставащото. Ако слепец поведе слепеца и двамата ще паднат в ямата. Ако се потопите в малкия личен свят на нечия ограниченост, своят, утвърден с труд, ще бъде нарушен. Именно тук като никъде се прилага древното правило за живота на духа: да бъдете в света, но да бъдете „не от този свят“. Сърдечното участие още не означава разтваряне на своя свят в чуждото съзнание и неговата суета. И помагайки на хората трябва грижливо да се ограда от тях „светилището на духа“, тъй като ще влязат и ще стъпчат светинята, и ще угасят свещения пламък, запален в него. Можете да отдадете „за своя другар“ душата си, но не духа; духът се предава на Владиката. Тези две сфери се разграничават. Възможно е да загубите своята душа, за да придобиете духа. Душата се отдава на разпъване в земния свят заедно с тялото, но духът и неговото царство не са от този свят и целта на всички земни страдания има предвид само едно - освобождаване на духа от всичко, с което той е свързан и прикован, подобно на Прометей, към Земята.

1963 г. 214. Животът показва колко трудно е да се установи настройката на арфата на духа и колко лесно е да се наруши тя при нахлуване на странични въздействия, особено ако не се обградите от тях с особени мерки. Твърде много земното се отличава от Висшите Сфери и твърде много са желаещите съзнателно и несъзнателно да нахлуят там, където не трябва да бъдат допускани. А тъй като сред тези желаещи постоянно се опитват да проникнат тъмните сили, то бдителността се утроява. Дозор, дозор, дозор и защита. Ненапразно заградителната мрежа е дадена на духа като защита от злото. Тя може да се усили.

1963 г. 215. (30 април). (М. А. Й.). Само Нашата любов към вас е недостатъчна - нужен е и вашият отклик и вашата любов. Твърдината на сърцето се изгражда върху взаимността. Когато няма взаимност или тя угасва - няма нищо. И тогава е трудно да се помогне. А Нашата помощ е нужна постоянно, тъй

като животът не е лек. Ако хората са ви близки, а Ние Сме далечни, нямате полза от това. Но даже и ако вие сте самотни и оставени от всички, но усещате Нашата Близост, то всичко е добре.

1963 г. 216. (Гуру). Много е лесно да определяте правилността или погрешността на своите действия. Ако в Наше присъствие можете да ги повторите, без да се смущавате и колебаете и без да се съмнявате, действието е правилно и добро.

1963 г. 217. Опората е върху Мен. Разбира се, и всяко влияние, сближаващо с Нас, е добро; отдалечаващото от Нас е лошо. Сближаването с Нас е цел на живота. Ако то не се е състояло, животът е изживян напразно. Ако то се усилва, духът върви нагоре, ако отслабва – надолу. Но волята е свободна и може свободно да върви или нагоре, или надолу. Но трябва да се знае точно, за да не се заблуждавате и очите да бъдат отворени, и самозаблудата да е невъзможна.

1963 г. 218. (1 май). В живота на планетата никога досега не се е случвало всичко ставащо на нея толкова бързо да става достояние на масите. В това е заслугата на радиото, приобщаващо съзнанието на хората към широкия размах на планетния живот. Вече по неволя се налага да се излиза от своята малка орбита на личния свят и да се докосвате до орбитата на световното съзнание. Това води към обстоятелството човечеството да се усеща като единно семейство, едно цяло, огромен колектив. Когато огромната маса от хора живее с една емоция или чувство на подем, както това беше при неотдавнашната среща с героя, то мощните вълни се носят надалеч, утвърждавайки Новия Свят. Нови енергии влизат в употреба, помитайки съпротивата на единици или даже на групи хора от стария свят. Мощта на това въздействие не може да се спре. Победата идва.

1963 г. 219. (М. А. Й.). Благо на тези, които носят любов. Според принасянето е и получаването, но колко искат да получат недонеслите нищо. Само приношението може да създаде животворен обмен на енергиите. Това някога се е разбирало. После са започнали да принасят в храмовете дарове, после – пари. И под звъна на метала е бил загубен смисълът на приношението. Взаимообменът се е прекратил и храмът е опустял. Израждането на религиозните култове ознаменува завършека на съществуването на всеки от тях, тъй като се губи разбирането на основите. Остава форма без съдържание. Поучително е да се наблюдава как вътрешното се заменя с външно, а външното губи смисъл. Колко култове са умрели така пред очите на историята, умрели са погребани под отломките на разпадналите се материални натрупвания. Буквата е заменила духа и формата – съдържанието.

1963 г. 220. (Гуру). Празникът Първи Май може да се разглежда като ден на мисленото обединяване на всички привърженици на Новия Свят - в това е неговият смисъл. Колкото обединението е по-дълбоко, колкото е по-голям и по-искрен подемот, колкото повече съзнания с вливат в този процес, толкова по-близка е пълната и окончателна победа на Новия Свят. Трябва само сърцето да вземе действително участие в това празненство, тъй като без сърцето обединението ще бъде мъртво. Значението на новите празници е именно в обединението на хората в един мощен колектив на Новото човечество.

1963 г. 221. Време е да се научите да изгонвате своите мисли. Изпращам мисъл за усиляване на съзнателната активност на сърцето. Сърцето е най-добрият изпълнител на пространствените поръчки. Сърцето е посланик на Светлината. Чрез сърцето се предава и мисълта. Енергията на сърцето е помощна от енергията на мозъка. Сърцето е активно и нощем, когато мозъкът спи. Сърцето никога не спи. То изпълнява също и лични поръчения. Сърцето може да се уговори да действа. С него може и да се беседва. И проводникът е от сърце към Сърце. Когато сърцето е отдадено на Владиката, то обединява духа и съзнанието с Него. Не мозъкът, не мисълта, а сърцето е обединителят. Сърцето може да се счита за цитадела на духа.

1963 г. 222. Когато е спазен ритъмът, нищо земно не пречи. Колебанията на степените на усещането на лекота или трудност са неизбежни, но постъпленията вървят независимо от всичко. При това ще обърнем особено внимание на очистването на сърцето от боклука. Тук си остава основно все същото положение, че осквернява сърцето не това, което влиза в него, а това, което излиза. Именно изходящото от човека играе решаваща роля, независимо дали то се отнася до думите или чувствата, или мислите, или постъпките. Това, което се изнася навън, то трябва непременно преди това изнасяне някак да се утвърди вътре, докато в същото време влизащото в човека може и да не се утвърди там и да го остави също така лесно, както е влязло. Но и влизащото изисква също внимание, тоест контрол, за да не му се позволи да се загнезди. А това, което вече е влязло и се е загнездило и е дало кълнове от плевели, то подлежи на отстраняване, тоест на очистване от него. Процесът на чистенето е прост, така прост, както и почистването на жилището: премахва се мръсотията, премахва се боклука, премахва се всичко, което не е нужно и всичко, което пречи на духа да се проявява на висшата скала. Скалата на огньовете на духа е огромна. Всички огньове се нуждаят от тяхното овладяване. От степента на овладяване зависи характерът на огъня, тоест дали огънят е пояждащ или творещ. Робът на привичките, на пороците, на страстите е роб на низшите огньове, запалени от него самия в себе си чрез волята, роб на

огъня, превърнал се от оръдие на духа в тиранин и подчинил на себе си създалата го воля. Човекът в своя микрокосмос е или роб, или господар на неговите енергии. Овладяването на огньовете е свързано с очистване на сърцето, тъй като сърцето е цитадела на духа, в светилището на която гори свещеният огън.

1963 г. 223. (М. А. Й.). Желаният образ за проява на себе си в живота, тоест собственият идеал може да се доведе до такава степен на яркост и жизненост, че той да се слее със съзнанието и, ставайки негова част, да стане действителен образ на своя творец. На процеса на уплътняване и оживяване на идеала и внедряването му в устойчива и постоянна мислена форма може да се отреди цялото свободно време, но и тук е по-добре в процеса да се въведе ритъм. На упорството на противодействието на обвивките може да се противопостави упорството и постоянството на ритъма. Как иначе да се овладее в себе си това, което се е натрупвало може би векове? Пряката борба изисква чудовищен разход на сили, но постоянното укрепване на идеала и уплътняването на неговата форма ще му позволи, без веднага да встъпва в борба, докато е още слаб, да придобие такава степен на сила, че да преодолее вече без особен труд и без особена напрегната борба това, което в дадения момент не е по силите му да преодолее. Когато укреплението не може да се превземе фронтално, то се превзема по заобиколен път.

1963 г. 224. (Гуру). Възможно ли е да останете при това, с което е бил започнат животът? Възможно ли е да си отидете не придобили нищо? Възможно ли е да се върнете назад - към отправната точка на пътя? Възможно ли е да допуснете целият ви живот да премине нахалост и да се налага всичко да започне отново? Не, не е възможно! Значи пътят е само напред, значи нищо не трябва да спира. В това ще бъде залогът и гаранцията за победа. Утвърденият ритъм ще помогне. Но в негова помощ могат да се въвеждат нови ритми.

1963 г. 225. (2 май). Ще разгърнем нова страница от живота на духа. За дух ще считаме това, което се облича от обвивките. Да, духът е материален, макар и невидим. Градациите на материята се издигат до Безпределността. Тялото на духа е тяло на Светлината. При различните духове степените на светлоносност на телата на духа са различни - това зависи от натрупванията. Тъй като духът израства по светлоносност изтънчвайки със себе си и обвивките. Обвивките преобразяват духа. Когато съзнанието изцяло се пренася в областта на духа, преображението на обвивките върви бързо. Даже обикновеният духовен подем често озарява лицето на човека. Но на Нас Ни е нужна необикновеност и именно необикновеността на постоянството на духовния подем или възвисяването на духа. Разбира се, преобразява огънят. Еволюцията на духа - това е

процес на изтънчване на неговите огньове. Ние Считаме за голямо постижение когато човек започва съзнателно да изтънчва своите огньове, заменяйки техните низши прояви с висши. Ще се порадваме, ако можем да отбележим как отношенията от земен порядък се заменят с близостта на висшата духовност и над проявите на обвивките. Именно духовността, освободена от влиянието на четирите, сближава хората завинаги. Затова идващите при Нас и преминалите чертата, когато няма връщане назад, идват при Нас завинаги. И тъй, сближаване завинаги, във всички светове, на всички планове и във всички обвивки и завинаги, тъй като се сближава духът и сближаването се осъществява от духа, който е вечен, неразрушим и неунищожим. Битието се пренася в мисълта, а мисълта – в сферата на духа.

1963 г. 226. (3 май). Призовавам към разбиране сериозността на ставащото в света. Могъщите подземни течения, невидими за окото, ще изригнат навън, помитайки привидно здравите постройки на човешкото невежество. Нима може да се спре растежът на Новия Свят? Лъчите на далечните планети действат усилено. Човекът е средоточие на звездните лъчи, звучащо на техните съчетания. А тъй като тези съчетания са нови и необикновени, то и животът на планетата отдавна вече е излязъл извън рамките на обикновеността. И най-изтънчените и изкусни дипломати не са способни вече да предвидят течението на събитията. Но Ние ги Предвиждаме. И Познавайки хода на светилата Предупреждаваме за необичайността на отражението на тези влияния върху това, което става сега на Земята. Добре е когато те могат да се посрещнат в готовност за разбиране и очаквана неочакваност.

1963 г. 227. (М. А. Й.). Животът в Тънкия Свят е според съзнанието. Неговото съдържание е толкова разнообразно и различно, колкото се различават помежду си съзнанията на неговите обитатели. Няма две сходни представи за него. Кой каквото е донесъл, с това и живее. Сънят е необходим за отдих и събиране на сили. Състоянията на съзнанието и продължителността на пребиваване в тях са различни и тази продължителност зависи от много причини. Всичко породено в земния живот трябва да отзвучи. Доброто кристализира за живот на по-високите планове, низшето се изживява, по-точно се изчерпва в низшите слоеве. Преодолелите възхождат нагоре, непреодолелите вървят надолу. Който към когото и към каквото върви, той с този или с това и ще пребъде. Устремът решава всичко. Но има много интересно и възможностите са безкрайни, ако съзнанието позволява. Условията са твърде различни от земните условия, за да бъде правилно сравнението.

1963 г. 228. (Гуру). Настъпва времето за изпълнение на древните пророчества за преображението на Земята и човека.

Неточността и символизма на тяхното изложение в старите книги е лесно да се обясни, ако се разбере доколко различно е това, което е било някога, от това, което е сега. Тъй като не е имало дори и думи и понятия, които да му съответстват. Затова са изразявали и своите прозрения в бъдещето така, както са могли. Но бъдещето по своята колоритност ще надмине всичко, което се е мислело, говорело или рисувало за него. Новото Небе и Новата Земя действително ще станат такива, че старите, тоест старият свят няма да бъдат повече присърце и няма да се помнят.

1963 г. 229. (4 май). Напразно се губи време. Разцветът на духа се постига в Надземното, когато са отхвърлени всички негови обвивки, тъй като човекът няма по-опасен враг от него самия, от неговото низше „аз“, проявяващо се чрез неговите обвивки. Разпъващите на кръст себе си са разбирали това. Изтезаващите плътта, бичуващи своето тяло, са разбирали това, макар и разбирането им да се е проявявало в крайностите на фанатизма. По-лесно е да се носи власеница, отколкото да се овладее мисълта и да се поддържа контрол над нея. Трудно е да се достигне върха, когато обвивките теглят надолу. Трудно, трудно е да се задържите на него, докато обвивките не са преобразени. Преобразяването на обвивките се осъществява със Светлината-Огън. При очистване тялото светлее, астралът и менталът сияят. Преобразяването на проводниците се извършва с мисъл. Разбира се, преобразява мисълта, мисълта от Светлината, светлата мисъл. Затъмнението е преображение с тъмнина. Всяка тъмна мисъл преобразява според своята природа. Какво да говорим за преобразяване на планетата или човека, когато собствената същност още не се е преобразила? То трябва да започне с нея. Докато хората не станат други няма да има нито Нова Земя, нито Ново Небе. Сега космическите сили са ввлечени в този процес. Лъчите на висшите планети действат мощно, преобразявайки и живота на Земята, и човешката природа.

1963 г. 230. Хранителният режим преобразява физическото тяло, емоционалният – астрала, мисловният – менталното тяло. Но ако не се съблюдават мислите нито астралът, нито плътното тяло могат да се преобразят. Също и ако не е обуздан астралът, земното тяло ще си остане предишното, независимо от най-фанатичното постничество. Опората е върху мисълта. Затова най-правилно от всичко е преображението да се започне от мислите. Мисълта тласка героя и кара страхливеца да трепери.

1963 г. 231. (М. А. Й.). Всички истински приказки, най-чудните, най-фантастичните са опити да се изрази на земен език чудесността на Надземния Свят. Да! Да! В пространството има такава област, където човекът като вълшебник, като магьосник предизвиква за съществуване всичко, което неговата мисъл и

въображение му позволяват да твори. Често в мечтите си хората мислят за това какво би било ако имаха властта да се изпълнява всяко тяхно желание. Тънкия Свят, където всичко се движи от мисълта, е именно тази чудна област за изпълнение на всички желания. Само да помислиш - и всичко се осъществява в ярки завършени форми, ако мисълта е достатъчно силна и достатъчно пълно оформена. Предизвиквайки с мисъл и въображение редица образи, човек се обкръжава с тях и пребивава в тях, и те съставляват за него този свят или това обкръжение, в което той и живее в едно или друго време. Може да се разбере колко важно при това е мисълта да е наситена с Красота. Тъй като какво може да се създава върху безобразието? А творчество има всякакви. Тъмните също творят. Низшите слоеве са пълни с най-отблъскващи и отвратителни форми и в тях затъват създателите на тези уродства. Светлите духове строят върху Красотата и с Красота. Добре е на тези, които обичат цветята, които обичат природата, които се стремят към звездите, които искат да забравят себе си сред прекрасни звуци. Служенето на Красотата започнато тук, продължава там. Но какво да се каже за съдържателите на публични домове и вертепи? Какво да се каже за породителите на всички безобразия? Къде пребивават те и какво творят в този свят, където всичко се създава с мисъл? Съблюдавайте Красотата на мисълта, ако искате да служите на Светлината.

1963 г. 232. (М. А. Й.). Животът е в духа. Животът е беден и непълен ако духът е ограничен, тъй като от нямащия се отнема и това, което има. Високите Духове са живели пълен, ярък живот в затвори, заточения, изгнания. Отшелниците-йоги живеят чудесен живот в планинското уединение. Богатството на вътрешния живот не зависи от външното. Ако е празно вътре, празен и безсмислен е и животът. Знаете нередки случаи на милионери-самоубийци. Външно има всичко, а вътре - нищо. Затова в главата на ъгъла поставяме живота на духа. Този, който е посветил своето време на стремежите на духа, няма да съжaliaва за това: всеки ще бъде наситен и ще даде плод. Ако тези, които се стремят нагоре, можеха да разберат от какво богатство ги лишава тяхната привързаност в духа към проявите на малките привички и склонности от чисто земно естество. Тъй като всичко това се отнася с духа, обременявайки го, в Тънкия Свят. Да кажем привързаността към храната, желанието да се похапне сладко и вкусно. Не храната е вредна, а привързаността към храната и робуването на нея. Въжделенията за храна в Надземния Свят приличат на тежки вериги. Земните привички като гюлета на краката пречат на движенията на духа.

1963 г. 233. (Гуру). Храненето с мисъл протича йерархично. Това е най-доброто свидетелство за Висшата Близост.

Полятата градина няма да обеднее. Духът, следващ Йерарха, е вечно нов. Растежът на духа се изразява в растежа на мисълта, предел на който няма. Освобождаването от ненужните придатъци способства силно за растежа. В името на бъдещето се освобождаваме от ненужния товар. Нямащият нищо свое в обвивките може да върви свободно. Нямащ - значи загубил душата си, за да я придобие.

1963 г. 234. (7 май). Все пак, какво да се прави, когато огньовете помръкват? Какво да се прави, когато всичко отива някъде и изглежда, че всичко е загубено? Какво да се прави, когато настъпва Пралайя на съзнанието и Майя заема мястото на стремежите на духа? Ще Отговоря: спазвайте ритъма. Сведете до нула активността на бунтуващите се обвивки. Погасете техните желания да се проявяват в дела и постъпки, несъзвучни с достигнатото стъпало на съзнанието. Опитите на астрала да утвърждава себе си от време на време върху миналото са неизбежни. Знаем много случаи, когато достигналият вече много се е връщал назад и е загубвал мигновено плодовете на дългогодишни усилия. Колко труд и колко страдание - и всичко да се загуби за един миг. Но мигът ще премине и какво по-нататък? Да се започва всичко отначало? Повторният път е двойно потруден и не е ли затова, че нарастващата психическа енергия прави човека силен в проявите на двата полюса на съзнанието. Огънят е много опасен, ако не е овладян напълно. Всички престъпления, извършени някога от човека, са извършени с помощта на психическата енергия. Огънят е двуостра сила. Само овладяването му довежда до крайна победа. И е добре когато той се стреми да се прояви на отрицателния полюс, тъй като тази възможност ще позволи да се види неговата сила и да се обуздае - би било по-лошо да успокояваш себе си с измамността на въображаемата победа. Нека копие то да бъде винаги надвесено над дракона и духът да бъде в готовност да отстоява себе си.

1963 г. 235. (М. А. Й.). Ще разглеждаме всяко изпитание като проверка на поредните достижения. Как по друг начин да отличим действителните достижения от въображаемите. Много вървящи към Върха са загубили заради това, че са приемали въображаемите качества на духа за действителни и когато е настъпвало време за решителни изпитания, рушенето им е било голямо. Своето: и доброто и лошото трябва да се знае до края, в пълнота на изявите. Самоизмамата е най-опасното свойство, водещо към самозаблуда. По-добре е сурово и нелицеприятно да се отчитат своите недостатъци, отколкото да си въобразявате себе си като достигнали. Самопознанието на себе си е необходимо.

1963 г. 236. (8 май). Устремът определя кръга на възприятията. Ако той се съсредоточава над плътните наслоения,

постъпленията могат да вървят, обогатявайки съзнанието. За астралния свят трябва да се знае толкова, че да не се попадне под неговото очарование и да не се изпада в нова Майя, а не за да се потапяш в него. Мнозина се потапят и с това се откъсват от действителността. Менталният Свят е също свят на Майя, тъй като хората обикновено живеят в призрачните <...> на мисълта и в менталния свят. Само огнената действителност освобождава от Майя. Учението на Живота не е Майя, тъй като то е Огнено Учение. Ние сме реалисти-действителници. Понякога е полезно да утвърждаваш себе си в явленията на действителността. Например животът в даденото тяло е краен, завършва със смърт. Със смъртта на тялото свършва земната приказка и започва приказката на Надземния Свят. Затова всичко земно е като сън, проява на Майя. Мисълта определя условията на надземното съществуване. Действителна е само мисълта приложена не на думи, а на дело. Йерархията на Светлината е реална. Владиката е Реален. Общуването е реално. Неговата Близост е реална. Така утвърждавайки действителността сред призраците на Майя се придвижваме в Безпределността.

1963 г. 237. (М. А. Й.). На вас не е леко, а на Нас е още по-тежко. Космическите грижи надвишават земните. Очите са отворени за действителността. Болното човечество се задъхва в собствените си порождания. Виждаме тъмнината над планетата. Борбата е жестока. Не е леко над Земята.

1963 г. 238. (Гуру). Да вървиш без да се люлееш под напора на пространствените вихри - това и ще бъде геройство. Това е Нашият Път.

1963 г. 239. (9 май). Въпросът за придвижването в Тънкия Свят е по-важен, отколкото в земния. Там тази способност зависи от мисълта. Ако тази възможност мислено не се признава, тогава е невъзможно да се осъществи придвижване. Способите на придвижване също зависят от мисълта. Ако някой е седял на едно място тридесет години, а после е умрял с мисълта за същото, ще седи неподвижно и твърдо и там. Преди да се задвижите трябва да се разкрепости мисълта. Трудно е да се разбере това особено значение на мисълта на невидимия план, ако се изхожда от Земята. Но ако е прието положението, че в Тънкия Свят всичко се движи от мисълта, то не само придвижването, но и всички негови способности зависят от мисълта. От нея зависят и полетите. Но не може да се лети, ако не е призната тази възможност. Бързината и лекотата на полета също зависят от мисълта. Вещиците летят на метли. Това за тях е много удобно, тъй като не познават други способности. Някой лети върху летящо килимче. Някой върху лебеди. Някой се придвижва върху сив вълк, на коне, на слонове. Както и във вълшебните приказки, всичко това е възможно в Надземното, като за предел служи богатството или бедността на

въображението, а следователно и на образите на мисълта. Сега там са се появили и много нови способности за придвижване. Ако тук хората летят върху апарати с различна конструкция и форма, то летят така и там. Всички способности за придвижване, осъществени на Земята, се повтарят там. Но знаещият не се нуждае от никакви апарати, тъй като собственият микрокосмос заменя всичко с помощта на мисълта. Въпросът за жилището там също не е прост. Най-добре от всички го решават скитниците. Те по-лесно навлизат в условията на Тънкия Свят, без да се нуждаят от жилища. Но болшинството въпреки това се приютиват във въображаеми кътчета и по-близо до Земята. Невежеството създава жалки условия. В същото време когато цялото богатство и възможности на пространството са в разпореждане на човека, той си създава със своето бедно въображение бледи прототипи на това, което го е обкръжавало на Земята. На художниците е по-добре. Добре е на тези, които са обичали Красотата във всички форми. Добре е на съзидателите на прекрасното на Земята. Но безпросветно тъмно е на поробителите на безобразие и извършителите на зло. Няма да им завидим, каквито и богатства да са ги заобикаляли. Мислените пътешествия по Земята, ако обикновените са невъзможни, са много полезни. Полезни са полетите. Полезно е да се облита света с мисъл. Полезно е в духа да се откъсвате от улегналото гнездо. Полезно е в духа си да бъдете свободни и да считате, твърдо уверени, че полетите в мечтите имат дълбоко, съкровено и действително значение, освобождаващо духа от много ограничения. Полезни са също и полетите в бъдещето - и в далечното, и в близкото, но миналото е безлично. Когато външните условия не позволяват, никой и нищо няма власт да забрани придвижванията в духа. Съзнанието е винаги свободно, ако се разбере това.

1963 г. 240. (Гуру). Подвижността в духа, подвижността в мислите, подвижността и лекотата на мисълта са качества нужни на духа както на Земята, така и в Световете. Съзнанието прикрепено към своето непосредствено обкръжение прилича на затворник, затворен в тъмница. Само че този затвор е доброволен. Подобна скованост на съзнанието може да се нарече самоналожена свързаност. Всички седят в своите тъмници, въобразявайки си, поради своето невежество, че са свободни. Но свободата е единствено само в духа и мисълта. Няма друга свобода. А в духа можете да станете свободни при всякакви условия на живот, ако поставите постигането на тази свобода над всичко. Тези, които се стремят към земна власт, пребивават в нейно робство - това е двойно робство. В земното няма свобода за духа. Свободата е само в духа и тя се сътворява с мисъл, свободна от земните наслоявания.

1963 г. 241. (10 май). Пълното отричане от всичко, което пречи да се върви, представлява условието, от което зависи успехът. Ако от една страна има желание да се напредва, а от друга - неохота от раздялата с любимите хлебарки в пазвата, то се получава пагубна половинчатост, когато всяка крачка напред завършва с крачка назад. Бягането или тъпченето на място е следствие на тази половинчатост, тоест нежеланието да се освободите напълно от вредните натрупвания в съзнанието. Възможно е да се откажете от нещо, но това още не значи то да бъде изживяно, тъй като някъде остават корените на отровните посеви. Тъй като става въпрос не за отказ, а за изкореняване на загнездилите се вътре свойства. И любовта, и устремът, и призивите към бъдещето все пак не могат да вземат превес над любимите на сърцето слабости и недостатъци. Така и живеят те някъде вътре, прикрити отгоре с половинчатостта на полуотричането, живеят, непозволявайки да се придвижиш по-далеч от поставената от тях черта. Всяка възможност за нови постижения се угасява от тях, тъй като пътят е пресечен от тях.

1963 г. 242. (М. А. Й.). Да намериш в себе си причината за задръжката вече ще бъде половин успех. "Открий в себе си корена на злото и го изтръгни. Той може да расте векове..." Това правило е написано за всички ученици. Да се открие и да се изтръгне - ето решението на живота. В хода на придвижването се отхвърлят ненужните неща, утежняващи подема. Как да се катериш по отвесна скала, ако ръцете са заети? Как да изпълниш сърцето с Владиката, ако си зает с мисли за своето, неизживяно и затъмняващо сърцето? Как да се съчетае Светлината с тъмнината? Когато е ясно видимо какво трябва да се изтръгне от сърцето, няма друго решение, освен да се изтръгне. До известно стъпало все още е можело да се върви с този товар, но ето че е дошъл моментът, когато е невъзможно да се върви по-нататък, и тогава трябва да се решава: или напред, или на място и... назад.

1963 г. 243. (Гуру). Пред всяко ново стъпало настъпва момент, когато трябва да се преодолее в себе си нещо изисквано именно от даденото стъпало. Целият Път се състои от преодоляване на самия себе си. Значи ще се наложи да се съберат сили за могъщо усилие на духа, стремящ се да утвърди още едно освобождение.

1963 г. 244. (М. А. Й.). Духовността може да се съпровожда от феномени, но не обратно. Иначе всеки медиум би могъл да се счита за достигнал, докато в същото време в действителност медиумизмът е нещастие за човека. Също и магьосниците би могло да се считат за достигнали, докато в същото време това са хора загубили Пътя и предали се на тъмнината. Така че ще считаме като критерий за достижение само духовността. Няма да се стремим към феноменалната страна,

тъй като тя не дава нищо и не придвижва по пътя. Много по-важно е очистиането на съзнанието от боклук, на съзнанието и на сърцето. Силата на чистото сърце е непобедима. Чистият огън по скалата на огнените прояви е толкова висок, че всички останали огньове, които са по-ниско по чистота, помръкват пред неговата сила. Чистото сърце е крепост на мощта. Чистите по сърце ще видят сиянието на Фохат и най-високите форми на светещата материя. Ще гледаме с очите на сърцето и ще виждаме, когато то стане чисто.

1963 г. 245. (Гуру). Вярa докрай и увереност докрай, увереност в това, че настъпването на Новия Век е необратимо. Всичко сочи към това. Самата чудовищност и необичайност на проявите на тъмнината свидетелстват за нейния неизбежен край. На смяната на епохите е необходимо да се удържа съзнанието върху мисълта за крайната победа на Светлината. Очевидността закрива хоризонта на бъдещето, но то съществува. То вече съществува като прообраз на това, което подлежи да бъде. Докато вярата в победата живее в преданото сърце, цялата тъмнина е безсилна да съкруши неговата сила.

1963 г. 246. (15 май). Ние придаваме много голямо значение на циментирането на пространството. Водещите в еволюцията идеи на века се създават от Нас и се пускат в пространството за реализацията им от човечеството. На пръв поглед мисълта е невидима и нечувана, но въздействието ѝ върху живота на народите е огромно. За да се действа с мисъл трябва да се осъзнае нейната мощ и да се усвои психотехниката на самия процес. Умуват всички, но да мислят умеят само единици. Мисленето е изкуство, изискващо голямо умение и навик. Обичайното мислене е толкова безпорядъчно и неорганизирано и дотолкова аритмично, че не дава плодове. Впрочем, когато мислите са насочени към зло, тези отровни цветове разцъфват достатъчно пишно. Трябва да се обърне особено внимание на крайностите. Например на появите на натрапчиви мисли или халюцинации, когато убитите или жертвите преследват своя убиец. Динамиката на мислеобразите, създавани в моменти на голямо напрежение на съзнанието, е необичайно силна. Може да се посочи, че след смъртта много престъпници прекарват дълго време в атмосфера на непрекъснато повтарящи се сцени на извършените от тях деяния. И няма къде да избягат от тях. Мислите, заредени емоционално, са особено мощни, тъй като пулсират с астрален заряд, със заряда на астралните огньове. Вярно е, че мисълта на спокойствието е по-силна, но нали и спокойствието е форма на кристализиран огън, въздействащ със силата на своята полярност върху явленията с противоположен характер. Едно е неизменно - мислите са заредени с психическа енергия, но в различна степен и тази енергия е именно Огънят.

При съгласуване на всички проводници в една тоналност мисълта става особено силна. Такава мисъл ще устои и ще преодолее противодействието на обикновената мисъл. Някога човечеството ще достигне до възможността съзнателно да твори с обединена мисъл и при това неща, които в настояще време изглеждат напълно невероятни. Мощта на съгласуваната колективна мисъл на народа или населението на цялата планета е невероятна.

1963 г. 247. (16 май). Трябва да се свали покривалото на тайнствеността, мистичността, суеверията и невежеството от проявите на Тънкия Свят и от все още малко изучения живот на човешката психика. Няма нищо свръхестествено, всичко се поддава и е достъпно на научно изследване. Новата апаратура ще позволи да се доближите до непостижими дотогава явления и да се докаже, че всички тези явления са материални, макар и от различен порядък. Теорията на относителността помръдна от мястото им вкаменените през времето понятия за време и пространство. Задълбочаването ще отиде по-нататък. Изучаването на свойствата на всяка материя, до светещата и по-нагоре включително, ще потвърди, че в тази област човечеството и неговата наука правят само първите плахи крачки. Това, което по-рано беше известно само на малцина, ще стане достояние на масите и ще влезе в тяхното съзнание, както влязоха явленията на магнетизма, електричеството, атомната енергия и космическите лъчи. Безпределността ще остане същата, тоест както и преди пазеща за човечеството възможността за все нови и нови открития, но тайната на двата свята повече няма да бъде тайна. И животът на Тънкия Свят ще може да бъде фиксиран върху свръхчувствителна плака точно така, както и земния живот се отпечатва върху обикновената. Промените в съзнанието трудно се удават, но срещу научните открития вече няма да може да се възстава и да се отхвърля неотречимото, тоест несъмненото. Ще се наложи да се преустройва съответно и психиката, и начинът на живот. Следствията на мисълта ще бъдат явно видими върху излъчванията на човека и дисциплината на мислите ще стане също толкова необходима, както правилата на обичайното поведение. Възпитанието ще стане двустранно: външно и вътрешно. От снимките на излъчванията не може да се избяга, тяхната фотография ще замени съвременния паспорт или удостоверението за самоличност и ще даде право за заемане на едно или друго положение в обществото и на определена работа. Така например снимките със затъмнени еманации, показващи наличието на неизживени язви на духа, ще бъдат препятствие за заемането на една или друга длъжност, изискваща определена чистота на излъчванията. Тъмният дух вече няма да заеме висок обществен пост. Особено тъмните ще бъдат изолирани от хората, докато не изживеят своите язви. Деленето на хората ще се

осъществява по светлосянката и недостойните няма да се озовават като ръководители. Много ще се измени в живота на обществото. И лекторът, четящ за чистотата или нравственото усъвършенстване, четейки лекцията ще свидетелства с чистотата на своите излъчвания върху екрана за това, че има право да поучава другите. Също и лъжата на оратора незабавно ще се отрази на стоящия зад него екран. Ще се наложи да се говори само истината. Сега е трудно да си го представиш, но науката ще доведе до това. Няма да има несчастни бракове поради несъответствие на аурите, тъй като до брак ще се допускат хора принадлежащи към един и същи вибрационен ключ. Хората ще станат красиви и много здрави благодарение съгласуваността на ауричните излъчвания. Красотата ще влезе в живота. Красотата е основата на Новия Свят.

1963 г. 248. (М. А. Й.). Трудността на преминаването стъпало се усложнява от изтънчването на съзнанието, възприемащо остро токовете на пространството. Апаратът на духа става особено чувствителен към звученето на пространствената нота. Струните на арфата вече не докосват своето, а всичко, което невидимо вибрира в пространството и наблизо, и надалеч. Това е цената на изтънчването. Пространството е наситено с токове на Светлината и токове на тъмнината. Всичко това трябва да се възприема от бедното сърце, отворило се за пространствен живот. И не му е леко. Кой някога е говорил за лекота на достиженията? Според получаването е и цената. Ето защо допускат в Твърдината достигналите известни стъпала - в обичайните условия животът става непоносим за тях. Сврхчувствителният апарат на тяхната духовна организация вече не е в състояние да издържи атмосферата на низините и особено на градовете. Много изтънчени организми прегарят благодарение на изостреността на своята възприемчивост.

1963 г. 249. (Гуру). Бронирането е процес на усилване на заградителната мрежа, много необходим в периодите със съгъстени токове. Все едно че върху аурата се надява броня, прикриваща вътрешните излъчвания. Дишането при това е дълбоко и ритмично. Усилва се осъзнаването на мощта на връзката с Учителя. Срещу пространствената отрова в пространството има и много стрели.

1963 г. 250. (17 май). Подготовката на съзнанието за следсмъртното състояние е много полезна. Когато човек отрано знае какво ще прави и какво иска да прави, и кое може, това облекчава неговото положение и освобождава от неосмислено и безцелно блуждаене. Там има твърде много възможности и канали на активност и незнаещият и нерешил се се отдава във властта на случайни течения - пълна аналогия с лодката без кормило и платна. Този, който има цел и осъзнава възможностите на

надземното пребиваване, знае какво да прави, накъде да върви и как. Обърканост съпътства незнаещите и нямащи направление. Там, където всичко се движи от мисълта, мисълта ръководи, но ако няма отчетливост на мисленето и съзнанието не е овладяло мисълта, то мислите го носят накъдето поискат, а не обратно. А мислите могат да бъдат различни и могат да отнесат накъдето им се прискат. Затова е нужна целеустременост на мислите като явление, водещо към тези условия на тънкото съществуване, които иска духът. И в земния живот може да се проспи на планетата безцелно. Може безцелно да се броди по улиците на града, незнаейки какво иска волята. Много са безцелно люшкащите се в Надземния Свят. Нужни са събраност на волята и събраност на мислите. Те са нужни впрочем и тук, на Земята. Добре е да се попитате направо: а какво ще правя когато се освободя от тялото, вещите и всички други ограничения на плътното съществуване? Тъй като няма да бъде нужно нищо от това, което е наоколо сега, нищо. Също така ще се окажат излишни и потребностите на тялото от храна и питие и всичко останало. Но продължават да пушат и там, наистина, призрачно. Следователно поради невежество продължават призрачно да правят всичко това, което са привикнали да вършат на Земята. Получава се мъглата или омаята на призрачно съществуване под гнета на утвърдените и враснали привички. Освобождението от тях лежи в духа, но трябва още на Земята да се отдели всичко, което е нужно и необходимо на Земята, от това, което не е нужно в Надземния Свят. Иначе няма да се отскубнете от обкръжението на призраците на земните преживелици. Добре е да си представите себе си вече съвършено не нуждаещ се от земни предмети. Също е полезно да се разбере разликата между земното и надземно облекло. Надземното облекло е едно, запаси от него са напълно излишни и то се създава от въображението, и човек облича себе си с помощта на мисълта. По пътя на яркото представяне на себе си в него. Дори в Невидимия Свят да се ходи гол е неприятно. Обичайните, земни дрехи понякога са смешни, например фракът с колосана яка или пищният придворен мундир, корсетът и всички други крайности на модата. Красотата на облеклото на духа е оправдана и в условията на Тънкия Свят. Но красотата се съчетава с простотата. Тълпите в астралния план са облечени според съзнанието и народността, времето и епохата. Но има и универсални облекла, годни за всички времена и цивилизации. Дрехите на Високите Духове са красиви и необичайно прости. Имате техен прообраз и на Земята. Жилище не е нужно - домът е навсякъде. В низшите слоеве е тясно и душно, както и в големите градове. Който обича природата, с нея и пребъдва. Който - теснотата на ръкотворните строежи и тълпи, ще бъде в тях и с тях. Който - вертепите - във вертепите. С една

дума, кой каквото иска и към каквото или към когото се стреми, ще пребъде в желаното обкръжение. Оттук и мрачините на низшите слоеве и райските градини и красотите на Надземния Свят. Всичко е според слоевете и според устрема към тях. И на Земята са същите предели, но рядко някой ще съпостави красотата на планините или реките, или моретата с градските бордеи и вертепи и другите условия на земния живот. Според съзнанието е и обкръжението. Но на Земята - невинаги. Там обаче това е закон.

1963 г. 251. (М. А. Й.). Защо говорим за Далечните Светове и се устремяваме към тях? Ами само защото на Земята липсва тяхната красота, липсва тяхната изтънченост, липсва тяхната духовност и липсва тяхната свобода. Неосъществимото в дадения момент на Земята е осъществено и достигнато там. Това, към което се стреми най-високия дух, вече е създадено там. Далечните Светове - това е прозорец към безпределността на бъдещите достижения на устремения дух.

1963 г. 252. (Гуру). Да си спомним символа „Устремения Вечно“. Да знаеш своя път и да се устремяваш по него никога не изпускайки от поглед огнената нишка към бъдещето, е пътят на призования и откликващ дух. Всичко външно е създадено сякаш за това, да отвлича съзнанието от действителността, от единната цел на познанието за съществуващото, заради която живеем. Към това призовава Учителят, Указващ пътя и постоянството на целта. Дали живеем сега или преди хиляда години, или след няколко хиляди години, смисълът и целта на живота - познаването на съществуващото - си остават неизменни. И Учителят е неизменен. И свързващите с Него връзки са неразривни. Сменят се бащи, майки, жени, братя, сестри, деца, приятели и врагове, всички условия на живот, сменя се животът на народите, духът умира и се ражда в тяло отново, но връзките, свързващи нашия дух с Владиката, не се променят, ако тази връзка е утвърдена. Нишката на Светлината е протегната от живот в живот. Да се заздравя тя и да се приближи повече - ето нашата цел, тъй като от това зависи всичко останало. И единствено това е важно, всичко останало - колкото толкова. И ако в дадения живот на нас ни се удало да укрепим тази нишка и да се сближим повече, животът не е преживян напразно и за него няма да се налага да се съжaliaва, тъй като незабележимото и невидимо външно решава цялата наша съдба на Земята и в Световите, и в този век, и в бъдещето, и в бъдещите животи. Това което е на Владиката ще отдадем на Владиката и своя дух в добавка към Него, а останалото ще ни се приложи.

1963 г. 253. (18 май). Слънцето е винаги на небето, а Владиката е винаги в духа и е близък. Но трябва да се вдигне

глава и именно нагоре, за да може това, което е долу, да се махне от полезрението.

1963 г. 254. (Гуру). Каквото и да се случва на Земята, тя се носи в пространството напред към своята огнена цел. Така и духът на човека върви към тази същата цел, каквото и да се случва в неговите обвивки, с които той е облечен. Те са временни - духът е вечен и всичко ставащо в тях е ограничено от със срок. Знаейки това ще преминем спокойно през бурите, затишията, лошото време и тъмнината - това са знаци по земния път към Безпределността.

1963 г. 255. (19 май). Животът се състои от постоянно проявяване и противоположности. В съзнанието това се изразява със смяната на неговите състояния. Ако това не се случваше и го заменеше монотонността, животът на съзнанието би се прекратил, във всеки случай би спряло неговото придвижване. Монотонността даже на най-добрите условия е непоносима за съзнанието. Нужни са промени, именно нарушаващи еднообразието. Редуването на противоположностите създава ритъм на развитото съзнание и тогава неговото движение напред става закономерно. Когато съзнанието замлъква не трябва да се огорчавате и да мислите, че прогресът е спрял - просто трябва да се подготвите за получаване на нови елементи и отново да се издигнете на ново стъпало от стълбата на живота. Разбира се, в тези моменти творчеството сякаш затихва и огънят не пламти вече както обикновено. Тогава трябва да се изчака спокойно и с разбиране на ставащото.

1963 г. 256. Към обикновените лекарства трябва да се добавя внушение, а към внушението - дишане. С тази тройна тяга може да се погаси всяка болест.

1963 г. 257. (М. А. Й.). Както и да се стече животът, все пак трябва да се живее. И е по-добре от това, което го има, да се направи по-добро, отколкото от доброто - лошо или от лошото - още по-лошо. Но има такива състояния на духа, когато е най-добре по никакъв начин) да не се проявяват външно - това са моментите на Праляя на съзнанието. И то също трябва понякога да отдъхне от постоянната смяна на явленията, за да набере нови сили за живот.

1963 г. 258. (20 май). Всяко явление, ако се съсредоточиш върху него, може да се задълбочава, разширява и усъвършенства в неговия еволюционен аспект. При съсредоточаване върху него то сякаш расте, сякаш се докосва до безпределността, в която съществува всичко и до която всяко явление се докосва със своите страни. Индивидуализацията на явлениято е необходима за да може то да бъде осъзнато и да се прояви като такова. Неговата същност се свежда до това, че няма даже две еднакви човешки очи. Индивидуализмът не е враг на

колектива, а отделен инструмент в огромен оркестър. Враговете на колектива не са индивидуалностите, а себелюбието, егоцентризмът и себевъздигането. Култът на себеслуженето е необичайно вредоносен. Но най-добрата цигулка в оркестъра е негово украшение и гордост. Индивидуалното творчество на писателя го избавя от подражание. Не себелюбието, а индивидуализмът, тоест самобитността и своеобразието на творчеството са ценни. Индивидуалното се влива в общото като съзвучна, хармонична негова част, украсявайки, обогатявайки и разширявайки го.

1963 г. 259. (Гуру). Ще кажа само една дума - равновесие.

1963 г. 260. (21 май). За всичко си има време и време за всяко нещо под слънцето, и не трябва да се форсира съзнанието - това от една страна, а от друга - невъзможно е да се допусне обвивките да управляват волята. Води мисълта, но мисълта се ръководи от целеустремената воля. Но коя? Има две воли: мозъчна и сърдечна. Сърдечната воля е по-силна, тъй като тя е от огъня. Центърът на тежестта, по-точно средоточието на живота се пренася в сърцето и тогава сърдечната воля действа естествено и свободно. Измислените от мозъка действия са неубедителни. Става студено от такава измислена доброта и други чувства. Такава помощ е обременителна за този, на когото помагат. Но когато постъпките излизат от сърцето, тяхната ценност е друга, истинска, много приятна за хората със своята топлина. Затова и проповедта се отменя, защото излиза обикновено от мозъка без да преобразява хората, извършва се при мълчащо сърце. Настъпва векът на сърцето. Шестият принцип е в него. Безсмъртието на сърцето не се разбира изобщо. Разбира се, не физическото тяло лети, но когато тънкото тяло излиза, в него ясно и отчетливо се усеща пулсиращата енергия на сърцето. То пулсира и в огненото тяло. Преображението на сърцето отива нависоко и когато са отхвърлени всички обвивки, тогава сърцето сияе с всички огънове, представлявайки център на Безсмъртната Триада. Когато сърцето се издигне над всички вярвания и над всички култове, остава култът на сърцето, който означава епохата на огъня.

1963 г. 261. (Гуру). Съкровищата от енергия също не са в мозъка, а в Чашата. И сърцето е свързано с Чашата.

1963 г. 262. Нагледното изучаване на действителността в Тънкия Свят ще освободи ума от суеверията и ще сваля от него покривалото на Тайната. Всичко е достъпно за научния подход към нещата. Двама, видели едно, по този начин ще потвърдят реалността на видяното. Новите апарати ще помогнат. Земният човек изразява чрез себе си само част от своята Тайна. Да, неговата памет е къса, особено за пребиваването в Надземното. Тайната не е само в натрупванията, събрани в Чашата, но и в

неразкрития още потенциал на духа. По-голямата част от Тайната се заключава в постепенно разкриващите се възможности на висшето „Аз“. Възможностите на духа са неизчерпаеми и неизмерими: само много малка тяхна част е разкрита за човека. Но ако се събере постигнатото от отделни хора в различно време и се съедини всичко това в един човек, то това ще бъде само малка част от неговата Тайна, тъй като в тези достижения е миналото, но Тайната включва в себе си и бъдещето, и бъдещите достижения на човечеството, които не са ограничени от нищо. Ако се изхожда само от настоящето или миналото и само от натрупванията, проявени в даденото въплъщение, когато се разкрива само малка част от миналото, то няма да има даже и малка представа за величината на Тайната. Човек обхваща в себе си всичко и съдържа в себе си всичко, и всичко е съсредоточено в него. Ненапразно сърцето се нарича средоточие и слънце на системата на неговия микрокосмос. За да се върви нанякъде преди всичко трябва да се знае накъде. И трябва да се знае главното направление на еволюцията на битието и човечеството. Трябва да се осъзнава това, което е набелязано от еволюцията за човека и в какво направление ще тръгне развитието на скритите в него свойства. В зародиш всички тези свойства са заложени в човека от началото на времето. Потенциалът на неговия дух съдържа в себе си тези възможности в тяхното ембрионално и неосъзнато от него състояние. Трябва да се разбере, че ако нещо някога е било постигнато от един човек, това означава, че това достижение може да бъде постигнато от всеки. Друг въпрос е къде и кога, но може. Това положение трябва твърдо да се увои. Постигнатото от един човек е постижимо и за друг. Без приемане на идеите за превъплъщението това положение е невъзможно да се приеме, тъй като за един живот може да се достигне само неголяма част от разкриването на Тайната. Но когато едни или други способности на духа се култивират и развиват съзнателно в продължение на векове, то техният растеж и развитие върви над ограниченията на краткия срок на един живот. Безпределността е дадена на човека за задълбочаване в познанието на Тайната на самия себе си. Заветът на Делфийския оракул *Nosce te ipsum* крие в себе си нещо неизмеримо по-голямо, отколкото мислят тези, които го произнасят. И Тайната стои пред човека като сияещ огнен Магнит, водещ го в безпределността на бъдещите достижения, които нямат край. Имаме примери от петия кръг, имаме даже от шестия, но ще дойде далечното време, когато цялото човечество ще достигне седмия кръг!!! Но даже и това още не е край, тъй като след седмия кръг и Пралайята идва нов цикъл, нова Манвантара за седем нови кръга.

1963 г. 263. (Гуру). Когато ритъмът не може да се удържи с външни действия, ще го удържим в духа. Никакви

външни действия не могат да възпрепятстват съблюдаването на духовния ритъм. Даже на ръба на пропастта, даже сред най-отчаяната обърканост на живота може да се удържа ритъмът в духа. Сред напрегнатостта на външните действия все пак е възможно в съзнанието да се удържа невидимия контакт. Затова нека никога никакви външни обстоятелства да не бъдат причина за загуба на вътрешния контакт и причина за нарушаване на ритъма. При всяко действие мисълта може да се устремява към Владиката и сякаш да пребивава с Него. Разчленяването на съзнанието и деленето на духа са близки явления и са разбираеми за всеки ученик, желаещ да се държи неотделимо. Ритъмът, нерушимо пренесен през земния живот, ще продължи своята служба и в Надземното. Да се порадваме на всяко усилие, приложено за укрепване на ритъма. Прокарващият по-дълга линия вече е победител, тъй като линията на духа няма край.

1963 г. 264. (Май 26). (М. А. Й.). Ето вече много пъти можахме да отбележим, че пространствените мисли широко и свободно се вливат в съзнанието в необичайното време, не отредено за записи. Отдавна беше дадено предупреждение за това. Съветвам по възможност и те да се записват, тъй като изпуснатото и не фиксирано на хартия вече се губи за Земята. А записаното после по памет няма да носи върху себе си печата на оригиналността и своеобразието, с които се отличават тези записи. Във всеки запис има свой ритъм, особен и неповторим. С това са различни те от обичайните писания. Тъй като това е ритъмът на огъня, огненият ритъм, насищащ със своя пламък всеки ред. Огнеността на записите не може да се отрича, макар и степента на наситеността им с огън да е много различна, както са различни и самите ритми. Много изтъкнати писатели също имат свой ритъм и също една или друга степен на наситеност с огън. Но тези огънове са от малко по-друг порядък, тъй като не са свързани непосредствено с Лъча на Йерарха. Но огънят си остава огън и единствено, макар и неосъзнато мерило за таланта или гениалността на писателя.

1963 г. 265. (27 май). Разбира се, всичко е в духа. Състоянието на постоянно движение напред в духа се превръща в свойство на съзнанието. Винаги можеш да се движиш, тоест да разширяваш съзнанието си и да се учиш. Винаги можеш да упражняваш своята воля над овладяване на своите обвивки, изобщо на всичките и в частност на физическото тяло. Върху различни хора може да се наблюдава колко различна е тяхната власт над тялото. На един тялото постоянно се подчинява и той е негов стопанин, при друг е обратно. Властта на духа над тялото се проявява особено в немощи и болести. Архатът е властелин на своето тяло, тялото е негов послушен слуга. Тази власт се е утвърждавала в продължение на векове. Върху всичко, върху

всички дреболии в обикновения живот можеш да се упражняваш в овладяване на тялото. Това не е хатха йога, препятстваща духовното развитие, а съзнателно установяване властта на духа и неговия приоритет над всички отправления и състояния на тялото. Не трябва да се поддавате на нито една болест, на нито едно безсилие, нито едно разстройство или неравновесие без да се приложат всички усилия да се възстанови равновесието посредством волята. Най-главният фактор за възстановяване на равновесието е мисълта. При това трябва внушението да се различава от творческата мощ на въображението. Заразните болести не се поддават на внушение, но мощта на творческата мисъл не познава ограничения. Изглежда, че това е едно и също, тъй като и тук, и там действа мисълта, но тази прилика е привидна. Психическата енергия, творящият огън, предизвикващ за проява жизнената енергия на организма, действа мощно, не познавайки ограничения. Внушението е само един вид ограничена сфера на дейността на силата на творческото въображение на духа. Лечението с лъчи се отнася към тази област на безгранични възможности на духа. За начало ще отбележим, че лъчите са седем: седем основни и пет допълнителни. За пример може да се каже, че синият лъч понижава температурата и обкръжаването на себе си със синя светлина гаси всички ненормални, повишени термични процеси и възпаления в тялото. Лъчетерапията е наука на бъдещето. Цветотерапията се прилага, макар и не много и сега, но тук се има предвид въздействието върху организма на цветните лъчи на психическата енергия и изменението на цветовото излъчване на аурата. Когато снимките на аурата бъдат допуснати и приети от официалната наука, вратата към тази област ще бъде отворена. Засега ще се наложи да се ограничим с утвърждението, че всяка болест предизвиква нарушение на цветовата гама на аурата, внасяйки в нея димни, тъмни, сиви, кафяви или мръсно-червеникави оттенъци или петна. Замяната в поразения орган или в целия организъм на такова излъчване със светло, чисто или сгъстено, но също с чист оттенък, подтиска огнището на заболяване в неговия корен. Подобното се усилва с подобно и се неутрализира с противоположно. Но цветът на лъча, какъвто и да е той, трябва да бъде чист. Здравата аура се характеризира с чистотата на цветовете излъчвания. Изкуството и умението за прилагане на лъчетерапията се отработва с дългия опит на живота и постоянна практика. Даже психическите явления могат да се лекуват по този път, например: унинието, безпокойството, страхът и всички други нездравни емоции на човека, всяко от които се съпровожда с цветово излъчване, характерно за даденото чувство. Областта на лъчетерапията е много обширна и са нужни много старания, за да се изчерпи тя. Нека всичко казано послужи

като отправна точка за мислене желаещо (на мислене за желаещия) да се задълбочи в нея.

1963 г. 266. (М. А. Й.). Ще пропускаме без внимание всичко, което няма отношение към далечната цел, не си струва да се приковава съзнанието към боклука наоколо, по-добре е да се насочи то към най-главното. А най-главното - това е състоянието на постоянно ученичество във великата школа на живота. Ето наложи се да отбележим, че всяко утвърждение, насочено към хората, предизвиква от тяхна страна силен отзвук, добър или антагонистичен според същността на отговарящия. Но за да не поставяш себе си под ненужен удар, трябва да бъдеш много предпазлив в общуването, не давайки възможност за захващане за нещо, тъй като мнозина само това и чакат, за да убодат, захванали се за нещо. И тук също е нужен дозор, иначе няма да се избегнат ударите по аурата.

1963 г. 267. (Гуру). Добър е изразът: „моята Йерархия“. Ето, за Нея се и дръж. Друга такава за теб няма и не може да има, тъй като връзката с нея се е ковала в течение на дълги векове. Осъзнаването на това ще помогне много в кристализацията на устрема към нея. Задълбочаването на осъзнаването незабавно дава отклик и усилва сърдечната близост. Отказ няма, но приближаването изисква пълнострунно разбиране. А за Нас е радостта, тъй като ценим пълното разбиране.

1963 г. 268. (28 май). Много приближаващи се към Нас не издържат непрежението и отстъпват. Положението на ръба на пропастта не е от приятните. Разрушени са рамките на обичайността. Съзнанията на обкръжаващите са далеч от пространствените съкровища. Смотата става съдба за известно време. Изпитание от най-трудните. Миналите призови тревожат, когато животът е бил толкова спокоен и прост. Но трябва да се върви. И трябва да се отхвърли всичко, което някога е било и е изглеждало толкова мило на сърцето. Всичко действително ценно и неотнимаемо е положено за далечния път. И няма нищо излишно. *Omnia mea mecum* (Всичко мое нося със себе си (лат.)) Всичко в себе си и всичко със себе си. И стана разбираемо, че не вещи са нужни на човека, а усещанията, които те доставят. Но нали самият човек е лаборатория за всички усещания и те могат да се предизвикват по решение на волята. Но и те не са нужни: нито вещите, нито усещанията, родени от тях. В Тънкия Свят хората живеят векове без вещи. Да живееш без вещи - това също трябва да се разбере. Как да живееш без това, което изглежда неотделимо. За начало ще разберем, че нищо не ни принадлежи. После към това ще добавим, че всичко, което притежаваме, е временно. Така ще се освободим в съзнанието от чувството за собственост. В бъдещето хората няма да имат лични вещи, освен най-необходимите. Тогава човекът няма да е привързан към

земния дом и ще бъде свободен от робството на вещите. Хората ще се трудят не заради вещите, а заради труда, заради радостта от творчеството на духа, която се ражда в труда свободен от привързаности към въображаемата собственост. Да! Да! Това е възможно, ако съзнанието е достатъчно разширено. Изобилието на всичко и достъпността му ще освободят от желанието да се вземе нещо свръх мярката. За какво и защо? Не можеш да изядеш два обеды и да obuеш два чифта обувки. Всичко зависи от степента на съзнание. Това време няма да настъпи преди съзнанието да позволи. Въпросът за възпитанието на съзнанието става първостепенен. То трябва да се прероди, тоест да се преобрази. Но колко далеч от това преобразяване е съзнанието на стария свят и колко невъзможно е да се влезе с него в Новия Свят.

1963 г. 269. (М. А. Й.). Трябва да си представяте отчетливо и ясно следващата степен от човешкото съществуване на Земята. Трябва картините на бъдещето да изкристализират в съзнанието до „рисунок в мозъка“. По тези рисунки ще се строи животът, както се създава по шаблон желаната форма. Не животът ще стане шаблон, а ще бъде приет точен, отчетлив метод за осъществяване на видимите форми на живот чрез предварителното създаване на формите в Тънкия Свят. През невидимото - във видимостта. Чрез идеите - в живота. Това се извършва така и сега, но не се осъзнава. Пропагандират се идеи, но се отрича формулата на Платон, гласяща, че „идеите управляват света“. Но от действителността не може да се избяга. И сега настъпва голямата чистка на идеите или идеологиите. Ще победи тази идеология, която има под себе си еволюционна основа, водеща човечеството към ново стъпало. И ще управляват света с идеи съзвучни на еволюцията на битието изобщо и на планетното човечество в частност.

1963 г. 270. (Гуру). Значението на Посланиците на Шамбала се заключава в това, че те носят в света оповестяване на бъдещото стъпало на еволюцията на съзнанието и дават неговия прообраз, проявявайки със себе си формата на това ново съзнание. Сякаш със своя пример и със своята дейност указват на хората това, което трябва да станат те и целият живот в отново идващата Епоха. Те прокарват пътя по необработената целина и в това е тяхната заслуга пред човечеството. Тяхното значение във времето нараства, тъй като от далечината на времето смисълът на тяхната земна мисия става все повече и повече ясен. Съвременниците обикновено не разбират целта на тяхното идване или разбират само частично. Значението на Посланиците на Шамбала в живота на планетата е огромно.

1963 г. 271. (29 май). Призовавам към спокойствие сред нарастващото неравновесие на стихииите, което се отразява на всички страни на живота. Неравновесието е отзвук на хароса.

Хаосът е антипод на организираната материя и всички живи форми. Хармонията, стройността, организираността, числото и мярката лежат в основата на всеки живот и тези обвивки, в които той се проявява. Дали ще вземете кристал или молекула, или атом, или цвете, или организма на човека, или система от светове - навсякъде може да се види стройността или хармоничността на съчетанията на влизащите в тях елементи, подчиняващи се на действието на определени закони. Закономерността е условие на проявената материя. Хаосът е толкова далечен от организирания живот, че неговите отзвuci могат да се наблюдават само в проявите на разложението и безпорядъчното разрушение. От дълбините на хаоса от Творящата Воля се предизвикват за проява неорганизираните дотогава елементи на стихииите, които в процеса на много продължителната еволюция коагулират около духо-монадите, представляващи магнит, който ги събира. Венец на този процес е човекът - тази висша форма на организирана материя. Но хаосът не спи. Неговите страшни разрушителни сили се проявяват тогава, когато течението на еволюцията се нарушава по някакви причини. Разрушението е допустимо само за съзидание. Разрушението заради разрушението е хаотично, тоест проявява със себе си лика на хаоса. Хаосът не е нищо. Това е яростно, мощно нещо, напълно противоположно на целия проявен живот във всичките му форми от горе до долу. Зад заплашващото равновесие на стихииите стои хаосът. Тъмните предизвикват силите на хаоса за действие. Опасността е в това, че предизвиквайки ги, те вече не са в състояние да ги управляват. Призовавайки към спокойствие не Мога да не подчертая, че хаосът, нахлуващ в съзнанието заплашва вече не отделни хора, а човечеството като цяло, заплашва с възможността за масови обсебвания, безумия и други нарушения на човешката психика. Много признаци има наоколо. Природата е неспокойна. Силите на хаоса вече са нахлули в нея. Колебанията на горещини и студ, небивалите отклонения от обичайните норми са многото знаци, указващи страшната опасност. Всяко равновесие е предтеча на хаоса. Затова Призовавам към спокойствие и равновесие, които ще могат да помогнат да се защитите от нахлуването на хаоса в съзнанието.

1963 г. 272. (М. А. Й.). Подреждането на живота довежда до хармония. В природата това се изразява в ритъма. Също и в живота на човека ритъмът е основа на неговото преуспяване. Аритмичността на действията е опасна с това, че разрушава това, което е постигнато по-рано. Ако едно или друго действие вследствие на обкръжаващите условия не може да се осъществи външно, то винаги може да се изпълни вътрешно и с това да не се наруши ритъмът. Ако искате да преуспеете, съблюдавайте ритъма. Непоправимият пияница напразно го

съблюдава и виждате явно без всякакви украси неговата страшна сила, насочена към разрушение. Но ние говорим за съзидателния ритъм, устремяващ нагоре по стълбата на живота.

1963 г. 273. (Гуру). Когато се колебаят всички, вие стойте здраво и помнете, че е непоколебима само Стълбата на Йерархията.

1963 г. 274. (31 май). Няма да се Уморя да Твърдя, че всичко временно е преходно, докато не осъзнаете нездравината и призрачността на всички земни устои. Особено ярки със своята преходност са чувствата на астрала. Той живее само с изменчивостта на своите преживявания. Той е във властта на полярността на явленията. След очарованието следва винаги разочарование, след любовта - равнодушие и забрава, след дружбата - загуба на приятелите. След едно - неговата друга противоположност. Така и живее съзнанието, потопено в смените на астралните състояния, от единия полюс до другия, без да бъде в състояние да се спре на нито един. Ето защо Казвам, че Нашата връзка е над движенията, ставащи в обвивките, подлежащи на замяна, тоест длъжни да умрат. Да се родите от духа значи да пренесете съзнанието в областта на Безсмъртната Триада, която е над обличащите я обвивки. Струва си да се отбележи колко пъти в течение на живота се е сменяло астралното и менталното състояние на съзнанието. Колко различно е било то от сегашното, ако вземем някой момент, да кажем, с двадесетгодишна давност. Но стълбът, около който се осъществяват тези изменения, остава център на непреходността. Така даже и в обикновения живот може да се отдели преходното от непреходното. Към областта на последното и ще отнесем всичко, което ни свързва с Йерарха и ще се утвърдим на него. В калейдоскопа на външните събития и вътрешните изменения и движения в обвивките не може да се намери това, на което би могло да се опрете. Опората е една - Учителят. На този Камък на вечната основа на живота и ще строим своя дом на духа.

1963 г. 275. (М. А. Й.). Това е добре, когато теснините на живота се стесняват. Тъй като те избутват към Нас. Къде да се отиде, освен при Нас и към кого да се обърнете? "Така че нека тесните условия да бъдат благословени". И е добре, когато на Земята няма за какво вече да се заловите - толкова по-лесно е откъсването и толкова по-бързо е сближаването с Нас. Тъй като зад Нас стои Самият Владика и затова сближаването е благо. Земята се мята в родилните мъки на Новия Свят и животът става тесен. Но когато сте с Нас, то ще преживеем и това, ще преживеем всичко, за да достигнем.

1963 г. 276. За Мен е много важно да се запази увереността в неизменността на вашето решение да бъдете с Нас винаги. Временното и постоянното ученичество са различни като

деня и нощта. Постоянното дава право на вечна Близост. Временното ученичество е в същото време и условно, тъй като е ограничено от условието време. Сближаването завинаги задължава за много и Мен и ученика. Разбира се, то се осъществява само чрез любовта. Разбира се, то се утвърждава само чрез любов, укрепена с многостранността на качествата, предизвикани за проява от нея. Без любов няма път. Говорили сме за това, че този могъщ двигател се установява в сърцето и движи еволюцията на духа. Сега в света има тъмнина, но преди разсъмване. В нея на сърцето е тясно, но ще настъпи разсъмване. Тъмнината трябва да се изяви докрай за пълно унищожаване. Тя трябва да се преживее с любов към Мен. Шлифовчикът на скъпоценни камъни знае как от елмаза се създава брилянт, пламтящ с огньовете на своите стени. Така и любовта, за да се запали изисква внимание и усилия. Устремени към Владиката с любов ще изпълним сърцето си с нея.

1963 г. 277. (1 юни). Много енергия отива за неоснователни безпокойства и страхове. Те създават недобър магнит, който, събрал достатъчно енергия, може да привлече именно това, от което се опасява съзнанието. По-добре е да се гасят в самия зародиш подобни мисли, имайки предвид при това обстоятелството, че в болшинството случаи те се изпращат от тъмните нашепници, които постоянно са загрижени за това да подхвърлят поне някаква вреда. Дори действителната опасност е по-добре да се среща безстрашно и в пълно спокойствие. Болшинството хора, с които се налага да влизате в съприкосновение, се използват от тъмните за нанасяне на вреда. Тези канали трябва да се предвиждат, за да бъдете нащрек и да не давате никакъв повод за захващане. Всяка необмислена активност, всяка излишна дума може да послужи за подобна захватка. Много пъти вече сме могли да отбележим как на пръв поглед най-обикновената дума или забележка са предизвиквали нападение без каквато и да било причина. Затова мълчанието винаги ще бъде злато. Мълчанието прави аурата овална и гладка, без издатини, и тогава по нея няма за какво да се захванат. Същото състояние поражда и равновесието. Но безпокойството, опасението, очакването на неприятности и всички други сходни чувства изхвърлят от аурата в обкръжаващото пространство снопчета съответстващи енергии, които именно служат като захватка за врага, за да подхвърлят чрез тях допълнителна порция съзвучни чувства и мисли. Необходимо е да се пазите от всякакви безпричинни безпокойства и опасения. Това, което трябва да се случи, то не може да се отмени и то трябва да се посрещне спокойно. Затова тези дребни чувства са лишени от оправдание и обосновка. Трябва да си дадете ясна сметка за това, че всичко това е хитра машинация на тъмните, ловко подготвена, за да

помрачи съзнанието. Когато това е осъзнато, вредата намалява двойно, а когато са взети мерки за самозащита, тя се отстранява напълно. Така отново идваме до постоянството на охраната от тъмнината и необходимостта от контрол на всичко, което постъпва отстрани.

1963 г. 278. (М. А. Й.). Дреболии няма, всичко е важно, тъй като всичко влияе по някакъв начин и дава резултат. Малките мисли с това са и опасни, че са твърде малки, за да ги забележат. Но и скорпионът не е голям, но жили смъртоносно. С тази мярка и ще подходдаме към появата на мисли и чувства, браздящи повърхността на съзнанието. Магнетизмът на мислите се осъществява по съзвучие и това, което възниква в съзнанието, служи като фокус, магнитно привличащ от пространството родствени образувания. При снизхождание или допускане на мисли от известен порядък те ще растат неотклонно и ще се усилят, и ущърбът ще бъде голям, ако тези мисли са недобри, неспокойни или тревожни. Колко безпокойства и тревоги има в пространството. И тази напаст може да се привлече, ако не се опазите. В тези тежки дни за планетата е нужна голяма зоркост и голяма предпазливост. Иначе няма да устоите и няма да запазите равновесие.

1963 г. 279. (Гуру). Осъзнаването на всепланетното неблагополучие заставя още по-дружно да се сплотим около Фокуса на Йерархията. Тази опора е надеждна. Все едно че се заема кръгова отбрана от тъмнината, която настъпва яростно. Сега тъмнината е много активна, от това е и така тежко. Всичко е потънало в мрак. Опората е една – Йерархията на Светлината. Нека да пободърстваме на пост за охрана на планетната мрежа на Светлината. Ако тя отслабне или изчезне - това ще бъде краят. Владиката е Поверил охраната ѝ на своите близки, върху които и ляга отговорността за Земята в някаква степен. Отговорен е всеки, докоснал се до Светлината.

1963 г. 280. (3 юни). Огънят невинаги гори и тогава даже близкото изглежда далечно. Но огънят може да се поддържа с ритъм. Преди подем съзнанието замлъква. И все пак при всички обстоятелства то се нуждае от всекидневна утвърждаване, тъй като тъмнината е голяма. Това не е насилие над себе си, а повтаряне на основите, които остават неизменни при всички условия. Каквото и да се случва наоколо, земният живот ще завърши със смърт на тялото и пълно прекратяване на случващото се на земния план за съзнанието. Дори и само разбирането на това ще застави да се гледа на обкръжаващото с други очи. Нищо не може да се удържи и е добре когато обстоятелствата са такива, че няма и да ти се иска да удържаш нищо. Нека това да бъде принудително откъсване от земното, но все пак откъсване. Когато земното държи вече твърде здраво, надземното пребиваване се

усложнява от земните преживявания и привързаността към призрачното съществуване, състоящо се от откъслечни спомени за земния живот. По-добре е да си в нужда, отколкото в благополучие; по-добре в болест, отколкото в здраве като на бик; по-добре да нямаш нищо, отколкото да притежаваш много; по-добре да си в самота, отколкото с неверни приятели; по-добре с Владиката, отколкото с отрицатели; по-добре, по-добре със Светлината, отколкото с тъмнината. По-добре е да се устремяваш в бъдещето, отколкото да затъваш в миналото. По-добре е да се отречеш от себе си, отколкото да се занимаваш със себе си. По-добре е да даваш, отколкото да вземаш от другите. И е по-добре, по-добре нищо да не желаеш, отколкото да се измъчваш под гнета на желанията.

1963 г. 281. (4 юни). Изгонен през вратата, той ще пропълзи през прозореца; изгонен през прозореца, ще се промуши през пролука, даже и най-малката. Такива са действията на астрала, чиито импулси, пресечени в едно направление, проникват в друго и под съвсем нова окраска. Отсечените глави на змея израстват отново. Неговият стремеж е да провибрира каквото и да става и на всяка цена. В това е неговият живот. А тъй като неговите вибрации водят съзнанието назад, то и мерките за пресичането им трябва да бъдат съответни. Астралът се храни с емоции от различен порядък: тези емоции възникват от усещанията на тялото чрез неговите чувства. Ако волята затвори един от каналите, астралът прониква през друг, който е най-слаб. Той може да се хвърли изведнъж във всякакви чувствени излишества: преяждане, пианство, пушене и така нататък. Ако всички те бъдат спрени, той ще избере най-достъпното; ако го спреш под някакъв предлог, той все нещо и все някак ще открие, за да прояви по един или друг начин себе си. Затова борбата с него изисква много голяма бдителност. Тя се усложнява и затруднява от постоянната намеса на тъмните, които използват всяка възможност и всяка цепнатина, за да раздухат и най-малкото възжеление, каквото и да е то. Така че от една страна страстното, упорито и прилепчиво желание на астрала да преживява, от друга – незаспиващите старания на тъмните да поддържат и раздухат това желание. Както обикновените хора жадно се залавят за живота и често много се боят от смъртта, така и астралът жадно се улавя за всичко, което му дава възможност да живее, тоест да преживява, тоест да се проявява в движенията на своята обвивка. Но тя трябва да се подчини, но тя трябва да се овладее, но трябва да се разбере, че без обуздаване на чувствата по-нататъшното придвижване е невъзможно. Ще вложим във всяко движение на астрала съзнателното му разбиране. На него му се иска да се безпокои, вълнува, опасява, тревожи и така нататък и така нататък, да не говорим за

чувствата от още по-отрицателен ред. Но тези чувства са ненужни, както не са нужни всички привички, склонности, страсти и недостатъци на тази неуправляема обвивка. Въпросът се поставя така: кой кого. Или той побеждава, или бива победен. Средно положение няма. Той може, не бидейки поразен, да изглежда победен, за да прояви изведнъж по неочакван начин своята сила. Той е древен враг и много изкусен и изтънчен в борбата. Той е ненаситен. Той не може да бъде удовлетворен със снизхождение. Всяка отстъпка само увеличава неговия апетит. Край няма. Така наркоманът, увеличавайки дозата отрова, довежда себе си до гибел. И пияницата също. Чудовищата на похотта и другите възжеления израстват от тези отстъпки. Борбата с всички опити на астрала да утвърди своята власт над човека трябва да бъде безпощадна. Страшният, упорит и хитър враг, усилян постоянно от злите хитрини на косматите нашепници, трябва да бъде победен.

1963 г. 282. (М. А. Й.). Колко възможности се губят поради нежелание да управлявате себе си. Особено се усилюва това нежелание когато тези възможности огнено се приближават. Колко нещо бива изпуснато в дните на угасване на духа. Това са стражите на Прага, които пречат да се премине през него. Всяко стъпало има свой Праг и има свои стражи. На всяко стъпало трябва да се преодолеят именно те, тези стражи. Трябва да се разгледа зорко какво именно е препятстващо условие преди новото стъпало. Най-Високите Духове също възхождат и всеки има нещо, което подлежи да преодолее. Навсякъде има труд за възход и навсякъде има преодоляване на старото, предшестващо в името на новото и по-висшето. Не преодолява само този, който стои на място или се връща и отстъпва назад. И кой знае колко пъти са по-трудни тези трудности за преодоляване при Високите Духове в сравнение с тези, които са много по-ниско от тях по стълбата на живота. Затова да запомним твърдо, че каквато и висота да е достигнал човешкият дух, борбата не се прекратява никога. Няма да броим времето в Девачан – това е само отдых по Пътя на безкрайния възход.

1963 г. 283. (Гуру). Няма да тъгуваме твърде много за своите несъвършенства, а по-добре да помислим за това как да се движим по-нататък въпреки тях. Такива има у всички. Достиженията на едно стъпало няма да бъдат такива на по-високото. Понятията за добро и лошо са относителни. И много зависи от гледната точка. Но едно е несъмнено, че за дадения човек безусловно добро е това, което го тегли нагоре и недобро – което го кара да слиза. С тези мерки може да се подхожда към всяко действие, постъпка, импулс или мисъл. Животът на човека е или изкачване нагоре, или слизание надолу. Няма среда, тъй като даже привидното тъпчене на място е вече застой, тоест слизание.

1963 г. 284. (6 юни). Изтънчването на организма се съпровожда с огнено брониране. Но за това се изисква време. Затова се налага и да бъдете поставени в условия на изолираност. Иначе няма да издържите. Освен това всяко постижение се нуждае от укрепване. В противен случай то няма да служи, а ще бъде действие на случайни енергии като незакрепено платно на вятъра. И още едно обстоятелство трябва да се помни винаги – това е постоянната активност и бдителност на тъмните да вредят. Няма покой и няма да има. И е безсмислено да се стремите към него. А и смисълът на земното пребиваване не е в покой, а в това да се придобие опит. Покоят е несъстоятелен с това, че не дава нищо. Ако гнети липсата на увереност в утрешния ден и на устойчивост на обкръжаващите условия, то в земния живот на човека не може да има и няма такава. Този, който счита се счита за обезпечен, затъва в илюзиите на Майя, които се разлитат на пръски, помитайки привидното благополучие. Мъдрият се задоволява с това количество щастие, което му е дадено, като знае, че никакви промени на външните условия няма да го умножат. Няма да се заблуждаваме като считаме, че ето, ако се случи това и това, то аз ще бъда спокоен и щастлив. Това също е илюзия. Когато съдбата дава желаното, общото усещане за щастие си остава предишното. Иначе откъде са толкова разбити неосъществени надежди и мечти. Търсят щастието не където трябва. То е в духа, но кой ще постави духа по-високо от всички други явления? За това даже и времето не стига. Стига за всичко, но не за най-нужното. А после, когато духът е поставен в ъгъла се учудват защо е така душно и тясно на съзнанието в тъмницата, издигната със собствените им ръце.

1963 г. 285. (Гуру). Трябва да се разбира какво е това малка мисъл и голяма мисъл. От малките мисли става задушно, но голямата мисъл извежда съзнанието на еволюционния простор. Имаме предвид творящите мисли, мислите творящи благо. Когато светът е разделен по полюсите на Светлината и тъмнината, мисълта, твореща Светлина, придобива особена сила, ако е свързана с Фокуса на Светлината. Затова съвместно водените действия могат да се усилят необичайно. Нима делата, които ние сме творили, сме ги творили в свое име? Не, не сме ги творили в свое име, а в Името на Изпратилия. В това е тяхната сила. Така също и вие, действайки в Името на Владиката умножавате своите енергии, създавате действия с голяма продължителност, еволюционно наситени с творчески импулси на живота.

1963 г. 286. С мисъл може да се полага печатът на утвърждаване върху всяко положително явление. С мисъл може да се полага печатът на унищожение върху всяко отрицателно явление. Мисълта твори и мисълта унищожава или изгаря в своя огън. Отдавна бяха Указани творящия огън и пояждащия огън.

1963 г. 287. (8 юни). Трудно е да се съчетае своеволието на астрала с устрема към Висшия Облик. Едното изключва другото. И все пак ритъмът на устрема не трябва да се нарушава. Измъчването на духа е необходимо за преодоляването на това, което измъчва. На всяка цена ще се наложи да се добие крайната победа, тъй като когато завърши животът в тялото е невъзможно даже да се помисли за това да се предадеш във властта и на произвола на астралното начало. Освободен от тялото, астралът се устремява към удовлетворяване на всички свои ненужни желания и ако те са невисоки, то духът няма да постигне висота. Обуздаването на астрала се утвърждава в земното тяло.

1963 г. 288. (9 юни). Понякога е полезно да се помисли за смъртта, особено когато е нужно да се намали триумфът на суетата. Разбира се, земното е на земното и дългът пред хората и земята си остава дълг, изискващ изпълнение, но ако съзнанието бъде завлечено в силните водовъртежи на личните преживявания и цялото обкръжение започва да изглежда вече твърде реално и самостоятелно, то мисълта за смъртта поставя изведнъж всички явления на тяхното истинско място. И става ясно, че всичко обкръжаващо и всичко случващо се, колкото и реално и значително да ни изглежда, веднага губи своята сила да въздейства на съзнанието когато се види, че в момента на смъртта или при нейното приближаване земните дела губят своя обичаен смисъл и се ограничават в малката орбита на своята проява. Имат се предвид преди всичко личните дела и личния живот със цялата особена острота на неговите преживявания. Свръхличните дела по своята продължителност могат да отиват далеч зад пределите на орбитата на личността на човека и с това да го приобщават към по-широка сфера. Но сега говорим за личните преживявания и интереси от затворения кръг на краткия човешки живот. Мъдростта на спокойствието може да дойде само извън личния живот. Този, който отдава своите енергии, мисли и чувства не на себе си, а на хората, на колектива, на своя народ, страна или на човечеството, той излиза от малкия кръг на своята личност и живее в свръхличното. Великите дела са свръхлични дела, дела с голяма продължителност, прекращащи отвъд пределите на един живот; човекът отдавна е умрял, но неговите дела живеят. Животът на Великите Духове е отбелязан с дела с голяма продължителност, бил той писател, композитор, герой или Просветител на народите, или политически, или обществен деец, или вожд. За да се отдели преходното от непреходното, временното от вечното, важното от дреболиите, действителността от суетата, свръхличното от личното, своето истинско достойние от това, което се дава временно, трябва да се помисли за смъртта, тоест за момента на освобождаване от земното.

1963 г. 289. (Гуру). Да почетем Великите Дейци на Общо Благо за Техните дела и да разберем, че ако не са били Те светът би потънал в мрак. Подражавайки Им навлизаме в орбитата на Техните дела, далеч не свършващи със смъртта на всеки от Тях. Продължителността на делата на Общо Благо характеризира величието на Дейците. Великото Действие изисква величие на Духа. Мисълта, насочвана към Велико Дело, освобождава съзнанието от тъмницата на личния затвор. Вървейки по върховете, не се докосваме до мрака на низините и атмосферата на върховете. Крилата са дадени за полет.

1963 г. 290. (10 юни). Няма да Съдим, но ще Изпълваме съзнанието с Нашата Светлина, докато тя не измести своята собствената светлина и Нашата Светлина, давайки самоизходящ Лъч, не стане собствена светлина, самоизходяща. Нашите Лъчи могат да се привлекат в живота чрез устременост към Тях. Магнитът на духа действа чрез съзнанието. Сферата на притегляне или светът, в който той живее, се създава чрез устремяване на съзнанието. Всички устойчиви стремежи създават чрез притегляне свои сфери, различаващи се по слоеве или висота, или степен на духовност на техните вибрации. Според същността и природата на стремежите се създават сфери, обкръжаващи духа, чрез притегляне на съзвучни на тях елементи от пространството. Съзвучните сфери на пространството се насищат със стремежите на духа, обогатявайки и разширявайки ги и взаимно на свой ред обогатявайки се от тях. Колело на взаимодействие и взаимно притегляне. Духът се подхранва от пространството. Бедността на съзнанието се обуславя от бедността и слабостта на стремежите, тъй като законът гласи: само се устремете... Законът за съзвучие е дотолкова мощен, че управлява световите и живота на всички сфери, висши и низши. И постъпленията от пространственото хранилище също вървят по съзвучие. И целият живот на духа в Надземното се регулира и твори от този Закон. И плащането, и получаването вървят според него. Ако се вземе вътрешния живот на двама напълно различни хора, живеещи в едно и също външно обкръжение, то може да се види колко различни са техните сфери, в които пребивават съзнанията на тези хора. Външното е едно и също, но вътрешното зависи от притеглянето от съответните мисли и чувства на елементи от различни слоеве на пространството. Бедността на съзнанието не зависи от пространството, а от бедността на мислите, възникващи в него и бедността на стремежите. Външното обкръжение се твори от кармата, но кармата на вътрешния живот е много пластична и лесно се съчетава с волевите токове на духа. Представете си цялата суровост на външното обкръжение на отшелника-йог в планините и цялото безгранично богатство на неговия вътрешен духовен свят. Смятат,

че щастието се съдържа в материалното благополучие и задоволство и в телесното здраве. Но колко физически здрави хора са нещастни и колко малко са щастливите богаташи! И как може да се счита за щастие това, което по силата на своята природа е обречено на унищожение поради малкия кръг на своята проява. Затова са и толкова малко щастливите хора, тъй като тяхното обречено щастие е кратко. Особено кратковременно е щастието от астрален порядък. По своята същност всяко продължително астрално преживяване изживява себе си, ставайки монотонно. И тогава астралът изисква промяна. Астралните чувства са нездрави и много променливи. Съзвучията по астрал са неустойчиви. Но главното е в това, че астралът, както и физическото тяло, е ограничен в определен срок на съществуване. И да влагаш в него своите енергии е все едно да влагаш капитала си във видимо нездраво дело и при това с кратка продължителност. Животът на ментала по-дълъг, но също е ограничен. Само огненото вложение е постоянно и не е ограничено от нищо: нито от времето, нито от другите условия, тъй като засяга Света на Огъня, тоест основите, основанията на живота. Духът на човека несъзнателно се стреми към най-здравото и най-продължително, тоест към вечното и непреходното. И сфинксът, и пирамидите са били създадени за да се въплъти и удържи вечното във временни, но възможно най-устойчиви форми. Материята е вечна, но не формите на нейните прояви. Духът на човека е вечен, но не обвивките, в които или чрез които се проявява той. Вечното е в духа и да проявяваш в себе си вечното значи да съсредоточаваш в неговата сфера съзвучните на духа енергии на съзнанието.

1963 г. 291. (11 юни). Сине Мой, всеки ден, всеки час, всеки миг неизбежно приближава към бъдещето. Тази неизбежност трябва да се усети в сърцето. Конвейерът на времето като непрекъснат поток извършва промени на съществуващите условия. Ако те не са видни винаги за окото, това все още съвсем не значи че ги няма. Само за Орловото Око са видни тези постоянно протичащи изменения. Тяхната дълбочина не е на повърхността на живота. За обикновеното съзнание са забележими само тогава, когато малки струйки от дълбочинните течения започнат да пробиват навън, на повърхността на потока. А в същото време цялата планета е обхваната от мощен устрем към промени. Те се извършват навсякъде. Не е имало още никога на планетата такова мощно и стремително движение и коренни изменения на всички форми на взаимоотношения на жизнените условия. Наистина тече революция на живота на планетата, носеща със себе си обновление и прераждане. Стремителността на еволюцията се изразява в това, че столетие протича за пет години, тоест съзнанието побира в себе си толкова впечатления и

промени за пет години, колкото в обичайно време е получавало за сто. Необичайно време. Велико време. Велика Епоха на най-велики промени. Теченията са две: едното е еволюционно, другото - анти. Всичко, което не влиза в Космическия Еволюционен Поток на Живота, ще бъде изхвърлено на брега като Космически боклук. Затова да изостанеш сега от живота значи да загинеш. В обичайни условия този процес е необичайно бавен. По измиращите племена, остатъци от някога велики народи, може да се види как постепенно върви тяхното угасване. Но сега този процес е стремителен. Всичко, което се изправя и ще се изправи срещу изискванията на Еволюцията и нейните Закони, ще загине и ще си отиде от световната сцена. Промените са космични, тоест човешката воля няма да устои срещу тях, не може да устои пред гигантската вълна на Еволюцията. Напразни са очакванията на тези, които противоборстват на заповедите на Космическата Воля, стремейки се да се задържат върху миналото. Изборът е един: или да се приеме Еволюцията, или да се загине. Друго решение няма.

1963 г. 292. В тези трудни дни на мощни планетни промени е нужна особена устойчивост на съзнанието, за да може то да се удържи върху Камъка на Вечната Основа на Живота. Всичко се променя, но не и Основите, тъй като Основите са като канава за нови шарки: шарките са различни, канавата е неизменна. Неизменни са Законите за хармонията и пропорциите, даващи красота и изисканост на новите шарки. Когато се вижда Основата, може да се строи спокойно знаейки, че постройката върви в съгласие със Законите на Еволюцията. Успехът е обезпечен там, където Основата е заложена правилно. Новият Свет избра за своя основа Еволюцията. Революциите са етапи на Еволюцията, тъй като също са постъпателни. Велики са промените и има Велика Революция на целия живот от долу до горе.

1963 г. 293. (М. А. Й.). Ние, близко стоящите, сме съзнателни в живота в Надземното. Близостта до Йерархията дава възможност да се сътрудничи с Нея. Тази съзнателност не е правило, а изключение и се разпространява върху тези, които са сътрудничели с Владиците и през земния живот. Тъмните йерофанти от различни степени също са съзнателни, но това е безсмъртие на тъмнината и крайната им участ е ужасна. Обикновените хора нямат пълно съзнание. Съзнателността в Девачан е напълно различна от съзнателността на сътрудниците, работещи на Невидимия План. Обикновените хора там обикновено спят, но техните състояния много се различават. Животът е според съзнанието. Сега за нас е важно да се отбележи наличието на съзнателност при близко сътрудничество с Владиката. Това е награда за Близостта, макар и самата Близост вече да е награда, и ще бъде, и е. Обичайните условия на следсмъртното съществуване

не се разпространяват върху близките. Намират се под особена охрана и особено наблюдение и са изолирани от другите. И това, което през живота в тяло не е било видимо, но се е чувствало със сърцето, там става видимо. Който към когото върви, той с него и ще пребъде.

1963 г. 294. (13 юни). Тясната пътека, водеща в живота - това е също златният или средният път, за който говори Източната Мъдрост. Но тъй като той е труден именно заради своята простота, то хората предпочитат всевъзможни отклонения и избягването му, всевъзможни деформации, самоизтезания, крайности и фанатизъм. Къде по-лесно са въздържането от храна и най-суровият пост, отколкото въздържането от недобри мисли. Къде по-лесно е да се отдадат парите или вещите, отколкото да се раздава духовно богатство. Оттук и сектантството и другите зигзаги на човешката психика. Само опитният пътник, намерил Пътя на живота, никога повече няма да се съблазни нито от чуждите думи, нито от чужди и лъжливи учения, нито от пророци, приканващи в своята вяра. В положенията на Основателите на всички Велики Учения той винаги ще намери остатъци от истината, скрити под следващите натрупвания, но неизменно ще знае своя път и няма да започне да търси друг. Такива, твърдо стоящи на своите крака и не търсещи нито чужди учения, нито чужди наставници са много малко, даже сред духовните хора. Тъй като да се доближиш до Първоизточника съвсем не е лесно и, приближил се, да разпознаеш неговата ценност. Само много продължителният опит учи на това разпознаване и значението на това, което се утвърждава от последователите на различните школи на мисълта. А те са много и в много има бисери на знанието, разхвърлени навсякъде. Имайки здрав фундамент под краката, те могат да се събират за обобщаване в Съкровищницата на човешката мисъл. Синтезът на религията и науката не е лесен с това, че изисква много голямо знание и особено в областта на религиите, където наслоенията на вековете са изопачили чистата основа на твърденията на Първоучителя. Най-голямата дълбочина на отклоненията, заблудите и фанатизма показва тази лекота, с която съзнанието е готово да се втурне към дебрите на неразбирането. Нито образованието, нито богатството, нито положението не защитават човека от възможността да бъде заблуден. Но когато човечеството попадне в тупика на безизходните противоречия, тогава отново Идва Йерархът - Провъзвестител и отново дава известна част от Съкровеното Учение на Живота, съответстваща на стъпалото на еволюция на съзнанието, постигнато от човечеството в дадения момент. Огнената Епоха започна с Огненото Провъзвестие и Учението на Живота го озаменава.

1963 г. 295. (М. А. Й.). Вие сте уверени в истинността на Учението на Живота, но нали и всички сяпао вярващи и фанатици също са уверени в това, че са прави само те и техните твърдения. Къде е тогава критерият? Как да се отличи Светлината от тъмнината? Само по светлосянката. Само по това, тъй като всяко явление съдържа елементи от едното и другото. От Светлината и сянката. Както по сянката, хвърляна от предмета, може да се определи неговата височина, така и по степента на сянката се установява природата и количеството на Светлината. На Земята няма Светлина без сянка. Имаше Светлина, но хората Го Разпнаха и затова остава да се съди само по светлосянката. Колкото по-малко е сянката, толкова повече е Светлината. И съдия е сърцето, но сърцето, очистено в известна степен от тъмнината. Мозъкът вече няма да помогне. Пътищата на мозъка са също така лъкатушни, както и неговите гънки. И затова пътят на мозъка се заменя с пътя на сърцето, в който може да има смет, но няма кривини. Огнената Епоха е Епоха на Сърцето, тъй като сърцето е огнен апарат и сърцето е безсмъртно. Затова и безсмъртието трябва да се търси в сърцето и чрез сърцето. Трудно е да си представиш, че сърцето пулсира вечно, че неговата физическа форма е само обвивка, външна обвивка на неумиращия никога огнен апарат на духа. Тези, които някога са излизали в тънко тяло знаят, че усещанията за пулса на сърцето остават при тях и извън физическото тяло. Те остават и в менталното и в огненото тяло и не напускат човека никога, тъй като сърцето е вечно - негово вечно достойние. Затова пренасянето на съзнанието в сърцето - това средоточие на човешкия микрокосмос, ще бъде единственото решение на живота, тъй като животът на духа е в сърцето. Йогата на Сърцето по тази причина представлява и този правилен среден път на живота, който довежда и до безсмъртие на духа, тоест до непрекъснатост на съзнанието, пренесено в сърцето. Да живееш психоживот с цялото сърце - това значи да се пренесе битието именно в сърцето и да се пренесе там мисълта. В сърцето е съсредоточено всичко.

1963 г. 296. (14 юни). Добро е всичко, което възвишава и движи по-нататък, лошо - всичко, което пречи и тласка назад, надолу. Ние често Даваме надежда Знаейки отрано, че тя е неосъществима. Но тя помага, тя дава сили да се преживее или преодолее това, за което без нея силите не биха стигнали нито да се преживее, нито да се преодолее. Затова е по-добре да се издигате и вървите напред с помощта на неосъществима надежда, отколкото да се връщате назад или да стоите на място, усъмнили се в тази надежда или отхвърлили я. По тази причина често Утвърждаваме мечти и желания, увеличащи към Светлината и помагащи в трудните и опасни преходи. Надеждата дава енергия на живота и е престъпление и пред себе си, и пред другите тя да

се убива в другите. Без надежда не може. Къде тогава да се върви, ако няма на какво да се надяваш. В хода на разтварянето на личността и замяната ѝ със свръхлично угасват и надеждите от личен характер, прераждайки се в надежди за щастие на цялото човечество и грижа за него. Трябва да се разбере значението на надеждата като двигател на живота.

1963 г. 297. (15 юни). Всички усещания се трансмутират върху огньовете на сърцето. Сърцето е именно тази лаборатория, в която всички усещания получават своето окончателно оформяне. Само разсъдъкът често нарушава стройността на работа на тази лаборатория, ако му се отдава предпочитание. И все пак героят е силен не с мозъка, а със сърцето. И мъжеството не е в мозъка, цитаделата на мъжеството е сърцето. Но човешките сърца са в немилост. Интелектът или земният разум е заменил мястото на сърцето - оттук и човешките неустройства и ограничеността на разбиране на живота. Когато битието се пренася в сърцето съзнанието се разширява и, пробивайки черупката на аурата, излиза в пространствения простор. Възможно е съзнателно да се съсредоточава мисълта върху сърцето, тоест да се пренася в сърцето мисълта за нейната трансмутация върху сърдечните огньове. Даже физическите болки се трансмутират от сърцето и само пламтящото огнено сърце може да ги преодолява. Ето, Говорим за качествата на духа, но къде е мястото, където те пребивават? Ако мъжеството живее в сърцето не живеят ли там и всички други качества на духа. Ако бяха от мозъка те биха умирали с мозъка, но човек пренася със себе си качествата на духа от миналите животи в своето сърце, което е безсмъртно, както и Чашата - пазителка на всички натрупвания. Сърцето и Чашата са неотделими едно от друго. Огньовете на сърцето започват да пламтят тогава, когато мислите, пренесени в сърцето, получават своето утвърждаване и грануляция в него, тоест кристализират, за да дадат отлагания в Чашата. Кристализира само приложената мисъл. Отвлечените мечтания, не прилагани в живота, не дават отлагания на огньовете. Те са безплодни. Мечтателите биват два вида: едни прилагат мечтите за осъществяване, други се ограничават с мечтата не даваща плодове. Надеждите, не потвърдени с дела, няма да бъдат твореща огнена сила и няма да дадат огньовете на сърцето. По този начин сърцето, бидейки средоточие на цялата система, представлява слънцето в микрокосмоса на човека. Това трябва здраво да се усвои, преди да се утвърди неговата мощ за приложение в живота.

1963 г. 298. (М. А. Й.). Любовта е победителка, но тя живее в сърцето. „Любовта е силна като смъртта“. Да! Да! Любовта е по-силна от смъртта, тъй като нейното местопребиваване е в сърцето, което е безсмъртно. Затова с любов

към Висшия Облик може да се постигне толкова много. Противоположният неин полюс ще бъде ненавистта. Ненавистта на черното сърце живее в Avitchi, преминавайки пределите на земното. Огньовете на сърцето са двуполюсни. Огньовете, разпалвани в сърцето, изискват много внимание. Могат да се запалят и едните, и другите, и светлите, и черните. Животът е биполярен там, където има още сянка.

1963 г. 299. (Гуру). Принасяйки Ни огньовете на сърцето, неотслабени от разсъдък, веднага получавате отговор. Мощта на огньовете на сърцето не е ограничена нито от времето, нито от разстоянията, нито от плътното обкръжение.

1963 г. 300. (16 юни). Наличието на сънища е неотречимо. Тяхната реалност е показател за реалността на Тънкия Свят. Субстанцията на съновиденията е от порядък различен от природата на материалния свят. Названието „материален свят“ не е точно, тъй като всички светове са материални. По-точно е да го наречем плътен свят. Но независимо от това сънищата все пак са реални и формите, наблюдавани по време на сън, са много свързани с мисленето в земно тяло. Това са един вид вариации на земни, но не свързани със земните ограничения, теми. Сънищата могат да се управляват и да се регулират със заповед на волята. Тънкото съзнание ѝ се подчинява след известна тренировка. Моментът преди заспиване е много важен, ако волята наложи своето решение за по-нататъшното течение на мислите в този момент. Не пасивно потапяне в обятията на Морфей, а съзнателно волеви преход в Тънкия Свят. Само желание е недостатъчно, нужна е отчетлива, твърда и определена заповед. Също е необходимо да се избере и сфера на активност на съзнанието. Остатъците от земната дейност на мозъка не могат да заменят съзнателната активност на невидимия план по време на сън. Много се случва и се върши в това време, ако съзнанието е достатъчно разширено, само че не остава спомен за случилото се. От една страна това не трябва да се допуска, за да не се откъсвате прекалено от Земята; от друга съединението на световите се осъществява чрез съзнанието, центровете на организма на което трябва да бъдат достатъчно развити. Практически към решението на този въпрос трябва да се подхожда чрез съзнателно и планомерно използване на моментите на заспиване и прилагане на волева заповед на цялото съзнание. Значението на сънищата може да бъде много дълбоко, ако към тях се подхожда с познаване ролята на съня в живота на човека. Сънят е така необходим за живота на тялото, както и храната, тъй като това е хранене на системата на психическата енергия, с която се насища тънкото тяло. Психическата енергия – това е Огънят. Неговата родина е Огненият Свят. Чрез тънкото става докосване до огненото, но трябва физическото тяло да не

пречи. Нужно е дълбоко разбиране на явлението сън, ако има желание да се вземе от него всичко, което то може да даде.

1963 г. 301. (М. А. Й.). Контактът с явленията от Тънкия Свят се установява чрез съзвучие, чрез съзвучие на мислите и чувствата, и всички стремежи. Проявеният еднород на устрема пробива завесата, отделяща двата свята и вместо откъслечни, несистемни и разпокъсани сънища се достига стройна яснота и последователност на сънищата или впечатленията, идващи от Тънкия Свят. Трябва добре да се поработи над това и тогава може да се достигне желаното подреждане на сънищата. Даром нищо не се дава, навсякъде има труд и постоянство на устрема.

1963 г. 302. (Гуру). Можете да съберете всички подробности на обикновения живот и издигнали се над тях да разберете, че Владиката е над всичко. По такъв начин плътното обкръжение не е пречка, а подножие, върху което може да се застане, за да се види над него Позовалия. Ако не се изправите, тоест не се възвисите духом, няма да Го видите, тъй като сред димните земни условия Светлината не се вижда, Горната Светлина е над тях; ако очите са наведени към Земята се вижда Земята, ако към Небето - Небето. Както долу, така и горе - законите са еднакви. Устремяването на съзнанието нагоре отваря хоризонтите според възвисяването на съзнанието. Привързаността към Земята е в духа, освобождението също. Целият процес се осъществява вътре. Външното тук е без значение. Каквото и да става в него, в това външно, духът винаги е свободен, ако той желае свободата над всичко.

1963 г. 303. (17 юни). Встъпването на пътя още не означава съвършенство, а борба за него; няма съд, има наблюдение за това, доколко тя протича успешно, за да се помогне в моменти на нужда. При това у хората се цени работата в полза на Еволюцията. Недостатъците не са препятствие при встъпване на Пътя. Нужен е неукротим устрем и желание да преодолеете себе си, себе си в себе си.

1963 г. 304. (21 юни). В Твърдината няма място за нищо лично. Допускат се само тези, които са изживели своето лично „аз“ и са пренесли съзнанието в своята Безсмъртна Индивидуалност. Ето защо толкова рядко достигат до Нас. Не е лека задача да се освободиш от личното и да изпълниш своя свят със свръхличното. Един от най-силните стражи на Прага е себелюбието. Ако не прекрачиш през него няма да се доближиш до Нас.

1963 г. 305. (22 юни). За какво са размислите? Основите остават непоколебими при всички колебания на астрала. Също и момента на смъртта отделя това, което се взема със себе си, от това, което остава назад. Също наличието на път, тоест придвижването на съзнанието във времето е неотречимо.

Само че пътищата могат да бъдат различни: десният път е с Нас, а левият път – в тъмнината. Не трябва да се откъсвате от Нас даже в мислите. При отделяне на мисленето съзнанието се изпълва с тъмнина. А тъмнината е на стража и се възползва от всеки миг, за да замени Светлината със себе си. За какво са размислите? Свойство на астрала е постоянството на ставащите в него изменения. Но Водещият е неизменен и Тριάдата е Безсмъртна, и нейните натрупвания са неунищожими. И нерадостният труден Час ще се смени с радостта на Висшата Близост.

1963 г. 306. (М. А. Й.). Поради съгъстяването на пространствената тъмнина и всичко обкръжаващо изглежда затъмнено. Но това затъмнение е временно. Токовете на пространството ще се изменят и ще стане по-светло. И Близостта ще се появи отново и отново ще стане осезаема. Звученето на пространството на поста не може да се избегне. Бяха дадени предупреждения за пространственото тежко налягане. Вълните трябва да се издържат, докато не преминат. Тъй като това е деветият вал на стихииите, излезли от равновесие. Те ще влязат в бреговете не изведнъж. Редуването на течащите вълни на еволюцията и отиващите си енергии на обречения свят е неизбежно. Самата сила на противопоставяне показва, че сферите са напрегнати до предела. Няма да се напругаме прекалено. По-добре е да държим в съзнанието мисълта за това, че сред бурните вълни на океана на живота неподвижно стои скалата на Вечната Основа на Съществуващото.

1963 г. 307. Несломимостта и устойчивостта е в духа. Ако се удържите в него, твърдо помнейки, че всичко е в духа, то може да се устои даже тогава, когато твърдта се клати. Духът е неуязвим от нищо външно и в това е неговата сила.

1963 г. 308. (24 юни). Нищо добро не се получава от това, което се върши в свое име. Хората се задъхват в създадените от самите тях условия. Решението е в това във всичко да се отдалечите от себе си, за да се изключите. Мислейки за Общото Благо мислещият получава и за себе си своята част по право. Но мислещият за себе си се лишава от своята част, тъй като изгубилият своята душа я придобива, но живеещият само с нея и нейните интереси я губи. Има се предвид личността в аспекта на нейното себелюбие. Личността е свързана здраво с емоциите на астрала. Тези последните трябва да се изключат напълно от обръщение при общуване с хората, да се изключат от писмата, от мислите, от думите, с една дума - отвсякъде. С тях се обременяват и обкръжаващите, и близките, и самото пространство. То се заразява и затъмнява с проявите на себелюбие във всичките му видове и форми. Себелюбието - това е “аз”, това е “на мен”, това е “мое”, но не е твое и не ваше и това не е Наше. Това на Нас не ни е нужно: на Нас това Ни пречи да се доближим по-близо до вас,

поставяйки трудно проходима преграда между вас и Нас. Трябва да се пазят своите грижи и скърби за себе си. Това веднага ще придаде сила, тъй като обременяването на обкръжаващите и пространството обременява преди всичко самия обременяващ. Смятат да облекчат себе си, обременявайки другите, но и двамата падат в ямата: и обременяващият, и обременяваният. Обуздаването на собствените чувства донася съзнанието за съдържана сила, донася я и не мисленето за себе си. Малкото „аз“ и „своето“ дотолкова са незначителни в общата схема на нещата, че наистина не си струва да му се отделя време. Стомахът изисква храна, а тялото дрехи, но удовлетворявайки тези законни изисквания съвсем не е задължително да се занимавате със себе си и със своите преживявания от емоционално-лично-астрален порядък. При това е полезно да се помисли, че има цяла област от явления и главно изпитания, които трябва да се понесат насаме. Даже студ и глад и болка изпитва човек сам, а не друг. Централизацията на усещанията има предвид много дълбок смисъл. По пътя трябва да се върви сам, носейки своя кръст върху своите собствени рамене, без да се стараете да го прехвърлите на други. Съдържаността и затвореността на личните емоции и преживявания дават сила и закаляват духа в борбата.

1963 г. 309. (М. А. Й.). Когато се приближават към Нас отхвърляйки себе си и отричайки се от личното начало, се получава пълнострунно сближаване. Единственото препятствие, заставащо като планина между Нас - това е неспособността да се отделите от себе си. То е и разбираемо, тъй като как ще изпълните съзнанието с Нас, когато го заменя своето? Цялото поле на съзнанието е заето със своето и за Нашето вече не остава място. Това е толкова ясно и просто, трябва само да се приложат на дело тези условия на Общуването в духа. Висшата мисъл изисква съсредоточаване върху нея. Всяка мисъл изисква съсредоточаване, даже четенето на книга, даже простият разговор, даже подготвянето на уроците от учениците. Без съсредоточаване животът е невъзможен. Само че в случая на Общуването, то се прилага съзнателно. Съзнателността във всичко, тоест осъзнаването на явленията, означава разбирането на същността на Пътя.

1963 г. 310. (Гуру). Изкачването винаги се характеризира с трудности и препятствия. Колкото повече от тях се преодоляват, толкова по-победен е възходът. Земният живот се дава съвсем не за да се пречупите духом под неговата тежест, а обратно, да укрепнете духом в непрестанната борба с тях. Не е голяма заслуга да помръкнете духом и помрачили се да разпространите заразата върху всички и върху всичко. Но да устоите въпреки тях ще бъде победа и най-краткият път за сближаване с Нас. По човешки би ви се искало много да се

освободите от тях. Но да предположим, че това ви се е удало, че няма нито грижи, нито препятствия, че наоколо е тихо и мирно и няма с какво да се борите и върху какво да закалявате духа. Това благополучие е добро за дадения момент, но ако стане постоянно, то какво ще стане тогава с израстването на духа? Казано е че "израстването на духа се нуждае от обременяване с обстоятелства". От това не може да се избяга. Или приемоте това безотказно, или се откажете от напредъка. Време е да се приемат без уговорки и уклончивост думите на Владиката. И тогава може да се направи следващата крачка: да с радвате на всяко обременяване като възможност, давана от Учителя за по-бърз подем. Всяка трудност е възможност за израстване на духа. Всяко препятствие изисква духом да се издигнете над него и да го надраснете, тоест да станете по-силни от него.

1963 г. 311. (25 юни). Кратък размисъл ще покаже, че вътрешното състояние на съзнанието се обуславя от отношението към външните условия на живота. Ако то е добро, то и външното изглежда не чак толкова лошо и, във всеки случай, не обременяващо духа, но когато вътре е неблагоприятно, то даже и при щастливи външни съчетания изглежда, че всичко не е добро. По такъв начин мярка за нещата си остава съзнанието. Малко е да се разбере тази независимост на духа от обстоятелствата на външния свят, трябва още да се приложи това разбиране в живота, тоест да се утвърди своята свобода от влиянията на плътния свят. Когато човек въпреки всичко утвърждава радостта - това е вече крачка към вътрешната свобода. Трябва да се учите да пресичате в самото начало склонността на човека незабавно да реагира на въздействията на обкръжаващото и да се стараете да не реагирате на тях изобщо. Съзнателното, волево, напрегнато-спокойно отсъствие на реакция е толкова необичайна проява, че тя действа върху хората извънредно силно. По това въздействие може да се съди каква сила на вътрешния огън поражда тази раждаща се вътре свобода на духа от властта на обстоятелствата над него. В лабораторията на човешкия микрокосмос с усилие на волята може да се поражда всяко усещане, всяко чувство, всяка реакция, ако се съсредоточите върху тях достатъчно дълго и силно. Яркото и продължително представяне във въображението на желаната реакция ще даде очаквания резултат. Само че тази реакция няма да бъде автоматична и произволна, а съзнателна и волева. Лунният живот може да се изживее ако се унищожи рефлексността на реакцията на съзнанието на въздействието на външния свят. Става дума не за унищожаване на реакциите, а за унищожаването на техния рефлексен характер. Веднага щом волята навлезе в рефлексата той става вече не автоматичен и несъзнателен отговор на съзнанието на вибрациите, идващи отвън, а съзнателно-волево действие. Марионетките също

извършват различни действия, но те са лишени от воля. Затова навсякъде и винаги, във всички условия и при всички обстоятелства рефлексността на поведението се заменя с волево действие, тоест установява се състояние на непрекъснато бодърстване на духа или постоянен дозор. За дозорното състояние е казано достатъчно много и все пак не се разбира неговата същност. Можете даже да утвърдите привычката да броите до седем преди да отговорите отначало на човешките думи, действия и постъпки, а после и на всичко, ставащо в собственото съзнание, а главно на това, което произлиза от него или из него, тъй като човекът е отговорен за всичко, което излиза от него.

1963 г. 312. (М. А. Й.). При пълно отдаване на себе си своето се заменя с Нашето. А Нашият Свят е огромен, Той включва част от Света на Владиката. И тогава се осъществява действително разширение на съзнанието. Загубата на своята душа, тоест на своя дребен, ограничен, временен личен малък свят, единствено само неговата загуба може да даде придобиване на големия свят, на света на свръхличните възможности. Всеки освободил се от егоцентризма в каквато и да било форма освобождава своя дух от личната тъмница и излиза в простора на пространственото съществуване, пробивайки с това черупката на своята аура. Има много такива, седящи в своите тъмници, непознаващи светлината на самоотвержеността. Отдаващият своята душа за своя другар я разширява, придобивайки ново, свръхлично съзнание. Всеки акт на забравяне на себе си е благо. Мисленето за себе си е вредоносно. Освобождението е в свръхличния живот.

1963 г. 313. (26 юни). Четирите състояния на материята – твърдо, течено, газообразно илъчисто се повтарят на всички планове на битието. Те са общо седем, но трите висши са дотолкова отдалечени от нашето разбиране, че не се налага да се говори за тях. Четирите стихии – земя, вода, въздух и огън представляват форми на изражение на живота на материята. На плановите по-високи от земния те също се повтарят, но видоизменени според своеобразието и особеностите на плана. Така например в Тънкия Свят могат да се видят и планини, и равнини, морета и реки, и да се усеща стихията на въздуха, но в тяхното преобразено състояние. На всеки план, трансформирайки и изтънчвайки се, материята преминава съответстващи на плана изменения, характеризирайки се с все по-голяма подвижност и светимост. Сава дума за положителния полюс на битието, тъй като и бездната има свои закони. Тях няма да засягаме. На земния план човек преобразява света със своите ръце и с механична сила. На висшите планове няма машини. Ръчен труд не е нужен. Но труд има и там, и там също има строителство и преобразяване на живота. И творчество също. Но всичко там се твори и се движи от

мисълта и с мисъл се създават формите и условията, в които човек живее. Тук има градове и жилища и други материални условия, плюс психическото състояние и вътрешния живот на човека. Същото е и там, тоест външното обкръжение на тънкото тяло, плюс неговия вътрешен живот. Разликата е в това, че вътрешното състояние по закона на магнита обуславя и външното обкръжение. Законът за съзвучието и съответствието е в постоянно действие. Той действа и тук, но без голямата подвижност на условията на Тънкия Свят. Сънищата на пияницата и престъпника са различни от сънищата на подвижника или героя. В сънищата се изразява и отразява тънкото състояние на съзнанието. Сънищата на Риши са пронизани със Светлина. Човекът е магнитен център, привличащ към себе си на всички планове условия по съответствие. Даже кармата е съзвучна с условията и стремежите на духа.

1963 г. 314. (М. А. Й.). Границите на световите са разрушени от разсъдък, не признаващ повече това, което може да възприеме мозъкът. Затова задачата за съединяване на световите се възлага на сърцето. Даже в Тънкия Свят видимостта е според съзнанието. Затова преди да се види трябва да се допусне в съзнанието, тоест да се изостави отричането. Признаването и осъзнаването приближават към овладяването. Дълго време разсъдъкът се е занимавал с отричане на несъмненото. Ще е нужно известно време, за да се уравновесят неговите заблуждения. Бъдещето води човека към това бидейки във физическо тяло да може да живее в двата свята. Подходът към това ще се осъществи постепенно, за да не се наруши равновесието на психиката. Прозрения в Тънкия Свят има много и сега, но разсъдъкът ги държи скрити. Науката се приближава към границата на световите и не е далече времето, когато тя ще прекрачи през нея. Вече е прекрачила, но победата още не е осъзната. Революцията сега е във всичко, а също и в разбирането на това, което обкръжава човека и в което той живее.

1963 г. 315. (Гуру). И в земния свят неговата видимост, тоест разбиране, е според съзнанието. Световите на философа, на учения и дивака са различни. Различно е и отношението към живота, към хората и към вещите. Сякаш лъчът на съзнанието озарява със своята светлина всичко, към което е насочен. И ако този лъч е малък, и ако този лъч е тъмнина, то какво може да освети и как? Така формулата на древния философ, че „човекът е мяра на вещите“ остава неизменна.

1963 г. 316. (28 юни). Силата на творческото въображение се заключава в това, че цялото същество на човека сякаш се слива с неговите създания, стреми се да ги въплъти в себе си и да изрази себе си в тях. Всеки човек е творец на своята карма. А кармата се твори от въображението, тоест от мисълта.

Именно въображението оцветява мислите с всички цветове на дъгата и често въпреки действителността. Необузданото въображение може да натвори много беди. То тласка човека към най-ниски постъпки. Когато Говорим за очистване на съзнанието, Имаме предвид и очистване на въображението. А то се твори с чиста мисъл.

1963 г. 317. (30 юни). Всеки път, когато мисълта се устремява към Нас, се създава вълна от Благо. Не е възможно даже да си представите как би се обърнал животът без участието на Нашите Енергии в него. От енергията на Слънцето се хранят всички, така и Светлината на Фокуса на Йерархията насища съзнанията според силата на тяхната възприемчивост към Нейната Светлина. Успешният ученик употребява Енергията, получена от Учителя, за благо, неуспешният - във вреда и на себе си, и на другите. Трансмутатор - регулировчик се явява сърцето. Трябва да се помни, че Агни е неутрален и че човек може да го насочва както към добро, така и към зло. Всичко зависи от насочването и прилагането на волята към него. Учителят е много предпазлив при отдаването на енергия, тъй като отдадена тя зависи вече не от Неговата воля, а от волята на получилия. Всички ученици получили от своя Учител в дар Агни: единият отишъл на шумно сборище и изразходвал огъня за ненужни речи; другият попаднал във весела компания и оставил при нея своя дар; третият започнал да се оплаква от своята злочеста съдба и да вини за нея всички и всичко, освен себе си и в оплаквания и жалби изразходвал своите сили; четвъртият се скарал и опустошил себе си с раздразнение; петият се усъмнил в реалността на полученото и съмнението погълнало неговите сили; шестият се потопил в миналото и загубеното благополучие и върху мислите за миналото пропилял своя дар; но седмият, внимателно носейки препълнената Чаша, се разгорял духом, изливайки светлина в пространството и върху обкръжаващото. Така седмината използвали различно Енергията, получена от Учителя на Светлината. Затова Учителят на Светлината е внимателен в отдаването и ученикът, неразумно използвал полученото, не може вече да разчита в бъдеще на същата щедрост при получаване.

1963 г. 318. (М. А. Й.). Събирането на Агни има значение не само за земния живот, но и в Надземното. Там всичко се движи от мисълта, а мисълта е огън и събраният Агни дава там свобода за проява на духа. Тънкото тяло се движи с мисъл-огън и ако огънят не е събран, придвижването там е затруднено. Някой лети, някой ходи, а някой е неподвижен. Също и собствената защита от нежелателни въздействия зависи от Агни, зависят от него и всички действия на човека, и неговата творческа сила, тъй като творчеството на духа се извършва с огън. Сдържаността и

самоконтролът са като бент за събиране на Агни. Всички положителни качества на духа са събирачи. Агни трябва да се събира докато не е късно, тоест още на Земята.

1963 г. 319. (Гуру). Пренеслият през живота светилника на своя дух неугасен е вече победител. Грижата е за него. Грижата е за това духът да не угасне. Угасването на духа е най-лошото, което може да се случи с човека. Независимо от всичко и въпреки всичко не позволявайте на духа да угасне.

1963 г. 320. (1 юли). И тъй, живеейки във времето не можем да спрем неговия бяг, който води към завършека на всичко, което е временно и оттук става разбираемо твърдението, че всичко обречено от времето не заслужава изцяло да се потапя съзнанието в него и да му се отдава цялото сърце. Известна част от съзнанието и сърцето трябва да се остави и за непреходното. С растежа и разширяването на съзнанието неговият фокус се пренася от временното в непреходното, тоест вечното, което, увеличавайки своята орбита, тоест все повече и повече разкривайки се или отваряйки се за съзнанието, събира елементи на безсмъртието в Чашата. Говорейки по същество, това е и целта на земните въплъщения, тъй като от земните въплъщения духът друго не може да задържи със себе си, отхвърляйки в цикъла на всеки оборот на инкарнациите всички свои временни обвивки. Да не говорим вече за собствеността и вещите, но даже и своите тела или проводници човек не може да вземе със себе си в безпределния път. Разбирането на това довежда до осъзнаването на смисъла на нещата и всичко това, което обкръжава духа в неговите странствания през всички светове. А тези светове, както и обвивките на духа, са също временни. Безвременен е само Огненият Свят. В него живеят хората от Огнената Мъглявина, която е Мъглявина само за недостигналите го, но е най-прекрасна за осъзналите го. Подчертавам: за осъзналите го, тъй като само осъзнаването приближава този чуден свят. По най-високите върхове на творческата мощ на изкуството и висшето знание може да се съди, макар и отдалечено, за възможностите на Огнения Свят. Те не са ограничени от нищо. А творчеството е ограничено само в рамките на тези космически закони, в пределите на които се утвърждава проявения свят. Но самото творчество е безпределно. Така изкуството и науката се явяват път в Безпределността.

1963 г. 321. (Гуру). Нищо не може да попречи на нашето сближаване, на още по-тясно ни сближаване, ако огънят на сърцето е достатъчно мощен. Сърцето кове връзката между световите. Енергията на сърцето не познава прегради. А тъй като сърцето е вечният двигател на духа, то можете да си представите как то прокаква пътя на духа в Безпределността. Този двигател е надежден. Може да се разчита на него. На него може да се даде

поръчение да поведе по по-близкия път. На него може да се повярва, ако то е очистено от всички странични наслоения и боклук. Чистият сърдечен огън свети във всички светове и над всички обвивки. Понятието за неугасим пламък се пренася в сърцето - храма на духа.

1963 г. 322. (2 юли). Мислите на тревога и безпокойство обикновено се подхвърлят от страна на тъмните нашепници. Нужна е намесата на волята, за да се спре злия замисъл, иначе ще продължат. По същия път се подхвърлят гнетящи мисли и чувства и по време на сън. За цялата тази глутница от натрапливи затъмняващи мисли е нужен контрол. Всички тези мисли хапят като комари или оси. По-добре без тях. По-добре без безпокойства и страхове да се срещне действителната неприятност, отколкото да се терзаете за несъществуващата, тъй като от тези преживявания няма никаква полза. Ако не се борите с тези мисли те ще започнат да се усилят, докато не овладеят съзнанието дотолкова, че равновесието ще бъде загубено завинаги. Има хора, които цял живот прекарват под властта на терзаещите мисли.

1963 г. 323. (Гуру). В мислите за Нас и общуването с Нас е утехата и подкрепата. Докосвайки се до сферите на Нашите мисли влизате в съприкосновение с Йерархичната верига.

1963 г. 324. (3 юли). Много печал има за това, което не я заслужава и много грижи за усъвършенстването на това, което не може да бъде свършено, и много напразен труд. От всички предишни дела, от грижите и скърбите е останал само опитът, а освен него - нищо, което би могло да се вземе със себе си по-нататък. Смяната на жизнените условия е много полезна именно с това, че показва цялата тяхна бързотечност, а също и това, че да се отдава своето съзнание в тяхна власт е нецелесъобразно именно поради тази причина. Неизменна е само Йерархията на Светлината. Утвърдилият се върху нея не познава тази тягостна зависимост от външния свят, тъй като той е вътрешно свободен. Наистина струва си да се изтърпят и най-тежките изпитания, стига само да се достигне до тази вътрешна свобода на духа. Защо да се привързва съзнанието към това, което е толкова нездраво и неустойчиво и непременно подлежи на изменения? Целта на тази променливост и бързотечност на външните условия е да научи на устойчивост и осъзнаване, че всичко, върху което можеш да се опрете, е съсредоточено вътре, тъй като външното, изменяйки се, си отива, а вътрешното остава винаги с нас. И не остава само вътрешното, което се движи пред духовното око на съзерцателя, но самият Гледащ, тъй като движението се осъществява в обвивките, също постоянно променящи се. В каквато и да е форма, но тази основа вътре трябва да се намери. Без нея няма устои, няма опора, няма фундамент, върху който би могло да се изгради дома на духа. Всички строят върху пясък, но тези постройки се

рушат. Смъртта на тялото служи като свидетелство за такова рушене при болшинството въплътени. Следователно домът на духа трябва да се строи върху по-здрав фундамент и с непреходна продължителност. Този фундамент ще бъде Безпределността, в сферата на която се устремяват и се привличат енергиите на човешкия микрокосмос. Строителството се води за вечността и завинаги. В обвивките няма и не могат да се отлагат елементи на непреходното. Могат да се събират, но отлаганията се натрупват само в Чашата - вечното хранилище на всички натрупвания. Именно чрез обвивките и с посредничеството на обвивките се събират тези натрупвания, при което обвивките са само оръдия на процеса. Много нужно е да се разбере временността на обвивките и постоянството на този, който пребивава в тях и се проявява чрез тях. Той е вечен, но неговите обвивки не. Именно „той“ е и „Аз-ът“ в човека, неговото висше „Аз“, тоест самият той. Да се отдели „Аз-ът“ от обвивките, които го обличат ще бъде задача на намерилия своя път дух. Земният живот дава много възможности за това, тъй като изобилства постоянно с множество явления, течащи покрай съзнанието. Без да отъждествявате с тях своето „Аз“, те могат да се отделят от себе си и да се гледа на тях от страни, както в театъра зрителят гледа на сцената играта на актьорите, преминаваща пред неговите очи или даже както самият актьор, добрият актьор, гледа на самия себе си, изпълняващ ролята, която му се е паднала. Животът е сцена, а Сутратма е актьор и неговата роля, каквато и да е тя, е временна. Но самият изпълняващ е вечен.

1963 г. 325. (М. А. Й.). Сутрин можеш да се попиташ: „Какво ми готви идващият ден?“, помнейки при това, че каквото и да готви, той ще премине, а този, на когото този ден готви своите дневни дела, ще остане, за да посрещне на сутринта новия ден. Циклите на дните и нощите, циклите на живота, циклите на животите и циклите и на циклите са само стъпала, преминавани от духа по пътя на изкачването му към Безпределността. Колко такива е имало и колко ще има още занапред, но всички те също ще преминат, както е преминал вчерашният ден, отнасяйки в миналото всичко, което са донесли със себе си, но оставяйки опита в отлаганията на Чашата. Бидейки вечен, духът не иска да се примири с преходността на обкръжаващото и постоянно се стреми да го задържи около себе си. Той се опитва да въплъти във временните форми идеята за вечното. Този стремеж е запечатан в пирамидите и сфинксовете, в паметниците и огромните гробници на отдавна умрели вождове, в статуите и каменните изваяния. Всичко това е памет за това, което е било, но потънало в Лета. Духът издига за самия себе си от прахта на Земята тези паметници на протеклия живот, но истинското и неразруσιμο хранилище на всичко, през което е преминал човекът, е Чашата:

Събирачът и събраното, и това, в което се съхранява то... И повече няма нищо свое, нищо от всичко, което е било някога и е, или ще бъде. Наистина човечеството е големият сирак, нямащ нищо свое на Земята и ползващ се от всичко само временно. А свой е само единствено опитът и паметта за земните животи, пълният свитък на които някога ще се разгъне пред него от долу до горе. Наследството на духа не е на Земята, а в Безпределността, тъй като ще настъпи време, когато малката планета ще изгори или ще замръзне в пространството като Луната.

1963 г. 326. (Гуру). Нужно е земното да се надделява от духовното. Иначе има регрес. Две сили действат в човека: едната тегли надолу, другата – нагоре. И някоя от двете непременно надделява. Поглеждайки който и да било човек може да се каже какво в него е натежало. Така също може да се знае и да се усеща в самия себе си. И е добре когато надделява силата, влечаща нагоре. Изборът зависи от волята, която е винаги свободна да го направи. Ние направихме този избор отдавна и го следваме неотклонно. Не може да има колебание за правилността на избора път. Може да не стигнат силите и може да има изпитания и трудности, но посоката и пътят си остават неизменни през целия живот. В това е особеността на отсъдения ученик. В това е силата на встъпилите във Велико Служене. В това е смисълът на Великото Дело. Осъзнаването на това означава чертата, от която вече няма връщане назад.

1963 г. 327. (4 юли). Сине Мой, знанието не приложено в живота, е мъртво. То не дава кристални отлагания в Чашата и не умножава огньовете. Както са празни думите, не наситени с енергия на сърцето, така е безплодно и знанието, не приложено на практика. Приложеното вращава в съзнанието и става част от неговия притежател. Тези, които идват на Земята, са снабдени с вродени способности и качества на духа, някога и някъде прилагани на практика. Приложението само на думи, а не на дело, няма да има резултати. Именно нужно е да покажеш със себе си това, което се утвърждава от мисълта. Приложената мисъл влиза в състава на елементите на безсмъртието, събирани от всяко въплъщение. Има животи, даващи обилна жътва и има празни животи, не донасящи нищо, когато многото грижи и многото тревоги са за нищо. Притчата за талантите представлява изражение на живота на хората на Земята. Едни преумножават съкровището на Чашата, други разхищават и това, което имат.

1963 г. 328. (М. А. Й.). Ако упрекат в повторение или в това, че записите говорят за едно и също, не се учудвайте и не се огорчавайте. Тези, които говорят така, не разбират спиралната постройка на записите. Те не разбират, че спиралата, възхождайки, повтаря завивка след завивка, но на по-висок уровень; те не са осъзнали, че всяко движение напред е спирално.

Тъй като и днешният ден прилича на вчерашния ден и на многото преминали дни, също и утрото, и вечерта, и пладнето. Но спиралата на времето на дните и нощите няма да отрече никой, тъй като няма два еднакви дни, както няма две напълно еднакви човешки лица. Всеки нов оборот на спиралата носи в себе си нови елементи, допълващи и формиращи предшестващите. Съзнанието нараства бавно и на него съответства <...>[възможно „полегатостта“ или „стъпката“, т.е ритъма-бел.на прев.] на спиралата. Следвайки ритъма на спиралата всеки може да обогати с него своето собствено съзнание. Ще предоставим критиката на спиралната постройка на записите на невежите, тъй като те самите не са в състояние да построят своята спирала.

1963 г. 329. (Гуру). При всекидневното Обръщение се получава ритъм, състоящ се от отговорите на него. Той внася в съзнанието нови елементи и способства за неговия растеж. Процесът на разширение на съзнанието е труден със своето постоянство. Но ако той се поддържа от ритъма, то постоянството става всекидневно качество на духа.

1963 г. 330. (5 юли). Висшият Свят във всички свои аспекти се изразява чрез Красотата. И се приближаваме до него чрез Красотата. Откъслечи от нея могат да се открият и наблюдават в земния свят и промеждутъчните светове, но не в низшите слоеве на астрала, където всичко се характеризира с безобразие. Красотата и безобразието са антиподи, полоса на Светлината и тъмнината; прекрасното е път към Светлината. Спасението е чрез Красотата. Тя може често да се наблюдава в природата. Ливадите, горите, реките, езерата, планините, моретата, снеговете - всичко е красиво. Цветята, тревите, особено цветята проявяват със себе си Лика на Красотата. Изкуството служи на прекрасното. “Чрез Изкуството имате Светлина”. Служителят на прекрасното е служител на Светлината. Зрънце Красота могат да се събират и в обикновения живот. Възможно е да се стремите да обкръжавате себе си с Красота. Богатството и разкошът не са Красота. Животът на Новият Свят ще се строи върху Красотата, докато тя не навлезе във всички страни на живота. Ако отсъствието на Красота е отсъствие на Светлина, то можете да си представите доколко тя се нуждае от утвърждаване в живота. Съвременното облекло е далечно от Красотата. Преобладаването на тъмни и сиви тонове създава дисонанс. В природата есенните и пролетните краски са различни: есенните цветове са цветове на смъртта и увяхването, пролетните – на възраждането и живота. Цветовете и оттенъците на дрехите могат да се вземат от природата. И не само за дрехите, но и за целия бит, за целия живот, за всичко, което обкръжава човека. Мрачните, сиви, тъмни каменни домове-съндъци трябва напълно да изчезнат от сцената. Красотата ще навлезе в живота, във

всички негови сфери и тогава животът ще стане друг. Красотата на мислите, чувствата и емоциите е особено светлоносна. С нея се строи животът и с нея ще се строят взаимоотношенията между хората. Ще дойде време, когато няма да има нито мръсотия, нито дим, нито боклук в просторните чисти и светли, украсени с цветове и произведения на изкуството помещения на преобразените заводи и фабрики. Всичко ще бъде отбелязано с печата на Красотата върху себе си и преди всичко – човек, и не толкова външно, колкото вътрешно. С вътрешната Красота с времето ще дойде и външната. Тъй като даже и здравето не е нищо друго, освен равновесие или хармония, тоест красота на тялото. И не е нужно да бъдеш красавец, за да бъде лицето привлекателно и да се озарява от вътрешна Красота. Бъдещето е обвено с Красота, тъй като ще бъде построено на основата на Прекрасното.

1963 г. 331. (М. А. Й.). Общуването с Нас се осъществява на висш уровень на духа. Значи трябва да се издигаш и да се издигнеш до Нас всеки път, когато то се установява. Обсебването е също своего рода общуване, но на низш уровень и с духове от низш порядък. Общуването в най-широкия смисъл на тази дума се осъществява твърде често, но тъй като двете страни са напълно некомпетентни както в процеса, така и в това с кого общуват психически, то и резултатите са твърде недобри. Твърде малко внимание се отделя на психическите връзки и твърде безгрижно и повърхностно се отнасят към възможността за влияние от страна на астралния свят. Но в резултат е пълно с обсебени, а под влияние е болшинството от човечеството. Тези влияния са опасни с това, че те обикновено са от не висок порядък и парализират волята. Общуването като връзка с Висшето предполага моменти на подем на съзнанието до възможната за него висота. Не да снижиш до себе си, но именно да се издигнеш до търсения Облик ще бъде и тази задача, която се изпълнява всеки път, когато се утвърждава нужния контакт. Самото действие произлиза от устремения дух. И рядко обратно, за да не се наруши законът за свободната воля. Но при тъмните всичко е наопаки и става именно нарушаване и подтискане на волята. Затова и не е Общуване, а поробване или обсебване. В това е разликата между Висшето Общуване и тъмното поробване от обсебителите.

1963 г. 332. (Гуру). Когато вълните на противните въздействия стават твърде силни, трябва да се оттеглиш вътре в себе си, ограждайки се сякаш със стрели от огън, през които нищо външно не прониква. Събирайки себе си, тоест всички енергии на духа, по-рано устремени навън, навътре и утвърждавайки своята нерушимост (нерушимостта на духа), може да се издържи поредния пристъп на външните вълни.

1963 г. 333. (8 юли). Всичко, което е проявено, е несъвършено, но върви към съвършенство. Затова всичко, което е, колкото и добро или лошо то да ни изглежда, се заменя с по-добро. Старото се заменя с ново, настоящето - с бъдеще. В този процес на замяна винаги протича борба на това, което е с това, което ще бъде. Тази борба е неизбежен спътник на еволюцията и на всеки прогрес. Тя се осъществява постоянно и в съзнанието на човека, колкото и високо да стои той. Съвършени хора няма. Всеки може да се издигне по-високо от мястото, на което се намира. Няма и предел за усъвършенстването. В този велик световен процес всичко вървящо срещу еволюцията и противодействащо ѝ в крайна сметка върви назад и се превръща в Космически отпадъци или Космически боклук, обречен на унищожение. Животът на духа е процес на никога не прекратяваща се борба на миналото с бъдещето, процес на преодоляване. Правилно е казано, че животът е това, което преодолява самото себе си. Вашият живот също е борба. Цялото обкръжение се стреми да прикове духа към Земята, тъй като той живее в земния свят. Да победите света значи да се освободите от неговата власт над съзнанието. Да не желаете нищо в този свят, нищо за себе си и да нямате нищо свое или да не считате нищо за свое ще бъде пътеката, водеща към свободата. Да приемете своя кръст върху себе си, тоест да носите кармата си без да се оплаквате от нея и да не се ожесточавате, ще бъде мъдрото решение. Да приемате еднакво двата полюса на явленията ще бъде утвърждаване на равновесието. И е добре да се остави безпокойството и тревогата за бъдещето и да се упоавате на мъдростта на Учителя.

1963 г. 334. (М. А. Й.). По трудния и трънлив път на живота са вървяли всички, били преди вас. И работата не е в трудностите или лекотата, а в това да се устои и не само да се устои, но и да се напредне. И трябва да се оставят грижите за подробностите на живота. Правете всичко, което той изисква, но терзанията трябва да се оставят, тъй като те нямат край. Затова е по-добре да се разчита на Водещия и да поверите на него своята съдба.

1963 г. 335. (10 юли). Животът на човека може да се нарече борба за утвърждаване на вечното. Дали той знае за това или не знае, това обстоятелство не променя нищо. Целта на живота си остава неизменна и тя се заключава в това, да се наслояват върху зърното на духа елементи на безсмъртието дотогава, докато съзнанието не ги овладее и еволюцията на духа не стане съзнателна. Безсмъртна Триада имат всички, само че да се живее с нея и в нея е възможно само тогава, когато от временните въплъщения е събрана жътвата на извънвременността. Сред земния живот и сред всичко, което се

случва и се оставя от човека на Земята след всяка раздяла с тялото и с това, което го обкръжава и в което той живее, съзнанието отлага в Чашата плодовете на жизнения опит. Отначало този процес върви несъзнателно, но когато е утвърдена формулата, че духът е нерушим и безсмъртен и целта на живота е станала разбираема, започва съзнателната еволюция на човека. Качеството на духа, способностите и талантите му представляват вече неунищожими натрупвания. Те се събират и растат от живот в живот. Геният, раждащ се в семейството на най-обикновени хора и не оставящ след себе си гениални потомци, служи като свидетелство за това, че гениалността е продукт от натрупвания на Безсмъртната превъплъщаваща се Триада, а не на смъртното тяло, тъй като обикновено не се предава на потомството. Как по друг начин да се обясни, че в едно и също семейство, където се е родил гений, останалите деца са обикновени? Духът просто знае истината за своето безсмъртие, ако той е достигнал това стъпало и нищо земно вече не може да го лиши от това знание. Полетите в тънко тяло и фактическото запознанство с Надземния Свят правят това знание практично и несъмнено. Невинаги то дава щастие в земния живот, но достигналият го вече никога няма да се съгласи да се замени със сенките на сляпото съществуване. Цената за това знание е огромна, тъй като цялата очевидност въстава срещу него, лишавайки го от обикновено земно щастие, но затова пък когато се достигне степента на непрекъснатост на съзнанието започва Животът на Индивидуалността, съзнателно прекрачила през границите на смъртта.

1963 г. 336. (М. А. Й.). Очевидността заглушава знанието на духа и постоянно се стреми да го затъмни. Оттук упоритата непрекъснато се борба с логиката на очевидността или логиката на плътния свят, апотеоз на която се явява земната мъдрост. Логиката на висшия свят е друга и огненото мислене не се вмести в рамките на дейностите на мозъка. Духът знае и това знание не идва по обичайните канали и често няма никаква основа в света на очевидността. Това знание се проявява много по-често, отколкото мислят, макар обикновено да не си дават сметка за това. Често при среща на напълно непознат човек мигновено възниква усещането на неприязън или на симпатия. Това знание е по-дълбоко от мозъчното. То идва от сърцето - апарата на духа. Тези усещания и чувства могат да се изострят, ако им се оказва достатъчно внимание. Именно първата вест на духа е ценна, тъй като после вече се намесва мозъкът, затъмнявайки първите чувства. Чувствознанието може да се развива, ако му се отделя достатъчно време. Сърцето обикновено е в изолация и не се съобразяват с неговия глас. Но то е центърът на човешкия микрокосмос.

1963 г. 337. (11 юли). Ще считаме процеса на записване за циментиране на пространството. Фактически така е и в действителност, тъй като оформената мисъл не остава в съзнанието, а отива в сферите наоколо, създавайки наслоявания от мислени образувания. Ритъмът и съзвучието с Мен усилват явлението и около събраното огнище се разгаря пламък, подхранващ обкръжаващите сфери. Мисълта освен това отива и там, накъдето се устремява съзнанието, разширявайки по такъв начин своето пространствено разпространение. Разбира се, този процес не е очевиден за самия творец на мисли, тъй като способността да се виждат създаваните образи изисква отваряне на центрове, което при условията на живот в съвременния град, даже и неголемия, е свършено невъзможно. Организмът няма да издържи напрежението и ще прегори. В нашия век мисълта, насищайки пространството, не остава около човека, тъй като космопространствените условия на аурата на планетата, пронизани от новите лъчи, силно са се изменили. Също и уединението е станало много относително и не дава вече изолираност, както това е било по-рано. Много са промените в психо-физическото състояние на атмосферата и не е леко на чувствителното сърце. Изпиването на пространствената отрова върви наред с насищането на пространството, тъй като активното и пасивното състояние на съзнанието се редуват. Само Близостта до Йерархията позволява да се запази равновесие. Но не могат да се избегнат нито обременяванията, нито пристъпите на мъка, тъй като наоколо не е светло. Вълните на пространствените токове се стремят да нарушат и ритъма, и съсредоточването, и Близостта. Но няма да съжالياваме много, тъй като ще дойде време, когато пространствените условия ще се изменят. Ще има Нова Земя и Ново Небе, колкото и да е тежко те да се очакват. Трябва да се помни, че колкото по-зле, толкова по-добре, тоест че тежките пространствени нагнетявания и усещания на обкръжаващото несвършенство обострят всички способности на духа и усилено умножават опита, натрупвайки опитно знание, тоест това знание, което става вече неотнимаемо, тъй като опитно означава фактическо, изпитано в живота. Паралелно с това върви и процесът на познаване на човека, донасяйки все нови и нови натрупвания. Записите се запечатват от самия живот и животът предизвиква и поражда тяхното темпо. Така ритъмът и съзвучието донасят своите плодове, обогатявайки и разширявайки съзнанието. Зная, че е трудно, но не тъмнина предстои.

1963 г. 338. (12 юли). Човек може да бъде много силен телом, но слаб духом. Може да бъде силен духом, но слаб телом. Може да бъде силен и духом, и телом или да бъде слаб и с едното, и с другото. Слабостта или силата на тялото е временна, но слабостта или силата на духа продължават, отслабвайки или

нараствайки от живот в живот. При овладяване на тялото неговите немощи се подчиняват на волята и се лишават от възможност да господстват над живота на духа. Целта на еволюцията е да се създаде съвършено физическо тяло - обвивка на духа и да се достигне възможната степен на съвършенство на духа. Еволюцията на физическата обвивка се състои в нейното изтънчване и разреждане. Паралелно с еволюцията на планетата и изтънчването на нейната материя ще се изтънчва и плътното тяло. Изтънченият астрал е новата обвивка на духа. В седмия кръг в седмата раса човешките тела и тялото на планетата ще достигнат до степен на изтънченост на невидимия свят. Много населени светове пребивават невидими за физическото око в състояние на една или друга степен на разреденост. И там, където на окото се привижда празно пространство, там тече свой живот, недостъпен за наблюдение от обикновените чувства. Много обители има в Космоса за човека. Видимият свят е само безкрайно малка част от невидимите светове. Видимата Вселена е само един вид разрез, един вид плоскост на безкрайните светове от други измерения. Да! Материята е вечна, да, нейното количество е неизменно, да, една форма на енергия преминава в друга - всичко това е вярно, но трансформацията на един вид материя в други, по-изтънчени от нея по скалата на огненост в направление на материя matrix (светлоносна), почти безпределно разширява нейните градации а също и възможности. Областта на материята се счита за повече или по-малко изучена от науката, но това е най-дълбока заблуда. Тайната на материята е толкова огромна и дълбока, както и тайната на човека, и само по безкрайния път към Безпределността тя се отваря и разгъва пред постигащия я дух крачка след крачка, стъпало след стъпало. Дух и материя са само полюсите на Единната Вещ: познаваемото и Познаващия, творимото и Творящия, изменящото се и Свидетелят на тези изменения - едното не може да се прояви без другото. Дух без материя, дори и най-изтънчената, е нищо. Духът е Огън. Материята без Огъня, без своята огнена основа също е нищо.

1963 г. 339. (М. А. Й.). От всичко, което притежава човек и което се намира в негово разпореждане, най-продължително, най-устойчиво, най-здравео и неотнимаемо се явява мисълта - най-тънкото, неосезаемо и невидимо. Да! Да! Не можеш да вземеш вещите със себе си по Далечния Път, където вече не може да се вземе и тялото, но мисълта може да се вземе, тъй като ще съпътства човека и отвъд пределите на смъртта. Мисълта може да се вземе. Ценят се земните богатства, които не могат да се вземат със себе си, но съкровището на мисълта не се цени. А нали там мисълта ще стане реалност, облечена във видими форми и създаваща вече видимо за тънкото зрение обкръжение на човека. Трябва много да се грижите за културата

на мисълта. Трябва добре да се помисли какви спътници вземаме със себе си в бъдещето. Мисълта е оформен огън и като такъв той, бидейки проявен чрез съзнанието, вече продължава да съществува в тази форма, която му е придадена от мисълта. Мисленото творчество е много реален процес на плана на тънката видимост. Тънкият Свят е претрупан с продукти на това творчество и е необичайно важно то да се извършва в съзвучие със законите на еволюцията и нейните изисквания. Всичко несъзвучно подлежи на крайно унищожение. Но дори на материалния план всякакви разрушения са болезнени. А какви са те в Тънкия Свят, когато се рушат грамади от антиеволюционни натрупвания от мисли. Може да се мисли еволюционно и ясносиейно само при условие, че се следват основите. Но те трябва да се познават и трябва да се познава направлението на еволюцията. И тогава може да се строи и в духа с мисъл и ръце. Всички постройки, вървящи срещу основите на еволюцията са здания върху пясък.

1963 г. 340. (Гуру). Мисълта се предава при контакт. Значи за обогатяване на мисълта трябва да се стремите да установявате връзка и контакт. Даже простото мислене за Йерархията насища съзнанието с нови образи на мисълта. При постоянство на контакта и ритъма процесът става непрекъснат. С това е и полезен ритъмът. Отначало се изразходва енергия за утвърждаване на ритъма, после вече ритъмът носи сам. Трябва само той да не се прекъсва. А когато външните условия не позволяват, той може да се поддържа в духа. Тъй като получаването на мисли е важно, независимо дали се записват или не, тъй като ритъмът е спасен. Също не трябва да се опасявате от възможността пространствената мисъл да бъде някога изчерпана. Пространствените съкровища от мисли са неизчерпаеми. Докато в сърцето гори огън, постъпленията не могат да се прекъснат, ако не бъде нарушен ритъмът. Така с нова увереност в безкрайните възможности за разширяване на съзнанието ще продължаваме нашия път в Безпределността.

1963 г. 341. (14 юли). Мислене на Далечните Светове, мислене надземно и земно - всички те се различават помежду си. Говорейки за надземното мислене не можем да не посочим, че неговият характер в значителна степен зависи от натрупванията на Индивидуалността. Няма общи мерки. Но при натрупалите то се разширява и обхваща най-близките въплъщения. Паметта за минали въплъщения може да се проявява не в спомени, а в натрупвания, както се проявява тя например при талантливия музикант, когато той на четири-пет годишна възраст изпълнява (на роял) най-сложни неща. Той не помни кога и къде, и в кое въплъщение е придобил своите способности и, не помнейки, все пак излива своето знание в натрупвания. Този неосъзнаващ

миналото вид памет в една или друга форма се проявява в способностите и качествата на духа или, както Ние Казваме, в натрупванията на духа. Всички натрупвания на Индивидуалността на човека не могат да се проявят напълно в даден живот, но цялата негова същност в земна форма представлява резултат от неговите минали животи, макар и изразяваща се само частично. В Надземното съзнание се докосва до постигането на своята Тайна, но само частично. Условиата на Надземния Свят позволяват да се отхвърлят земните ограничения и развитият дух продължава съзнанието и в този свят. Разбира се, земното съзнание гасне, тъй като то живее чрез чувствата, провеждащи вибрациите, които са им достъпни. За опитния дух всичко там е познато. Друго е положението с ненатрупалите отрицатели и то е тежко за зловните духове, които са изцяло земни. Но непривързаността към земното дава крила. Познаването на законите на този свят отваря вратата. Съзвучието установява връзка и обуславя пребиваването в съответстващите сфери. И Йерархията се приближава. Там, където всичко се движи от мисълта, мисълта за Светлината я приближава. Мисълта, само мисълта потапя в тъмнина или Светлина.

1963 г. 342. (М. А. Й.). Минутите на близост в духа с Тези, Които почитаме и обичаме, имат огромно значение за бъдещето. Тъй като това са стъпала за сближаване, изковаващи връзката завинаги. Да се презре разстоянието, да се презрат всички прегради и даже смъртта ще бъде победа на духа над очевидността на плътния свят. Разбира се, побеждава сърцето, тъй като сърцето се устремява и сърцето помни. Ако няма любов, няма и памет за необичаните. Наистина, има памет на ненавистта, но това е памет от тъмнината. Светлите нишки водят към Светлината и съединяват със Светлината. Ние усещаме тези стремежи на духа и реагираме на тях. Така смъртта се побеждава от сърцето и неговите чувства, които не умират във времето. У болшинството те умират още приживе. Не е голяма продължителността на такива чувства. Но чувствата на тези, които са Ни близки и на които Ние Сме близки по дух, са протегнати в безкрайността на бъдещето. Пред лицето на смъртта те разрушават нейната привидна власт над човека. Обичайте, обичайте, обичайте; обичайте тези, които са ви призовали към Владиката и са разкрили възможността на пътя в Безпределността.

1963 г. 343. (Гуру). Наричат ни Посредници и това е вярно, тъй като чрез нашето посредничество се установява връзка с Владиката - или пряка, или чрез нас. Именно чрез нас се дава възможност за близко приближаване. Можем да припомним как книгата, прочетена преди нас и след нас се различава в разбирането. След нас от нас сякаш беше свалена завеса. Това е

много значително наблюдение. Тези, които са свързани с Йерархията, отварят вратата на подходящите според степента на своята близост до Нея. В това е значението на Посредниците. Някой се приближава сам, но такива са много малко. Това са тези, които вече са се приближили по-рано в минали въплъщения, но е по-лесно да се доближиш отново чрез Най-близките. Чувствителните усещат със сърцето тази благословия на Висшата Близост и отговарят на нея с разбиране и със сърцето. Отговарят често и много силно в началото. Няма да се заблуждаваме и подлъгваме от това пламване. Със свой огън може да се запали даже пъня. Нека първо да докажат, че то не е случайно и че запалените огънчета ще издържат студеното духане на живота. Отначало всички вървят с факли, но някои свършват с димни главни. Нужен е устойчив, равно горящ пламък. И проверката на огньовете е необходима. Само времето ще покаже доколко здраво е горенето на сърцето.

1963 г. 344. (16 юли). Многогранността на Вселената позволява да се разглежда тя от всяка посока, намирайки все нови и нови възможности за разширяване на съзнанието. Колкото и да е богат светът, мярка на нещата все пак си остава самият човек, а съзнанието – лещата, през която умът получава представа за него. Колкото и да е неотречимо съществуването на обективния свят, то се постига чрез съзнанието. Когато то е ограничено от невежество, ограничен е и светът; когато то е разширено до пределите на Безпределността, заедно с него расте и обкръжаващият свят, особено в Тънкия Свят - битието е според съзнанието. Той е отворен за Адепта в цялата своя широта и възможности, но не съществува за отрицателя. Битието там се определя от мисълта. Можеш да летиш по просторите на Невидимия Свят, можеш да стоиш и като истукан. Съзнанието се натрупва на Земята до степен на непрекъснато съзнание, когато безсмъртието става достигнато. Духът е безсмъртен, но каква полза от това безсмъртие, ако то не е осъзнато, тоест ако съзнанието не е овладяло последващото състояние. Насън тънкото тяло се отделя. Но ако това не се осъзнава, ако не се осъществява съзнателно отделяне, то и този факт, толкова добре известен от опита на Адепта, не се признава и се счита за измислица. Да се докаже той на този, който няма този опит, е невъзможно. Ако дори се появи нечие отделило се тънко тяло и отрицателят го види, той ще каже, че е халюцинация, макар и да не е в състояние да обясни появата на халюцинация. Не е удивително това, че при висока температура на болния му се привижда нещо, но е поразително, че на двама такива болни им се привиждат едновременно едни и същи неща. Това потвърждава обективността на тънката видимост, макар и в ненормални условия. За отричащото съзнание това, което то отрича, не

съществува. За отрицателя Тънкият Свят не съществува. Той сам лишава себе си от живот в него. Когато се говори за вяра в Невидимия Свят се има предвид не толкова вярата в него, колкото признаването, тоест допускането в съзнанието на факта, който става действителност в този свят, където царства мисълта. Голямо е човешкото невежество, отхвърлящо действителността. Но няма да се учудваме на това, тъй като съвсем неотдавна Земята е стояла върху три кита, а така наречените вещици и магьосници са били живи изгаряни на клади. За примери не трябва да ходим далече. Мъчениците на науката задълго ще останат укор за човечеството. Отричането на несъмненото е общоразпространена язва. Тя се лекува с практика и личен опит на духа. Но затова трябва да се устремите. За устремения вратите на познанието на действителността са отворени.

1963 г. 345. (М. А. Й.). Могат да упрекнат: защо говорим все за едно и също. Ще поясним: да вземем за пример розата. Всички я виждат и усещат нейния аромат. Но имащият тънко зрение вижда нейната тънка форма и излъчванията, които се е опитал да фотографира още Райхенбах и които могат вече да се фотографират благодарение на изобретението на Кирлиан. Зад тънката форма стои огнената форма, съхранявана в семето. Така зад физическата видимост на цветето е неговата огнена същност, свързана с Огнения Свят с неговите форми и еманации. Така ще говорим за цветята, докато съзнанието не се докосне до Огнения Свят и всяка дума ще бъде не повторение, а разширение на съзнанието, затова нищо не се повтаря, но постепенно се нанизват един слой на разбиране над друг, като завивките на възходяща спирала. Все за същото, за света извън Нас, но във все повече и повече разширяващ се аспект на неговите безпределни възможности.

1963 г. 346. (М. А. Й.). Тъмнината се стреми да отклони всеки приближил се, а толкова повече този, на когото се предполага, че се оказва особено доверие. Колкото по-близо се приближават, толкова повече са опасностите и толкова повече са тъмните нападки и капани. Използват се всички способности за изкушаване, заблуждаване и съблазняване, и в най-слабите места - особено изтънчени. Как да се удържи? Това е особено сложно и трудно, тъй като волята е свободна. Може да се обясни, може да се подкрепи, но не може да се потисне волята - следствието ще бъде още по-горчиво. Защиатавайки и отбранявайки от тъмните трябва да се прояви мъдрост. Обикновено разрушаването на техния кръг дава резултати и прояснение на затъмненото от тях съзнание. Но не може да се гарантират повторни опити. За всекиго трябва да се сражаваме, отново и отново разобличавайки причините за падение и тези, които са ги предизвикали. Ловът на тъмните за близките се води постоянно и непрекъснато.

Причината трябва да се търси в тъмните. Открита ли е причината - тъмните злоумишленици, бидейки разкрити, ще отстъпят, за да намерят нови пътища и способности да се приближат отново. Така беше почти с всички, които се приближаваха близко.

1963 г. 347. (Гуру). Всеки приближаващ се към Учението трябва да изяви себе си в пълно съответствие със силата на своя устрем. Колкото по-силен е устремът, толкова по-пълно е и разкриването на цялата същност на приближилия се. Всичко се проявява за изживяване и победа над себе си. Оттук и отстъпничеството и предателството и много друго, което толкова неочаквано се проявява в тези, в които то даже и не се подозира. Но иначе не може. Скритото зло е по-опасно от проявеното, тъй като бидейки скрито то все пак расте, за да се прояви тогава, когато ще бъде вече късно за опити да се изкорени. Това от една страна. От друга - дава се възможност на дугпа да се потрудат над това и да ускорят процеса. Целта е победата и преодоляването на себе си в това, за да се устои в Учението. Тъмните се приближават до всеки, докоснал се до Учението. Те са се приближавали и до Великите Духове. Само победата над тях и преодоляването в себе си на неизживените свойства дават възможност да се продължи своя път към Светлината.

1963 г. 348. (20 юли). Няма да бъде грешка да се счита, че по-голямата половина от всичко, което става в съзнанието, е нецелесъобразна и несъизмерима с истинското предназначение на човека. Това в най-добрия случай. Но в случая с обикновения жител на Земята всичко е несъизмеримо. Но независимо от това какво е съдържанието на съзнанието, животът си остава школа и независимо дали той осъзнава това или не, го учи кармично, постепенно приближавайки го до разбирането на смисъла на съществуването на човека. Този смисъл се съдържа в една дума - Еволюция. Еволюира всичко - до галактиките включително. Целият Космос се намира в процес на Еволюция. Вярно е, че отделни Индивидуалности деградират и, ставайки Космически боклук, биват изхвърляни от световния вселенски поток на живота, но даже и от живия организъм се изхвърлят отживелите мъртви клетки, без да се спира неговото развитие. Цикълът на кръга е раждане, разцвет и залез, тоест неговото завършване за нов цикъл на раждане и залез, на ново стъпало от Еволюцията на битието. Унищожаване се като правило всичко, което не съответства на Еволюцията, тъй като Космическите Закони са неумолими. Понякога изглежда, че "приказката се разказва и делото се върши" бавно, но това е само за земното око. В аспекта на Вечността, когато Космическите разстояния между звездите се измерват с милиарди светлинни години, мащабите са други и мерките не са човешки. На изпитание са цели светове и даже системи от светове. Животът е училище не само за човека, но и за

световете и за звездните системи. Човечеството от нашата слънчева система също се издига от звезда на звезда по стълбата на Еволюцията, която няма край. Космическите мащаби, изявени в Безпределността, обхващат неизчислими периоди от време, които човешкият ум не е в състояние да обхване практически. Но живеем в Безпределността, но нямаме край, тъй като ние, хората, сме само вечни пътници по пътя към безпределния живот.

1963 г. 349. (М. А. Й.). Целият човек е от миналото, резултат на миналото, продукт на това, което е било и което, давайки плод, тоест това, което представлява дадения човек в настоящия момент, си е отишло и потънало във вечността. Човекът е минало, но светлината, която се разгаря в него, е от бъдещето, тъй като представлява гаранция за още по-голяма Светлина, още по-голямо знание и мъдрост; миналото е това, което вече е разкрито в човека, бъдещето – това, което подлежи на по-нататъшно разкриване. Потенциалът на човешкия дух не се обхваща от неговото минало. И само миналото на Великите Духове, проявено в тялото на настоящето, в което те живеят, показва Техните велики постижения и това, че всеки човек има в себе си и може да постигне не само това, което са постигнали Те, но дори повече, тъй като по пътищата към бъдещето, което няма край, всичко е постижимо. Разбира се, Еволюцията е бавна; разбира се, тя обхваща огромни периоди от време, но това е само преди съзнателното стъпало, тоест до осъзнаването от духа Еволюция, когато неговото придвижване в бъдещето става стремително. Тогава се събуждат центровете и се отваря завесата над Невидимия Свят. Частично се събужда паметта за миналите съществувания и човекът съзнателно стъпва на пътя на Еволюцията на духа. За тези възможности Говорят на човечеството Великите Духове и със своя пример Указват пътеката на живота, в живота на живота, а не в живота на смъртта. Правилно е, че хората наричат себе си смъртни, тъй като при тяхното състояние на съзнание и малкия кръг на техните начинания и дела се обричат на смърт и едните, и другите, но духът на човека е безсмъртен и вечен и, издигайки съзнанието в неговите сфери, всеки може да достигне безсмъртие и да се утвърди на степената на непрекъснатото съзнание. За тази възможност и за тази степен Говорят и на това учат Великите Духове, Учителите на Живота.

1963 г. 350. (Гуру). Тялото не може да се откъсне от потока на живота, в който то се намира, но със съзнанието може да се излезе на бреговете на вечността и от тях да се съзерцава движението на потока. Възможно е да се издигнете над обикновения живот и тези подеми на съзнанието, представляващи тавана на духа, се явяват тези вехи на неговата еволюция, които отбелязват неговия път към бъдещето и моментите на неговото

прозрение в непреходното и приобщаването му към него. Добре е и е нужно да се издигнете над бездната на живота. Добре е съзнателно да се издигате духом, добре е когато за това е установен ритъм. Тези подеми са най-значителното явление в живота на човека, определящи неговата съдба. Да се порадваме за тези, които в своя живот са утвърдили тази възможност и ритъм. Да се порадваме и да ги утвърдим още и още в осъзнаването на дълбокото значение на това, което им се е удало да постигнат, независимо от всички противодействия на обкръжението и всички зли хитрости на тъмнината.

1963 г. 351. (21 юли). Миналото е основата на бъдещето. Бъдещето стои пред Нас като изминал ден. Миналото в плътния свят е това, което, отляло се в настоящето в плътни форми, отива в областта на паметта на природата. Ние Наричаме Нашето бъдеще минало защото вече Сме го оформили в Огнения Свят, в Света на Огнената мисъл и в такъв вид то вече отдавна съществува там, не явявайки се повече бъдеще. То се явява бъдеще за тези, които не знаят за това. Картините и формите на еволюцията на живота са изсечени от Нас от веществото на стихията, за да се влеят, когато настъпят сроковете, в плътни форми. Основите на битието и това, което се създава върху тези основи, представлява Еволюцията на Битието и се явява изражение на Космическата Воля или на Законите на Еволюирането, но човешката воля е свободна. Тя също твори. Ако това творчество е в съгласие с Основите на Еволюирането, тя се слива с Нашето творчество и го умножава, ако пък е против, се унищожава от вълните на постъпателното движение на Космическата Еволюция. Нашето настояще и Нашето минало-бъдеще насочват течението на Еволюцията в необходимото русло. То продължава в дълбините на хилядолетията както напред, така и назад. Ние Виждаме бъдещето на планетата, тъй като то съществува вече и е запечатано в свитъците на Акаша, но миналото и бъдещето на човека от този свят е друго. То е твърде кратко и обхваща малкия кръг на личния живот и е свързано само с личността на даденото въплъщение. И миналото, и настоящет, и бъдещето на този въплъщенец са ограничени в рамките на маявичната очевидност, не обоснована върху действителността, явяваща се аспект на вечността и затова с продължителност много по-голяма в своето изражение. Продължителните дела, делата с огромна продължителност, са протегнати от безкрайното минало в безкрайността на бъдещето. Кратките дела, малките дела, обхващащи в най-добрия случай десетки години - това са човешките дела. Пирамидите и сфинксовете са се опитвали да разрушат преградите на ограниченото време. Но и те се рушат. Нерушими са Нашите Огнени Постройки на бъдещето, запечатани в миналото. Подражавайки на Нас и вие протегнете веригата на

вашиите действия в далечното бъдеще, зад пределите на един личен живот, в сферата на Безсмъртната превъплъщаваща се Триада, явяваща се изразение на истинската Индивидуалност на човека.

1963 г. 352. (М. А. Й.). Плътната мисъл, тоест зародената в плътния свят земна мисъл може да предизвика и в тънкото тяло съответстващи следствия според своя род. Постоянната и упорита мисъл дава и устойчиви резултати. Внимателността в мислите е необходима за да се опазите от безобразни порождения. Мисълта на красотата, мисълта за прекрасното не може да роди безобразни форми. Следователно работата не е в мисленето, а в неговото направление и характер. Кармично мислите имат по-голямо значение, отколкото постъпките, тъй като в постъпката се изчерпва и нейната енергия, докато в същото време замислената, но неосъществена мисъл ще бъде породителка на кармични следствия. Овлабяването на мисълта означава овлабяване на Кармата, тъй като Кармата се твори от мисълта. Човекът е господар на своята Карма, ако мисълта е обуздана.

1963 г. 353. (Гуру). Нашият отговор е според обръщението, ако то е пълнострунно, тоест пълносърдечно. Обръщението от ума, но без участието на сърцето, е безплодно. Трябва сърцето да взема участие в този процес. Тогава зовът и откликът стават полюси на единната вещ и, обединени в сърцето, дават неизменност на желаното следствие.

1963 г. 354. (23 юли). Във видимия свят двигателна са различните видове енергии, в Невидимия Свят – мисълта. Тя привежда в движение всички форми и видове енергии в Надземното, тя твори. Творците, творящи с мисъл и стоящи на различни стъпала от стълбата на живота, се различават по степените на своето могъщество или сила - от низши до създатели на цели светове. И обикновеният човек, стоящ на някои стъпала от тази стълба, там също е творец според степента на своето разбиране и устремяване. Тънкия Свят е наситен с продукти на творческата воля. Видимостта в Тънкия Свят е според съзнанието. Колкото по-високо е то, толкова по-широк е неговият хоризонт. Тази видимост е също и по съзвучие на същността на съзерцаващия със сферите, които той гледа. Тънкия Свят освен със своите форми, не създадени от човека, е изпълнен с форми, създадени от въображението на хората. Има се предвид човечеството като маса. Тези сфери по своя характер, строеж и състав са толкова разнообразни, колкото различни са и самите творци, тоест хората. Но по своята плътност те се разпределят по слоеве. По-плътните и тежки частици са по-долу, повече разредените – горе. Даже и на Земята има мисли, натежаващи тялото, когато краката сякаш се наливат с олово и походката

става тежка, и има мисли, даващи крила, когато тялото става леко, сякаш на човека израстват крила. В Невидимия Свят това различие се обостря до предела, когато мисълта може да прикове развъплътения към едно място и да направи от него истукан или пък да му даде крила и свобода за придвижване и полети. Да! Да! Там хората летят с мисъл, тоест летят в своето тънко тяло заедно с мисълта. Но този, който в мислите си не допуска полетите, не може да лети. Голямо значение има също и умението да се ориентирате в условията на Надземния живот и познаването на законите на този свят. Всичко, което в това отношение придобива изведнъж водещо значение, тук е просто знанието или вярата, че там човек може да лети, а там – способността и умението да се прави това. Тук е мисълта за възможността на нещо, там – реалното осъществяване на тази мисъл. Ето защо съзнателната подготовка за надземното пребиваване има толкова огромно и решаващо значение за последващото съществуване. Има значение и отричането на същото, тъй като за отрицателя престава да съществува това, което той отрича, тъй като видимостта там е според съзнанието, тоест според това, което човек признава или което отхвърля. Наличието на вяра е много значително и решаващо. По-точно ще бъде такава вяра да се нарече вярознание, тъй като вярознанието не е сляпа, безпочвена, безплодна и не даваща следствие вяра в нещо, а вяра с реална мощ, обуславяща подробностите от живота на духа в сложно тънките, подвижни, подчиняващи се на мисълта условия на Надземния Свят. Само помислете колко милиарди развъплътени духове изпълват пространството на Тънкия Свят и всеки пребивава в сфери съзвучни на неговата същност, в пълно съответствие с натрупванията от елементи, които той е събрал през живота както в даденото свое въплъщение, така и в миналите. Много важно при това е, отхвърляйки тялото, да се преминат низшите слоеве, без да се задържаш в нито един. Само огненият устрем към Висшето може да пренесе през тях. Да се задържите, значи да останете, тъй като те са ужасно заразителни. Те не са опасни за този, който напълно е изживял всички низши притегляния, но даже и при тези условия спирката в низшите слоеве може да предизвика заспали кармични утвърждавания и някак да ги оживи. С това е опасно миналото за обикновения човек. С това са опасни спомените. С това е опасно потапянето в миналото. От миналото могат да се вземат моментите на подем и възвисяване на духа и близостта до Йерархията на Светлината, но не земните откъслеци и парцали от мислене на неизживените, телесни, земни чувства; земното пребиваване и мисли имат много голямо значение за живота в Надземното. С какво идва тук човек и какво донася със себе си е необичайно важно. Някой цял живот е събирал знания за Невидимите Светове, а някой упорито и тъпо

ги е отричал. Можете да си представите в какво положение е всеки от тях. Могат да попитат защо твърдим все за същото. Отговорете: всички живеят и всички умират и трябва в края на краищата да се знае какво очаква човека, преминаващ границата на така наречената смърт.

1963 г. 355. (М. А. Й.). “Бичето се бие на въженцето”. Колкото и да се опитва астралът да своеволничи, той ще бъде подчинен и обуздан. Ритъмът на устрема към Великото Сърце не може да не даде своите мощни следствия. Устремената към Висшето мисъл постепенно и незабележимо за себе си, внасяйки все повече и повече изтънчени и очистени елементи в съзнанието и натрупвайки ги в Чашата, ще потуши и преодолее всичко, което подлежи на изживяване и което не съответства на достигнатото стъпало. Мисълта на устремения дух ще освободи и възвиси. Нищо няма да спре стремящия се, ако се съблюдава ритъма, затова ще вложим още по-съзнателна воля във всичко, което възвисява мисълта и откъсва съзнанието от лъжливата обичайност - да, именно лъжлива, тъй като лъжата на Майя обвива мозъците с призраците на очевидността и тази видимост създава убедителност на плътното обкръжение, в което се задъхват неосвободените духове. Свободата ще дойде не по-рано от когато “бичето се окаже на въженцето”. И да запомним: освобождението е в мислите.

1963 г. 356. (Гуру). Ако не предприемайки нищо упорито и настойчиво започнете да мислите за нещо, то рано или късно, добро или лошо, тук или там или където и да било, но мисълта ще се въплъти в явни форми или действия - добрата - в добри, лошата - в лоши. Това трябва да се помни. Това се отнася също и за прелитащите мисли, но приемливи за съзнанието и носещи върху себе си печата на тази приемливост, тоест на приемане или утвърждаване. Може да е мимолетна мисълта: “Този човек е мой враг”. Но някога и някъде, може би дори в Тънкия Свят, при среща с този човек забравената и кратка мисъл ще се окаже решаваща. Също и съприкосновението с различните условия на надземния живот ще предизвика в човека реакция в пълно съответствие с мислите, навиците и действията, които са били допуснати и утвърдени на Земята от последното решение на волята. Започната някога, тя ще получи логично, дедуктивно продължение, тоест продължение на движението по по-рано приетото направление. Много такива направления се съхраняват в човека и веднага щом условията започнат да им съзвучат, продължението следва в съгласие с това, което е било по-рано и над което волята не е поставила печата на своето възпиращо и обуздаващо решение. Така че за всяка дума, мисъл или действие духът носи в себе си отговорност за тяхното продължаване или прекратяване, тоест изнемване или изживяване.

1963 г. 357. (25 юли). Учителят винаги е нов. Това е показател за състоянието на постоянен възход, на постоянство и устойчивост на пламъците на сърцето и центровете. Напрегнатостта на огньовете се променя според степента на необходимост, но огънят гори винаги. Същото горене на сърцето Той иска да види и в ученика, макар и не със същата степен на напрегнатост. Всяко сърце може да издържи само определена сила на огнено напрежение. Прегарянето на организмите е не рядко явление. Затова - внимателност и равновесие. Сами виждате как някои хора престъпват законните граници и изчерпват своите сили. Състоянието на изчерпаност е много нежелателно, тъй като потапя съзнанието в един вид прострация и го прави уязвимо за враждебните въздействия. Светилникът, внесен в тъмнината, я разсейва, сам не намалявайки по своята сила от това. Това е възможно само при условие на равновесие, тоест при равно и устойчиво горящ пламък. На обкръжаващото и на хората се дава светлината на пламъка, а не самия пламък. Огънят на сърцето като в древните светилища се охранява под заплаха от смърт. И наистина загубата на пламъка в действителност означава смърт на духа. Мъртвите сърца - това са сърца, загубили своя огън. Живите мъртъвци са явление от същия порядък. Да охранява своите огнове от угасване е дълг, главен дълг на човека. И не само да ги охранява, но и да ги поддържа, усилва и умножава тяхната сила. Устойчивият пламък дава кристали от огнени отлагания, които представляват нетленно, постоянно и неотнимаемо съкровище на човека. В Тънкия Свят човекът без Агни е нищо. Всички възможности за живот, прояви, придвижване и полети се обуславят от наличието на Агни. Затова натрупването на кристали огън представлява най-главната задача на въплътения на Земята човек. Натрупването и изразходването на Агни става в живота, сред най-обичайните явления от земен порядък. Именно върху дреболиите и подробностите на живота става умножаването или загубата. Този процес върви незабележимо, но може да се знае безпогрешно какво умножава огньовете и какво ги угасява. Огньовете растат или си отиват постепенно, а главно, незабележимо. Говори се за натрупване на Светъл Агни, тъй като могат да растат и кристалите черен огън; бързост, боязливост, вълнение, суетливост, безпокойство, страх, съмнение, раболепие пред хората, отсъствие на достойнство на духа, раздразнение, униние, недоволство, оплаквания и без изключение всички други отрицателни качества на духа - всички разхищават огньовете. Вече Говорих, че положителните качества на духа са кондензатори на огнени енергии. Утвърждавайки ги, създаваме контейнери за вместилища на пламъка. Особено изсмукват огнеността пушенето, пианството, наркотиците и всевъзможните отстъпки пред своите слабости, разпуснатостта и

нехайството. Има мисли, пораждащи пламък на сърцето и има мисли, убиващи го. Огнените мисли и огненото мислене рязко се отличават от мрачините на мисълта, от мислите, гасящи пламъка на духа. Мислите за преданост, мъжество, безстрашие, любов към Учителя на Светлината незабавно разпалват огньовете на сърцето. При повторност те стават устойчиви. Ритъмът прави тази устойчивост постоянна, тоест ритъмът създава условия за поддържане неугасими огньовете. Пралайята на съзнанието не е угасяване на пламъка, а неговата кондензация в кристали преди новите, по-силни негови прояви. Ученикът може да насочи целия си живот към съзнателно, планомерно, упорито и неотстъпно натрупване на Агни. Съкровището не може да се събере за един час. Нужно е време и е нужна неотстъпна последователност и постоянство в постигането на поставената един път завинаги цел. Всеки миг Агни се разхищава или нараства. Разбира се, основа ще бъде водещата мисъл. Ако тя е на първо място в съзнанието, изместваща всички останали на заден план, то процесът на събиране на Агни може да преминава успешно. Можете ритмично и всекидневно да си поставяте тази задача, обновявайки я всяка сутрин с енергията на нови мисли за същото, както градинарят полива своята градина всекидневно и я поддържа и се грижи за нея. Можете да се погрижите за най-нужното. Тъй като иначе няма с какво да влезете в Тънкия Свят, прекрасен, сияещ с безпределни възможности за тези, които влизат в него с натрупан Агни.

1963 г. 358. Наоколо има твърде много от всичко - очите могат да се объркат. Затова мисълта трябва да се влага в очите при устремяване към набелязаната цел, именно към избрания обект или задача. Не можете да помислите за всичко, което е наоколо - времето не стига. Значи това, над което работи мисълта трябва да бъде избрано внимателно и целесъобразно. Всичко може да се детайлизира в подробностите до безкрайност. Нека избраното да бъде в съзвучие с целта и смисъла на земното пребиваване на човека. Този смисъл е в това в земния живот да се съберат опит и знания, нужни по пътя в Безпределността. Всичко останало не е нужно, тъй като не е наше. Правилно казва поетът за безсмислието на земния живот: ако се вярва, че на човека се дава само една "празна златна чаша и напитката в нея е мечта и тя не е наша".

1963 г. 359. (М. А. Й.). Няма съвършени хора. Значи се налага да се устремявате към Владиката при осъзнаване на своето несъвършенство. Някого това ще убие или ще спре. Но отсъденият победител ще тръгне към Владиката независимо от всичко и при най-ярките прояви на своето несъвършенство, докато тяхната яркост не започне да намалява и не прегори върху огъня на устремения към Него сърце. Трябва да вървите към Него без да

спирате, без да се колебаєте, без да се съмнявате независимо от всичко, независимо от каквито и да било случайности или рецидиви от миналото. В постоянството на огньовете на устрема рано или късно всичко ще прегори. Няма такива недостатъци, няма такива слабости, няма нищо, с изключение на предателството и оскърбяването на Йерархията, което би могло да застане като преграда на пътя или да не бъде победено и преодоляно с ритъма и устойчивостта на стремежите към Великото Сърце. Каквото и да се случва вътре или вън, трябва огнено да се помни, че всичко това е временно, че Владиката е постоянен и неизменен, че устремявайки се към Него човек отмива от себе си наслоенията на миналите дела. Именно във всичко и винаги, във всички дела да бъдете мислено с Владиката ще бъде вярното решение. Колко приближили се са се спрели заради осъзнаването на своите недостатъци и мисълта за невъзможност да се движат по-нататък с техния товар. Но нали е Указано да вземете своя кръст със себе си и да последвате Позовалия. Да вземете своя кръст значи пред лицето на всички свои несъвършенства, в огнен устрем към Съвършеното Сърце да вървите и да вървите, независимо от всичко, не отъждествявайки себе си с тях, но знаейки, че колкото и да е студен или горещ човек, той няма да бъде отхвърлен от Владиката.

1963 г. 360. (Гуру). Най-близкият подход е чрез чувството, което е в сърцето. Чрез мозъка няма да подходите и няма да се приближите. Значи може да се действа само със сърцето. На зова на сърцето и откликът е мигновен. Тъй като енергиите на сърцето или огъня не са ограничени нито от времето, нито от разстоянията, нито от живота, нито от смъртта. Сърцето е знакът на бъдещия век, знакът на Новата Епоха, Епохата на Огъня. Тъй като сърцето е огнен апарат. Към бъдещето и към Йерархията вървим със сърцето. Бъдещето е във вековете, в безпределността, а сърцето е безсмъртно и вечно. Следователно обединяването с бъдещето и с безпределността може да се осъществи само чрез сърцето. Може по-често да се мисли за него, за да може то да се проявява и да не му се пречи. Отричанията на мозъка пречат. Мозъкът е временен инструмент, за едно възплъщение и е ограничен в своите пипала - петте органи на чувствата. Но сърцето не е ограничено от нищо. Пренасянето на съзнанието и на мисълта в сърцето ще бъде и най-близкият подход към най-чудните възможности на настъпващата Епоха на Огъня.

1963 г. 361. (26 юли). Обсебители от всички степени се приближават от пространството, ако приемникът на съзнанието е настроен или, по-точно, разстроен съответно. Трябва да се допуснат много неблагозвучни мисли и чувства, за да се състои това беззаконие. Но наред с явното обсебване съществува още и друга опасност, по-малко остра, но също вредна - това е мисленото

внушение от страна на тъмните. То също се осъществява по съзвучие. Веднага щом недостойни или низки мисли и въобще мисли с отрицателно свойство, мисли лишени от светлина започнат да се размърдват в съзнанието, тъмната ръка тутакси се възползва от тези моменти на слабост, за да подхвърли своите „космати топчета“. Недостойните мисли могат да се нарекат отворени врати, мост за проникване, тъй като на имащия ги веднага се дава добавка от страна на тъмните нашепници. Те постоянно следят и особено всеки докоснал се до Светлината, за да погасят всяка негова искрица. Контролът над мисълта е необходим като защита от нахлуването на тъмнината. Негодната мисъл е опасна не сама по себе си, но е опасна като магнит, отварящ възможност за приближаване на мисли, съзнателно подхвърляни от тъмните. Нужна е защита, като таран, разбиващ вълните на нископробните пространствени мисли. Главната опасност е от страна на Невидимия Свят. Невежите го отричат, за да се поддават толкова повече на неговото въздействие и да бъдат вследствие на това толкова по-беззащитни. Откъде са многото психически неравновесия, болести и зло? Как по друг начин могат да усилят себе си разрушителите на всички добри начинания, ако не чрез силно и изтънчено въздействие върху психиката на отрицателите? Мисълта се отрича като пространствена енергия, действаща мощно и целеустремено и по зададено направление, отрича се пространствения живот, отрича се възможността за съществуване на развълпеления човек и на зловни и силни същности, и с това човек се поставя в напълно беззащитно положение пред силен, изтънчен и изострен в злодеянията враг. С това е убийствено отричането, оттук са и толкова нещастни, не знаещи как и откъде пропълзва в тяхното съзнание тъмнината. За добрите по своята природа, устойчиви и силни хора тя не е така страшна, както за слабите, безволни и колебаещи се и лесно поддаващи се на тъмните внушения. Откъде са толкова пияници, злословещи, кощунстващи и други затъмнени съзнания? От кого са затъмнени и как? Трябва да се помисли за това и трябва да се помогне и просвети съзнанието на мнозина.

1963 г. 362. Да, това е вярно - всяко семе е зърно на трансмутиращи енергии, способни от обкръжаващата го материя да създават форми по своя род и същност. Активността на зърното е характерна именно с трансмутацията на елементите. В една и съща почва семената на розата, шибоя, здравеца, дъба, царевицата и така нататък дават напълно различни форми, характерни със своите особености. Достатъчно е да се помисли за аромата на розата или пелина, за да си представите цялата мощ на трансмутиращата сила на зърното. Така също и човекът, като трансмутатор на материята и пространствените енергии, преобразува в своя микрокосмос това, което постъпва в него и

придава на тези постъпления нови форми, свойствени именно на дадения човек и различни от създаваните от друг човек. И добрият, и злият изнасят от съкровището на сърцето не само добро или зло, но и налагат печата на самата същност на своята трансмутираща сила върху целия този огромен и постоянно течащ поток от материя, който тече през неговото физическо, астрално и ментално тяло. Можете да си представите колко огромен е този поток, взет в мащаба на цялото човечество. Наистина, човекът на Земята представлява трансмутатор на всички видове материя, преминаваща през неговия микрокосмос, изтънчващ, разреждащ и осветяващ психо-физическата структура на планетата. Можете да си представите и да си дадете ясен отчет какво е различието на тази преминала през човека материя от всички планове, ако се вземе дейността на вървящия Архат от една страна и на пияницата, чревоугодника и развратника от друга. Може да се разбере с какво насища всеки от тях тялото и всички тела на планетата, нейната аура и обкръжаващия я Невидим Свят. Колко мисли в течение само на един живот ще преминат през конвейера на съзнанието? И ако те са от тъмнината, то каква ли е тогава тъмнината? Да разберем и да запомним, че човекът е трансмутатор на всички видове материя и енергии, които преминават постоянно и в непрекъснат поток през неговия микрокосмос, трансмутатор или на зло, или на благо.

1963 г. 363. (М. А. Й.). Ще се опазим от нахлуването на чуждите съзнания, които отвсякъде, както от плътния, така и от астралния свят се стремят да се прилепят към магнита на запаленото сърце. Те опустошават и вампиризират сърцето. Те често несъзнателно, но упорито и натрапчиво искат сякаш да се прилепят и да установят най-близък контакт. Много са нахални и са много вредни не толкова заради тъмнината, колкото заради способността да смучат и поглъщат сила. Така и ги наричаме - поглъщачи. Няма да се уморим да твърдим колко са нужни постоянната бдителност към тях и готовността за опазване на скъпоценната енергия Агни, толкова нужна за много действително нуждаещи се от нея и имащи законно право на помощ, тъй като няма да я разпилеят на вятъра.

1963 г. 364. (Гуру). Как се приближаваме към Висшите? С осъзнаване, или по-точно с опити да осъзнаем тяхната същност. В този стремеж при неговото постоянство се извършва процес на преобразяване на съзнанието, тъй като опитвайки се да се доближим до Висшето, самите ние се възвисяваме. Всички, към които Ние Сме се приближавали са Ни виждали със своите земни очи и в своето време, всички са Ни признавали или отхвърляли, но и едните, и другите Ни забравиха, и само малцина Ни помнят, а единици не само не са Ни забравили и не са се отдалечили, но даже са се приближили повече, отколкото по-рано и са

достигнали до още по-голямо разбиране на смисъла на Нашето идване и провъзвестие. За някого смъртта е край на всичко, а за някого - продължение и придобиване на нови и още по-близки възможности, тъй като са разбрали, че няма никаква смърт и че освобождението от тялото не е унищожение, а раждане в нов живот, пълен с нови, чудни възможности. Този, който е разбрал, че любовта е по-силна от смъртта, е намерил тясната пътека, водеща в Живота.

1963 г. 365. (28 юли). Осъзнаването на Огненото Съкровище, което притежаваме, ни задължава да го пазим внимателно. Състоянието на постоянна, напрегната бдителност и грижа за това как не само да го удържим, но и да го умножим, предизвиква необходимостта от ежеминутен контрол над всички чувства, мисли и движения, протичащи в човека. Не може да има безразлично отношение към това, което има такова решаващо значение за целия живот на духа във всички светове. Огнят може да се носи без да се прахосва, ако е обострено състоянието на вътрешна събраност с мисълта за това, че всеки миг става или натрупване, или изразходване на Агни. Самата дума „сдържаност“ показва, че нещо се сдържа. Но какво се сдържа от дозорната воля? Психическата енергия или огъня, с който е наситена всяка проява на човека, всяко чувство, мисъл, действие и постъпка. Много трудно е да се прекара не само един ден, но даже час при пълен и напрегнат контрол над себе си. При първото съприкосновение с хората вълните на житейските явления, завладявайки съзнанието, заставят да се забрави за най-главното, потапяйки изцяло съзнанието във външния свят. В крайна сметка така става поне при обикновените хора. Ние вървим по пътеката на необикновеността. Сдържаността, самообладанието, самоконтролът - всичко това са само аспекти на висшето синтетично качество на духа, което Ние наричаме равновесие - признак на вътрешна мощ. Към земно могъщество се стремят всички, макар и да са кратки неговите срокове, но за могъществото на духа, основано на равновесието, мечтаят само малцина, а практически го утвърждават или се стремят да го утвърдят в плътната всекидневност само единици. На кого е нужно това могъщество, ако то не принася в земния живот нито богатство, нито всичко това, което ценят обикновените хора. И малко интересува някого въпросът за това, че в Невидимите Светове това могъщество отваря пред човека всички възможности за съзнателно, ярко и наситено съществуване. Толкова незабележимо на Земята, то е там източник на живот. Могъществото на Духа на Йерарха се проявява и на Земята, но не в това разбиране като при обикновените хора. Нямащият нищо на Земята и Казалият: „Ето идва Князът на този Свят и няма нищо в

Мен” е проявил най-висшата мярка на могъщество на Духа, достигната на Земята от човека.

1963 г. 366. (М. А. Й.). Огън на любовта, огън на признателността, огън на устрема, огън на предаността, огън на подвига, огън на спокойствието. Огньовете, огньовете, навсякъде огньовете. Без огън нито крачка. Така целият живот се превръща в огнена приказка и човекът се преобразява в огнено същество, преобразява се с огъня и с огнените чувства. Земната любов гори със земни огньовете, но любовта към Висшия Облик, не ограничена от земното, тържествува над немоощта на плътта и краткостта на земния живот. Така човешките чувства могат да се извисят и продължат далеч зад пределите на едно въплъщение, тоест да бъдат поставени по-високо от ограниченията на смъртта. Така и в човешките чувства прокарването на по-дълга линия ще бъде мъдро решение.

1963 г. 367. (29 юли). Сега всичко пречи и противодейства на всички стремежи на духа. Но можете да си представите условията, когато низшите притегляния изчезнат и свободният от тях дух ще възхожда безпрепятствено в отсъдената сфера. Плътният и астралният свят са изпълнени с енергии на противодействието. Но в сферата на ментала духът може вече да отдъхне от постоянната напрегната борба за своето първородство. И действително плътното обкръжение не способства за откъсването от земното. В света, вървящ след него, притеглянията се обострят благодарение на привидната възможност за призрачно осъществяване на всички желания и стремежи. Опитът показва, че призраците се разпадат и изчезват, а неудовлетвореността на желанията остава в с предишната сила. Мъките на Тантал са символ на невъзможността да се погаси пламъкът на желанието чрез потапяне в създадените от енергията на желанията образи на астрални натрупвания. Самата яркост и напрегнатост на породените от възжеленията образи крие в себе си невъзможност да се удовлетворят те физически, тъй като физическото тяло отсъства. И пламъкът на желанията, страстите и възжеленията от земно естество, не бидейки удовлетворен, пари болезнено, разгаряйки се все по-ярко, докато неговият породител не намери в себе си сили да се издигне духом над сферите на притегляне на низшите огньовете. Но когато през земния живот волята е овладяла огньовете на желанията и мисълта, която ги е предизвикала, борбата в астралния свят с призраците, съблазните и порожденията на възжеленията преминава успешно и завършва с бърза победа. Тежък е пътят на неизживените чувства. Освобождението от тях е в духа. Снизхождението и пренебрегването няма да помогнат, а само ще утежнят. Неизживяното тук там се изживява с труд. Фокусът на Иерархията се дава като обект за устремяване. Можете да се

устремявате и нагоре, и надолу. Фокусът сияе от Висшите Сфери и съзнанието, насочено към него, създава линии на магнитно привличане към Светлината. Тъмните притегляния към низшите слоеве и светлите нагоре си оспорват правото за привличане на развъплътените духове в съответстващите сфери. Но изборът е свободен и всеки дух сам избира своя път между Светлината и тъмнината. Изборът се съпровожда със страшна борба в човека на енергиите, увеличащи го към тъмнината или към Светлината. Борбата е изострена до предел и изборът се решава от духа. Едни отиват към Светлината, други в тъмнината.

1963 г. 368. (М. А. Й.). Владиката ненапразно е Казал за външната тъмнина, където има плач и скърцане със зъби. Тези сфери, където духът е получил своята грануляция, са вече лишени от земни притегляния и там за първи път духът на човека усеща свободата и устойчивостта на вече не раздробяваните стремежи. Запаленият огън вече не се гаси от вихрите на плътните сфери и липсват помрачителите, гасители и вампири от всички видове и форми. Тъмните нямат достъп до тези слоеве. Те се охраняват от огнените стражи на Йерархията. Право на вход в тях се дава от тези елементи на отлагания в Чашата, които са били събрани през живота и които са съзвучни на материята на Висшите Сфери. Ето защо е толкова настоятелно нужно събирането и натрупването на кристали от светъл Агни в земния живот.

1963 г. 369. (Гуру). Погрешно смятат, че при Нас има пеене на химни и славословия. Навсякъде има труд и напрежение. Напрежението на тези сфери е неимоверно. Налага се да се държим така, както и на Земята, налага се да пазим и защитаваме и да се грижим в добавка понякога и за вас, останалите на Земята. Розовите сънища и отдихът не са за тези, които са близки до Владиката.

1963 г. 370. (М. А. Й.). Добре е когато животът лишава от всичко, даже от най-необходимото - толкова по-леко ще е да се подготвяте за далечния път. Добре е да се помисли за това какво е нужно за този път. Добре е когато самият живот грижливо освобождава от ненужния багаж и с това облекчава придвижването. При разбирането на това се превръща в източник на радост и удовлетворение всичко, което огорчава обикновените хора и което би помрачило съзнанието, ако не го озаряваше новото по-висше разбиране. Не поставя ли затова Учителят в положение на отреченост от обичайните условия и лишаване привидно от най-нужните вещи и подробности, за да освободи духа преди далечния път от привързаността към обкръжаващото. Ако не ви е жал за нищо от това, което е наоколо и не ви е жал да оставите нищо назад, то няма ли това да бъде вече освобождаване от веригите на материалния свят. Да се порадваме вместо да

тъгуваме на това, че животът сам прави за нас това, за което може би собствените сили биха могли да не достигнат.

1963 г. 371. (30 юли). Няма такава тъмница, където да не може да гори огънят на сърцето, няма такива условия, в които духът да не може да расте и да се развива, няма такава тъмнина, която да не се разсейва от лъчите светлина и няма такива препятствия, които психическата енергия да не е в състояние да преодолее. Преодоляването трябва да се разбира като победа. А побеждава всичко този, който съумее да победи самия себе си. Така от външните опити преминаваме към вътрешното действие, което единствено и довежда човека на Пътя на Живота; обикновено хората влагат своите енергии и целта на стремежите в това, което е вън, докато в същото време външното не може да замени вътрешното, тъй като външното не ни принадлежи и на планетата ние сме само временни пътници. Разбира се, планетата е наш дом, макар и временно, обаче като всеки дом той изисква украсяване и грижи за него, но при условие, че има ясна представа за това, че крайната цел на пребиваването на човека на Земята не е това малко небесно тяло сред милиарди други. По такъв начин и пътят на човека по звездите, звездният път и необходимостта от смяна на въплъщенията и всички обвивки на духа заставят да се осъзнава, че всичко, което имаме не ни принадлежи и не е наше. Нашето е резултатът от всички жизнени опити, тоест знанието, извлечено от въплъщенията и тези отложения в Чашата, които то дава. Опитно знание означава приложено знание, даващо наслоявания от кристални отложения на огън и не зависи от разрушението на времето и от смяната на обвивките. Не в тях се отлага опитът, а в Чашата, която е една за всички въплъщения. Почвата на ливадата е една, но цветята на нея са различни и всяко цвете и всяка тревичка, от отровната до жизнедаващите извлича от една и съща почва и кристализира във форма елементите, съзвучни на същността на зърното. По този начин зърното на духа при всички условия на живот извлича от тях опита и знанието според същността на духа и неговите стремежи извън голямата зависимост от тези външни условия. Както двете семена на треви, отровни и полезни, извличат от същата почва своите отровни или полезни свойства, така и двама човека при едни и същи външни условия на живот вземат от живота: единият – елементи на Светлината, другият – на тъмнината. Трансмутиращото външните енергии начало обуславя този процес и неговата посока и характер. Един изнася от съкровището на сърцето добро, друг – зло, единият – Светлина, другият – тъмнина. Това, което се трансмутира не е нито зло, нито добро. Тъмнината или Светлината се творят от черно или от светло сърце. Сърцето е големият трансмутатор на материите и енергиите, течащи през обвивките на духа. По този начин всеки

миг човек твори Светлина или тъмнина. Това се твори от мислите и чувствата, тъй като творчеството е съдба на човека. Творческите способности растат в Безпределността, но нямат граници. Световите се зачеват от творческата мисъл. Творческата мощ на човешкия дух в потенциала си е безгранична.

1963 г. 372. (М. А. Й.). Предстоенето се извършва с мисъл. Можете да разберете и да си представите какво значение има такова предстоене в Менталния Свят. На Земята се подготвяме за живота в Надземното и прокарваме канали в пространството за неплътното пребиваване. Там движи устремът, но без тежестта на плътните условия. Животът там е лек като мисъл. Но и мислите биват различни, едни теглят нагоре, други надолу. Хората пътуват с привичните кънки на мисълта. С това са значителни привичните мисли. Ще привикваме да мислим за доброто във всичко. Иначе как ще издигнем с мисъл планетата. Тъй като мисълта даже без думи може да възвиси другите. Възвисявайки себе си, възвисяваме другите със себе си. Възвисявайки своето съзнание да не заприлича на надути балони - могат да се спукат.

1963 г. 373. (1 август). Как да накараме огньовете на сърцето да пламтят? С любов. Как да се отгледа, усили и накара любовта да гори? Наистина, с ритъма на устрема към Висшето, което имаме. Светлината е една – Йерархията. Фокусът е един – Йерархът. Към Него ще се устремим и с мисъл, и с чувство. Но ако ви се струва, че сякаш сте изоставени, то знайте, че това е Майя. Владиката не Може да изостави. Само земният накуп и шумът на суетата, и тягостта на натрапливите мисли създават очевидността на реалност на Майя. На нея кажи: „Отстъпи, не запречвай моя път към Светлината. Много пъти са ме съблазнявали твоите призраци на лунна мъглявост, лишавайки от връзка с източника на Светлина. Отстъпи, многолика Майя. Ти не можеш да пресечеш моя път, отсъден ми от началото на времето. Ще се отдръпнеш, тъй като вълните на твоите порождения са временни, но моята връзка с Владиката е неразривна и над твоите сънища и илюзии. Утвърждавам Владиката в сърцето си въпреки всички твои внушения. Не се боя от теб, Майя. Не се боя от измислиците и съблазните ти. Аз съм вечен, а ти си временна и твоята завеса над съзнанието. Ще се разпръсне лунната омая, ще се разсее мъглата и отново ще ми засияе Лъчът на Великото Сърце и ще Бъде Владиката“. Така се обърна вървящият към Владиката, когато призраците на Майя му запречиха пътя.

1963 г. 374. Изисква се несломима вяра в крайната победа на Светлината в себе си, за да се утвърждава огнената действителност пред лицето на външната очевидност. Добре е през това време да си повтаряте в себе си основите. От основите не може да се избяга. Не може да се отрича несъмненото. Не

може да се отрича, притежавайки опит, прехода в Надземния Свят след смъртта на физическото тяло. Не може да се отрича своето тънко тяло, тъй като то не един път се е отделяло в плътното съзнание и е било в онзи Свят, където заминават развъплътените. Не може да се отрича примата на духа, тъй като неговата сила не един път се е проявявала в явленията от Тънкия Свят и в земния свят. Владиката не може да се отрича, тъй като свидетелство са били Неговите Появявания. Двата свята не могат да се отхвърлят - земния и Надземния, тъй като има опит и в единия, и в другия. Плътното тяло се заменя в своите елементи през седем години, замествайки се със нов състав на материята, но неговият притежател, който е над тялото, той остава и продължава да живее в друго химическо тяло и притежаващо само външно същата предишна форма, която расте, достига разцвет, старее и се дезинтегрира, за да освободи духа за живот в Надземното. В този поток на живота и смяната на проводниците са милиарди хора. Еволюционният поток. Спускайки се отначало в материята, а после издигайки се и изтънчвайки се, всичко живо се развива и расте, за да достигне извънплътни форми, същата тази извънплътност, с която е започнал този живот, но на висшето стъпало в пълно съзнание за преминатия път и предстоящите пътища в новия цикъл на времето. По този начин Пътят е определен, той отива в безпределността на достиженията. Той няма край. Целият земен живот в даденото земно тяло е само кратък миг по този път, който е без край и начало.

1963 г. 375. (М. А. Й.). Земният път е нужен. Нужно е да се придобие знание и опит и да се съберат тези елементи, които са необходими за съзнателен живот в Надземното. С какво ще живеете там, ако не натрупате и не съберете? С какво ще живеят там тези, които са живели само със земното и освен него никога не са помислили даже за възможността за живот извън тялото или тъпо са отричали тази възможност? Там, където животът е според съзнанието, там той ще премине целият в кръга, определен от ширината на съзнанието и от това, което то признава или отрича. Това, което се отрича от съзнанието престава да съществува за него. Условията на живот в Надземното се определят от мисълта. Творец на своята съдба и на своето бъдеще е самият човек. С каквото свърже или освободи себе си на Земята, с това ще бъде свързан или освободен и там. Така с всяка мисъл той изковава за себе си вериги на робство или разбива оковите на ограниченията. Там където всичко се движи от мисълта, там царства мисълта безразделно и властно. Който е овладял своята свободна мисъл и я е разкрепостил от измислиците, невежеството и човешките предразсъдъци, той там е властелин на своята мисъл и на всички тези възможности, които

се дават от свободната мисъл. Тук е сеяч, а там жътвар на своите мисли.

1963 г. 376. (Гуру). Четенето е добро и полезно, но размишлението е по-нужно. Някога не е имало книги и е нямало какво да четат, но са напредвали с размишление. Дори и четенето на добри книги без размишление е безполезно. Само съзнателно осмисленото се асимилира от духа. Само осмисленото и прието се утвърждава за приложение. Отшелниците Йоги са достигали без книги с размишление. Мисълта расте, ако се съсредоточаваш върху нея. Съсредоточаването е като поливането на цветята. В съзнанието се допускат само полезни мисли. Има много мисли, идващи отстрани, те се нуждаят от строг контрол. Мислите се управляват от закона за съзвучието. В съзнанието прониква това, което му е съзвучно. Контролът е в това какви мисли са допуснати за пребиваване, поощрение и утвърждаване. Без дозорно състояние на духа придвижването е невъзможно. Без контрол над мисълта тя не може да се овладее. Състоянието на постоянно бодърстване с мисъл се предписва на вървящия ученик.

1963 г. 377. (3 август). Сине Мой, време е да се направи равностойност на преживяния живот и да се положи събраното в заветното ковчеже. Да се отбере щателно нужното от ненужното, ценното от боклука и сметта, това, без което не може да се мине от излишните вещи и непреходното - от временното. Няма да забравим да вземем качествата на духа, но само положителните. Ще проверим мислите и ще отделим земното от надземните мисли. Пътниците по безпределния Път трябва да знаят какво е нужно по Пътя и какво не е нужно и този отбор да се води постоянно, тъй като ненужното има тенденция да акумулира и да нараства. Всяко десетилетие има своето значение; седмото е особено, завършващо, когато може да започне мисленото навлизане в условията на тънкото съществуване. Десетото седемлетие или седмото десетилетие - може да се помисли над тях. Мисленето на Далечните Светове е свързано с живота в Надземното. Добро е и тук и там, тъй като върви над обикновения живот. Под Далечни Светове Подразбираме Висшите планети, висшите стъпала на еволюцията. Формите на живот осъществени там някога ще се осъществят и на Земята, но ментално те могат да се внедрят и сега в земната атмосфера, насищайки с тях аурата на планетата. Конвейерът на съзнанието позволява да се циментира пространството с мисъл. И когато това се върши съзнателно, упорито и планомерно, сътрудничеството с Нас влиза в особена фаза. Всеки камък или камъче, принесено за Общото Благо, е ценно за еволюцията. Няма да разглеждаме такова приношение от лична гледна точка, тъй като личната гледна точка е обусловена като такава от проявите на Майя и не може да служи като мярка. Не само от гледна точка на другите

хора ще се учим да гледаме на обкръжаващото и при това от различни положение, но и под свръхличен ъгъл на гледане, незасягащ ограничения кръг, в който живее обикновеното „аз“ на човека. Издигайки се над живота като орел над земята може да се види отвисоко взаимоотношението на много неща, които при лично разглеждане заемат целия хоризонт на съзнанието като огромна сграда пред прозорче. Но хоризонтите са видими отвисоко. Не можеш да се издигнеш над земята, ако не се откъснеш от нея. Може да се помисли за това, което привързва към Земята. Не може да се постигне свобода на мислене, ако не се откъснете от Земята. Личността, в която живее временно всеки, се явява това, което свързва мисленето и замърсява хоризонта на далечната видимост. Индивидуалността не е личността; издигайки се в нейната сфера е по-лесно да се съди за Невидимия и видим светове. Двата свята се обединяват в свръхличното съзнание и в това обединение е една от най-важните задачи на сегашното стъпало на еволюцията на човечеството на нашата планета.

1963 г. 378. (М. А. Й.). Никой няма да отрече, че мисълта е главният фактор в живота на всеки човек. Мислят всички, но изкуството на мисленето владее само малцина; то се заключава преди всичко в това да можеш да освобождаваш съзнанието от огромната маса случайни и напълно ненужни мисли, които обикновено запълват съзнанието. Трудът, съсредоточеният труд с това е и добър, че поне временно събира мислите върху един предмет, затруднявайки тяхното привично разхвърляне и блуждаене. Работата свършва и мислите отново започват да подскачат от предмет на предмет. Ако намерите в себе си сили всеки миг да устремявате мисълта само към полезно мислене, съизмеримо с целта и смисъла на съществуването на човека, то общият характер на потока мисли ще се измени и ще се подреди и ще придобие нужния характер. Така всеки момент може да се употреби от полза, където и да сте и каквото и да правите. Най-скупното очакване може да се превърне в нещо твърде полезно и добро. Много добро може да се твори с мисъл и да се внася с нея Светлина в областта на обикновения живот.

1963 г. 379. (Гуру). Говорейки по същество, Йога е път за преобразяване на живота с мисъл. И затова ударението е върху мисълта. Не са нужни никакви насилствени действия, не са нужни никакви измъчени усилия, но трябва да се прояви силна, отчетлива, излизаща от сърцето, целеустремена мисъл. Ако мисълта води човека, то можете да се запитате: какви са моите мисли и къде в крайна сметка ще ме заведат те? Водят и довеждат мислите, но какви, но къде? Във вертепите също завеждат мислите, те довеждат и до всички видове слабости, пороци и отстъпки. Съзнателният избор на мисли има решаващо значение.

Оттук и необходимостта от контрол над мислите, несъответстващи на най-добрите стремежи на духа и забавящи неговата еволюция. Постоянството на контрола се затруднява от това, че често забравят за него и тогава мислите се носят накъдето иска астралът, тогава те са в услуга на личността, тогава придвижването на духа спира и тогава мисълта води накъдето и да е, но само не нагоре. Така най-скъпоценният дар на еволюцията се разсипва напразно и започва безцелното тъпчене на едно място.

1963 г. 380. (4 август). Говорим за контрол над мисълта, но кой я контролира? Волята. А кой контролира и насочва волята? Кой обитава в тялото и обвивките? Кой помни и записва всичко, което тече пред съзнанието? Кой записва живота на бедняка и земния владетел? Кой събира опита и знанието в Чашата? Кой е притежателят на Чашата? Кой? Кой? Отделяйки по този начин ставащото от това, което го наблюдава и складира в архивите на паметта, може да се достигне до центъра в себе си, около който, както планетите около Слънцето, се върти светът на човека. Тялото ще отхвърлим - това не е „Аз-ът“. Тънкото също ще отхвърлим, това също не е „Аз-ът“. Днес умът е зает с едни мисли, утре с други. Мислите текат като водите на поток, постоянно сменяйки се. Мисълта - това също не е „Аз-ът“. Но често „Аз-ът“ отъждествява себе си със своите обвивки и считат, че „Аз-ът“ - това са те. Но не може съзерцаването и съзерцателят, гледаното и гледащият, усещаното и усещащият, мисленото и мислителят да бъдат един и същ. Ще Наречем това „Аз“ в човека дух, облечен с външните обвивки или проводници. Обвивките са негови оръдия за връзка и общуване с външното, с външните по отношение на духа светове. Той изгражда сам тези тела - физическото, тънкото и менталното, обличайки себе си с материя от съответстващите планове и с определен състав в зависимост от своите стремежи. Трябва да се помни и да се знае, че две физически тела, да кажем, на отшелника-йог и на пияницата и чревоугодника са различни по своя състав, че тяхната материя в единия случай е разреждана и очистена от груби и тежки земни елементи, в другия случай е заразена с тях до такава степен, че нейното разлагане понякога започва още приживе, дълго преди смъртта на тялото. Очистването на физическото тяло от тежки земни флуиди, предизвикващи преждевременно разложение, болести и старост се явява задача на този, който иска да овладее своето тяло и да разрежи и изтънчи неговия състав. Физическото тяло може лесно да се затъмнява или обратно, да се осветява. Това зависи от състоянието на духа и състоянието на другите обвивки. Затъмнението на мислите и на тънкото тяло веднага се отразява и на плътното тяло. Казват: „Той беше по-мрачен от облак“, „По неговото лице пробягна сянка“. Много изрази свидетелстват за това как реагира плътното тяло на мисълта и чувствата на своя

притежател. Едни го извисяват, други го затъмняват. Ето на това, което извисява, тоест осветява и води към Светлината и над това, което затъмнява, тоест потапя в тъмнина, е нужен и постоянният и твърд контрол. Контролира този, който е над тях, над всички тези променящи се и преминаващи състояния на всички свои обвивки. Не малкото „аз“, не малката личност, умираща при всяко възплъщение, а Безсмъртната Индивидуалност на човека, събираща в Чашата опитите от животите на всички личности, чрез които Тя се е проявявала, само Тя може да овладее смъртната и ограничена в малкия кръг на едно възплъщение личност. Съзнанието на малкото „аз“ се издига до осъзнаването на голямото и чрез него започва да гледа на всичко, ставащо с него. Така постепенно, вдигайки покривалата може да се приближите към сферата на Мълчаливия Регистратор, Вечно Гледаният и надживяващ всички обвивки, в които духът се облича временно, за да може в съответните им светове да извлича за себе си нужния опит. Смъртният, не знаещ целта на своето възплъщение прилича на лодка без кормило. Но когато се знае целта и е известно направлението, и кормилото е в твърдата ръка на устремения към Безпределността дух, тогава може да се достигнат, колкото и далечни да са, бреговете на Огнения Свят, вече непреходен във вечността и отхвърляйки всички обвивки да се облечеш в огнената, също непреходна, оформяйки я в постоянен устрем към Светлината.

1963 г. 381. (Гуру). За поведението пред лика на пространството може да се каже много. Някой се старае пред хората и се старае да покаже това, което няма или да изглежда не такъв, какъвто се явява е в действителност. Този труд е напразен и безполезен, тъй като пространството вижда и чува и записва всичко, до най-малките мисли. Затова този, който познава Основите, отхвърля от себе си цялата външна наносност и не пред хората, а пред самия себе си и пред Всевиждащото Око на пространството се държи така, както това изисква достойнството на духа и разбирането, че няма нищо тайно, което да не стане някога и някъде явно и което вече е явно сега в свитъците на Акаша. Моментът, когато оголената същност на човека става явно видима, е момент на остър позор за тъмните и тържество за този, който няма да се засрами със своята Светлина. Знаейки това може да се разбере, че поведението насаме пред лика на пространството показва вече достигане на висока степен на съзнание.

1963 г. 382. (6 август). При ясно осъзнаване на проявите на Пътя се променя отношението към живота и към всичко, което се случва в него. Отбелязвайки пътните впечатления не се спираме върху тях прекалено и не привързваме съзнанието към нито едно тъй като знаем, че утре ще се сменят с

други. Потокът на живота и неговите подробности, преминаващи пред Гледащия, не могат да се спрат. Това наблюдение се съпровожда с вечна смяна и замяна на едно впечатление с друго. И когато Гледащият повече не отъждествява себе си с потока, отделяйки го от себе си, става възможно утвърждаването вътре на това равновесие, пред силата на което нищо не може да устои. Спокойствието при възприемането на външните явления се обуславя именно от тяхната преходност и текучество. Това, което ще премине и постоянно преминава, не може повече да овладява съзнанието така, както това е било обикновено. В това е свободата от властта на външните условия над духа. В съзнанието настойчиво и упорито се внедряват мислите, че всичко е временно и единствено само опитът и знанието, извлечени от живота, остават като достояние на човека. Трудно е да си представите, че всичко обкръжаващо е единствено само сън, но ако си спомните целия минал живот и всичко, което е минало пред съзнанието и е потънало в Лета, няма ли да изглежда сън пребиваването на духа във физическото тяло. Именно преходността на плътните условия се явява като антипод на тяхната материалност и нерушимост. Всичко е нездраво и неустойчиво, само Стълбата на Йерархията е непоколебима и може да служи като опора в този свят, където обкръжението на човека тече и се изменя.

1963 г. 383. (9 август). Далечните Светове са близки. Далечни са по земному, но за духа няма разстояние и няма разстояние за мисълта. Когато духът се докосва с мисъл до отдалечен обект, с него се установява магнитна връзка и канал, по който започва притокът на впечатления. При повторност или постоянство на мислите потокът започва да расте и да се увеличава по обем. Може да се отбележи, че всичко, с което е изпълнено съзнанието на човека и което преобладава в него, измествайки всички други мисли, е нараснало и се е разширило именно благодарение на това, че мисълта се е спирала върху това явление. Така също расте и специализацията и с нея едностранчивостта на мисленето, заменяйки се с възможността за синтез. Но сега става дума за това да се устремяват своите мисли в сферите на Далечните Светове. Астрономията е Космическа наука. Тя извежда човека в просторите на Безпределността, тя и ще разкрепости неговото съзнание. На Земята не могат да се намерят тези форми на живот, които съществуват на Висшите планети. Тях още ги няма на Земята. Няма но ще ги има, когато нашата планета достигне по-високи стъпала на еволюцията. Връзката, установена с най-близката звезда, ще покаже нагледно това, към което и как трябва да се устремява човечеството, за да достигне до същото това стъпало. Докато бъдещето се намира в областта на отвлечените представи, то няма да придвижи масите напред, но когато хората видят с

очите си какво са постигнали хората в Далечните Светове, животът на Земята стремително ще се задвижи към идеала, конкретните форми на въплъщаването на който хората ще видят на далечната звезда. Космическите връзки ще дадат нов тласък на напредъка, тъй като несъмненото, отлято във видими форми, вече няма да може да се отрича.

1963 г. 384. (М. А. Й.). Добро може да се твори без лична заинтересованост от творимото. В това е свободата на действията. Добър ли е човекът или лош, но и на лошия може да се даде от своята светлина. Това даване не е персонално, а безлично-пространствено. Когато светилникът се внесе в тъмно помещение, той, подобно на слънцето озарява и добрите, и злите. Не ние ще съдим върху кого или какво пада светлината, както не съди за това слънчевият лъч и не избира предмета, върху който да падне. Пространственото служене предполага безлично раздаване. Учениците се явяват не правило, а по-скоро изключение. Няколко ученика на Великия Дух не Му пречат да свети на милиони и не нарушават принципа на безличното разпространение на Неговата Светлина. За пространственото служене вече е говорено, но неговата същност още не е всестранно разгледана. Фокусът на съзнанието прилича на слънцето и сърцето като слънцето разпръсква около себе си лъчи самопроизводна светлина. Да заприличаме на слънцето в безличното разпространение на Светлината около сферата, в която живеем.

1963 г. 385. (Гуру). Във всички прояви от висш порядък сърцето взема участие с цялата си сила. И това е напълно правилно. Тъй като сърцето е безсмъртно и ако то се въвлича във фокуса на определени действия сега, то и после, и винаги, и когато и където и да е: тук или там, в този свят или в другия - сърцето ще продължи започнатото и ще удържи своя притежател в сферата на утвърденото от него действие. Съзнателното привличане на сърцето към делата и действията, имащи особено значение ще има огромно влияние върху съдбата на човека, призовал своето сърце към този вид дейност.

1963 г. 386. (10 август). Ето, ние говорим за най-високи неща, а още не сме преодолели най-малките в себе си. Получава се разрив, който болезнено се отразява върху съзнанието. Можем да се сърдим само на себе си. Имайте предвид, че Ние винаги Сме Готови да дадем, но не Сме в състояние да дадем даже при желание повече от това, което човек може да вмести. На вместиането често пречи личността. Така също и съдовете, ако и да са донесени, невинаги могат да бъдат изпълнени с това, което би Ни се искало да дадем, тъй като вече, макар и частично, са изпълнени със своето. А своето, личното, наситено с емоциите на астрала, на Нас не Ни е нужно. Беше Казано: или Моето, или

своето. А Моето и своето не се съчетават. Самородните лъчи не са порождение на малкото „аз“, а на голямото. Тяхната самородност не е от себелюбието. Така приближаването и получаването са възможни само при условие на самоотреченост, тоест съблюдаване на формулата „отвърни се от себе си“. Пълнотата на сънастроеността дава съзвучие. С думи то не може да се замени. Асимиляцията на Нашите Лъчи не може да се предизвика с никакви изкуствени или измъчени усилия. Притеглянето е естествено при принасянето на целия себе си, тоест на цялото сърце и мисли и чувства. Мислите и съзнанието са там, където е сърцето. Отдаването на сърцето на Този, Който Води е безусловно условие. Често бедното сърце се разкъсва между неговите отдавания: едната половина на себе си, другата половина на Учителя. Получава се половинчатост и като резултат – неудовлетвореност. Действителното ученичество се съпътства от пълнота на отдаването и пълнота на служенето. Те могат да се достигнат при пълен, самоотричащ устрем на цялото същество. Всички атоми на летящата стрела са устремени към целта. Всички енергии на микрокосмоса се отдават на служене на Светлината. Получаването е според пълнотата на самоотдаването, тоест отдаването или предаването на себе си на Владиката. Формулата „в Твоите ръце предавам духа си“ е най-съкровенията мистерия на живота.

1963 г. 387. (Гуру). Владиката Каза: устремете се! В една дума е всичко – ключовете от всички врати и всички достижения. Напрегнете устрема с цялото сърце, с всички помисли, с цялото същество.

1963 г. 388. (12 август). Моята Ръка насочва течението на световните събития в нужната посока. При това трябва да се прояви за отстраняване всичко непригодно за еволюцията. Полумерките са нецелесъобразни. Ние Действаме в съгласие с Космическата Воля, която се изразява в течението движението на светилата. Еволюцията е безусловно явление. Астрофизически и в съответствие със стъпалото на развитие на планетното тяло на Земята от Нас се Утвърждава новото стъпало на еволюцията. Началото на Епохата на Огъня е предначертано от звездите. Като гигантска вълна настъпва еволюционният прилив. Всичко, което може да се издигне, се издига с нея, а всичко, което не може, ще бъде покрито от нея и ще отиде на дъното, тоест ще загине. Не един път вече гибелта на цели народи е посещавала Земята. Но Знаем примери, когато държави са съществували в продължение на цели хилядолетия. Космическите Закони са неизменни и неумолими. Човешката воля може да им противодейства само до известен предел, след който тя бива пометена като картонена къщичка под вятъра. Мощта на Йерархията е непреодолима. Йерархията изразява чрез себе си същността на Космическата

Воля. На новото е съдено да се сбъдне. Новото Небе и преобразената планета ще бъдат изражение на Епохата на Майката на Света. Говоря за прага на събитията.

1963 г. 389. (Гуру). Признателността и благодарността към висшестоящите е качество, твърде рядко в хората. По-често се проявяват техните противоположни свойства. Изпитвайки ги върху себе си от страна на неблагодарните и непризнателните, ще се стремим да изгорим в себе си даже и най-малките следи на тези недостатъци. Неблагодарният не е благороден. Непризнателният отрича и в нас, и в себе си това, без признаването на което той не може да се движи по-нататък, тоест сам прегражда своя път. По тези качества на признателност и благодарност може да се съди за готовността на съзнанието на докосналия се до Учението на Живота.

1963 г. 390. (15 август). На сърцето може да се вярва, ако себелюбието не го затъмнява. Невидимите връзки между хората преминават по линиите на сърцето. Затова те продължават от живот в живот и не се прекъсват и в Надземния Свят. Сърцето е безсмъртно, безсмъртни са и неговите огнени чувства. Безсмъртието се достига чрез сърцето, очистено от грубите наслоявания. Чистото сърце е огромна сила. Пренасянето на битието в мисълта, а на мисълта - в сърцето ще бъде утвърждаване на непрекъснато съзнание. Тъй като и съзнанието също се пренася в сърцето. Мозъкът притежава своите органи на зрение, на слух и така нататък, а сърцето - своите. Само че тези органи или чувства притежават способност за непосредствено възприятие или знание. Сърцето просто знае и просто вижда. Наричаме тези чувства чувствознание. Апаратът на чувствознанието е сърцето. Мозъкът не може да чувства. Той само регистрира, ако е приучен, усещанията на сърцето, тъй като те изискват внимание, за да бъдат отбелязани. Но сърцето обикновено е в изгнание и чувствознанието не се проявява. И при всичко това мозъкът, намесвайки се, пречи на непосредствеността на чувствознанието. За възпитанието на сърцето е Говорено достатъчно. Най-добре от всичко е просто да не му се пречи. Най-добре от всичко е да му се позволи свободно да изразява своите усещания, ако се е освободило от боклука. Под неговите наслоявания сърцата на мнозина спят. Бъдещата Епоха по преображение на човечеството може да се нарече пробуждане на очистеното сърце. Но само по себе си сърцето няма да поведе човека към това стъпало на преображение, а сърцето, свързано с Йерархията. Чрез сърцето имате Светлина.

1963 г. 391. (М. А. Й.). Как се движим нагоре? Само с любов. Без това огнено чувство възход към висшестоящите по Стълбата на Йерархията няма. Който е разбрал това и го е приложил, той върви без да се колебае, без да се съмнява, без да

знае страх. Да! Да! Да! Всички недостатъци и всички препятствия, всички трудности се побеждават и преодоляват с любов към Висшето, което притежаваме. Мнозина забравят за този най-кратък път, предпочитайки обиколните пътеки. Но никакви упражнения, никакво съсредоточаване, никакви достижения няма да дадат това, което дава и може да даде любовта. Ако искате да умножите силите си, обичайте Владиката. Ако искате да пребъдете с Нас, заобичайте Ни. Ако искате да вземете всички дарове на света, обикнете света. Между този, когото или каквото обичат, се установява пряка магнитна връзка, по която безпрепятствено текат вибрациите от обекта или субекта на чувствата на сърцето. В плътния свят няма нищо можещо да застане като преграда на пътя на тази пряка магнитна връзка на чувствата на сърцето, те преодоляват всичко. Ето защо наричаме любовта огнена победителка и ѝ въздаваме дължимото.

1963 г. 392. Да разгледаме четенето на Нашите книги от гледна точка на мислите. Задълбоченото четене е пространствено действие, тъй като при това мисълта, възникваща в съзнанието, оформяйки се отива в пространството и го насища. Не пропада нито една мисъл, но всяка усилва предшестващата и циментира сферата наоколо. Времето усилва кристализацията на мисълта, създавайки огнище, около което пламенят събраните наслоени светлоносни отложения. Кой може да каже, че ритмично и постоянно служи като фокус за натрупване на мислените образувания на висшата скала. Този процес може да се усили, съзнателно увеличавайки продължителността на времето, посвещавано на това действие. Когато то стане непрекъснато, Действието ще бъде Велико. Великото Действие е особеност на Архата. Нищо на себе си, нищо за себе си и всичко за пространството. Личното даване се заменя с пространствено. Пространственото служене става ритмично и постоянно. Светът се управлява от идеите, тоест от мисълта. Но мисълта се поражда от съзнанието, следователно е възможно съзнателно да се вземе участие в управлението на света, в направлението на световните събития, направлявайки тяхното течение с мисъл. Човешките мисли като табун коне се стремят да се разбягат на всички страни. Но този, на когото е поверен табуна, ги държи заедно и ги води където трябва. Така и своите, и пространствените мисли, пораждани от множество съзнания, могат да се устремяват в нужното русло, отрано подготвяйки го и избирайки направлението. Обикновеното съзнание мисли хаотично, без да познава контрола. Този, който се е справил със себе си и е утвърдил контрола над себе си, може и има силата да управлява и чуждата мисъл и масата мисли в пространството. Те могат да се сгъстяват, те могат да се разреждат, те могат да се очистват от мрака и тъмнината с лъч светлина. С една дума и своите, и чужди

мисли могат да се управляват с волята. Ако собствените сили изглеждат недостатъчни, те могат да се умножат, обединявайки се с Йерархията на Благото. Мощта на съзнателната мисъл няма предел. С мисъл може да се твори. С нея творят отшелниците-йоги.

1963 г. 393. (М. А. Й.). Да знаеш и да не осъждаш не е лесно и не е просто. Но да знаеш все пак е нужно, тъй като без знание степента на Архата е недостижима за човека. Опитът от познанието на човешката природа е горчив, но без него придвижването е невъзможно. Опознавайки другите, опознаваме и себе си. *A nosce te ipsum* е основата на всичко и завета на всички времена. Правилно е, виждайки недостатъци в другите преди всичко да се уверим дали ги няма и в самите нас. В другите най-лесно се забелязва това, което още не е изживяно в себе си. И най-лесно се подозират другите в това, което и самият подозиращ би направил на тяхно място. Във всеки случай по-разбираемо е това, през което човек е преминал сам и което е изпитал от собствен опит. Неосъждането и търпимостта са също достоинства, без които справедливостта страда. Да знаеш и да не осъждаш дори искащите да ги водиш, е съдба на тези, които искат да бъдат с нас.

1963 г. 394. (18 август). Ето още един ден е пред нас. Как ще го прекараме, деня за поражение на причини, донасящи следствия? Можеш да си кажеш: аз, живеещият в тялото, ще умра и ще вляза отново в друго тяло, пожънвайки плодовете от деянията на този, който сега обитава още в своето тяло. В предишното си въплъщение аз бях в друго тяло и аз бях създател и породител на тази форма, в която се намирам в даденото време. Ако денят ми премине в осъзнаването на това, че сега формирам условията на бъдещото въплъщение в ново тяло и всяко движение в моите обвивки е подчинено на мисълта да се създадат най-добрите условия, пораждайки с тази цел най-добрите причини, то няма ли денят да бъде прекаран с огромна полза за бъдещото ново мое въплъщение на Земята. Късно е да се мисли за бъдещето, когато причините на бъдещите следствия вече са породени в миналото. Но идващият ден е мой, принадлежи на мен и в него аз мога така да творя своите действия, че да бъдат в съзвучие с най-добрите стремежи на духа. Всеки миг аз мога да творя Светлина или тъмнина, осветявайки или затъмнявайки себе си и определяйки с това своето бъдеще. Не са нужни особени подеми, за да не се твори тъмнина, но е нужен постоянен дозор и помнене за Водещия. Как ще проведе идващия ден - нека всеки да се попита. Кармата се твори от мисълта, разпалена от въображението. Творчеството може да върви по линия на противоположностите на качествата, вече утвърдени и подлежащи на трансмутация. Който е студен може да стане

горещ, трансмутирайки явлението по полюсите. Преображението върви по линия на родствените противоположности. Всяко отрицателно качество на духа може да бъде трансмутирано в себе си в противоположното. Само топличкият, само този, който не е нито студен, нито горещ, няма да може да трансмутира нищо в себе си, тъй като топличкият няма какво да трансмутира. Всички недостатъци са възможности за преображение на духа. Колкото по-рядко са изразени те, толкова повече са възможностите за тяхното преображение. Разбойникът и блудницата могат да бъдат приближени и да станат преобразени в Светлината, но топличкото нищожество няма да даде Светлина. Процесът на трансмутация, протичащ по линия на родствените противоположности, когато ненавистта се заменя с любов, а недостатъците с достоинства, зависи от устремяването на духа. За устремения са отворени възможностите за всички достижения да преобрази себе си в Носител на Светлина.

1963 г. 395. (Гуру). Трябва да се знае, че стремежът към изживяване в себе си на всичко, подлежащо на устремяване, ще даде своя плод и особено там, където познаването на притеглянията губи своята сила. Неосъщественото и недостигнато на Земята ще бъде осъществено и достигнато там, където всичко е достижимо, ако силата на устрема преживее противодействието на временните условия на плътния свят. Който е решил да се бори със себе си до края, той ще победи неизменно, тъй като духът е вечен, но са временни тези обвивки, в които се поражда противодействието на духа.

1963 г. 396. (20 август). Да се преизпълним с вяра, да се преизпълним с надежда, да се преизпълним с очакване. Очакването ще бъде нечакано, без определяне на сроковете, нетърпение и разочарование. Очаквайте нечакано, но в състояние на постоянна готовност. Вечното очакване е особеност на Архата. Но защо вечно? Отиваме към Безпределността, издигайки се по стъпалата. Достигнатото на едното принуждава да се очакват достигането на стъпалото, което го следва, а стъпалата нямат край. Няма край и очакването на възможността за всяко. Разбира се, Великото Пришествие не зависи от стъпалата. Разбира се, Великото Пришествие се предшества от очакване, но осъзнаването на проявите на Пришествието е свързано с преминаването стъпало. И очакването на Пришествието и очакването на проявата на новото стъпало на съзнанието се сливат заедно. Този, който не очаква нищо, той има замлъкнало сърце, тъй като бъдещето живее в сърцето и се предсеща със сърцето. Очакването става трудно когато пространството е напрегнато от вибрациите на противните токове. Но и това се налага да се преодолява, за да се запази направлението. Задачата

на момента е да се задържите. Това не е лесно. Токовете се сгъстяват и тъмнината се сгъстява, но напред има Светлина.

1963 г. 397. (21 август). В астрала излиза съзнателно медиумът, излиза магьосникът и излизат Адептът и ученикът. След смъртта всички се потапят в сън. Но какво става тогава с непрекъснатостта на съзнанието на магьосника и Адепта? Животът в плътно тяло не се прекъсва, независимо от всекидневния сън. Същото е и след смъртта. Усещането за непрекъснатост на съзнанието настъпва след посмъртния отдых - сън с пълно разбиране на своето ново състояние. Само Адептът и магьосникът знаят, че те са умрели във физическо тяло. Състоянието на всички останали е според съзнанието. Ще попитате: а какво става със смъртната схватка между Висшата и низшата дуада? Как може да има място тя при отсъствие на съзнанието? Но осъзнаването на непрекъснатостта на своето битие и осъзнаването на себе си са явления от различен порядък. И на Земята съзнанието на Адепта и обикновения човек се различават по това, че единият може да знае за своето безсмъртие въз основа на опита, а другият го отрича. Цялата разлика е в съзнанията. Борба често протича и насън, при отсъствие на обичайното съзнание. Въпросът в дадения случай не е в него, а в това какви стремежи и притегляния ще се окажат по-силни. Не съзнанието, а привличането към Светлината или тъмнината ще се окажат решаващи. През деня на човека може да му се струва, че някои негови свойства са победени и изживяни, а насън низшата природа може да се проявява въпреки привидната победа. В състояние на сън човек постъпва по-правдиво, отколкото денем, проявявайки своята истинска същност. Но сънят е подобен на смъртта, а смъртта - на съня. И в посмъртното състояние, както и насън, истинската, но прикрита и неизживяна още природа на човека проявява себе си. Сънят е много истинско състояние, както и смъртта. На човекът му се струва, че той е достигнал някакви степени на усъвършенстване, а на дело всичко това може да се окаже напълно различно. Не Говоря за фарисеите и лицемерите, те получават своята награда. Става дума за въображаемите качества и въображаемите достижения, които при посмъртното състояние, справедливо във висша степен, се разсейват като дим. Затова действителното познаване на себе си е насъщо необходимо, за да не се окажеш до разбитото корито или в обкръжение на неочаквани и неприятни, но заслужени съседи. Тук именно се крие и разликата между съзнанието на Адепта и на обикновения човек. Единият съзнава своето положение и може да избира и да се бори съзнателно, другият е лишен от свобода на избора и неумоливо се привлича в тъмнината или към Светлината в съответствие със своите натрупвания, донесени в онзи свят. Ако човекът е непобедим със своите натрупвания тук, непобедим е и

там. Тук съзнателно, там автоматично като справедливо следствие на посятите по-рано причини. Тук е сеяч, там е жътвар на своите посеви. Затова именно от жътвата не може да се избяга, тъй като състоянието на съзнанието не позволява. Тук състоянието на съзнанието е активно, там пасивно, същото като по време на сън, само че всичко е обострено до предела. Състояние не от приятните, ако посевът не е добър. Влакът върви по същите релси, но вече без машинист и няма къде нито да го спреш, нито да го отбиеш, докато не се изразходва цялата сила на парата, в това е и автоматизмът и рефлексността на следсмъртното състояние. Тук трябва да се изживява всичко и да се бориш с всичко. С каквото човек отива там, с него си и остава там и с него пребивава, докато силата на донесените със себе си желания и стремежи не се изчерпи върху самия него, техния породител. Привичките са добри, ако увличат към Светлината, например привичката да се молиш или всекидневното обръщане към Висшето или Общуването. Много характерно е да се отбележи, че насън продължава логическото завършване на дневните решения и мисли, действително изразяващи истинското състояние на дневното съзнание. При това не се имат предвид нито следствията на лошото храносмилане, нито откъслеците на мисленето, а основното течение на мислите. Адептът представлява изключение от общите правила. За медиумите не се налага да се говори, тъй като обикновено те са лишени от воля и са жертви на астралните течения. Още един път настойчиво Препоръчвам да се обърне особено внимание на състоянието на сън и преди лягане за сън да се вземат необходимите мерки за установяване на съответстващо състояние на съзнанието, за да се състои желаното съзвучие. Както последните минути преди смъртта имат решаващо значение за последващото състояние, точно така имат значение и последните минути преди заспиване. Сънят е подобен на смъртта.

1963 г. 398. (Гуру). По-дългата линия се прокарва в бъдещето, в което е всичко. В миналото няма нищо, тъй като то е отминало. Настоящото не удовлетворява. Следователно центърът на тежестта може да се пренесе само в бъдещето и в него да се създава и твори това, от което сте така сурово лишени в настоящето. В това е мъдростта на Архата.

1963 г. 399. (22 август). Давам видимост на Тънкия Свят, именно видимост, тъй като тя е според съзнанието. Неговата действителност се състои в това, че обитателите на този свят живеят обкръжени от продуктите на своето психическо творчество и творчеството на другите съзвучни на тях съзнания. Делението по слоеве е много характерно за тези сфери, при което всяка сфера на пространството се състои от частици с определена плътност и психическа наситеност. И във висшите, и в низшите слоеве твори и движи мисълта. Неподвижността и сковаността на

мисълта се отразява и на създаването от нея обкръжение. Бедността на въображението ограничава възможността да се твори. Желанията се движат от мисълта. Стременията се подхранват от желанията с различни свойства - от висшите до низшите. Творецът на своето обкръжение вижда това, което сам е създал и което са създали другите близки и родствени на него по своите стремения духове. Адептът ще види и високите, и низките форми на това творчество на различните съзнания и ще види различните слоеве. А обикновеният развълнуван - само това, което звучи за неговото съзнание и към което той се привлича в съответствие със заложените от самия него в себе си елементи. Освобождението от боклука и очистиането от подлежащите на изживяване натрупвания определят магнитното притегляне към по-високите слоеве. Елементите от Светлина и тъмнина, налични във всеки обикновен човек, предизвикват състояние на напрегната борба между притеглянията нагоре или надолу. Този полюс на притегляне, който е надделял, определя и сферата на пребиваване на духа. Чистилището се нарича така защото там духът отхвърля от себе си негодната вектория. Много ненужно донася човек със себе си в астралния свят, затрупвайки го с порожденията си. Напускайки физическото тяло е добре заедно с него на Земята да се оставя всичко земно. Не от много мъдрост преди погребение на умрелия са поставяли в гроба любимите му вещи и предмети от бита за ползване от него на онзи свят, обременявайки с това още повече съзнанието на заминалия и пречейки му да се откъсне от Земята. Именно в духа отрано трябва да се освободите от всички земни преживелици, за да не се обременява с нищо духът. Смъртта от несчастни случаи, смъртта предизвикана без подготовка не е добра с това, че човек отива на онзи свят дълбоко потопен в земното и са необходими много усилия и помощ, за да се съдейства за неговото освобождаване от плътната очевидност. Даже малко запознаване с Учението е необичайно нужно и полезно при прехода в онзи свят, тъй като помага много да се разбере и да се отхвърли. А тъй като смъртта на тялото няма да отминие никого, то не пречи да се поразмисли над това какво очаква преминаващия в Тънкия Свят човек.

1963 г. 400. (М. А. Й.). Владиката е прибежище за духа във всички светове. Владиката е Водещият и Указващ направлението. Владиката е маяк на Светлината. Един път приетото направление към Владиката остава такова завинаги и във всички светове.

1963 г. 401. (25 август). Трудът е служене на Светлината, но в размера на съзнанието на трудещия се. Говоря за пълноценния труд, даващ напрежение на огньовете. Такъв труд може да се нарече огнен и това действително е така, тъй като при напрегнатия труд се напруга огненото естество на човека и

светимостта на организма се усилва. Всяко движение, всеки нервен импулс е огън. Когато напрежението е ритмично и не представлява разрушително пренапрежение, светлоносността на организма се усилва, достигайки до степен на тънка видимост. Вдъхновеният, осветлен труд е благо. Психическата енергия расте при труда и се прекратява, когато трудът замира. Разбира се, много зависи от състоянието на духа. Затова ще Добавим: и съзнателния труд. Лентяите, готованковците, безделниците представляват нарушители на закона на живота, тъй като разрушават не само своя организъм, лишавайки го от огън, но и разпространяват разложението около себе си, заразявайки и другите неустойчиви съзнания. Трудът е необходим, за да може огненият апарат на човека да се намира в необходимата изправност. Даже стоманената машина без работа ръждясва и се разрушава. Плодоносен е радостният и осветлен труд, но е разрушителен, ако е затъмнен, ако е неприятен, ако се върши с отвращение и неохота. Възможно е да принудите себе си да направите пълноценен и радостен и най-нерадостния труд, ако се разбере неговия смисъл и значение и ако той се върши не за себе си, не в свое име, а заради Общото Благо, заради хората, колектива, народа, страната. Значи трудът трябва да бъде не само съзнателен, но и целеустремен. Трудът е нищожен по своята вътрешна значимост и светимост, ако се твори само заради своето малко „аз“ и малките негови интереси. Великите хора са се трудили не в свое име, но за хората, приемайки пълната Чаша на Общото Благо. Трудът на устремения към Общото Благо човек винаги е светлоносен. Той може да увеличава собствената психическа енергия безпределно. Познаваме и вие познавате такива гиганти - труженици на духа. Великите преобразуватели, реформатори, вождове, учени, писатели, художници са притежавали този неизтощим запас от огнена енергия, роден от указания постоянен и вдъхновен труд. Рядко разглеждат труда като събирач на невидим Агни, невидим, но много явен във всички действия на истинския труженик. Няма по-голямо щастие от изпълнението на любимия труд, радостен и вдъхновен. За светлоносния труд Ние създаваме най-добрите песни и го Издигаме като път за усъвършенстване на духа. Светлодаващият труд, светлоносният труд е безкрайно многостранен в своето многообразие. Няма да налагаме шаблон върху труда, тъй като критерий за ценността на труда е неговата светлоносност. Труд има навсякъде - и в този свят, и в другия; всички достижения на духа се постигат с труд. Който иска да достигне без труд храни напразни надежди. Трудът, въведен в ритъм, увеличава своята плодотворност многократно. Неритмичният труд е разрушителен. Безпорядъчният труд, хаотичният труд, трудът на пориви и според настроенията на астрала е непродуктивен и не дава натрупвания

на Агни. Когато процесът на труд обхваща цялото съзнание на човека, неговото тяло, нерви и мозък, тогава трудът е монолитен и с неговия ритъм се обхваща целия психо-физически апарат на труженика. Културата на труда е насъщна задача за човечеството. Може даже да се каже за твърдо запомняне: „Без труд сте заникъде“, тоест без осъзнаване значението на труда и неговата огнена същност пътят в бъдещето е невъзможен, а усъвършенстването и растежът на духа немислими.

1963 г. 402. (М. А. Й.). Ако можехте само да разберете колко внимателно трябва да се събира Агни и как лесно може да бъде загубен, ако се отслаби постоянството на дозора. Няма нищо по-ценно на Земята от огъня.

1963 г. 403. (Гуру). Учи се, учи се, учи се постоянно, учи се и се упражнявай в достиженията на духа. Нека целият живот и всеки негов миг да бъдат служене на Светлината и всяко достижение - за и в Името на Владиката. И тогава при прехода на Великите Граници ще може да не се засрамиш от своята светлина.

1963 г. 404. (27 август). Не многословието, а опитът да се затвори Безпределността в думи е безнадежден опит, макар и разширяващ съзнанието. Следователно целта е да се обогати съзнанието с нови мисли за Вселената. Вселената е една и съща, но представата за нея се разширява. Това, което е било Дадено по-рано, се счита за остаряло и, оставайки неразбрано, се предава в архива. Налага се да се влага старото, тоест неизменната Истина в нови форми, съответстващи на условията на историческия момент. Непредубеденото съзнание открива част от единната Истина и в старото, и в новото Учение на Живота, примирявайки ги и виждайки във всяко само величествени стъпала от Стълбата на Светлината. Но какво да се прави с невместващите? Сега на науката се препоръчва да даде това, което не е могла да даде религията, тоест знание за материята и Космоса. Не е ли все едно откъде ще дойде знанието за несъмненото. Нека всеки знаещ да се потруди над това да насити пространството с водещите идеи на епохата. Една от тях е психическата енергия - Съкровището, давано на човечеството по правото на еволюцията. Няма да се Уморим да твърдим за нея. Дава се Съкровище, което може да се приеме само с разбиране. То се намира у всички, но неосъзнато може да е без полза, а приложено за зло, дори несъзнателно, донася огромна вреда. И тъй, психическата или огнената енергия, Великият Агни преди всичко изисква осъзнаване, а после умение по пътя на подготовката и опита за прилагането му в живота. Как да започнем да го прилагаме? От най-малкото. Няма да започнете да премествате планини без подготовка, която изисква векове и много животи. Завършват училището за десет години, но училището за познаване на Агни - никога, тъй като овладяването на огнената мощ довежда до могъщество на духа, предел за

развитието на което представлява всемогъществото, тоест безпределността в развитието на това свойство. Всеки човек по отношение на съзнателното или несъзнателно овладяване на Агни стои на достигнатото от него стъпало. Но това стъпало не е край, тъй като край няма. Само се замислете: няма край утвърждаването и развитието на огнената мощ в себе си. Най-малкото се дава само за начало, за да може всеки да види и да се убеди как от малките източници растат огънчета, от огънчетата - огньовете и огнени грамади. С огън се движи всичко. Даже атомните взривове са прояви от огнен порядък. Сега настъпва Епохата на Огъня и еволюцията изисква неговото осъзнаване и в природата, и в самия човек. Даже мисълта за огъня усилва неговата проява. Когато Агни излезе от негодно вместилище започва разлагане и на съзнанието, и на физическото тяло. Тялото може да се лекува с психическа енергия - и тялото, и съзнанието. Не може да се лекува съзнанието, отричащо Огъня. Дишането е огнен процес - обединяване на тялото с пространствения огън. Усилвайки дишането, увеличаваме постъпленията на Агни. В случай на заболяване преди всички лекарства стоят усилените пратки на психическа енергия в заболялото място. Лекарствата са после, но също усилены в своето действие с огнена мисъл или внушение за тяхната полезност. На психическата енергия могат да се поръчат и дела - отначало малки, а поле и по-големи; отначало лични, а после и от Общото Благо, въпреки по-добре - обратно. Но с каквото и както да се започне, трябва, трябва, трябва, тъй като времето не чака и зад морето вече се издигат стълбовете на Светлината. Но без Огън Светлината не може да се приеме.

1963 г. 405. (М. А. Й.). Увереността в неизменното постигане на желаното го донася. Ще наречем тази увереност огнена и непоколебима. В нея има елементи на вяра или на вярознание. Магнитната сила на вярознанието е толкова огромна, че привлича огнено-желаното непреодолимо. Разбира се, много хора желаят и получават желаното, но струва ли си да се желае истински това, което днес се желае, за да бъде утре забравено или да се замени с нови желания. Ще избираме и утвърждаваме също желанията, които никога няма да изменят и няма да пренаситят духа и съзнанието. Да се натрупва и събира Съкровището Агни представлява такова никога не изменящо на своя породител желание, което може да се утвърди за всички времена на своя живот на Земята и в световите.

1963 г. 406. (28 август). Съсредоточаването върху мислите на Учението незабележимо, но определено и постепенно освобождава съзнанието от натрупванията на миналото. Създавайки здрава основа под целия миросглед на човека, повторението укрепва основите. Ето защо се налага от време на

време да се връщаме към едни и същи положения, разширявайки и задълбочавайки ги. Огънят е Основа на Битието. Той е навсякъде и във всичко. Когато Говорим за стихии и тяхното овладяване трябва да се има предвид какво заема сред останалото първо място според необходимостта от това овладяване. Целта на Агни Йога е овладяването на тази стихия, стихията на огъня. Огънят е навсякъде и във всичко и преди всичко в човека. Ако не си го овладял в себе си не можеш да овладееш и другите стихии, тъй като огънят е на първо място пред стихии на земята, водата и въздуха. Беше Указано вече за стъпалата за овладяване на малките огньовете, с които и започва този процес. Ако нещо не се удава и няма желаните резултати, Агни не е виновен за това, а просто се отразява отсъствието още на умения, а също и това, че собственият Агни е още твърде слаб. Налага се да се въоръжите с търпение, настойчивост и несломимо упорство. Знаете много примери за проява на огнените сили в човека. Това, което някога и някъде един човек е извършвал, може да извършва и друг, ако умее да иска. Всички подвизи на отшелничество, мълчание, самоотверженост, геройство са огнени действия и се явяват следствия от натрупване на Агни. Подвигът на мълчанието натрупва огньовете. Подвигът на обуздаването на астрала отглежда огнени крила. Подвигът на служенето на Светлината утвърждава оформянето на огненото тяло. Стихията на огъня е вездесъща. Качеството вездесъщност на духа се постига само с огън. Огненото кръщение е само едно от стъпалата към реализацията на това велико качество. Неговите степени са разновидни - от ясновидство и делене на духа, от пренасяне на чувствителността до пълна победа над времето и пространството. Но нека голямото да не закрие малкото, тъй като овладяването започва от малкото. Как да достигнеш до великото, ако не преминеш през малкото? Тялото дава на човека твърде много възможности за утвърждаване на малките преодолявания от огъня на другите стихии, които всички са представени изцяло в човешкия микрокосмос. Овладяването на тялото и господството над него е път за овладяване на огнената стихия в себе си. Пътят преминава през себе си. Власениците, веригите, самобичуването и всички други изтезания на плътта не са били нищо друго, освен примитивни опити да се овладее тялото и да се подчини то на волята. Йогът не признава изтезанията. Борбата за овладяване на стихии в себе си той води с единното начало на духа. Не е нужно никъде да се отдалечава. Самият живот дава богати възможности да се утвърждава силата на духа над немощта на плътта и започвайки с малките овладявания да се достигне до големите. Пътят е отворен и възможностите са в ръцете.

1963 г. 407. Победата над болестта може да бъде двойка. Първата победа е изобщо изгонването на болестта и

оздравяването. Втората победа е осъзнаването, че духът не може да боледува с болестите на тялото, издигайки се над тях и колкото и немошно да е то, духът в него може да бъде много по-мощен и непобедим от болестта. Да боледуваши и да бъдеш непобедим от немощта на плътта е втората победа. Не всички болести и не винаги са излечими на даденото стъпало. Но победата на духа от първия или втория вид над всяка болест е постижима.

1963 г. 408. (М. А. Й.). И в малкото, и в голямото, и в личното, и във всепланетен мащаб човешката природа проявява своята същност. От това са и предателствата, и неблагодарността, и забравата на доброто, направено за оказване на помощ. Човешката памет е къса, особено по отношение на доброто. Признателността е рядко качество в каквито и мащаби то да се измерва. Ще разбирате новите течения на Епохата като ярко изразение на най-висшите и на най-ниските свойства в човека.

1963 г. 409. (Гуру). Духът не може да бъде сломен от нищо, ако той не се сломи сам. Да проявиш несломимост на духа във всички условия на живота ще бъде проява на огнената мощ в теб.

1963 г. 410. (29 август). Контролът над съзнанието изисква допускането само на тези мисли, чувства и емоции, които са съизмерими с един път приетия стремеж към Светлината. В своя вътрешен свят, където висшето „Аз“ е господарят, на него и принадлежи висшата власт над всичко, което става там. Енергиите на възходящото движение не могат постоянно да се гасят от енергиите, теглещи съзнанието надолу. Тази безплодна и лишена от целесъобразност борба между притеглянето към полюса на Светлината и тъмнината трябва да се прекрати, завършвайки с пълна победа на Светлината. Неразумно е, като се знае значението на всяка мисъл, да се поражда мисли увеличащи надолу. Овластяването на мисълта предполага унищожаване на половинчатостта и двойствеността на мисленето. Осъзнаването на значението на неутрализиращата енергия на мисълта от Светлината дава на духа сила уверено и огнено да утвърждава в себе си светлоносната мисъл. Победата е нужна за бъдещето, когато собствените порождения ще застанат пред Прага, преграждайки по-нататъшния път и когато ще се наложи да се направи последния избор между стремежите към Светлината и порожденията на низшето „аз“. Контролът над мисълта довежда до нейното овладяване. Властта над мисълта отваря Вратата.

1963 г. 411. (М. А. Й.). Не можеш плодотворно да се устремяваш към Владиката, ако не унищожиси в себе си пагубната половинчатост на мисленето. Когато всичко на планетата се е разделило по полюсите и се привлича или към единия, или към другия, половинчатото мислене застава болезнено и безцелно да тъпчеш около огненото острие на Меча на Архангела, прокарващ

границата между Светлината и тъмнината. Невежият може все още да смята, че необузданата и неукротена мисъл не е беда, но знаещият знае, че това е огромно бедствие, което неотклонно води към катастрофа. Катастрофа или падение на духа – мнозина ли мислят за това. Бедствията на човечеството произлизат от неосъзнатата мощ на мисълта, твореща добро или зло, мир или разрушение, Светлина или тъмнина. Всяка мисъл служи на единия от полюсите и усилва единия от тях. Служителите на Светлината и служителите на тъмнината служат на Светлината или тъмнината със своята мисъл. Последващите деяния и на едните, и на другите са само следствие на мислите. Сега ударението се поставя на мисълта, тъй като мисълта е двигател на живота.

1963 г. 412. (30 август). Всички земни чувства: зрение, слух, обоняние, осезание, вкус се издигат до Огнения Свят. Има още и шесто чувство, но за него после. Всички проводници или тела: физическото, астралното, менталното и огненото притежават тези чувства. Изтънчаващи се и претворени според степента и в съответствие с материята на тези тела, чувствата притежават свойството да се развиват и разширяват безпределно. Всевиждане, всечувване, всеобоняние, всеосезание и така нататък - това е тази височина, до която в една или друга степен те могат да достигнат своето развитие по пътя на човешкия дух в Безпределността. Никой от най-високите Адепти няма да твърди, че той е достигнал до тази степен на всевиждане или всечувване или всеразвитие на някое от тези чувства, тъй като предел не съществува. Жителите на Тънкия Свят и виждат, и чуват, но не със земни очи и не със земни уши. Така също виждат и чуват и възприемат с всички останали чувства и в Огнения Свят. Органът на висшите чувства е сърцето, което може не само да вижда и да чува, но и да знае непосредствено. Това свойство на изтънченото сърце се нарича чувствознание. Според степента на изтънченост на всички тела на човека са развити и техните чувства. Възможно е да бъдеш сляп в Невидимия Свят - всичко зависи от състоянието и подготвеността на духа. Изостреността на земните чувства обостря и тънките. Музикантът чува в Надземния Свят повече, отколкото обикновеният човек, а художникът вижда повече. Видимостта, чуваемостта и проявата на всички други чувства е според съзнанието. Особено Много зависи от степента на оформеност на висшите проводници. Човекът, чието огнено тяло не е оформено не може нито да вижда, нито да чува в Огнения Свят. Освен това яснотата на чувствата зависи от яснотата на съзнанието, а яснотата на съзнанието - от яснотата на мисълта. Границите на съзнанието се поставят от мисълта. Погрешно смятат, че в Надземния Свят, подобно на земния, съзнание притежават всички дошли там. Степените на съзнателност са

различни и много спят, тъй като съзнанието зависи още и от това положение, в което в дадения момент се намира преминалият. И само Адептът, достигнал степената на непрекъснатост на съзнанието, бодърства с всички свои чувства. Безсмъртието на духа на всеки човек съвсем не означава още съхранение на съзнанието. Макар и духът да не умира, но съзнанието спи. Как и колко време - зависи от човека. Общо правило няма. При опитите да се предаде с думи същността на трансцеденталното състояние трябва да се отчита цялата относителност на това състояние и невъзможността да се изрази цялото многообразие на психическия живот на хората, заминали си от плътния свят.

1963 г. 413. (М. А. Й.). Знаейки истината, възможно ли е да се привързваш към временните условия на земния живот? Ако се наложи да се върнеш на Земята, да кажем, след хиляда години и, може би, на друг континент и в друга народност, то струва ли си да се закрива действителността на Майя от текущия час? Дългът пред семейството, пред родината и пред човечеството трябва да бъде изпълнен, но в осъзнаване преходността на плътните условия. Да бъдеш не от този свят означава да осъзнаеш истинското значение и предназначение на живота и смисъла на краткото пребиваване в земно тяло. Участието в обикновения живот и изпълнението на своите задължения и работа се извършва с още по-голямо разбиране на дълга, отколкото при другите, но при постоянно помнене на това, че човек е само пътник на тази Земя и че неговият път е към звездите.

1963 г. 414. (Гуру). Реалността на близостта на Йерархията се утвърждава пред лицето на плътната очевидност и въпреки нея, сякаш всички прегради на плътния свят се преодоляват в духа и се отместват със силата на мисълта. Изтриват се и границите на бъдещето, отделящи отсъденото от обкръжението в настоящия момент. В духа и духом се преодолява всичко, което отделя действителността от видимостта.

1963 г. 415. (1 септември). И наистина, защо да не се очисти съзнанието и сърцето от боклука, тоест от тъмнината? Какво пречи, когато духът се стреми към Светлината? Срещу какво може да се замени светлият Агни? Светлината и тъмнината се борят в съзнанието за първото място. Но може да се постигне да доминира винаги Светлината. При постоянство на контрола, когато залогът е направен на Светлината, с тъмнината вече е полесно да се бориш. Трябва само да се помни, че бъдещето се определя от настоящето и че ако сега живеем в света на причините и тези причини бъдат от тъмнината, то какви ли ще се окажат техните следствия в Надземния Свят. Причината, каквато и да е по своя състав, неизменно ще даде следствие и сега изборът е свободен да пораждаш причини от всякакъв порядък. Но няма вече избор там, където състоянието на духа се явява следствие,

породено в сферата на причинностите, тоест на Земята. Положението остава неизменно: сеяч тук, жътвар там и ще се наложи да пожънеш това, което посееш. Като се знае неизменността на закона можете да се ползвате от него като лост за получаване на желани следствия, твърдо помнейки при това, че доброто поражда добри следствия, злото – зли. Така служенето на Светлината и служенето на тъмнината никога не остават безплодни, тоест безрезултатни, тоест не донасящи следствия. Възможно е да се постигне такова напрежение в своя упорит, постоянен и устойчив стремеж към Светлината, че всяка постъпка, чувство и мисъл да бъдат от Светлината и човешкият магнит да стане светлоносен. Тази светлоносност не е абстракция, тъй като аурата мигновено реагира на проявите на Светлина и тъмнина, сама осветявайки се или затъмнявайки се в зависимост от същността на запалените в микрокосмоса огньове. Всички движения на съзнанието се определят по тяхната светлосянка и за разлика от тъмнината, винаги е във волята на човека да избира светлоносните елементи. Затова си позволяваме да попитаме: какво пречи да се служи на Светлината безотказно, ако служенето на тъмнината довежда до Авичи? Познаването на основите разкрива пред съзнанието неизменността на последствията на всички дела на човека, на всички негови чувства и мисли и изборът на енергиите, утвърждавани в собствения микрокосмос, се утвърждава вече с разбиране на пълната отговорност за тяхната природа. Стремежът към преображение се основава на познаването на Закона, който неизменно води към постигане на поставената цел. Много може да се направи и много да се достигне, ако се знае за какво и защо – това е основа на целеустремеността. Трансмутацията на човешката същност по линия на родствените противоположности на съдържащите се в човека качества става тогава подножие на целия живот на съзнанието.

1963 г. 416. (М. А. Й.). Висша форма на Служене на Светлината е носене на Светлина в своята аура. Добре е когато това е осъзнато, но не е добре ако в този стремеж се добавя половинчатост. Цялостният монолит на устрема е необходим при Служенето на Светлината като основа. От осъзнаването на тази необходимост се ражда мощта на волята, преобразяваща вехтия човек в себе си. Познаването на истината прави човека свободен, раждайки в него воля за огнена борба за свобода, тоест за освобождение от тъмнината. Борбата е неизбежна, тъй като трябва да се победят не само „адовите пълчища“, но преди тях трябва да победиш себе си. Тъй като тъмнината се побеждава в себе си и всичко, което е от тъмнината. Победата над тъмнината в себе си означава победа над нея извън себе си. И тогава вече всяко съприкосновение с тъмнината ще бъде победно. И тогава

всички опити и зли хитрини на тъмните ще завършват с тяхното поражение и с техния неуспех. Да се порадваме на това колко възможности се дават от Учителя всекидневно, за да можете да утвърждавате Светлината в себе си.

1963 г. 417. (Гуру). Нашата близост може да се усилва и да отслабва - всичко зависи не от Нас, а от вас. Владиката Каза: Аз Съм с вас винаги. Но Неговата Близост невинаги се осъзнава. Според степента на огнеността на устрема и отвореността на сърцето е и Близостта. Трудно е да се разбере приближаването - като собствена заслуга и отдалечаването - като грешка. Но състоянието на съзнанието обуславя и едното и другото. Да приемем напрежението на устрема като основа за сближаване с Водещия. Всичко е отворено и много е станало възможно сега. Особено време на особени възможности и необичайни трудности. Главната трудност е да се удържа нишката на връзката, тъй като пространството е наситено до предела с токове често с противоположна природа. Само с Йерархията и стремежа към Нея можеш да стоиш твърдо.

1963 г. 418. (2 септември). От яйцето излиза птиче, от пашкула - пеперуда, от семето - кълн. Черупката или предишната обвивка се отхвърля. Отхвърля се също и физическото тяло в момента на смъртта, а при раждането на Индивидуалността в Безсмъртната Триада Тя излиза от четворката, отхвърляйки от себе си черупката на четвъртия принцип и отпадъците от петия, които стават бездушна люспа, подобна по същество на пашкула, от който се е родила пеперудата. Аналогията е твърде показателна. Пеперудата не може да стане такава докато е още в пашкула; четворката - Триада, жълдът - дъб, докато не е отхвърлена формата, която трябва да даде раждане на новата. Индивидуалността се поражда от личността, но не от една, а от цялата тяхна редица, всяка от които донася нови елементи на опита и знанието, отиващи за построяване на Безсмъртната Триада. Личностите са строители на Индивидуалността. Индивидуалността обикновено е изразена непълно в личността. Паметта за миналото и за всички личности, в които се е е възплъщавала Висшата Триада, е съсредоточена в последната, тъй като всички други тела или проводници са временни, за едно възплъщание. Това трябва да се осъзнае твърдо. Физическото, астралното и менталното тела се създават само за едно възплъщание и се отхвърлят от Висшата Триада последователно. Духът преминава през смъртта на физическото тяло, на астралното и на менталното. Всички тези тела са временни обвивки на духа. Безсмъртно е огненото тяло, носител на Висшата Триада - Индивидуалността на човека. Когато огненото тяло е оформено съзнанието се пренася в Нея. Това се осъществява постепенно, докато отделните личности събират за нея елементи

на безсмъртието, толкова нужни за оформянето на огненото тяло - носителят на Висшето „Аз“. Този процес и ще бъде „събиране на Съкровища на небесата“, а не в обвивките, унищожавани от времето, но чрез които се извършва това събиране и натрупване на отлаганията в огнената Чаша на живота. Всеки може да бъде попитан какво е събрал в течение на земния живот и събрал ли е. Може би е разпилял и това, с което е дошъл. И това се случва: Агни се събира и разпилява. Така достигахме до основата на живота – огънят. Когато огънят на живота си отиде от обвивката, тя става черупка. Когато съзнанието стане огнено, то побеждава проявите на смъртта. Тялото умира, но огненото съзнание продължава да живее, тъй като става непрекъснато. Това е достижение на Архата.

1963 г. 419. (М. А. Й.). Ще мислим с радост за смъртта, тъй като отиваме в прекрасната градина. Когато служенето на Красотата стане цел на живота, то и смъртта, каквато няма, ще бъде увенчана с Красота. Разбира се, елементите на Красотата се съсредоточават в духа. Всичко земно е смъртно и подлежи на разрушение. В умирането на физическата форма и нейното разложение няма красота. Но Красотата на качествата и духовните натрупвания не подлежи нито на смърт, нито на унищожение. Всичко, което е от Красотата, е безсмъртно и съпровожда духа във Висшите Сфери като негово неотнимаемо достойние, събрано от него в Чашата. Това достойние е индивидуално, тъй като представлява натрупвания в Чашата и в същото време пространствено, тъй като влиза в допир чрез своите форми със съзвучните им сфери. Образите на Красотата са космично достойние. Аурата на планетата се украсява с тях и служи като храна на всички, които живеят с Красотата. Без съжаление и даже без мисъл за тях възхождащият дух оставя последователно всички свои обвивки, без да се задържа в тях и без да се отъждествява с тях. В това е свободата при прехода от едно състояние в друго. Просто старата, отслужила своя срок и служба дреха се заменя с нова, съответстваща на тези сфери, в които преминава духът. За новите духовни дрехи или обвивки можете да се погрижите отрано, украсявайки ги с Красота. Този, който строи върху Красотата и върви с Красотата към Светлината, се и облича със Светлина.

1963 г. 420. (Гуру). Хората обикновено установяват отношения помежду си за определен срок, в най-добрия случай за един живот. Но Ние установяваме своите отношения с тези, които са ни отсъдени безсрочно, тоест за цялото време, което съществува, за цялото бъдеще, за този живот и за всички бъдещи животи. Ние хвърляме своите котви надалеч. Не признаваме кратките дела. В това е отличието на нашите дейности от дейностите на обикновените хора. Така също и вие се стремете да

удължите вашите дела с прокарването на по-дълга линия. В това е мъдростта на вековете. Тогава се помитат границите на плътните ограничения и съзнанието на разсъдъка. С това се събарят тези стени на ръкотворните подземия, по които се крият хората от истината за пространствения живот, утвърждавайки малкия кръг на плътната очевидност. Особено много зависи от осъзнаването. Съзнанието може да се разшири безпределно или да се стесни до големината на главичка на карфица. Въпроса на живота се решава от съзнанието, тъй като самата Безпределност се изразява в него.

1963 г. 421. (3 септември). За да получиш университетска диплома трябва да поработиш няколко години и да поучиш. Колко ли години от живота трябва да се потрудиш над това да получиш право на вход в сферите на пространствената Тайна. Някой мисли, прочитайки няколко книги, да придобие право на вход. Но това е заблуждение. Докато цялото същество, всички мисли, всички енергии, всички стремежи и всички сили не са отдадени на тази цел, право на вход не се дава. Всичко е достъпно, всичко е открито, но при известни условия. Първото от тях е самоотричане, тоест отвъръщане от себе си, тоест победа над себелюбието и личното начало в себе си. Но кой ще поиска от милиони хора да приемат за прилагане в живота формулата „отвърни се от себе си“. Формулата е древна, но засега не се намират последователи, ако нямаме предвид единиците, а мнозинството. Отхвърлена е формулата на самоотвержеността и вратите към съкровено знание са затворени, и пространството зорко пази своите тайни от тези, които не са приели тази формула на живота.

1963 г. 422. (М. А. Й.). Съзнанието не може да вмести повече от своя обем. Затова грижата е как то да се разшири. Мисълта расте, ако ѝ е отделено достатъчно внимание и време. Добре е когато назряват въпроси. На тях ще има отговор, ще има своевременно. Именно упорството и яснотата на въпроса предreshават отговора.

1963 г. 423. (5 септември). Природата се повтаря както в голямото, така и в малкото, Манвантара и Пралайя се отразяват в цикъла от кръгове на човешките възплъщения, животи и смърти, дни и нощи, бодърстване и сън. Затова денят за нощта представлява свят на причини, а сънят - свят на следствия и както и в момента на смъртта, последните минути преди заспиване имат особено значение за последващото състояние на човека. Цялото дневно поведение, мисли и чувства също се отразяват на състоянието на съня, но последните мигове са решаващи. И желаещият ще види не това, което иска да види насън, а в съня ще се отрази това, което в течение на деня и преди съня е било най-ярко и напрегнато в съзнанието, и той ще посети сферите,

съзвучни на устремността. Състоянието на сън е много искрено, тъй като човек насън показва своята истинска същност. Струвало му се е, че през деня пред съзнанието са преминавали най-възвишени мисли, а през нощта в съня се отразява нещо съвсем друго и сънуващият вижда себе си понякога съвсем недостойно. Това показва, че нещо още не е изживяно и гнезди някъде в дълбините и в тъгълчетата на душата. Сънят е много справедливо състояние и неговите впечатления са основани на закона за съзвучието. Сънят изисква много внимателно отношение към себе си и желание да се внесе порядък, а главно - стремеж да се поддържат в бодърстващо състояние впечатленията за пребиваването в Надземния Свят. Обикновено тези впечатления са много безпорядъчни и е трудно да се отдели фантазмагорията на откъслеците от мисленето от действителността на Тънкия Свят, но все пак при всички се случват пробиви в тази действителност, трябва само да се систематизират тези проблясъци. На известно стъпало състоянието на сън навлиза в период на съзнателност и тогава битието на човека се обогатява от съприкосновението с Тънкия Свят при условие на една или друга степен на съзнанието. По-нататък това съзнание, "бодърстващото съзнание" по време на сън може да стане непрекъснато и много действено. Първото условие за достигане на това стъпало е очистването на цялото същество на човека от всичко, което подлежи на най-скорошно изживяване. Тъй като неочистеното съзнание може да установи връзка с низшите слоеве на астрала и да отнесе върху себе си флуиди на разложението и заразата. Опасността за неочистеното сърце е твърде голяма. Затова и при обикновените хора не се запазва спомен за впечатленията от съня. Медиумите и психиците виждат и запомнят повече, но няма да им завиждаме, тъй като, ако те са недостатъчно чисти, тъмнината овладява слабоволните и с нечисти съзнания. Оттук и обсебването, това бедствие на човечеството. Може да се посвети достатъчно време на въпроса за привеждане в порядък на сънищата и свързаното с това очистване на обвивките. От друга страна това ще бъде също и подготовка за следсмъртното състояние, тъй като, както гласи източната мъдрост "сънят е подобен на смъртта".

1963 г. 424. (М. А. И.). Да! Да! Именно трябва да се намерят сили да се преодолее в себе си всичко, което още пречи да се навлезе в пълното сияние на Светлината на Владиката. А пречи толкова много. От една страна желанието да се движите и преуспявате, от друга - хлебарките в пазвата. Любовта към "своята" Йерархия трябва да бъде не на думи и не в чувства, а на дело да достигне такава степен на напрегнатост, че с нейната сила да можете да преодолеете в себе си остатъците на неизживените още, но подлежащи на изживяване натрупвания. Силата на устрема може да се измери именно с тази решимост да

се борите със себе си докрай и да победите. Огнената, изпълнена с преданост любов няма да тъпче на място. Достатъчно прекрасни думи и чувства, и мисли, нужни са утвърждаващи ги здрави дела и постъпки. Какво струват най-възвишените мечтания, не подкрепени с дела и в живота? Сурово и нелицеприятно ще преразгледаме багажа, който носим със себе си и възнамеряваме да носим по пътя в Безпределността. Взема се само най-нужното, най-необходимото, тъй като всяка излишна троха обременява. Даже малкото камъче, попаднало в обувката, пречи по пътя. А товарът обременява плещите. Така систематично и планомерно, крачка след крачка ще освободим себе си от всичко, което не следва да се взема със себе си и което не трябва да се вземе поради ненужност в далечния път, който лежи пред нас на тази Земя и зад пределите на смъртта.

1963 г. 425. (6 септември). Много неща не Доизказваме до края. Всичко е по-просто и по-близо. И Тънкият Свят е не зад планини, а тук, около нас, вземащ участие в събитията от земния живот. Не приемат всички, а който може и който живее с интересите на цялото човечество. Интересите на Общото Благо разкриват възможности за служене на цялата планета. Ако тъмните сили са толкова постоянно активни в двата свята, то нима Светлите могат да бъдат по-слаби от тях или по-ограничени в своята активност? Обединяването на световите няма да се осъществи без осъзнаване от човека на двата. Следователно оста, около която се върти тази възможност, представлява човешкото съзнание. А за това трябва сърцето да се отвърне от мъртвия живот и да поиска Светлина и знание. Хората се задъхват в кокошарниците на егоизма. Сами са издигнали стените на своите ограничения, сами са длъжни и да ги разрушат и да освободят сърцето на воля. Себеслужителите не познават щастието, то не блести в техните очи. Те пият и във вещите и скъперничеството се опитват да намерят смисъла и целта на живота, докато те могат да се намерят само в самоотричането от себе си и от вещите и в служенето на Общото Благо. Но гладът на сърцето е голям. Мнозина вече започват да живеят със сърцето, влагайки го в труда. Времето е трудно поради това, че сърцето, прогледнало за Светлината, носи върху себе си непосилно натоварване. Но и това ще премине. Ще премине всичко. И ще преживеем, и ще достигнем.

1963 г. 426. (М. А. Й.). В съзнанието на човека се съдържа всичко, самата Безпределност. Само в съзнанието и трябва да се търси, тъй като какво извън него, не бидейки осъзнато, може да стане достояние на духа. Но съзнанието е ограничено от своите представи за света и нещата. Те трябва да се разрушат, ако пречат да се видят по-широко хоризонтите. Говорейки по същество всяко земно знание или земна мъдрост

представляват ограничения и само Космическото Знание освобождава. Майята на изгрева и залеза на слънцето може да се разруши само с познаване на пространствената действителност. По такъв начин решението на въпроса е само в разширяването на съзнанието. Но да се разширява може само при условие, че се разбира това, което ограничава. Не можете да излезете извън оградата, ако не я виждате. Нужна е дръзновеност, за да размахате крилата на духа и да се устремите към неизвестното. Залогът за достиженията е в смелостта на дерзаенето. Даже пословицата, че "под лежащ камък вода не тече" има предвид активността на съзнанието в посока намиране на нови възможности. Желаните следствия няма да ги има докато огънят на устрема не пламне в дерзаещото сърце.

1963 г. 427. (Гуру). Какво е нужно сега от вас повече от всичко? Нужна е Светлина на света. Носейки своята светлина на света помагате и на света, и на хората. Няма да мислим за това как и на кого носим помощ, подкрепа, но ще светим навсякъде и винаги. Не можете да принудите чуждото сърце да свети, но своето и на най-близките е възможно. И не е важно, ако нечий сърца още не са засветили, но е много важно да засвети собственото. Другите могат да се разгорят от светлината на вашето разгоряло се сърце. Ако всички можеха да разберат тази проста истина, животът би се преобразил. Но болшинството се опитва да преправи другите, без да преправи своето сърце, тоест без да го преобрази със светлина. От погасналото сърце няма какво да се вземе и няма какво да се научи от него. То умъртвява всяко добро начинание. Само от горящото сърце може да се учите. Ако имаше апарат, фотографиращ излъчванията, то по светимостта на сърцето би могло да се определя годността на неговия притежател за едно или друго положение на стъпалата на обществената стълба на живота. И много друго би могло да се облекчи и негодните да се отстранят от местата, заемани не по право от тях. Тогава и строителството на Новия Свят би тръгнало по-бързо. Но угасналото сърце пречи и прегражда пътя на горящите сърца.

1963 г. 428. (М. А. Й.). Любовта към Йерархията, която е пламенна, дейна, самоотвержена, пълна с несломима преданост е огромна трансмутираща сила, прераждаща вехтия човек в себе си в същество на Светлината. Ако любовта към Йерархията не прави това, значи тя е недостатъчно силна, значи това е любов на думи, а не на дела. Силата на любовта може да се утвърждава само с дела и най-доказващото дело е преодоляването на вехтия човек в себе си. Именно в пламъка на любовта се поставят своите недостатъци, слабости и несъвършенства и се изгарят върху този огън. Заради себе си може нещо и да не се извърши и нещо да не се пребори, но заради Тези, Които обичаме истински, може да се

направи всичко. Така може да се укрепят своите чувства и да се усилят. Любовта към Йерархията може да расте безпределно. Заради нея хората са отивали на клади и на мъчения и са побеждавали в себе си всичко, което им е пречело да утвърдят в себе си Светлината.

1963 г. 429. (М. А. Й.). Навлизайки с мисъл в Нашия свят и докосвайки се до него духът изгражда тази сфера на привличане, която ще го въвлече в тези слоеве, когато бъде отхвърлено тялото. Наистина докато е още на Земята човек издига за себе си или тъмница за духа, или чудесен замък. И мислите и стремежите, толкова незабележими в обичайния живот, стават сили, определящи съдбата на духа в Надземното. На Земята мисълта може да бъде напълно свободна, а тялото да се измъчва в средата, обусловена от плътната карма, но там, където царства мисълта и свършват ограниченията на плътния свят, там всяка мисъл, устремена към Светлината, донася богата жетва. Тук ритъмът на стремежите кристализира мислите в устойчиви форми, укрепвайки магнитната връзка между създаваните от мислите форми и техния творец. Бъдещето на духа на Земята и в световите се строи от мисълта.

1963 г. 430. (9 септември). Ако след смъртта съзнанието се завръща само след завършване състоянието на "нарастване", то борбата, предшестваща това нарастване, се осъществява между низшата и Висша дуада в състояние на безсъзнание. В човека действат постоянно два фокуса на привличане – към Светлината и към тъмнината. Преобладава ту единия, ту другия. Допускат се светли и нечисти мисли, а също и чувства. Така човек преминава целия си живот клонейки и привличайки се променливо ту към единия, ту към другия полюс и имайки пред себе си винаги възможност за свободен и съзнателен избор. Ако това състояние би останало неизменно и след смъртта, то разбира се, обикновеното съзнание би избрало пътя към Светлината и към щастливото пребиваване в Надземния Свят, отхвърляйки всички тъмни натрупвания. Но следсмъртното състояние е много справедливо. Съзнанието е подтиснато и се води несъзнателна, но още по-остра и даже смъртоносна борба между противоположните енергии, събрани от духа в течение на земния живот. Двете сили застават една срещу друга, оспорвайки си първенството за притежаване на центъра на притегляне. Съдът се извършва не от съзнанието, а автоматично, при което побеждава този полюс, силите на който се оказват надвишаващи в този двубой. И желанието на човека да върви нагоре или надолу в този момент не може да се прояви, тъй като борбата е между кристализираните отлагания на висшите и низшите огньовете, породени в своето време от същата тази воля, но в дадения момент вече не можеща да прояви себе си съзнателно поради

това, че съзнанието отсъства. Нещо подобно се случва понякога и насън, когато свободната воля е сякаш парализирана и човек е принуден да преживява това, което не иска. При тази борба на дуадите действията формулата "каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на Небесата", тоест след освобождаването от тялото. От вътрешния свят на човека се изправя за утвърждаване на своето право на по-нататъшно съществуване всичко, което се е събрало там - и добро, и лошо и побеждава това, чиито енергии преобладават над противоположните им. Разбира се, духовните енергии са неизмеримо по-силни от материалните и даже искрица Светлина разсейва тъмнината, и вяра колкото синапено зърно притежава силата да твори чудеса. Но тя трябва все пак да е налице, тъй като без нея е почти невъзможно да се изтръгне духът от здравите обятия на низшите енергии. Притеглянето на низшите слоеве е ужасно, ако са докоснати. На Земята пианицата или картоиграчът често се борят със себе си, за да не се поддават на съблазънта и се опитват да победят привичното притегляне на импулсите на тъмнината, но тази борба е съзнателна. Ако в този момент го лишат от съзнателна воля, падението ще стане неминуемо и изборът, свободният избор няма да се осъществи. Ето така без съзнанието автоматично в човека побеждава или низшата, или Висшата дуада със силата на събраните от всяка от тях енергии през целия живот на Земята в това последно свое възплъщение. Везните на справедливостта действат безотказно: каквото си посял, това и ще пожънеш. Можете да си представите какво огромно значение има за умрелия проявата на непрекъснатост на съзнанието, когато той може със свободна воля да избира и решава своя път в Надземното, каквото и правят Адептите от десния път, от една страна и съзнателните служители на тъмнината, нейните йерарси - от друга.

1963 г. 431. (М. А. Й.). У Архата при обичайното отделяне на астралното тяло и при смъртта няма никаква разлика в състоянията на съзнанието. Той и приживе още преминава границата на смъртта съзнателно. Разликата при обикновените хора е в това, че съзнанието угасва за известно време и никога вече не се пробужда в рамките на земното съзнание, а се преобразява нагаждайки се към условията на Тънкия Свят. Състоянието на пробуденото там съзнание се управлява от закона за съзвучието. Човек съзвучи чрез елементите, натрупани в неговия микрокосмос, с родствените му сфери от Надземния Свят и със своите енергии се съчетава в обединение с тях. Няма общо правило, тъй като духовете са различни по своите натрупвания, но законът е един: подобното се привлича към подобното и се обединява с подобното. Притеглянето е по съответствие или съзвучие. Състоянията на развъплътените са дотолкова разнообразни и сложни, че е невъзможно да се опишат и в

стотици тонове. Може само да се намекне за Основните Закони и да се укаже делението на пространството по слоеве или сфери, съответстващи на разнородността на психическата дейност и живот на хората. Който към каквото или към когото се стреми, той със това или с тях и ще пребъде. Пребиваването е според устрема. Пребиваващият в тъмнина на Земята ще пребъде в тъмнината на Надземния Свят; пребиваващият на Земята в Светлина ще бъде в Светлина и там. Безсмъртието на духа съвсем още не означава безсмъртие или непрекъснатост на съзнанието. Много Тайни има в Космоса. Те могат да се узнаят по пътя на неукротимия и ярък устрем към тяхното изучаване.

1963 г. 432. (Гуру). Устремът твори чудото. С устрем могат да се решат всички проблеми. Устремът, обединен с Йерархията, е необикновено плодотворен. Но знанието идва с времето. Не на всички е дадено да знаят Тайните на Царството Божие, но на тези, които умеят да искат, умеят да похлопат, умеят да търсят и умеят да се стремят и да искат това, което принадлежи на човека по правото на неговото първородство и на този, който побеждава себе си.

1963 г. 433. (10 септември). Съзнанието разделено в себе си не може изцяло да се съсредоточи върху възприемането. Трябва все пак да се разбере какво противодейства в себе си на пълното отдаване на себе си на единението с Този, Който Води. Ако всички действия, чувства и мисли са насочени към Служенето, сънастройката става лесно достижима. С тази цел всяко действие се посвещава на Учителя на Светлината. Но в течение на деня се налага да се извършват много действия, нямащи никакво отношение към Учителя. Да, това е така, но когато корабът върви към целта, всичко което се случва на него, се движи в същото направление. Точно така в едно направление се настройва и целият микрокосмос на човека. Тази посока е движението към Владиката, чиято устремност обхваща цялото съзнание и всички проводници на духа. И тогава каквото и да се върши, и каквото и да се говори, и каквото и да се мисли и чувства, водещата мисъл ще оцветява всичко случващо се вън и вътре. Всичко ще бъде осмислено с устрема към Владиката и всичко ще се твори в атмосферата на аурата, настроена на вълната съзвучна на основната мисъл. Понятието за път много способства за извеждане на съзнанието от обичайните и привични условия. Трябва да се преодолее в себе си много от привичната инертност и да се превърне подвижността в порядък на деня, тъй като само с пълното отдаване на цялото свое същество на Служенето на Светлината може да се постигне желаното.

1963 г. 434. (М. А. Й.). Когато най-възвишените и прекрасни мисли и чувства не се съпътстват от също такива действия се получава пагубна половинчатост и раздвоеност на

съзнанието. Вътрешното същество на човека сякаш се разкъсва на части и реакцията на такова състояние действа разлагащо на своя породител. Само при суров и строг контрол над всяко движение, ставащо в съзнанието, може да се избегне тази раздвоеност. Тъй като всички обвивки се стремят да действат така, както са били приучени някога и ако тези уроци не са били на висота, то може ли да се учудваме на рецидивите на това, което при растежа на съзнанието не би трябвало повече да се повтаря. Астралът изисква обуздаване, а мисълта - овладяването ѝ. И само контролът над себе си може да помогне.

1963 г. 435. (Гуру). Всяко действие, бидейки мислено проектирано на екрана на бъдещето, изявява своето действително значение или ненужност. По този път може да се прояви смисълът на всяко действие. Особено лишени от всякакъв смисъл са кратките действия, не донасящи следствия. Ако се извършват само такива действия, то целият кръг от живота на човека ще премине в малък радиус, не оставяйки му нищо за живота извън пределите на този кръг. Така живее болшинството. И когато настъпи времето на последните сметки се оказва, че няма съвсем нищо, което да вземат със себе си по далечния път. Това са хора обкрали сами себе си и затворили всички свои действия в орбитата само на един живот или даже на негов кратък отрязък. С прокарването на по-дълга линия извеждаме своите действия извън пределите на земния живот и разрушаваме ограниченията на плътния свят. Продължителните дела и продължителните действия, простиращи се от живот в живот в далечното бъдеще, са основа на нашата активност.

1963 г. 436. (11 септември). Същата тази настойчивост и ритъм са нужни при самолечението, колкото и време да е нужно за това. Резултат не може да няма. Продължителността на безсилието изисква и по-продължително самолечение. Психическата енергия е панацея за всички заболявания. Всички тези усилия да се овладеят досега неуправляваните състояния на организма развиват и укрепват огньовете. Огньовете растат в прилагането им на практика. Във всички случаи на живота, при всички действия в една или друга форма се прилага все тази същата психическа енергия, тоест великият Агни.

1963 г. 437. (М. А. Й.). Радост не е за земното, а за Надземното. Само така ще дойде и земната радост. Мрачно е в света. Огньовете на радостта разсейват мрака. Ако не радва настоящето, то ще намерим радост в мислите за бъдещето, тъй като бъдещето е озарено от радостта на духа. В бъдещето е всичко: в бъдещето са срещите, в бъдещето е осъществяването на най-дръзновените стремежи, в бъдещето е пълнотата на сливане със съзнанието на Този, Който Води. Но бъдещето се утвърждава чрез настоящето. Проекцията на бъдещето се създава с мислите

на настоящето. Бъдещето се твори с мисъл. Само си помислете, че с мисъл може да се твори всичко, на което е способно въображението и няма нищо, което би могло отвън да ограничи силата и размаха на творческото въображение. Ако мисълта води човека на Земята и в Световите, ако в Надземното всичко се движи от мисълта, то каква ли ще е нейната сила когато бъде постигнато овладяване на тази основа?!

1963 г. 438. Считай, че всяка мисъл за Мен е докосване до Светлината. Красотата се утвърждава във всичко: в мислите, чувствата, действията. Считай: всеки опит към Мен укрепва връзката.

1963 г. 439. (М. А. Й.). Не трябва да се отблъсква никой. На всекиго трябва да се даде според съзнанието. Защо да се създават врагове? А какво да се прави с тези, искащите свръх позволеното? И на тях трябва също да се даде, но не повече от заслуженото. Сърцето ще укаже мярката. Ако отначало не веднага, то след известен опит предупреждението на сърцето няма да се забави. Желанието да се даде повече от това, което се полага, е естествено, но следствията на такова даване са горчиви. Най-добре е да се отговаря на въпроси, които показват тавана на съзнанието, ако тези въпроси не са повърхностни и не са случайни, а са изкристализирали в процеса на растежа на духа. Но какво да се прави с тези, които са далечни и чужди по аура? И тук трябва да се прояви търпимост, вместиране и разбиране и да се намери поне малко, можещо да обедини. Тъй като Нашата цел е да се обхване целия свят и цялото човечество. Учителят заповяда да бъдем мъдри. Само с тъмните и с техните издънки няма да търсим съзвучие. Най-близкият подход е чрез сърцето.

1963 г. 440. (14 септември). Предаността е основно качество. Мнозина докоснали се до Учението се опитват да го заобиколят, сякаш симфонията от качества може да се създаде без нея. Но дори музикалната симфония не може да се изпълни, ако се изхвърли дори една нота от седемте основни. Устремът без преданост няма да доведе до целта. Спокойствието без преданост няма да доближи до Учителя. Няма да доближи даже любовта, ако в нея отсъства преданост. Предаността сякаш циментира всички качества на духа и им придава целеустременост. На предания може да се каже: ако нещо не си постигнал, то ще го постигнеш и ако нещо не знаеш, ще го узнаеш, и ако не си достигнал, то ще достигнеш.

1963 г. 441. Може ли да има самота когато Учителят е в сърцето? Може ли да се счита за изоставен на произвола на съдбата когато пространството е отворено и нишките на Светлината свързват съзнанието с близките духове, към които то е устремено? Може ли да се счита за самотен, когато Самият Той Каза: Аз Съм с вас винаги. Разстоянието е илюзия на мозъка.

Духът живее извън разстоянията. Тялото е затворено в пределите на плътните условия, но духът не е затворен. Духът е свободен. Свободата на духа е ограничена само от неговите стремежи, а стремежите – от мисълта, а мисълта – от нищо. Световите на духа не са подчинени на плътната очевидност. Когато са разрушени илюзиите за време и пространство, духът обединява в своето съзнание Невидимия и видимия светове и тогава далечното става близко и невидимото - видимо и Присъствието на Учителя в духа – действителност на психическия живот.

1963 г. 442. (16 септември). Приятелю Мой, може ли да се избегне неизбежното и може ли да се върви срещу това, което е определено от Владиците на Кармата? Разбира се, че не може. Но да се срещне спокойно вълната от насрещни явления и може, и трябва. Въпросът не е в тази вълна, а в това да се посрещне тя достойно. И тогава тя ще отmine без да причини никаква вреда, но укрепвайки още повече духа и неговата способност да посреща вълните. Не може да се върви срещу Кармата, но тя може се измени с поляризация на собственото съзнание и яркото желание да се извлече полза и урок от кармичните удари - двигатели. А Гледащият вътре нека както и преди да Гледа знаейки, че филмът на носещите се покрай Него дни и нощи е само Майя на земните сънища.

1963 г. 443. (Гуру). Трябва да се започва с малките неща и малките преодолявания. Да се извърши геройски подвиг събирайки всички сили е много по-лесно, отколкото в плътното всекидневие да се издържи натиска на обичайността и да не се позволи на огньовете на духа да угаснат. За геройството е нужно едно кратко могъщо усилие, но за героичната борба за първородство на духа сред суетния земен живот са нужни постоянни продължителни усилия и постоянна борба, и постоянно напрежение на силите на духа, за да не се умре в духа и да не се угаси сърцето. Само не трябва да се мисли, че тази борба и това усилие се извършват лично за себе си: не за себе си, а за света, за хората, за обкръжаващото е нужен този процес. Тъй като ако тези светляци изчезнат на Земята, то как ще устои тя? Не може да устои град без поне един праведник. Не може да се удържи равновесието на Земята ако тези незабележими в обикновения живот, но видими за Нас светляци не продължат своя скромен и самоотвержен труд в името на спасението на света. Така нека и да смятат, че принасят своя дар, светъл и според силите си, и на хората, и на Нас, които Сме ги Призовали на подвиг. Затова няма да се уморим в делата, тъй като отиваме натам, накъдето е Позовал Самият Владика.

1963 г. 444. (18 септември). Да! Всичко това е така, но Основите са неизменни и, каквото и да се случва наоколо, и каквото и да завладява съзнанието в дадения момент, и каквото и

да отвлеча от основата, цикълът на живота и тук, и в Надземното трябва да се премине до края и отново да се върнеш на Земята, и отново да се облече материята на плътното тяло, и отново, и отново да се започне повтаряйки всичко отначало. И е добре ако кръгът на новия живот тръгне по нова спирала, на по-високо ниво от предходния. Размишляването за това е добро, тъй като отслабва напора на суетата и яростта на течащите покрай вас явления. А те твърде здраво обхващат съзнанието и му пречат да се откъсне от обичайния живот. Утвърждаването на Основите подпомага откъсването. Откъсването е неизбежно и нужно, но при това и Земята не трябва да се оставя. Съвместяването на тази двойка противоположности изисква особен подход и особено равновесие. Ключът от решението е в него, в равновесието. При утвърдено равновесие явленията преминават мимоходом, без да засягат съзнанието повече от това, което е необходимо, за да се използва опитът, даван от живота и без да нарушават стените на неговия кристал. Огледалото отразява предметите без да променя гладкостта на своята повърхност. Така и съзнанието, ако равновесието е утвърдено, възприема явленията, течащи покрай вас, не нарушавайки своята цялост и спокойствие. Това и ще бъде овладяване на качеството равновесие.

1963 г. 445. (М. А. Й.). Всяко духовно даване се съпровожда в една или друга степен с опустошаване на съкровищницата, ако то не се извършва под суров контрол и при условията на постоянна сдържаност. Отворете бента и водата ще изтече. Но мелничарят отваря според нуждата и не повече, отколкото трябва. И аз страдах от прекомерно отдаване и обикновено след това заболявах. Искат ти се да дадеш колкото е възможно и това е напълно разбираемо, тъй като даването е в природата на сърцето. Но сега се изисква и предпазливост, и бдителност. Ако се дава не по свое желание, а според съзнанието на получаващия, то преразход на енергия не може да има. Вампиризмът не се допуска под никаква форма. Но известна степен на сдържаност и контрол са нужни при всяко даване. Този контрол е труден с това, че енергията изтича понякога несъзнателно, ако огненото равнище на даващия и получаващия са твърде различни. Само реакцията на сърцето ще покаже имало ли е преразход над мярката.

1963 г. 446. (М. А. Й.). Когато вие сте сами защитата е по-силна и по-привична. Когато с вас са близките се налага да поемате върху себе си тяхната защита, която се затруднява от тяхната беззащитност, навличаща върху себе си усиленото внимание на тъмните. Всяко усиление на кръга е остър нож за тях. Затова при срещи тъмните опити се усилват. Много важно е винаги да се помни за това, за да се изостри разпознаването на всеки опит и неговият източник. Слепотата прави човека

беззащитен. Ето, пропълзва злонамерено помрачаване, а неразпозналият не знае откъде е цялото това внушение, идващо от страна на тъмните. Нека зоркостта да не напуска приятелите ни нито за минута. Тъмните са постоянно на стража, за да вредят. И вие бъдете на стража винаги, за да противостоите на тъмнината с отворени очи. Тогава на тях няма да им помогнат никакви гърбове, тъй като вашата светлина ще ги разкрие и огънят на вашите мисли ще ги обгори.

1963 г. 447. (М. А. Й.). Ще мислим за това какво да принесем на тези, които обичаме. По степента на приношението различаваме близостта на принеслите. Приношение означава утвърждаване правото на получаване. Всеки ден може да се помисли за това, какво ще принесе аз днес на Владиката. Всяка победа над себе си, всяко преодоляване в себе си е приношение на Нас. Огньовете на стремежите и находките са също дарове. Целият живот може да се посвети на нас и на Владиката и през целия живот може да се принасят всекидневно плодовете на своите достижения. Тъй като всеки ден дава възможности да се направи нещо за Светлината, за да се усили тя и в себе си, и наоколо, и в другите. Това и ще бъде приношение на Светлина, тоест служене на Светлината. Вашия всекидневен дар ще приемем ние и Владиката. И нашата радост ще бъде взаимна. И ще върнем дара удесеторен. Нито зрънце няма да задържим за себе си. Не на нас, а на вас е нужен дарът, принасян на нас, за да може вашият дух да расте бързо в тези огньовете, в тези приношения.

1963 г. 448. (Гуру). Да! Да! Колко възможности има в течение на деня да се използва всеки свободен миг с полза и плодотворно. Ако нещо боли, трябва да се съсредоточите на болелия орган, за да изпратите в него заряд от огнена сила. Ако не е достигната желаната степен на яснота на мисълта или на Изображението - поупражнявайте се върху това. Ако приятелите са далеч, да им се изпрати мисъл за бодрост, устойчивост и преуспяване на духа. Ако наоколо не е добре - да се посвети. Ако стихии са развълнувани - да се направи опит да се укротят. Ако някъде се е случило нещастие - да се помогне с мисъл. Ако някъде и нещо не е както трябва, духом и в духа да се изпрати своята помощ със силата на Агни и енергиите на творческото въображение. Толкова много несъвършенства има наоколо и толкова много работа. С твореща мисъл може да се оплодотвори съзнанието на множествата и да се твори с мисъл.

1963 г. 449. (21 септември). Значението на сроковете не се дооценява. А между другото те диктуват решенията си на народите. Решенията на сроковете са неизменни. Сами сте свидетели на това как наоколо нещо се е изменило и мирното разрешение на международен проблем изведнъж е станало

възможно. Така също просто ще дойде и всичко останало и промените ще се наложи да се приемат като нещо разбиращо се от само себе си, но неизменно. Сроковете психологизират съзнанията на множествата. Неотвратимостта на всепланетните промени не е във волята на хората. Те са космични и затова неизбежни. Могъщата сила на космичните стихийни събития предизвиква земетресения и световни катаклизми. Същата тази могъща, непреодолима сила движи и еволюцията на човечеството. И когато настъпват последните срокове, нищо вече не може да ги спре. Знанието на това дава спокойна увереност в това, че неизбежното ще се осъществи. Неизбежното - това е мирът на Земята, кооперацията на всички и във всичко, събуждането на жените и овладяването на психическата енергия. Такива са най-близките дарове на еволюцията за хората. Тяхното време дойде, но те трябва да се вземат.

1963 г. 450. (М. А. Й.). Много тайни има в живота на Архата и на Посланиците на Светлината. Светът се държи върху Тайната. Общите правила са за всички, а за нас изключенията. Не може обичайните мерки да се прилагат към нас и по тях да се съди за нашето пребиваване в Надземния Свят. Ние сме в пълно и ясно съзнание, тъй като за работата с Владиката е нужно съзнание. И ние виждаме Земята и това, което се случва на нея. Това също е нужно не за нас и не поради лични съображения, а за целта на Общото Благо. В нашето ползрение попадат и тези, които радеят за Общото Благо. Дали сме в тяло или извън него - вече няма значение, тъй като същата тази работа за благо на хората продължава на всички планове. Потапят в сън само за възстановяване на силите, които са нужни за тази работа. В нейно име се отказват от Девачан, принасяйки тази жертва в името на хората. Владиката е Казал: ето аз съм с вас във всички дни, до свършека на века. Възможно ли е това твърдение да се съчетае с пребиваването в Девачан, мястото на най-напрегнатите лични илюзии, макар и от висок порядък. Великите Духове не Познават отдах. И ние го избягваме, доколкото това е възможно, тъй като отдахът все пак е необходим от време на време за възстановяване на силите.

1963 г. 451. (М. А. Й.). Нито едно усилие, насочено към Светлината, не пропада напразно, но ще даде отлагания в общия резервоар на всички положени по-рано усилия и ще служи като скрита невидима сила, движеща духа по-нататък, нагоре по стълбата на живота; нито едно усилие не изчезва, но продължава в бъдещето. И ако сега силите са още недостатъчно, за да се утвърди нещо, то ще бъдат достатъчно когато му дойде времето. Затова всички Наши съвети и указания, приложени поне един път, в бъдеще, ако сега още не са приложени и не са утвърдени, ще се повторят и ще се намерят сили да се продължи това, което е било

започнато по-рано. Не е възможно откъсването от всичко земно преди всекидневното лягане за сън да се осъществи по желание. Нужно е време, за да стане осъзнаването на значимостта на това упражнение достатъчно силно. И тогава откъсването ще стане завоювано достижение. А в момента на смъртта преходът ще бъде много лек и прост. Откъсването от земното е трудно с това, че откъсвайки се не може да се остави Земята. Това е една от най-сложните за неутрализация двойки противоположности. Живеем в свят на двойствености и докато те не са уравновесени в съзнанието, степента на Архата е непостижима.

1963 г. 452. (Гуру). Ако земните вихри не могат да угасят пламъка на духа, това е победа на духа над плътта. Много важно е тази победа да се постигне на Земята. Земята и земното са тази среда, където духът оформя своите достижения и определя своя път в Надземното. Ценността на земните възплъщания е огромна. Взет сам по себе си животът в тяло е безсмислен. Но като топилна пещ за духа, той придобива най-дълбоко значение. Да се осмисли земното съществуване е най-насъщна задача за човечеството. Всички негови беди са от неосъзнаване на своето предназначение. Безсмисленото преживяване в тяло поражда всички безумства, случващи се на Земята. Но кой ще понесе Провъзвестието на Учението на Агни Йога на хората в света? Времето за това е настъпило. Кой е събрал Знание, за да може да раздава? Къде са носителите на Знание? Кой се е потрудил над това да го натрупа? Къде са те, знаещите?

1963 г. 453. (Гуру). Обикновено се устремяват към Йерархията за да вземат. Но високото съзнание се стреми да даде своите сили на Йерархията. Това не е гордост и не е самомнение. Това е просто дълбоко разбиране на закона за сътрудничеството и взаимнообмена на енергии. Владиката иска да ви види като сътрудници, а не само вземащи. В това е тайната на преуспяването. На нас ни е леко и радостно с тези, които се стремят да принесат своите сили в Служене на Делото на Владиката, но е тягостно и невесело с тези, които искат да вземат и при това колкото може повече. Съвместната работа с Нас предполага съвместно изразходване на енергия в труд, посветен на Владиката. При това условие получаването следва автоматично, като логична неизбежност на правилния подход и разбиране на сътрудничеството.

1963 г. 454. (25 септември). Сине Мой, личността е дадена на човека за изпълнение на определена задача. Тази задача се заключава в това да се събере на Земята материал, необходим за съзнателна проява на неговата Безсмъртна Индивидуалност на всички планове на битието. Личността живее най-напрегнат живот на земния план. От една страна тя е следствие на всички минали личности, нанизани като мъниста на

оста на духа, от друга тя е събирач на опит за бъдещата личност. Основно нейно свойство е временността. Тя съществува като такава в пространството само определен отрязък от време. Личността не е крайната цел на Природата, а само форма, която, като всяка друга форма на живот, е само временно изражение на вечния принцип на живота. Животът е вечен, но формите на неговото изразяване са временни. Девачан и Авичи представляват сфери за ярко изразяване на най-силните и активни стремежи на личността, плодовете и следствията на които тя логично завършва в Невидимия Свят, за да се върне отново на Земята, но вече в нова личност. Тази нова личност, бидейки плод и порождение на старите, се поставя в такива условия, че да плати старите дългове и в същото време в новите условия да се учи на нови неща и да развива нови свойства и способности. Именно затова и така се различават въплъщенията по своите особености едно от друго, за да развиват всестранно и да натрупват всички качества на Индивидуалността за възможно по-пълното ѝ изразяване. Когато животът на личността съзнателно се подчинява на тази задача, тя получава нов смисъл и значение. Тогава тя носи в себе си Поръчение, изпълнител на което се явява поредната личност. Личността е само оръдие на Индивидуалността, съществуваща за напълно определена цел. Всички цели, които си поставя пред себе си обикновеният човек, изобщо не съответстват на действителността, тъй като представляват сами по себе си не цел, а само средства за постигане на реалната цел. Ако всичко, към което се устремява човекът е осмислено със знание на Поръчението, животът придобива аспект на Космическо разбиране на предназначението. Ако ли не, човек проспива живота на Земята като слепец. И никакви условия не могат да му заменят непонятния смисъл на живота на неговата личност, макар и той да е придобил целия свят и да е прекарал даденото въплъщение в цялата земна слава. В това е разликата между слепите и зрящите. Великите Духове живеят съзнателно в своята Безсмъртна Индивидуалност без разлика дали Са във физическото тяло или в други обвивки и личността за Тях е и посмъртно оръдие, и изпълнител на изискванията на Тяхното висше „Аз” - Индивидуалността. Учението на Живота довежда до осъзнаване на своето предназначение на Земята и откъсване от личността, до разбиране смисъла на земното съществуване на човека.

1963 г. 455. (М. А. Й.). Обичайното хранене е необходимо за живота на тялото, а духовното хранене или огненото хранене е необходимо за живота на духа. Без обичайната храна умира тялото, а без огнената храна загива духът. Всички обвивки се нуждаят от хранене с тази материя, от която те се състоят. Земната храна човек избира за себе си по желание, така също може да избира и за другите обвивки. Ядем, за да живеем.

Храната е средство, но не цел. Храненето на всички обвивки не е цел, а средство за техния растеж и развитие, за да може всяка да изпълни своето предназначение. Всички обвивки са временни, с изключение на огненото тяло. Но у болшинството то още не е оформено. И целта на всички обвивки е да се събират тези елементи, с които то може да се храни, тоест които се използват за построяване и оформяне на огненото тяло. Храната може да е различна, има вредна и отровна. Има съставки способни да нанесат поражение на огненото тяло и има елементи способстващи за неговия растеж и оформяне. Предателството, кощунството, самоубийството представляват действия на самопоразяване на огненото тяло. Всички проводници или тела се нуждаят от хранене и може да се помисли за това с какво ги храни човек - всичките и всяка поотделно. Те се формират от това, с което ги хранят, служейки като прекрасни или негодни обвивки на духа. С каквото ги храним, в това и живеем.

1963 г. 456. (Гуру). Служенето на Красотата и изкуството е хранене на своите обвивки със Светлина. Даже тревите се стремят към Светлина, толкова повече духът. Значението на изкуството като храна за духа е огромно. На изкуството в човешкия живот може да се отреди главно място, чрез него има Светлина. Изкуството в неговото висше разбиране може да се нарече нова религия на човечеството. Красотата е купол на Великия Храм на Живота. Красотата е синтетична, тъй като може да обхване всичко. Можете да си представите как с Красота са оформени всички тела на човека и как тя влиза във всички негови дела, мисли и чувства. Красотата е Светлина, това е пълно отсъствие на тъмнина. Красотата е живот. Новият Свят ще се строи с Красота и е основан на Красотата. Но Красотата ще влезе в живота чрез изкуството. Затова предназначението на изкуството е огромно и високо. Тези, които съзнателно служат на изкуството, са служители на Светлината.

1963 г. 457. (26 септември). Бъдещето е магнит и е добре когато това е магнит на Светлината. Магнитите се залагат в бъдещето като водещо и направляващо явление. При залагането на магнит може да се прескочат всички междинни стадии, водещи към него и да се вземе само крайното достижение или идеалът на това, към което се устремява духът. В процеса на съзнателната трансмутация на същността на човека залагането на далечни магнити в бъдещето ще има много голямо значение. В настоящето, предполагаме, още няма достатъчно сили да се утвърди необходимата степен на желаното качество на духа, но в бъдещето то е достижимо. Когато желаната форма на това качество се кристализира от волята във въображението до степен на отчетлива видимост и когато качеството стане вече неотнимаемо достояние на човека, тогава тази форма сякаш се

потая в хранилището на бъдещето и започва своето съществуване там, невидимо, но постоянно въздействайки и влияейки на своя творец и ръководейки неговите действия. В действителност този магнит на бъдещето, бидейки утвърден, вече е преминал от бъдещето в миналото и представлява сила, устремяваща своята енергия към проява на желаното качество в живота и в характера на човека. Такива водещи магнити могат да се създадат много и всеки от тях ще оформя човека по заложеното от него направление. Даже семената на кармата не са нищо друго, освен явления, подобни на такъв магнит, привличащ към своя породител съзвучни обстоятелства. Но с Кармата е по-сложно, докато магнитите на бъдещето, утвърждаващи едни или други качества на духа, е по-лесно да се създадат и е по-лесно да бъдете водени от тях. Винаги ще се намери време през деня да се посветят няколко минути на залагането на магнит. Всяка свободна минута може да се използва плодотворно, залагайки стъпалата на бъдещите достижения.

1963 г. 458. (М. А. Й.). Кармата и свободната воля не допускат по-близки въздействия. Затова Нашите указания се дават в такава форма, че да не подтискат волята. И при това винаги се предоставя свобода на избора. Кукли на пружини не са нужни за Огнената Йога. У витязя на кръстопът винаги има избор на пътища и знание за следствията на всеки. Всички Наши указания водят неизменно към Светлина. Даже малка изпълнена част ще даде обилна жътва. Постоянството на устрема и контакта потвърждават правилността на подхода. Огънят гори. Угасналите и разложените нямат контакт. Усещането на Нашата Близост се осъществява благодарение на взаимнообмена на енергии! Мислите растат, а с тях и качествата на духа. И ако всичко неизживяно не се изживява изведнъж, значи и за това също е нужно време. Стремешът към отчетливо и ярко създадения идеал в бъдещето, отлят в кристализирана форма, ще помогне много по пътя на достиженията за постигане на достойно изразяване на себе си пред Невидимото Присъствие.

1963 г. 459. (27 септември). В сънищата се приобщаваме към това, до което не можем да се докоснем наяве. Оттук особеното значение на сънищата. Съновиденията няма да се систематизират, ако те не се подредят съзнателно. Но как да се подреди сънят? С привеждане на мислите в порядък преди лягане за сън. Често мислите не позволяват да се заспи. Какви мисли? Разбира се, земните и за земното. Те именно и трябва да могат да се спрат, погасят и да се прекрати тяхната активност. Тънката мисъл е от друг порядък. Привеждането в мълчание на рояка земни мисли е необходимо за откъсване на съзнанието от Земята и докосване до Надземните сфери. Има различни сфери в Надземното и контактът с тях се установява по съзвучие с

мислите и стремежите, установени преди момента и в момента на заспиване. Арфата на духа се настройва в желаната тоналност. При упорство и постоянство сънищата постепенно ще започнат да се подреждат в система, а хаосът от впечатления от различен порядък ще се замени със завършени и повече или по-малко пълни възприятия. Трудно е да се регулират сънищата, но все пак може да се постигне известна степен на подреждане. Архатът може да прекара периодите на сън на плътното тяло в съзнателно и бодърстващо състояние в астрално, ментално и огнено тяло. И тогава сънища, в общото разбиране на тази дума, вече няма. Тогава сънят по-скоро може вече да бъде наречен пребиваване в плътните условия, тъй като, колкото по-плътна е средата, толкова тя, колкото и да е странно, е по-преходна без оглед на външната ѝ устойчивост.

1963 г. 460. (28 септември). В човека няма нищо утвърдило се здраво и неизменно, освен зърното на духа, около което се образуват обвивките, съответстващи на натрупванията на духа. Всичко останало, освен зърното, се намира в процес на постоянно видоизменение. Буда е Казал: Човекът е процес. Но този процес може да бъде съзнателен и несъзнателен - да върви под въздействието на неговата воля или да върви на самотек, да бъде целеустремен или автоматично рефлексен. Човекът или взема еволюцията на своя микрокосмос в своите собствени ръце, или се подчинява на потока от външни въздействия. Какво води човека при волеви устрем? Мисълта. Каква? Отлятата в отчетлива форма от кристализиран огън. Колкото по-ярка, по-устойчива и по-определена е тази форма, толкова по-силно е нейното въздействие. Такава форма може да създаде всеки, ако започне да мисли упорито, настойчиво и постоянно, а главно - ритмично за това какъв иска да види себе си в бъдещето и какъв иска да стане. Този идеален, тоест изразен във формата на идеи или мисли образ на себе си ще бъде водеща звезда на устремения дух. Рядко някой мисли за създаването на такъв водещ магнит. Болшинството сяло бродят неизвестно къде и в какво. Може да се посвети достатъчно време на ритма на уплътняване на утвърждаваната мисъл. Трансмутацията на вехтия човек в себе си изисква много сили и не може да се извърши бързо. Тъй като се разтапят хилядолетни наслоявания от кристализирани отлагания. Но водещият магнит, бидейки създаден, ще води вече сам, незабележимо, но вярно и постоянно въздействайки на своя творец. Човек създава мисъл, влагайки в нея воля, а после вече действа мисълта, действа самостоятелно, без да изисква нови загуби на волеви усилия. Причината се поражда от волята, следствието следва автоматично. Всеки знае колко усилия са нужни, за да се освободи от неудачно породените мисли. Но за удачните мисли, мислите от Светлината не са нужни никакви усилия, тъй като

мислите от Светлината са приятели на човека. И тези негови приятели и спътници в живота се творят от него с неговата воля. Създавайки прообраз на своето изражение, той може всекидневно да се укрепва, насищайки го с все нови и нови качества на духа, съответстващи на поредната степен на възход. Това действие по преобразяване на вехтия човек в себе си се твори в мълчание, в тишина и тайно. Ще Наречем това действие Велико, тъй като то се твори не за себе си, а за хората и за света и не за днес или утре, а за цялото време, което е, за бъдещето, за Безпределността, тъй като плодовете на достиженията на духа остават с него завинаги.

1963 г. 461. (М. А. Й.). Човек може да стане такъв, какъвто иска да бъде и няма нищо в света, което би могло да попречи на духа да достигне своя идеал. Тъй като този процес се осъществява вътре в човека. Това е духовен процес. Той може да протече при всякакви условия на живот и напълно независимо от тях. С това един вид се утвърждава превъзходството на духа над материята. Всеки може да започне този процес на преобразяване на своята същност в този висш образ на своите най-добри стремежи, който е съзвучен на съзнанието. Само помислете - възможности са дадени на всички, на всички, на всички, трябва само да се помни, че докато човек не се преобрази сам и не поиска това преображение с цялото си сърце, Новият Свят няма да настъпи. Преграда ще бъде вехтото съзнание, обръщащо се назад и намиращо се във властта на отживелиците на стария свят. За Новия Свят е нужно ново съзнание.

1963 г. 462. (Гуру). Не наливат ново вино в стари мехове. Така древната Евангелска формула остава жива и действена и сега. Светът се нуждае от обновление на съзнанието и от освобождението му от всички тъмни наслоявания на миналото. И на света трябва да се помогне. Как? С мисъл. Пространственото мислене, свободно от лично начало, ще послужи за насищане на сферите с мисли от еволюционен порядък. А тъй като съзнанието или по-точно човешкото подсъзнание постоянно, но неизвестно за себе си се докосва до резервоара на пространствената мисъл, то и оплодотворяването на множествата с идеи с еволюционно направление става реален фактор на живота. Така невидимото ще влезе в сферата на видимото и огньовете на пространствената мисъл ще запалят съзнанието на масите. Така ще бъде утвърдено мисленето на най-добрите съзнания с Великия План на Владичите.

1963 г. 463. Казах: ще ви Постава на кръстопът. Ще ви Постава неми и мълчащи, но ярко звучащи като камбана с огнените вибрации на духа. На кого ще Поръчам огнената работа по циментиране на пространството? На кого ще я Доверя? Кой ще осъзнае цялата важност на творимото действие, когато общата мисъл е така оскъдна? Къде са те, трансмутаторите на планетния

мрак? Кой ще им дойде на помощ в самотата им сред стотиците милиони живеещи? Къде ще почерпят сили и кой ще ги подкрепи в минута на огромна нужда? Но, воини на Светлината, Аз Съм с вас. Стоя зад вас незаспиващо. И Моят щит е над вас, и с вас са Лъчите, и победата е за нас. Гарантирам!

1963 г. 464. (29 септември). Да сравним двама души: този, който знае и този, който живее с очевидността. Външно сякаш са еднакви, но каква разлика във вътрешния свят и в мислите. И когато умрат, и външното вече го няма, това различие ще прояви ярко себе си в тяхната по-нататъшна съдба. Единият в най-добрия случай ще се заобиколи с призраците на земните преживелици, затъвайки в тях; другият ще ограничи себе си с пределите на своето мислене. И ако то се е докоснало до Безпределността, то хоризонтът на неговия свят, в който той ще започне да живее, ще бъде широк. Според мисълта е и съществуването. Затова Настояваме за разширяване на съзнанието. Погрешно смятат, че бедността на външните условия може да повлияе на процеса на разширяване на съзнанието. Но мисълта не познава предели и с мисъл може лесно и свободно да се устремявате зад пределите на видимостта. Най-простият и достъпен способ за разширяване на съзнанието е за бъдете заедно с Мен, да бъдете постоянно, винаги, държейки в третото око Лика. Постоянното докосване на Светлината ще предизвика озарение, отначало малко забележимо, а после явно и устойчиво. Много опити и много усилия ще се наложи да се направят преди Ликът да се утвърди. Но те трябва да се повтарят дотогава, докато желаното не бъде постигнато. Вехтият човек вътре ще противодейства яростно на това, тъй като на него, вехтия, ще се наложи да си отиде. Без борба няма да си отиде. Ще намери хиляди поводи и причини, за да замени със себе си новодошлия и ще приведе множество поводи, за да заеме мисълта с каквото и да е, но само не с най-нужното. Но често има невесели мисли и безпокойство, и усещане тежестта на сивото съществуване на обкръжаващите. В тези моменти особено силно и особено настойчиво трябва да се внедрява Ликът в съзнанието и в сърцето и да се заменят мрачините със Светлина. Когато е тежко, когато е непоносимо, мислете за Владиката. Но вехтият кара да се мисли съвсем за друго - за временното, за преходното, за това, което звучи с рутината и суетата, за това, което, независимо от привидната му значимост, ще се забрави скоро, както се е забравило всичко това, което също така ярко е изпълвало съзнанието преди месец, година или десет години. Но вече знаем с какво и как да заменяме тържеството на суетата. Суетата се заменя със Светлина.

1963 г. 465. (М. А. Й.). Можете да си задавате по-често въпроса защо не сте преуспели в постоянството, яркостта и

жизнеността на Изображението. Не е ли затова, че поставяме своето малко „аз“ на първо място? Който е на първо място в съзнанието, той определя неговия живот. Малцина мислят за живота на съзнанието. А нали неговата жизненост се храни и насища със Светлина. Общуването дава заряд Светлина, но трябва да се задържи за целия цикъл на деня и нощта. Това е възможно само при постоянство на Лика в третото око. Иначе съпротивлението на обкръжаващата среда ще разпилее полученото съкровище. Малко е да се вземе съкровището, то трябва и да се удържи. А това е много по-трудно. Ще приложим грижа за това да го удържим. Ритъмът помага на Общуването, а любовта и ярката устременост към непрекъснатото помнене ще довършат останалото. Тъй като трябва да се сломи не само съпротивлението на средата, но и на вехтия човек. Решението беше правилно: когато надделяваха непотребните мисли, те трябваше да се прогонват с умно действие. Прави бяха и тези, които повтаряха думата хиляди пъти. И тогава Светлината побеждаваше мрачините на суетата и упорството на вехтия човек. Трябва да се прояви много несломима настойчивост, за да се удържи пълна и окончателна победа над себе си.

1963 г. 466. (Гуру). Тези, при които е почукал Вестителят, са отбелязани със Светлина и вече в тяхната воля е да решават: да вървят ли след Него или да продължават предишното обикновено съществуване? Да бъдеш призован още не значи да тръгнеш и да достигнеш. Вестителите могат да бъдат от различни степени, но докосването на всеки отбелязва най-значителния момент в живота на човека. Посланиците на Йерархията се докосват до мнозина, но само малцина отговарят. И после дълго гледат с тъга в очите преминаващите, ако са отхвърлили. Чакащи - така наричаме тези, чието сърце трепти в очакване. Пътищата и способите за Докосване на Йерархията са различни. Но чувствителното сърце, готово за Светлината, няма да изпусне едва чувания Зов. По лика на планетата трептят Лъчите, устремени от Кулата в търсене на тези, които могат да отговорят. Малко е да трепнеш и да отговориш на Зова, трябва още и да удържиш невидимото Докосване. Не е оставен никой, който е готов за възприемане на Светлината. Да приемеш и да почувстваш е лесно, отколкото да удържиш полученото.

1963 г. 467. (Гуру). Ценим високо признателността: признателност, признание, тоест приемане на действителността в съзнанието. Говори се за признателност към Йерархията и към Учителя. Признателността дава импулс да се движите по-нататък. Признателността запалва огньовете в сърцето. Признателността Ни приближава и служи като гаранция за нови постъпления и нови победи. Оттук признателността е магнитна: тя задължава и нас да действаме в съзвучие с нея и да отговаряме съответно.

1963 г. 468. (М. А. Й.). Всяко ново стъпало изисква ново напрежение на силите, по-голямо отколкото на предходното. Това е и разбираемо, тъй като огнеността на духа нараства в хода на подема. С всяка крачка нагоре се налага нещо да се оставя долу, в тези слоеве, на които принадлежи оставеното. Не са нужни съжаления за загубата, тъй като нищо не ни принадлежи. Възхождаме към Владиката свободни от всякакъв багаж.

1963 г. 469. (4 октомври). Тъмните опити да се наруши равновесието по каквито и да било начини няма да се прекратят. Най-добре от всичко е да бъдете готови за всякакви изненади от подобен род, за да ги посрещнете без да губите спокойствие. Именно в спокойствие на духа трябва да се посрещат всички явления от обичайния живот, усилвайки при всеки опит Близостта.

1963 г. 470. (Гуру). Нека духът никога да не се предава. Да не отстъпва и да не се прекланя пред нищо. Да не се преклониш в духа ще бъде и изходът от всички положения. Тялото се подчинява в една или друга степен на външните условия и на хората в пределите, допускани от кармата. Но духът е свободен винаги да направи избор, озаменуващ победа или поражение. Действителната победа или поражение е в духа.

1963 г. 471. (М. А. Й.). Скъпи мои, в сърцето и мислите си аз съм с вас както сега, така и по-рано. Не се е изменило нищо, освен външната видимост. Всекидневният контакт с мен е важен с това, че ще доведе при мен и в Надземното. Заедно сме сега, заедно сме и там. Като гаранция служи това ежедневно помнене на бъдещата среща. И това даже не е помнене, а живо общуване в духа. По физическия проводник общуването е невъзможно, но сърцето дава проводниците - реални, но невидими за окото. Усещам всяка вибрация на мислите, устремени към мен и им отговарям според възможностите. Невинаги възприемате всичко което ви се изпраща, тъй като плътните условия пречат, но все пак много достига. Разбираемостта е не толкова в мислите, колкото в усещанията на сърцето. Усещанията на сърцето са по-силни. Тъй като това са също почти мисли, но лишени от образи, по-точно от форми. Радостта е безформена; мислеформите са вече вторични образувания. Следете за усещанията на сърцето по време на контакт - те са по-прями и по-верни от всичко. Много по-трудно е да се уловят мислите, но сърцето е най-бързият вестител. Разбирайте със сърцето си всичко това, което се осъзнава с голям труд с помощта на мисълта чрез функциите на мозъка. Сърцето улавя мисълта, но огнената мисъл. Висшият вид мисли са без форма. Те се възприемат със сърцето. Да живееш с живота на сърцето, психоживота на цялото сърце - значи да живееш живота на Огнената Йога и да се приобщаваш към Света на Огъня.

1963 г. 472. (Гуру). В паметния ден на Майката на Агни Йога може да се помисли за това какъв принос внесе Тя в съкровищницата на човешката мисъл. Явлението, величието на явлението се узнава само по следствията. Следствията се утвърждават само във времето. Може да се помисли за това преобразяване на света, което ще произтече чрез Учението на Живата Етика, прието от човечеството в цялост. А това ще стане. И вече не остава много време. Новата Епоха на Огъня обновява вече Земята и променя нейния лик. Новото нахлува властно в живота на планетата независимо от цялото противодействие на тъмнината. Така също неизменно и мощно ще навлезе и Учението на Живата Етика и тогава трудовете на Майката на Агни Йога ще бъдат признати от човечеството и оценени в целия им космопространствен размах. За всичко има време и време за всяко нещо под слънцето. Отсъденото ще се сбъдне - така Каза Самият Владика.

1963 г. 473. (6 октомври). Пчелата събира сладък сок от цветовете, а човекът - опит със своите обвивки, тоест чрез тях. Те нямат друг смисъл и предназначение. Най-добре е този процес да протича тогава, когато волята безразделно господства над всичките. Волята може да бъде светла и тъмна в зависимост от направлението. Животът обича силните, тъй като слабостта на волята показва нищожество на духа, отнасяйки го в разреда на топличките. Може да изразяваш волята, давайки си задачи ежедневно. Главното е да се подчинят обвивките и да се накарат да служат на духа. Волята - това е огънят на духа, извикан за живот и прилаган в действия.

1963 г. 474. (М. А. Й.). При системни усилия да се утвърди посоката на мисълта преди лягане за сън сънищата ще започнат да придобиват устойчивост, продължителност и завършеност и ще се запомнят по-лесно. Съзнанието ще се научи да отделя фантасмагорията на откъслеците от дневното мислене от впечатленията на Тънкия Свят, за да започне по-късно да действа съзнателно в него. Много зависи от тренировките. Само не трябва да се форсира естествения ход на развитие на съзнателната дейност на тънкото тяло.

1963 г. 475. (7 октомври). Всички светове се възприемат от човека според съзнанието, започвайки от плътния, но колкото по-висок е светът, толкова съзнанието е по-субективно и толкова повече то налага своя печат върху обкръжаващото. Тук стоейки пред дърво всеки човек: и пияницата, и картоиграчът, и поетът, и философът го възприемат като дърво. Но в Менталния Свят предмет на осъзнаване ще бъде мисълта и нейната форма, която, да кажем, при художника ще бъде отчетлива и завършена, но при обикновения човек по-разлята. А при не умеещия да мисли - мозъчна слуз. Така също осъзнаването на явленията,

намиращи се извън човека, в Тънкия Свят зависи от умението да се вижда, от предишните натрупвания. Колкото по-висок е светът, толкова повече неговото осъзнаване зависи от тези натрупвания. Впрочем и плътния свят също се възприема според съзнанието, макар и това различие да не се хвърля толкова рязко в очите. При мраз е студено и на философа, и на дивака, само че отношението им към това явление е различно, както и към всичко друго. Пластичността на Невидимия Свят и зависимостта на зрението от мисълта прави човека сляп, ако той отрича живота там, тоест мисълта на утвърждаване и отричане става за него реалност. Даже тук е много трудно да се различи очевидността от действителността, например гледайки залязващото слънце или наблюдавайки движението на звездите, но там това е още по-трудно, тъй като формите на Тънкия Свят са по-различни от тези на нашия и се изискват опит и знание. Изучаването на явленията от Тънкия Свят и неговите закони ще се окаже много полезно за встъпващия в него. Устремът към знание предшества осъзнаването, а осъзнаването – овладяването.

1963 г. 476. (8 октомври). Физическото, астралното и менталното тела са смъртни. Личността е съсредоточена в тях. Служенето на себе си, на своята личност е служене на това, което е преходно и смъртно. Отричането от себе си, от своята личност е утвърждаване на своята Безсмъртна Индивидуалност и достигане стъпалото на свръхличен живот. Личността - това е само оръдие, инструмент, слуга на Индивидуалността, службата на която се заключава в това да събере за нея, за своя властелин нужния земен опит и знание. Това е единствената цел и смисъл на съществуване на личността. Живеенето за себе си, за интересите на самата личност като такава е безсмислено и нелепо, тъй като всичко свързано с личността умира и от нея остава единствено само духовния материал, който Индивидуалността може да приобщи към своите нетленни натрупвания. Всяка постъпка, чувство и мисъл могат да се различават, оценяват и анализират по тези признаци, тоест по това отиват ли те в съкровищницата на Индивидуалността или пък подлежат на разложение, унищожение и смърт заедно с физическия, астралния и менталния трупове, оставяни всеки път в оборота на цикъла на всяка инкарнация. На Земята всичките три обвивки са свързани заедно и преплетени помежду си в своите прояви. Физическото или земното съзнание се ползва от всичките три обвивки или в равна степен едновременно или с преобладаване на някоя от тях. В припадък на бясна злоба доминира астралът. При решаване на математическа задача – менталът. При насищане на празния стомах – плътното тяло. Но, разбира се, към всяко от тези явления се добавят и вибрации на останалите проводници. След смъртта съзнанието се съсредоточава в астралното тяло и на астралния

план и действа там съвместно с ментала, но вече без физическото тяло. След смъртта на астралното тяло животът се съсредоточава в менталното и за човека съществува и е реален само този свят, в който той живее в дадения момент. Животът във всички светове е според съзнанието и всички те служат като поле за събиране на елементи на безсмъртието за растежа и развитието на Индивидуалността. Но ученикът наред с всичко се учи още през земния живот да овладее всичките три проводника за съзнателно, отделно и независимо проявяване на своето съзнание във всеки от тях на астралния и менталния план също така свободно и просто, както се проявява неговото съзнание на земния план.

1963 г. 477. (М. А. Й.). Помагайки на Владиците да носят Бремето на този Свят умножаваме Светлината в себе си и се приближаваме към Тях.

1963 г. 478. (Гуру). Наистина може да се достигне тази степен, когато всички помисли са отдадени на Учителя и за личното „аз“ не остава вече нищо. Вярно е, че и то изисква грижи и внимание. Но ние се грижим за другите, за близки, за далечни, за възложеното дело, за благо на неблизките хора и така нататък. Така че именно тази степен на отделеност от своето малко „аз“ ние трябва да проявим в грижата си за него. Все едно че ние се грижим не за себе си, а за страничен за нас човек. Може даже да се мисли, че не на мен е студено, а на него, на тялото; че съм огорчен не аз, а моето малко „аз“, моята астрална обвивка; че е обременен умът, моят ум, той, а не аз; а „Аз“, не отъждествявайки се с всички преживявания на малкото „аз“ стоя настрана и наблюдавам, и се грижа за него, за това малко „аз“ като за лице, поверено ми от съдбата. Така с всички способности и мерки ще се стремим да отделяме в себе си смъртното от непреходното и личното от висшето „Аз“; да отделиш - значи да се освободиш, да се освободиш - значи да предоставиш свободната мисъл и свободните от властта на личността чувства на Учителя.

1963 г. 479. (М. А. Й.). Да се порадваме, че сме отбелязани от тъмните - значи светлината в нас расте. Въздействат яростно, за да отдалечат и отделят и приятелите. Всичко слабо, дърпащо се, колебаещо се и неустойчиво ще бъде цел на тъмните въздействия върху всички ваши приятели, за да ви изолират напълно. Ще се наложи да се борите и за тях, и за себе си, пазейки ги.

1963 г. 480. (Гуру). Може с мисъл да се премине по жизнения път на Високите Духове и да се отбележи това, през което им се е налагало да си пробиват път напред. Обременявали са се от хората и обстоятелствата непосилно, но са търсели сила за противостоене от Общуването с Йерархията. Били са притискани безпощадно, но не са отстъпвали нито крачка назад. Съхраняването на равновесието е вече удържане на позицията.

Срещу равновесието никой не е силен. С него, с равновесието са и стояли.

1963 г. 481. (10 октомври). Тънкото тяло притежава форма и съдържа материята, от която то се състои. Тази форма е близка до физическата, същите ръце, крака, туловище, глава и всички органи. Това тяло управляват и се разпореждат с него също така, както и на Земята - в смисъл на движение. Може да се вдигне ръка и крак, да се обърне главата и така нататък. Това тяло свети в различни тонове. Колкото е по-близко до Земята, толкова е по-земно. Също както и на Земята то се облича от своя притежател в привично облекло. Обикновените хора в тънко тяло се държат обичайно, както и в земното тяло. Всичко зависи от степента на яснота на съзнанието и признаването на възможностите за тънко съществуване. Много е трудно да се приспособиш бързо към особеностите <...> на съществуването. Трябва нещо да се знае, а именно това, което се е отричало и не се е признавало на Земята. Невежеството и отричането пожънват плодовете на незнанието и отсъствието на това, което се е отричало, тъй като мисълта е решаващ фактор в Тънкия Свят. Несъвършеното възприемане на земното обкръжение оставя също такъв отпечатък и върху тънките възприятия и тънките органи на чувствата: обоняние, осезание, слух и така нататък. На Земята хората виждат единствено само повърхността на предмета и само в перспектива. Там виждат през него и законът на перспективата се променя. Мисълта приближава и отдалечава предметите, поточно гледащият и гледаното се обединяват в мисълта. Изпълването със своето изключва възможността за наблюдение на не своето, тоест на обкръжаващото. А своето обединява възприятията със съзвучни на своето вътрешно съдържание сфери. Видимостта и чуваемостта са според способностите. Художникът ще види, а музикантът ще чуе много пъти повече, отколкото не художникът и не музикантът. Събирането на впечатления се осъществява по линиите на някога утвърдили се стремежи, желания, възжеления и страсти. Това, което се е съдържало от волята приживе, ще се съдържа и там и това, на което е било отстъпвано, ще се повтори и там. Изходът е в решението още на Земята да се утвърди или отхвърли привичния ред стремежи и желания, оставяйки тези, които са от Светлината и отхвърляйки тези, които са от тъмнината. Решението трябва да се вземе сега, на Земята, докато сте още в тяло. Там вече е късно да се решава, тъй като вкоренилото се на Земята решение ще ръководи и води там също така неотклонно и по приетото по-рано направление, както вагонът, получил тласък от локомотива, се търкаля по релсите, тоест дотогава, докато не се изчерпи инерцията на енергията, привела го в движение. Силата на причината е свързана със силата на следствието. Породителят на

причини в земния свят е и изчерпващият техните следствия в Надземното.

1963 г. 482. (М. А. Й.). Ритъмът ще роди неотклонност и неизменност на следствията. Ритъмът на явленията от духовен порядък ще даде следствия с особена устойчивост и продължителност. Ритъмът на всекидневната молитва е плодоносен. Ритъмът на Общуването - също. Ритъмът на стремежите към високите сфери ще донесе своя плод. Да се порадваме на устойчивостта и неотклонността на ритъма, ако такъв е утвърден. Той ще понесе като на крила духа в отсъдените сфери. Ритъмът сутрин и вечер има двойна сила. Само ритъмът може да помогне на устремения дух да се откъсне от кръга на печалната безизходица и да се издигне над нея.

1963 г. 483. (Гуру). Зная, всичко във вашето обкръжение ще се измени и ще стане друго. Не може да не пожънете нито от предаността, нито от постоянството, нито от верността, нито от вашата устременост. Следим ви зорко и виждаме: съзнанието се разширява и расте. Самотата служи от полза и дава това, което в шума и суматохата на големия град не може да се получи. Едното се заменя с друго, земното - с невидимото, духовното, това, което е толкова нужно, това, което може да се вземе със себе си по далечния път.

1963 г. 484. (11 октомври). Утвърждавам те в най-добрите твои стремежи да победиш себе си в себе си. Да си спомним всички ли възможности бяха напрегнати, имаше ли всепоглъщащо желание и устрем? Не е ли заставал между астралът? Не се ли е отвличало съзнанието и неговата сила към страничното, външното, временно и преходно? Не са ли пречили желания от друг порядък? Да си спомним всичко, което е възниквало като преграда между желанието на духа и желанията на обвивките. Докато всички желания и обвивки и духът не се съсредоточат в едно могъщо, непреодолимо, всепобеждаващо желание да Ме видиш, няма да разрушиш преградите на материята. Желанието на духа е устремен огън. При координация на всички проводници той преодолява всичко, тъй като тогава е проявен монолитът на устрема, еднородът на устрема, както цялата сила на тарана е във фокуса, върху острието. Устремът може да се заостри и да се събере във фокус цялата негова сила на огъня с любовта. Нейната всепобеждаваща сила е огромна. Ние Побеждаваме с любов и с нея Достигаме. Трябва да се приеме формулата „да искам - значи да имам“, да се приеме за приложение в живота. Ние Можем да Поясним и да Укажем, но трябва сами да вземете, не Можем вместо вас, даже и да Искахме. И при това го забранява законът. Но влагайки в устрема цялото желание на сърцето и духа, може да се достигне. Аз Казах, Говоря Така в началото на степента.

1963 г. 485. (М. А. Й.). Вчера беше паметния ден на Гуру. Ще помним винаги паметните дни, отбелязвайки ги, тъй като огнените токове се усилват в такива дни и се установява най-близка връзка с тези, на които се посвещава денят. Така тънкото навлиза в плътните условия, насищайки ги със своите вибрации. Обединяването на световите ще навлезе в живота неизменно, но трябва да се забелязват знаците на навлизането. Съединението на световите е дар за еволюцията на бъдещата раса. Сега се налага зорко да се улавят знаците, но ще настане време и Тънкият Свят ще навлезе властно и победно в плътния свят и двата ще станат едно - Невидимият и Видимият, този и другият свят. И тъй, вече се дават много знаци. Само че не искат да ги видят, тъй като очите и ушите са затворени. Но няма да се смутим от невежеството на отричащите, тъй като нашият път е път на познаване на несъмненото, тоест на действителността на всички светове. Има действителност на плътния свят, има действителност на астралния свят, има действителност на Висшите Светове. Архатът живее в света на действителността, в света на действително съществуващото, в Света на Огнената реалност. Отричайки се от личното, разрушава илюзиите на личния свят и личното се заменя с реалността на свръхличния живот. Технически това означава овладяване на всички проводници на личното начало, в които е съсредоточена земната личност на човека, сянката на която се хвърля далеч в сферите на Надземния Свят. Тъй като с илюзиите на личния живот живеят и в Камалока и по-високо, и даже в Девачан, макар тези илюзии да се различават рязко в различните сфери. Няма да познаеш вечния живот, ако живееш с личния живот и приемаш своята земна личност за своето „Аз“, за своята истинска Индивидуалност. Архатът е приключил с личното. Личността за него е само послушно оръдие на неговото висше „Аз“. Послушната машина в ръцете на опитния оператор изпълнява своята работа, подчинявайки се на движенията на неговите ръце. Така и личността на Адепта му служи за изпълнение мисията на живота. Всеки я има, дори без да е Архат. Тя трябва да се знае и трябва да се усвои и изпълнява изцяло.

1963 г. 486. (12 октомври). Всеки ученик има свой Учител. Железните закони на окултните явления изискват да не се допуска раздвояване на съзнателната връзка и възприятията и пратките да вървят по единната линия на Йерархията. Разрешава се обръщане към Великите Духове, стоящи върху Стълбата на Светлината, но тези обръщения не нарушават всекидневните и привични вибрации на Сребърната Нишка. Всеки Владика има свои ученици и нито един Владика не се намесва в Ръководството на другия. Това става, защото Ръководство се установява по Лъча, собствен на Владиката и избран от него в дадения случай в

съответствие с природата на ученика и според характера на установената отдавна връзка с него, когато Лъчът е събудил същността му към самосъзнаване. Говоря за Космическата връзка, за Космическия Отец - Владиката. Гуру и Майката за тези, които са ги признали, стоят на същата тази линия, тъй като Владиката, Майката и Гуру са звена на една и съща верига. Някой се стреми понякога, не познавайки Закона, лекомислено да сменя Учителите, но такава едnodневка не знае колко векове са били необходими на духа, за да установи връзката със своята Йерархия. Говоря за съзнателна връзка. Едnodневките не са Наши ученици. Това са само минаващи. Всякакви колебания, след като е избран Владиката и Гуру, са недопустими.

1963 г. 487. (М. А. Й.). В какво се състои истинско щастие, достъпно на Земята? В постигането на постоянна, здрава, уверена победа над себе си и в процеса на успешното и постоянно преодоляване на себе си. Ако малката и твърда победа над себе си вече дава радост, то какво ли ще даде редицата несвършващи победи. Тъй като всяка от тях е приношение и на Владиката, и на нас, и всяка радва. И вашата радост и Нашата радост за вас се сливат заедно и ви укрепват двойно. Всяко правилно действие също принася радост. Ако всички действия са правилни, то пътят към щастieto е отворен.

1963 г. 488. (Гуру). Да! Това е така. С мисъл сред плътната нереалност се установява действителността на Невидимия Свят. Нереалността на плътния свят ще завърши за земното съзнание със смъртта на тялото, но Невидимата действителност ще остане с духа и ще го съпровожда по-нататък. Така на Земята със своята мисъл утвърждаваме своя път в Надземното. Всяка мисъл служи като килим, по който стъпват краката в безтелесното бъдеще. И колко ли упорито и здраво трябва да се съблюдава своята мисъл, за да служи всяка на Светлината и да се противи на тъмнината. Висшата форма на служенето е с мисълта.

1963 г. 489. (М. А. Й.). Как да се доближим още по-близо? Само с очистване на цялото същество от всякакъв боклук. Дисциплина на постъпките, дисциплина на чувствата и дисциплина на мислите - ето методите за най-близък подход към прякото звено на Йерархията. Дисциплината на духа ще бъде сребърната юзда на преодоляването. Когато тя се утвърди достатъчно, тогава радостта от обединяването и от близостта ще бъде пълнострунна. Така пътят за приближаване преминава през себе си. Когато всички обвивки започнат да вибрират със сиянието на чистите огньове, няма да има никакво разделяне и отделяне. Ще зачестят моментите на контакт и възприятието ще стане още по-пълно и ярко. Не поставяме прегради за близостта при общуване със сърцето.

1963 г. 490. (Гуру). Неукротимият огън на духа, горящ в сърцето на предания ученик, служи като свидетелство за неотклонното движение нагоре. Колко бяха призованите, колко откликналите и колко малко продължаващите пътя. Твърде убедителна е земната логика, говореща за това, че щом един път Призовалият е излязъл от полезрението им, значи и край и на зова, и на обещанията, и на бъдещето. Всичко се покрива със сивата пепел на ежедневието и вратите към бъдещето са затворени. Така мисли неготовото съзнание. Когато бяхме наблизко то трепна и се разгоря, а трябваше само да си отидем и то погасна. Позовани са много, но ценим вървящите напред до края, върху тях строим разчетите на бъдещите постройки и планове и нови срещи. На нас ни е радостно да виждаме твърдост и неотклонност на вашата крачка. Поздрав на вървящите.

1963 г. 491. (М. А. Й.). Да овладееш своите обвивки означава да овладееш трите свята: земния, астралния и менталния. Това значи да станеш владика на трите. Трите лъча съответстват на това овладяване. Възможно ли е да не се приложи към тази велика задача цялото желание, целия устрем и цялата воля? Изисква се пълна и хармонична съгласуваност на всички обвивки, на всички движения в тях, на всички мисли и чувства и постъпки, и при това при пълно равновесие, което е трудно и необичайно сложно. Но води Самият Владика и можете да се доверите на Водещата Ръка. Целият микрокосмос се настройва на нужната вълна, за да не може никакъв дисонанс в нито една от обвивките да не нахлуе в общата настройка. Също и връзката с Йерархията се усилва съзнателно, тъй като сам няма да преминеш. Новото стъпало се ознаменува с нови възможности. Няма да ги изпуснем поради слабост, отстъпление или неразбиране. Даваните възможности няма да се повторят. Стъпалото, преминавано отново, е много пъти по-трудно. Ще съберем силите на духа в устрема към единение в духа с Водещия.

1963 г. 492. (Гуру). Когато ученикът е устремен и огньовете на неговия дух пламтят, става обединение на неговото съзнание с Лъча на Йерархията на Светлината. И тогава на Нас Ни е радостно, тъй като наоколо има много мрак и всяко запалване на самопроизводна Светлина е особено ценно. Разбира се, границите на материята се разрушават преди всичко в съзнанието и после вече в прилагане на практика. Огнената работа на духа е необичайно увлекателна, но се налага да се разделяте с много неща, препятстващи пътя на победи и преодолявания. Този, който намери сили да се раздели с всичко, което не е нужно, ще бъде успешен и победен във всичко, което се отнася до областта на духа.

1963 г. 493. Времето е тревожно. Стихиите бушуват. Силите на хаоса пробиват бента на загражденията, за

отслабването на които са виновни самите хора. Не е възможно да си представите хаоса на разпуснатото мислене, злобата и разгула на човеконенавистничеството. Не е имало по-объркано време. Земята и Стихиите реагират на въздействието на милионите съзнания. Сдържаме безумието доколкото е възможно. Но обратният удар е неминуем. Раздробяваме неговата сила и с това Усмиряваме концентрирания натиск на хаоса, заплашващ със световна катастрофа. Тя вече щеше да се е разразила, ако Нашите енергии биха отслабили своето напрежение. Стоим на стража на планетата.

1963 г. 494. (23 октомври). Съизмеримост във всичко означава пълно съответствие на всички действия на човека на всички планове с поставената цел за служене на Светлината. Всяко отклонение от нея ще бъде несъответствие, отдалечаващо от постигането на поставената пред съзнанието задача. Лесно е да се разбере това, но е необикновено трудно да се приложи в живота, тъй като е твърде много всичко и вътре, и вън, което яростно пречи да се утвърди това съответствие. Сякаш самият живот със своето съдържание препятства съизмеримостта. Подвижниците на миналото са познавали това противодействие на обкръжаващите условия на обичайния живот и затова са се отдалечавали в горите в уединение. При съприкосновение с хората въздействието на аурите и магнитната връзка, възникваща при всеки контакт, действат, макар и невидимо, но силно, нарушавайки ритъма на собствените колебания на аурата и внасяйки дисонанс. Сега пространствените условия особено са се усложнили, тъй като мисълта не остава около човека както по-рано, а се устремява надалеч от него. Затова въздействията на пространствените мисли са много силни и е почти невъзможно да се защитите от тях, тъй като те долитат неизвестно откъде, кога и как. Вярно е, че такива мисли проникват в съзнанието по закона за съзвучието и съзнанието, очистено от боклук би трябвало да не се засяга от нищо. Но при всякаква чистота на съзнанието не може да се избегне звученето на пространствената нота на мъка, тягост или радост. И е добре, когато това е радост. А ако е мъката и тягостта на този свят, то от приемането на Чашата не може да се избяга и изпиването на земната отрова на известна степен е неизбежно. Трябва само да се помни, че Чашата с отрова се изпива за света, а земната тягост е съдба на озарените. Изтънченото сърце не може да не усеща болките на света. Това е цената на достигането на обостреното звучене на арфата на духа. Вълните на земната отрова трябва да се посрещнат безстрашно и непоколебимо, помнейки при това, че се споделя товарът на Владиката и се оказва помощ на Него и на цялата Йерархия на Светлината. Служенето на Светлината е особено нужно тогава, когато тъмнината настъпва и огньовете на слабите и колебаещи се

духове гаснат. И тогава помощта на неугасимото от тъмнината сърце е особено нужна и особено действена. Когато е много тъмно да помислим за пространственото Служене на Светлината. То наистина ще бъде Велико, тъй като е по силите само на необратимо утвърдили се в Светлината на Йерархията дух. **1963 г. 495. (Гуру).** Разбира се, и ние се вълличаме в орбитата на особеното напрежение и помагаме с всички сили на Държателите на Светлина. Когато и вие оказвате съзнателно такава помощ според силите и разбирането си, то това показва висока степен на достижение. Слабите духове в такъв случай изцяло се поглъщат от собствените преживявания и усещания забравяйки, че в бурята всички ръце на кораба трябва да помагат на капитана. Иначе как ще се опази корабът от яростта на разбушувалата се стихия. Ще помним, че в минута на нужда Кормчията се нуждае от помощта на целия екипаж. Тези, които се намират в Лодката на Владиката, са длъжни да помнят как трябва да се държат по време на бури и урагани. А занаят пред такива ще има още много.

1963 г. 496. (24 октомври). Сине Мой, това, което някога е било посято в съзнанието трябва да даде своя плод. И когато тези плодове съзреят, добрите заедно с лошите, лошите ще могат да се отделят. От време на време от паметта ще изплуват някога прочувстваните мисли и желания, за да получат върху себе си печата на утвърждаването или отричането. И процесът на изживяване на миналите нежелателни натрупвания ще се състои в това те да се отхвърлят поради несъответствие с достигнатото стъпало. Това, което не е отхвърлено, остава в съзнанието за да живее и да расте; това, което бъде отхвърлено поради негодност, постепенно ще умре поради липса на хранене. Образите на миналото се хранят с мисъл и с тази храна живеят. Само желанието за освобождаване от тях е недостатъчно, тъй като те са много прилепчиви и жизнени. Освен желанията са нужни бдителност и контрол над мисленето. Не е лесно и не е просто да се освободите от наслоенията на недопустими минали мисли. Те избират моментите на слабост и неустойчивост и отслабване на контрола, за да предявят своята претенция за право на съществуване в съзнанието. Но този, който е създал мисълта и я е допуснал в съзнанието, той е неин създател и господар. Наистина следствията от своето порождение не могат да се избегнат, но и тези следствия във вид на възвръщащи се с времето мисли могат да се приемат или отхвърлят. Ако съзнанието ги приема, знаейки за тяхната недоброкачественост, значи те още не са изживяни и имат власт над съзнанието, дадена им от техния породител. Няма да се смущаваме от нищо, което изплува от миналото. Всичко подлежи на очистване и привеждане в порядък. И е добре когато те възникнат в съзнанието, за да бъде по-леко те да бъдат

отхвърлени, полагайки върху тях печата на окончателното решение на духа.

1963 г. 497. (М. А. Й.). Мислите за своята негодност се натрапват от тъмнината. Тъй като на тях им е все едно по какъв начин и с какво ще угасят огньовете на сърцето. Ето защо ви се дава примера с разбойника и блудницата, за да знаете и помните, че никой не е отхвърлен. Владиката няма да прогони идващия при Него, а толкова повече тези, които се стремят отдавна. Има много самовъзвеличаващи себе си и много съблазнени, но тези хора не са вървели към Владиката и не заедно с Него. Ще отделим подхвърлените тъмни мисли от своите мисли. Владиката е с нас и с осъзнаването на единението ще разсейваме тъмнината и мъглата, изпращани от нея.

1963 г. 498. (Гуру). Само с осъзнаване на необходимостта може да се достигне. Няма друг път, освен Пътя към Светлината. Тоест пътища има, но те водят в бездната. И можете да се движите само напред и единствено само нагоре. Прагове ще има много - и големи, и малки и пред всеки има страж. И стражите на Праговете трябва да се преминат. Иначе как ще се премине тогава последният Праг и последните стражи? Нека нищо и никой да не спре стремящите се. Всички тези стражи са свои собствени порождения от миналото. Стражи на Праговете, не се страхувам от вас - си казва духът, устремен към Владиката и върви по-нататък, без да се колебае и без да се задържа пред тях.

1963 г. 499. (24 октомври). Трансмутацията на нежеланите качества на духа по линиите на направление на родствените противоположности е възможна само тогава, когато силата на тези отрицателни качества е обявена с достатъчна сила. Силата си остава сила и като такава допуска възможността за трансмутация. На тази основа е и формулата, че този, който не е нито студен, нито горещ, а само топъл се изхвърля от Божиите уста, тоест от потока на Еволюцията поради непригодност към нея, тоест заради нищожеството на своите прояви. Но ненавистта може да бъде трансмутирана в любов, както и всички други отрицателни качества - в своята противоположност. Затова не трябва да се смущавате от наличието на ненужни свойства като знаете, че тяхната трансмутация е постижима. Не е трудно да си представите във въображението противоположния полюс на изживяваното свойство в цялата му мощ и красота. И ако неговата идеална форма е готова и здраво фиксирана в съзнанието, то и процесът, може да се каже, е започнал. В своите мисли и въображение можеш да рисуаш себе си като притежаващ това желано качество и утвърждаващ го в действие. Човешките действия се формират именно в мислите и ако тези мисли са достатъчно силни и постоянни, то и действията, съзвучни на тях,

няма да се забавят. Низките постъпки се предизвикват от низки мисли, мръсните - от мръсни, светлите - от светли. Ковачницата на енергиите на действията се поражда от мисълта. По този начин трансмутацията на действията се твори с мисъл и с мисъл се довежда до край. Могат да се преразгледат в архивите натрупванията от мисли, несъответстващи на утвърждавания идеал и, преразглеждайки ги, да се заменят с картини от противоположен характер, създавайки така верига от причини, които ще предизвикат манифестацията на противоположния полюс на проявата. Стига да има от какво да се започне. Нищожеството с това е и безсилно, че няма с какво да започне. Но разбойникът, пълзящ на колене стотици версти, за да посети по обета светите места и да изкупи с това своите престъпления, е достатъчно убедителен пример. Трансмутиращата сила ще бъде огънят на духа. Единствено само направлението на психическата енергия прави от тъмния агни светъл, пораждайки пояждащ огън и творящ огън. Една и съща енергия вдига ръката на убиеца и спасяващата ръка. Прилагането на огнена сила, ако овладяването ѝ се е състояло, в едно или друго направление ще зависи вече изключително от характера на Агни. Братята от левия път също владеят огньовете, но това са черните огньовете на служителите на тъмнината. Служителите на Светлината притежават светлия Агни. От направлението на психическата енергия зависи нейния характер и свойства. Да се опазим от разпалването на тъмни огньовете.

1963 г. 500. (М. А. Й.). Отношението към жените може да се трансмутира от недопустимо и нечисто в такова, когато на духа израстват крила и той се издига към върховете на творческата мощ. Жената тогава става вдъхновителка на най-добрите начинания на духа и го води към такива достижения, които без нея са невъзможни. Обикновено е прието да се мисли, че жената дава живот на детето. Но при това се изпуска от поглед, че творческата сила на жената далеч, далеч прекрачва тези граници и се разпространява във всички сфери на творческата дейност на човека. Именно вдъхновителка на духа за всичко висше, за подвизи, за стремеж към красота, за извършване на необикновени дела. Колко такива жени, останали неизвестни, са вдъхновявали художниците, поетите, мислителите и всички други творци във всички области на живота за най-доброто, което те са дали на човечеството. И само грубото и низко отношение към жената е тласкало човека в тъмнината и го е лишавало от полет на творческата мисъл. Вчера се удивлявах, че безнадеждната и неосъществима любов на композитора го е карала да твори и да създава своите най-добри произведения. Но ако нейната сила беше отишла и се изразходвала за

удовлетворение и за обичайните прояви, мощта на творчеството би се разтворила необратимо в обичайността.

1963 г. 501. (Гуру). На физическия план творец е мъжът. На психическия план творецът е жената. Във висшия план не мъжът, а жената психически оплодотворява мъжа, явявайки се активното начало. Това взаимоотношение на противоположните полове е много характерно за процеса на творчество. Положителното и отрицателното Начало, активното и пасивното са необходими за всяко творчество. Високото понятие за Началата намира своето отражение в живота. Проявата на Началата завършва стълбата на живота и дава своето отражение надолу по стъпалата до края. На величието на Двете Начала се основава постройката на Света, както и същността на всяко действие и всяко творчество. Предназначението на жената е много високо. Само крайното невежество ѝ отрежда функциите на родилна машина или още по-лошо – обект на удовлетворение на чувствените потребности. Докато високото разбиране предназначението на жената не навлезе в съзнанието на човека, Епохата на Майката на Света няма да се утвърди на планетата.

1963 г. 502. (25 октомври). Силният устрем предизвиква яростно противодействие от страна на старите натрупвания, изправящи се сякаш в защита на вехтия човек вътре. Щом се потуши устремът и противодействието незабавно отслабва. Стражите на Праговете зорко следят за това вървящият по пътя да не премине покрай тях без да преодолее тяхната сила с нарастващата своя сила. Стражите на Праговете са порождения на стихиите, образи и форми на стихийната материя, създадени от мислите и желанията на миналото, равнището на които съзнанието вече е надрасло и които поради това са станали задържащо начало. Тяхната сила е огромна, тъй като са създадени със силата на въображението на самия им породител, но осъзнаването на растящите огньове и необходимостта да се победят на всяка цена тези сенки на миналото дава мощ на духа да постигне победата. Нашият път е победен, тъй като вървим заедно. Тъмните злодеи с всички способности се стремят да усилят изкуствеността и магнетизма на миналите порождения, уплътнявайки ги с нови елементи и опитвайки се да разпалят въображението. На всеки такъв техен опит може да се отговори с удесеторен устрем към Мен и със заздравяване на връзката с Мен. И тогава всеки опит на тъмнината ще се превърне в тласък към Светлината и всяка зла хитрост - в стъпенка за приближаване към Мен. Така тъмните могат да се накарат да служат на Йерархията. Ще оставят само тогава, когато се убедят, че ни служат като оръдие и постигат резултати право противоположни на тези, които са искали да постигнат. Борбата с тъмнината изисква голям

опит и навик. Неопитните пътници често попадат в техните хитро разставени мрежи. Тъмнината е голяма, вървете след Мен.

1963 г. 503. (М. А. Й.). Често вървящият се пита откъде са многото натоварвания и за какво, и не трябва ли поне малко да бъде облекчен. Не трябва, тъй като пътят в плътно тяло е кратък. От него трябва да се вземе всичко, което той може да даде за надземното пребиваване. Но дори маслото от семената се изстиска под преса, тоест под налягане. Маслото за светилника на духа също се получава под нагнетяване. И когато то е получено изцяло от това, което е дал животът на Земята, отпадъците отиват за преработка в лабораторията на природата, а маслото, необходимо за хранене на духа, той отнася със себе си. Колкото повече е маслото, толкова животът в Надземното е по-пълнен. Добре е, когато то е чисто, без примеси, даващи нагар и сажди.

1963 г. 504. (28 октомври). Смятат да преуспеят със съсредоточаване (медитация) и да преуспеят с упражнения. Но само със сърцето може да се преуспее. Тогава и упражненията са добри. Да кажем, че когато действа сърцето и действа пълнострунно не са нужни упражнения. Сърцето действа с огньовете. Най-мощният пламък е пламъкът на любовта. Тя не идва по заповед. Чудесното огнено цвете израства само. То изисква грижа, поддържане и постоянно внимание, ако е израснало.

1963 г. 505. (Гуру). Има периоди в живота на човека, когато Кармата го поставя в особено тесни рамки. И тогава трябва да се смири, тъй като Кармата не може да се наруши. В крайна сметка ще се окаже, че това е било най-доброто решение на съдбата, за да се запази избраното направление. Губейки в едно, печелим в друго и преуспяваме. Учителят знае най-добре какво именно е най-нужно от всичко в дадения момент.

1963 г. 506. (Гуру). Реализацията на изпращаните мисли в съзнанието се осъществява при пълнота на устрема. Не може да няма такава, ако устремът е пълнострунен. Пълнота на устрема може да се даде само с мисъл и чувство, което я насища. Всяка неувереност трябва да се изостави, когато имаме работа с мощта на тънките енергии. Реалността на невидимото е по-силна и по-ярка от реалността на плътния свят, тъй като не умира с тялото, а продължава в бъдещето, което изцяло принадлежи на човека, който е уверен в него. Бъдещето е реалността на Надземния Свят. Живеещият с бъдещето живее с действителността на съществуващото, която е.

1963 г. 507. (2 ноември). Изпитанието е стъпало за възход. Докато човек продължава да върви, дотогава го съпровождат и изпитанията. Всяко ново стъпало неизбежно води след себе си изпитание. И човека го държи долу не нещо външно, а тежките частици на неизживяните чувства, мисли и

преживявания. Те се вкопчват за неговото съзнание, изпълват го и като ръце, дърпащи го назад, не му позволяват да се издигне по-нататък, ако не се освободи от тях в духа. Ето, устременият е решил да направи още една крачка за приближаване към Владиката, решил е светло и вярно. И в пълно съответствие със взетото решение и неговата сила започват да се появяват и набъбват образи от минали действия, задържащи го на предишния действителен уровень на съзнанието и не допускащи го по-нататък. При това се стараят и тъмничките, раздухвайки огньовете на чувствата, изглеждащи вече изживени. Това са стражите на стъпалото, не позволяващи да се издигнеш на него, ако не е преодоляна тяхната магнетична, въвличаща в себе си подобно на водовъртеж сила. Непреодолените сега няма да бъдат преодоляни и в Надземното. И е добре когато миналото покаже своята сила, за да можете да видите идващата опасност и степента на врага. Те ще отстъпят отново там, откъдето са дошли и ще може отново да се съберат енергиите за напредъка, но вече познавайки врага, дебнеш преди подема и готов да застане отново като преграда, ако не е бил победен сега. Всичко се съсредоточава в областта на мисълта и изпитанието тече с мисли и вървящият трябва да знае ясно какво представлява същността на породените стихии, преградили неговия път към Светлината.

1963 г. 508. (3 ноември). При честност на самоанализа могат да се видят своите недостатъци, за да се борите по-успешно с тях при новата вълна на подем. Подемите и спадовете на съзнанието са неизбежни. Цялата работа е в това при спада да не се пораждат нови кармични следствия, вървящи в разрез с достигнатото стъпало. Лесно е да се изгубят постиженията след много години упорити усилия, но е извънредно трудно да се възстановят.

1963 г. 509. (4 ноември). Всичко показва реалността на мислените образувания и ако мисълта е толкова силна в земния свят, то каква ли ще е нейната сила в Надземния. Наистина, тя става реална за съзнанието и заменя със себе си загубения свят на грубата материя, въвеждайки човека в света на реалността. Освен това ако тук, на Земята, устремът към Светлината се заменя с построяването на мислени форми от друг порядък, служещи за удовлетворяване на себелюбието, то и в Надземното, където мисълта придобива още по-голяма сила, вместо стремеж към Владиката мислите ще подклаждат стремежите на личността и личните желания от земен характер. По този начин множеството загиват там в мъглата на личния мираж, пренасяйки в Тънкия Свят цялата сила на неудовлетворените на Земята възжеления. Всичко това е свързано с личността от последното въплъщение. А тъй като тя фактически е умряла, то вместо прекрасната действителност на Надземния Свят творческото

въображение на освободилия се от тялото дух създава свят от мислени грамади, състоящи се от откъслеците и преживелиците на земното съществуване, създаващи за човека един призрачен свят от мислени образувания, в който той и живее. Изводът от всичко това е един: огромна е силата на творещата мисъл и действителността на битието и призраците на земната и надземната Майя.

1963 г. 510. (Гуру). Най-напред да се осъзнае, че самият ти си господар на собствените мисли, създател и породител на всички тях, а после да се приложи това знание за създаването на мисли, водещи към Владиката.

1963 г. 511. (7 ноември). По време на Пралайя на съзнанието трябва да се помни, че неговата пулсация засяга обвивките, в които се осъществява движението, докато в същото време висшето „Аз“ остава незасегнато от процеса. Когато Казвам, че връзката с Мен се осъществява извън обвивките, Имам предвид условията на независимост на тази връзка от временните и преходни състояния на низшите проводници. В тях може да има свойствени на ритъма спад и подем при редуване на вълните, но висшето „Аз“, явяващо се носител на Светлината и свързано с Мен по Лъча, който е над преходните изменения, непрекъснато и неизменно течащи във всички обвивки, е ненаруσιμο.

1963 г. 512. (М. А. Й.). Даже достигналите много духове са принудени всекидневно, упорито и настойчиво да утвърждават в себе си Светлината, тъй като тъмнината е огромна и има за цел да заглуши Светлината. Това не трябва да се забравя. Това е естествено и нормално при съществуващото положение на планетата; светилникът трябва да гори постоянно, като маяк със светлина в тъмнината.

1963 г. 513. (Гуру). Ако за възхода към Фокуса на Единната Светлина се поставят някакви условия, то и възходът става условен и ученичеството – също. Движението към Светлината трябва да бъде, както и ученичеството, безусловно, тоест да се извършва при всички условия. Условният възход, също както и условното ученичество, показва че духът още не е готов.

1963 г. 514. (8 ноември). Как да се утвърди Светлината, когато в съзнанието на повечето хора е тъмнина? Няма ли да бъде тази светлина тъмнина? Как да се утвърди бъдещето, ако съзнанието не позволява? Могат ли да се дадат достиженията на бъдещето в ръцете на диваците? Даже атомната енергия обръщат към разрушение, а какво ще е с още по-значителните открития? Задръжката не е в Нас. Мярката на достижимото е в съзнанията. Поддържахме всички, които са за Новия Свят. Преходният период е тежък.

1963 г. 515. (М. А. Й.). Няма сили? Ще дадем. Тъмнината ви е обкръжила? Ще я разпръснем. Вярата е

отслабнала? Ще я укрепим. Ако не подкрепим малцината, останали Ни верни, на кого ще помогнем? Ние сме нужни на вас, но и вие сте нужни на Нас. Също и вие сте нужни на вашите близки, останали ви верни. Какво от това, че са малко. Верността се измерва не с количеството, а с качеството. Минувачите нека да отминават. Няма да ги приемем за близки. И е добре, когато се отсява плевела. Животът изпитва. Напред е Светлина.

1963 г. 516. (Гуру). Когато е много тъмно ще застанем по-близко до Този, Който е Позовал. Колкото по-близко, толкова по-светло. И заставайки, повече няма да се отделяме. Колкото повече се отдалечаваме, толкова е по-тъмно наоколо. Фокусът свети със сливането на съзнанията. В отделеността има смърт.

1963 г. 517. (9 ноември). Преди сто години ритъмът на живота беше напълно различен. Не всички издържат. Това, за което по-рано се изискваха десетки години, сега се извършва за две, три години. Филмът на живота се пропуска през съзнанието много пъти по-бързо. Промени ставаха и по-рано, но по-бавно. Ускорението се усилва. Промените във всички области на живота следват бързо една след друга. Ако съзнанието не успява, то остава в редиците на привържениците на стария свят, превръщайки се в съзнание, изоставащо от темпа на еволюцията. Изоставащите са достатъчно много. От изоставащите се попълват редовете на противниците на еволюцията и съзнателните служители на злото. Свойството на огненото съзнание, към притежаването на което неотклонно се движи човечеството, се заключава в мълниеносността на протичащите в него процеси. Мигновеното решение на задачите сякаш озарява мозъка. И ускореният се ритъм вече не уморява организма. Хората от Новия Свят силно се отличават от хората от миналия век, понякога цял живот не напускащи родното село или град. Радиото и самолетите са съкратили разстоянията, унищожавайки пространството. Събитията, случили се днес на другия край на планетата, веднага стават достояние на масите с помощта на радиото и телевизията. Умрелият говори и пее през високоговорителя или живее на кинолента. Принципът „всичко сега и тук“ се утвърждава ярко. Всичко това са прообразите на бъдещите достижения на отварящите се огнени центрове на човешкия организъм, когато човекът ще бъде въоръжен с всички достижения на техниката без нито един апарат, тъй като сам ще бъде огнен апарат, виждащ, чуващ, летящ и знаещ. Огнената епоха настъпва, преобразявайки планетата и човека.

1963 г. 518. (М. А. Й.). Духът е над всичко и решението на духа определя направлението на съзнанието. Не обвинките и движенията в тях обуславят психическия живот на човека, а решението на духа. И когато духът утвърждава своето право на едно или друго решение, не обвинките, а духът застава сякаш над

тях, управлявайки ги. Затова никакви отклонения от пътя не могат да пресекат постъпателното движение на духа, ако се разбере докрай, че съдия в себе си и върховен решаващ в себе си са не обвинките, а духът.

1963 г. 519. (Гуру). Няма друго решение, освен да се движиш по-нататък. Минало няма, тъй като то вече е отминало. Настоящото е само миг. И единствено бъдещето ни принадлежи. Бъдещето се твори с мисъл и затова то е във властта на човека. Именно областта на бъдещето е тази сфера, където човешкият разум е творец и извършител. Кармата плете своите нишки, но творчеството на духа е по-силно. Освобождението от Кармата е единствено само в духа.

1963 г. 520. (10 ноември). Можете да си представите какво се извършва в пространството, когато вълните на тъмнината се разпространяват по планетата, обхващайки цели континенти. Огньовете на светляците погасват и съзнанието на множествата се затъмнява. И тогава на сърцето е особено тежко и особено трудно е да се удържи своя светилник на духа от угасване. Очистването на планетата от пространствената зараза не може да се извърши преди срока. Но чакащите все пак ще дочакат. Епохата на Огъня устремява от дълбините на Космоса към Земята Лъчите на Новите Енергии и със силата на тези Лъчи атмосферата на планетата ще бъде очистена. При това е необходима кооперация на земните жители със същността на Пространствените Енергии. Тя се изразява с една дума – съзвучие или съответствие, тоест съгласуваност на съзнанията на масите с Космопространствения момент на напрежение на Новите Енергии. Низкото съзнание ще отговори по своему, високото според своето разбиране. Цялата работа е в съзнанията. От готовността на съзнанията ще зависи възприемането на психопространствените промени. Невъзприемането ще се изрази във взривове и катастрофи. Наричаме настъпващото време понякога последно, тъй като по-нататъшно отклоняване от огнената неизбежност вече ще бъде невъзможно. Една и съща енергия вдига и ръката на героя, и ръката на убиеца. Трансформацията се извършва в съзнанието и в сърцето. Течащите Енергии могат да се насочват и към зло и за благо, за строителство и за разрушение. Даровете на еволюцията могат да бъдат насочени към обновление на живота или пък изсипани в бездната. Творящият огън и пояждащият огън стават такива под въздействието на човека.

1963 г. 521. (М. А. Й.). Ако отъждествяваш своето висше “Аз” с това, което става в обвинките, то за каква неизменност, постоянство или устойчивост може да се говори. Наистина, те могат да се държат в сурово подчинение, но само при условие че материята, която ги съставлява, е напълно очистена от

елементите на низшата скала, от тези груби частички, които неизменно влизат в състава на проводниците на неосвободилите се от низшите притегляния духове. Освобождението може да бъде постигнато само чрез овладяването на всички проводници и чрез подчиняване на тяхното своеволие на волята на висшето "Аз". В тази борба за първородството на духа се и състои подвигът на живота на всеки ученик. Борбата е неизбежна. Робите на обвивките не познават свободата. Висшата форма на свобода е свободата на духа.

1963 г. 522. (11 ноември). Проникването на съзнанието в сферите, намиращи се извън пределите на обичайността, зависи от устрема. Но все пак трябва да се знае направлението и да се има поне малка представа за това към какво се устремява мисълта. Думите "на имащия ще се прибави, а от нямащия ще се отнеме и това, което има" са приложими към тази област на явленията. С други думи, магнетизмът на мисълта започва да действа само тогава, когато е родена поне най-малката устремена мисъл, привличаща към себе си от пространството съзвучни на нея елементи за нарастване. Мисълта расте в пространството - това е нейно свойство. Но от нищо се получава само нищо. Мислите за Далечните Светове ще растат, ако вече са се зародили, но при условие че се поддържа устремеността. Постоянството на устрема създава постоянство на получаването, тоест постоянен растеж на устремената мисъл. В света на причините раждането на мисълта се явява само началото, а продължението и завършекът, изчерпващи докрай енергията на устрема, се извършват вече в Надземното. Подобно на живия организъм, мислите там израстват до своя логичен предел, за да могат след това, изчерпали себе си, постепенно да угаснат, но оставяйки кристалите на бъдещите проявления, които могат да се уподобят на семе, длъжно някога да даде нови кълнове и нови плодове. Кристалите на мислите на всички достижения се съсредоточават в своя потенциален вид в тялото на причинността на Безсмъртната Триада и съпровождат възплъщаващия се дух от живот в живот. Грижата за мислите е най-неотложна задача за всеки човек, тъй като мислите не умират в пространството, а живеят вечно, творейки бъдещето на своя създател.

1963 г. 523. (12 ноември). Преминаваме стъпалото на изпитания с мисли. По-добре е, ако то е преминато тук, защото в Тънкия Свят е много по-трудно да се премине, тъй като там е много по-сложно да се бориш с мисълта, която става става реалност на видимото битие. Но мисълта, укрепена тук и приведена към подчинение, там започва да служи на човека. Външните условия понякога се свеждат до минимум активност, за да не закрива нищо реалността на мисълта. Може да се отбележи, че мисълта придобива особена жизненост и сякаш заменя със

себе си недостатъка и оскъдността на материалното обкръжение. Тази възможност да се допълва плътния недостиг с наличието на мислените образувания е много характерна. В мислите всичко е достижимо и всичко е абсолютно възможно да си представиш. И достатъчно ярките образи на мисълта могат да запълнят пълноценно това, от което кармата фактически е лишила. Поетът и художникът живеят в света на образите, създавани от тяхното творческо въображение. Тези образи са толкова ярки и жизнени, че много поколения читатели живеят с тях. Фактически с мисъл живеят всички, само че при обикновените хора мислите се отнасят до обичайния бит или обичайната работа, не прекращвайки границата на необичайното. Но в Тънкия Свят, където творчеството на мисълта вече не е свързано с обстоятелствата на плътния свят, мисълта се освобождава от тъмницата на низшата материя и твори свободно. И тук въображението се превръща в решаващ фактор на творчеството, тъй като ако то не е развито, то и творчеството е съответно бедно. Земният живот позволява да се събират и натрупват материали за бъдещото творчество в Надземното и колкото по-развито и по-богато е въображението, толкова по-ярък е животът там. Трябва да се мисли за развиването на въображението. И най-добрата школа за неговото възпитание ще бъде изкуството. Тази страна от значението на изкуството е разработена малко. Изкуството храни въображението и му дава възможност да расте. Значението на изкуството в тази насока е неизмеримо.

1963 г. 524. (М. А. Й.). Можете да мечтаете и нека мечтите да бъдат отдушник от тежестта на плътните условия. Но нека тази мечта да не бъде празно, безполезно мечтаене, не даващо нищо и може би тласкащо назад. Не, нека мечтата да бъде творчески устремяваща. Нека тя да води в бъдещето, нека тя да формира желаните качества на духа, нека тя да създава канали в пространството за бъдещи постижения и нека тя да твори мощно великото светло утре. Учете се да мечтаете творчески. Способността да се мечтае и с мечта да се заменя оскъдността на физическите условия е добра с това, че показва вече достигнатото стъпало на творческото въображение. Трябва само да се насочи то в необходимото русло, за да не се изразходва скъпоценната енергия на мисълта напразно за мислени образувания, които нямат и не могат да имат практическо приложение нито сега, нито в бъдеще. Манилов също е мечтал, но тези никому ненужни, безпочвени, нереални, празни мечтания нямат нищо общо с творещата мечта на въображението, създаваща бъдещите форми както на своя индивидуален живот, така и на планетата. С мечта са творили всички поети, художници, композитори, учени, изобретатели. Животът на планетата и човечеството се движи напред от творещата мечта. И ако лостът на обикновените мечти

се насочи към строителството на своя живот и този на обкръжаващите, то по този път може да се започне строителството на Новия Свят във всички условия на земното съществуване. Процесът си остава предишният, само стрелката на показателя се поставя под ъгъла на практицизма и целеустремеността, съизмерима с течението на еволюцията.

1963 г. 525. (Гуру). Учителят Каза: Всичко Обръщам в полза. Така и вече развитата способност да се мечтае Той Обръща към Съзидание. Владиците Творят Еволюцията с мисъл. Ако искате, това също е творение с мечта, само че в по-конкретни и нерушими форми на нейното изражение. С огнена мисъл Те Творят бъдещето на планетата и човечеството. Можем да се оприличим на Тях в това творчество, подражавайки Им. Когато мечтата е облъхната с Красота, тя е съзвучна на Еволюцията на битието. Но също и тук се изисква самоотверженост. Тъй като мечтата не е за себе си, а за Общото Благо. Такава мечта ще се влее в общото русло на еволюционната мисъл и ще внесе своята лепта в общото дело по преобразяване на света. Сферите на творческите мисли, сферите на творещата мечта са ясносияйни. Колкото и да е бедна или оскъдна външната страна на живота или на обкръжаващото, винаги може да се твори с мечта. Учителят Призовава към това творчество. Той Указва и Дава сила да се претвори мечтата в мощта на творческата мисъл, твореща с мечтата и движена от нея.

1963 г. 526. (13 ноември). Дисциплината на духа е форма на изява на неговата енергия. Можете са сравните как се държи) в боя страхливецът, не овладял себе си, и героят. Как реагира на глада човекът, който го е победил и робът на своя стомах. Дисциплината на духа е най-добрият събирач на Агни. При нейното наличие се изключва изразходването на енергия за ненужни чувства и преживявания. Само помислете колко съвършено излишни мисли, емоции и чувства допуска недисциплинираното съзнание. Всичко това е напъло напразна загуба на скъпоценна енергия Агни. Тъй като тя с голям успех и плодотворно би могла да се насочи към нещо друго, донасящо полезни резултати. Но астралът не търпи юзда. На него му се иска да вибрира на обкръжаващото в пълна мярка на своите натрупвания. Той също има натрупвания, стремящи се да се проявят съответно на тяхната същност. Да се проявяват те - значи да се усилят и да им се позволява да растат безпределно. Той яростно въстава преди всичко срещу дисциплината на духа, срещу всеки порядък, срещу ритма на всекидневния контакт с Учителя или препоръчаните упражнения. Даже утвърждаването на Лика в третото око ще предизвиква неговото бясно противодействие, тъй като обуздава неговото своеволие и разпуснатост. Но даже простият свидетел в съда от миналото е проявявал известна

дисциплина на духа. Група от хора, свързани с дисциплина представляват вече не тълпа зяпачи, а сила. Проявява сила и човекът, енергиите на който са събрани в монолит за действие, а не са разхвърлени във всички посоки, както това се случва при мятаните се духове. Събраност, сдържаност, владение на себе си, самоконтрол, спокойствие и венецът на всички достижения – равновесието на духа, са достижения на Архата. Струва си да се потрудите над това, което става неотнимаемо достижение на човека за всичкото време, което съществува. Колко случайни, идващи отстрани помрачавания допуска недисциплинираното мислене. Когато е много тъмно и тъмнината настъпва, сребърната юзда на духа на всички прояви на ученика става особено нужна. Иначе няма да се премине през живота. Необузданите обвивки ще внесат разстройство в микрокосмоса на човека и ще разрушат всичко, което е постигнато по-рано.

1963 г. 527. (М. А. Й.). Когато се сгъстява тъмнината и вървим по края на пропастта, надеждата е само във водача, в Този Който Води. Няма друга надежда. Тогава можете да разчитате на Ръката на Водещия. Но често се случва, че именно в тези моменти глупостта се опитва да се отдели, губейки толкова нужното доверие и вяра в бъдещето и в това, че вървящият с Водещия ще достигне. Но е Казано да се държите “здро, всяка минута, във всички дела”. Казано е не напразно, но с предвиждане на настъпващата тъмнина и именно по време на опасния преход. Преминаването на пътя се съпровожда с много трудности, опасности и неочакваности. Тъй като Владиката Предупреди: “Ще останеш сам”. Това изпитание на известно стъпало е неизбежно. Владиката го е Предвидил. Тогава може ли да се учудваме на ставащото. Не да се учудваме трябва, а да знаем колко криволичещи са пътеките на отдалечаващите се и колко неизмерима е човешката злоба и безсърдечие, с каквито и прекрасни думи те да се прикриват. Ще се наложи да се премине през самотата и без да се губи равновесието на духа, и не нарушавайки своя път. Тъй като всичко това са само знаци по пътя. И колкото по-ярко са проявени отстъпничеството, неблагоприятността, осъждането и хуленето, толкова по-ярко е отбелязан пътя на възход на духа. Именно от страна на допуснатите до сърцето се сипя най-болезнените удари. И все пак трябва да се върви, и все пак да не се губи вярата в човека, и отново възвръщащите се след блуждаене) да се посрещнат без да се отхвърлят, ако само не е премината чертата на предателството или оскърбяването на Йерархията.

1963 г. 528. (Гуру). Ние имахме много последователи, поклонници, имахме даже ученици, но много ли бяха близките? Мнозина ли бяха допуснати до сърцето? Самотата съпътстваше и нас в нашия живот. Почитаме за близки тези, които вървят с нас

до края, тези, които са с нас и в живота, и в смъртта, и тук, на Земята, и там, в Надземния Свят. Това са нашите близки, а останалите са минуващи или врагове, или само срещнати. Даже приятелите се разделят на неверни и верни. Ценим последните, тъй като те ни стават близки. Истинската близост е над живота и смъртта на всички обвивки, тъй като пламти с безсмъртна любов.

1963 г. 529. (Гуру). Когато е непоносимо тежко, мислете за Владиката. Повтаряйте избраната формула с ритъма на повторението, прогонвайки прибоите на настъпващата тъмнина. Тигърът не е от Светлината, трябва да се отбранявате с Владиката. Няма да намерите убежище в мислените постройки за личното, земното. Помнете, че е Казано: “Елате при Мен всички”. Разберете формулата широко, за всички времена. Голямото преустройство, извършващо се на планетата, тежко се отразява на съзнанието защото разрушаването на стария свят се осъществява в Тънкия Свят и вече не може да се опрете с мисъл на нищо старо, на което е отминало. Спасението е в бъдещето.

1963 г. 530. (17 ноември). По упорството на натрапчивите мисли или мислите за това, което е близко на сърцето или към което е насочен особен интерес или склонност, може да се съди, че мисълта не е нещо незначително, мъгляво или неуловимо. Не, мисълта е енергия, конкретна и устойчива, обличаща се в явни, видими с вътрешното зрение, форми. Художникът или архитектът, или изобретателят виждат във всички подробности тези образи, върху които е съсредоточено тяхното внимание. Вярно е, някои мисли, особено тези, които ти се иска да уловиш от пространството, понякога упорито не се дават и се изплъзват от реализация, но тук работата не е в мисълта, а в умението да се улови тя. Никаква ярка представа за храна няма да утоли глада. Това се отнася за всички отправления на организма. Но всички те могат да бъдат подчинени до известна степен на волята. Гладът ще остане, но няма да овладява съзнанието, предизвиквайки нежелани емоции. Усещанията се контролират от волята в различните хора по различен начин. Един не може да преживее и ден без храна, друг живее няколко денонощия, без да усеща никакви страдания. Това различие също се отнася до всички отправления на организма. Усещанията се регулират от мисълта, насочвана от волята. Състоянието на съзнанието определя характера на усещанията. Първите християни с възторг на лицата са пеели химни в моментите на най-остри страдания и даже в огъня. Хипнотизираният може да яде въображаеми плодове и да се наслаждава на това усещане. Лаборатория за всички усещания е самият човек, а не външните условия. Разбира се, огънят изгаря и раните причиняват болка, но в разгара на боя не се усещат понякога даже и сериозни наранявания. Всичко това дава да се осъзнае доколко относително

е всичко усещано от човека, тъй като мярка на нещата) е самият човек.

1963 г. 531. (20 ноември). Битието се пренася в мисълта, а мисълта се пренася в бъдещето. А осъзнаването на бъдещето – в настоящето. Това и ще означава да се живее в бъдещето. Настъпващата Огнена Епоха върви под Знамето на Владичите, на което трите свята се съединяват в обхващащ ги кръг в един. Сферата на обединението е съзнанието на човека. Това обединение представлява на-великия закон на Епохата. Тогава личното съзнание ще се замени със съзнанието на Индивидуалността, обединяваща в своята окръжност трите свята: земния, астралния и огнения. Човекът, утвърдил се в синтеза на трите и нескован от ограниченията на личното съзнание ще прекрачи през неговите граници. Всичките три свята ще бъдат достъпни и отворени за съзнанието, което ще запази спомен не само за пребиваването в Надземното и не само ще вижда и познава всичките три свята, но по непрекъсващата се верига на индивидуалното съзнание или осъзнаването на своята Индивидуалност, в която и ще живее, ще задържи спомена за миналите въплъщения и личностите, в които Тя се е проявявала. Смърт няма да има, тъй като Индивидуалността е безсмъртна. Смяната на обвивките ще се разглежда също толкова естествено, както и смяната на облеклото. И съответно ще се промени и животът - и вътрешният, и външният. Изменението ще се осъществи преди всичко в съзнанието на човека и ще се отрази върху всички негови постройки и творчество. Полето за срещи на трите свята остава човешкото съзнание, но при трансформацията му в свръхлично съзнание, тоест с осъзнаване на своята Безсмъртна, превъплъщаваща се Триада, която е съсредоточена в Индивидуалността на човека. Личното ще се разтвори в свръхличното и временната, смъртна обвивка ще стане изражение на висшето „Аз”. Разбира се, всичко това няма да бъде постигнато изведнъж. Но потокът на еволюцията насочва човечеството именно към това стъпало. Затова пренасянето на съзнанието в бъдещето и животът в него представлява преддверие на Новата Епоха. Именно съзнанието се пренася в областта на бъдещите постижения, ускорявайки и приближавайки по този начин тяхното настъпване. Тъй като осъзнаването е почти вече овладяване или, в краен случай, пряк път към него. Трябва да се знае накъде се насочва човечеството от Космическата Воля в своето спирално еволюционно движение към бъдещето. Космическата Воля може в дадения случай да се разглежда в рамките на законите за развитие на общопланетния човешки колектив, взет като цяло и даже във връзка с човечеството от Далечните Светове на нашата слънчева система. На човека е

отсъдено велико бъдеще, но трябва съзнателно да влезе в него. Настъпващата Епоха е преддверие на това велико бъдеще.

1963 г. 532. (М. А. Й.). От бъдещето не може да се избяга, тъй като цялата слънчева система в своето спирално движение се носи към това бъдеще в пространството. И както и да затъмняват обвивките знанието на духа. Космосът в цялата своя необятност съществува над малката личност и нейните малки преживявания. Животът на света се носи над личния живот; безсмъртният, вечният живот е проявен даже в тревичката. Отхвърляйки временните форми, чрез които той проявява себе си, този живот никога не умира. Така става безсмъртно и съзнанието, отъждествяващо себе си с него, а не с временността на обличащите го обвивки.

1963 г. 533. (Гуру). Няма нищо в миналото, няма нищо в настоящето и всичко е само в бъдещето. Настоящото е целесъобразно само дотолкова, доколкото е устремено към бъдещето и представлява стъпало към него.

1963 г. 534. Всичките три свята, слети в едно и тясно свързани и преплетени един с друг съществуват и сега. И в действителност в бъдещето ще се изменят не трите свята и техните съотношения, а съзнанието на човека, което ще се отвори за възприемане на обкръжаващите го и сега скрити за него светове в цялата тяхна чудна и ярка действителност.

1963 г. 535. (21 ноември). Миражът е реалност, но не показва реалността. По същия начин и Майя е реалност, но не представлява действителността. Така също и мисълта, бидейки напълно реално явление, може в същото време да изразява нещо напълно нереално. По такъв начин мисълта служи или като изражение на действителността, или на Майя. На Изток правилно наричат Майя целия живот на човека. И само Архатът, прозрял за осъзнаването на действителността се освобождава от нейните вериги. Майя е тясно свързана с фактора време. А времето е създаване на крайния човешки разсъдък или на земния ум. Даже понятията за утро и вечер са относителни и се отнасят само за определени точки на планетата. Относителността на времето се признава от науката, особено в сферата на космическите изчисления. Всички тези понятия като ден, месец, година са относителни и условни и не изразяват действителността. Също и понятията горе и долу, тук и там, далече или близко. Всички думи на човешкия език са също относителни. И всички те са свързани със земния разсъдък и личността на човека. Имаше и има един свещен език. Той е извънвременен и отразява космическите и вечни понятия. До него е близък езикът на математичните символи. В във висшите слоеве на Тънкия Свят говорят вече без думи. Даже и на Земята понякога мълчанието е по-красноречиво от думите. Езикът на мълчанието е по-близко до

действителността, отколкото произнесената дума. И безсловесната мисъл е по-силна от облечената в думи, а мисълта без форма е по-висока от облечената във форма. Логиката на Висшите Светове е различна и не прилича на земната логика. Изразът „земната мъдрост е вражда против Господа“ се разбира като противопоставяне на земната Майя и логиката или „мъдростта“ на Висшите Светове. Даже логиката на безкрайно малките и големите величини се отличава от логиката на аритметиката и противоречи на аксиомите на последната, а геометрията на фигурите върху плоскости и върху крива повърхност е толкова различна, че формулите на първата се отнасят само до плоскостите, при това идеалните, тоест въображаемите. Така върху въображението на Майя се изгражда вътрешният свят на човека, не представляващ действителността. Във висшето разбиране целият проявен живот е Майя, а човекът е само свидетел, на когото се присънват тези сънища. Затова и беше Казано: „Моето Царство“, тоест Моят Свят, „не е от този свят“. Теорията на относителността разрушава нерушимите дотогава основи на реалността „на този свят“. А изчислителните машини вече крачат преди мозъка, изпреварвайки неговите процеси. В този призрак свят е реална само Стълбата на Йерархията и мисленето на Тези, Които са Дошли в този свят не от този свят.

1963 г. 536. (25 ноември). Може ли да се прояви най-доброто, когато се проявява най-лошото? Може, може, може. Всичко най-лошо трябва да се прояви за изживяване и унищожаване. Абсцесът трябва да бъде предизвикан навън и отворен, за да се избегне отравянето на целия организъм. Всичко лошо във всички ъгълчета на земното кълбо подлежи на изживяване. Това, което е излязло на повърхността дава в резултат Космически боклук и ще отиде за преработка. Тъй като от Тънкия Свят още продължават да идват тези, които в процеса на всепланетното разделяне правят своя последен избор. Заминаващите си сили се събират на полюса на тъмнината и дават своя последен бой. Последен, тъй като са обречени. Няма да имат успех в нищо. Всички привидни, временни успехи ще бъдат сведени до нула със силата на страшни кармични обратни удари. Невярното насочване към страната на злото води към неизбежно падение в бездната. Лъжливите предпоставки на злото увеличат неудържимо към зло. Върху ненавистта, човекоубийството вече не може нищо да се построи или да се придобие нещо здраво и устойчиво. Всичко, вървящо срещу сътрудничеството, кооперацията и мирното съществуване се руши. Крайните мерки на тъмнината няма да помогнат, както не им помогнаха да унищожат Моята Страна преди двадесет години. Обречеността на злото и на тъмните сили предизвиква тяхното безумие. Самоотхвърлянето на злото го принуждава да загине то самото, но

да погуби планетата. Но няма да Позволим на барса да скочи. В орбитата на течащите събития са въввлечени съзнанията на стотици милиони хора. Много мъжество е нужно, за да се намерят сили да се застане решително и окончателно на страната на строителите на Новия Свят и да се отхвърли наследството на стария свят и натрупаните от него в миналото енергии на тъмнината. Предвиждам победата на Светлината над тъмнината.

1963 г. 537. (Гуру). На ставащото реагират всички, но всеки според съзнанието. Никой няма да избегне общата отговорност за планетата, своя земен дом. Учудват се защо е тежко, защо е непоносимо, защо си е отишла радостта, но не разбират, че споделят в съзнанията си участва на планетата, независимо искат ли това или не искат и носят върху себе си според съзнанието си своята тежест на протичащите събития. Даже отричащите не са свободни от тежестта, само че не си дават сметка откъде е тя. Каин е казал, че не е пазач на своя брат, но тези, които не са Каини са отговорни всички, в които живее живо сърце и са загрижени за страдащите си братя, какъвто и да е цветът на кожата им и където и да живеят.

1963 г. 538. (26 ноември). Ще съблюдаваме ритъма както и преди. Загубата на ритъма е равна на загубата на достиженията, добити по пътя на дългогодишни усилия. Трудността е в условията на пространствените токове. Планетното равновесие се отразява върху равновесието на съзнанията и го нарушава. Даже близостта може да се удържи само с огромно усилие. Ще изчакаме това време, стараяйки се да се държим колкото е възможно по-близо.

1963 г. 539. (27 ноември). Седмостенът на Владиците проявява своята най-голяма мощ на планетата. Също и пътниците по великия Път, обединени от Лъчите на Владиката, представляват немалка сила. Силата на всеки от тях поотделно се състои от неговите индивидуални достижения или натрупвания на духа. Самата дума „натрупване“ показва, че силата се събира, а не се придобива изведнъж. Натрупва се в процеса на дълги многовековни усилия. Планината се състои от песъчинки или, по-точно, от молекулите на тези минерали, които влизат в нейния състав. Така и силата на духа се образува от сумата на отделните, даже и съвсем малки усилия, отлагащи кристали от огнени достижения в Чашата на събирача на нетленни натрупвания. Всяко, и най-малкото усилие и постижение събира мощ. Може с щипки да се насипе цяла планина, макар и малката песъчинка да е незабележима. И във всички обстоятелства на живота, във всяко състояние или настроение може винаги да се направи или да се прави нещо такова, което представлява вложение в Чашата, дори това да е най-малката частица от огненото съкровище. Възможно е постепенно, упорито, последователно да се овладява тялото и да

се придобива контрол над неговите функции, които обикновено не са подчинени на волята. Трябва да се отбележи доколко са безпомощни повечето от хората в случай даже на неголеми заболявания, докато в същото време някои достатъчно лесно се лекуват със силите на собствения организъм. Но опитът се наслаява бавно. И е голямо разминаването между човека, който прави това и този, който не го прави - толкова голямо, че на този, който не го прави е почти невъзможно да се помогне, тоест да бъде накаран да се лекува самостоятелно. По същия начин и във всички други области на достиженията на духа се изискват опит и практика. Но все пак трябва да се живее, какъвто и да е животът, тоест колкото и труден да е той. А да живееш - значи да вървиш а да вървиш напред - значи да събираш съкровището на Чашата, значи да се възползваш от всяка възможност да го преумножиш. Говоря за пътниците по великия Път, тоест тези, които са осъзнали смисъла и значението на живота. От песъчинките се натрупва цяла планина, от най-малките достижения на духа в течение на хилядолетия се образува неговият монолит, монолитът на духа. Няма да се уморим в действията. Великото Действие няма край.

1963 г. 540. (М. А. Й.). Безумието на тъмните ги тласка към крайни мерки и им пречи да отчитат следствията от извършваните престъпления. В това е тяхната грешна сметка и крайната им гибел. И вече не могат да управляват себе си, тъй като безумието на беса ги управлява. Ще бъдат разобличени. Разобличаването за тъмните е най-страшно. Силни са докато не са разкрити. Ще бъдат съкрушени по принципа: Мое е отмъщението и Аз ще въздам.

1963 г. 541. (28 ноември). Приближаването и отдалечаването се осъществяват в духа. Външните обстоятелства нямат значение. Разбира се, те влияят, но ако тези влияния се допускат от духа. Във всички случаи решава духът. Позоваването на това, че нещо пречи във външното обкръжение, показва само неспособността или нежеланието да се изясни истинското положение на нещата. Силният дух може да си даде ясен отчет какво именно му пречи да застане по-близко до Нас. Опитите за още по-голямо сближаване винаги ще се натъкват на яростната съпротива на това, което още не е изживяно в себе си. Колкото повече са усилията, толкова по-упорита е съпротивата. Стражите на Прага са силни. Вратата на Светлината се охраняват от тях. Но тези стражи не са нищо друго освен олицетворение или възплъщение на всички слабости, недостатъци и несъвършенства на духа. И когато се приложи мощно усилие да се приближиш до Фокуса на Светлината, те сякаш поемат енергиите на това усилие в себе си и формите на обективното изразяване на тези несъвършенства оживяват, нагнетяват се със сила и стават реални

и конкретни препятствия по пътя, преграждайки по-нататъшното придвижване. Те могат да се преодолеят само с редица повторни ритмични опити, не прекратяващи се и не спиращи се пред нищо. Препятствията са в самите вас, а не вън. Трудно е да се усвои това на практика, тъй като поради неопитност изглежда, че пречат само външните обстоятелства и ако тях ги нямаше, всичко би вървяло успешно. Но това е самоизмама. Причината за задръжките трябва да се търси вътре, без да се съобразявате с условията на външното обкръжение. Разбирането на това ще бъде вече стъпало на преодоляването, тъй като без осъзнаване същността на задръжките те не могат да се преодолеят. Всички усилия без това разбиране ще вървят в невярна посока и енергията ще се изразходва напразно. Да се търси и да се разбере какво е задръжало ще бъде първата крачка към победата.

1963 г. 542. (29 ноември). Мечтанията за миналото са безплодни, тъй като в миналото нищо не може да се измени. Но мисълта, устремена в бъдещето, твори. В това се различават мислите от миналото и мислите от бъдещето. Но с творчеството е свързана и отговорността за него. Така че мисълта за бъдещето се нуждае от строг контрол. Бъдещето се оформя от мисълта. Каквито са мислите, такова е и бъдещето. Не Говоря за най-близкото бъдеще, което е резултат от по-рано породените причини, а за това бъдеще, което се създава от сега творимите причини. Колкото по-отдалечено е бъдещето, толкова то е по-пластично и толкова по-леко се поддава на оформяне. Но творческа ще бъде само мисълта, утвърдена с действие и бъдещето се твори от мислите, приложени в живота. С това се отличава творещата мечта от безпочвените мечтания. Качеството на духа, подлежащо на утвърждаване, се оформя от мисълта при неотклонния устрем да се приложат те в живота. В далечното бъдеще ще може да се влезе само въоръжен с качества, съзвучни на това бъдеще. Докато човекът не се преобрази светът ще си остане предишният. Именно трябва да се преобрази съзнанието, за да се влезе в Новия Свят. Иначе под неговия вид ще се върши все това същото. Новият Свят изисква и нов човек и обновено съзнание, при замяна на личното начало с общественото, тоест колективното.

1963 г. 543. (30 ноември). Проявите на Общото Благо и на личното определят границите на достиженията. Някога Говорихме за пълната Чаша на Общото Благо, която е един вид условие за придвижване. И ако съзнанието се изпълва изцяло само със своето лично, то движението по Пътя се прекратява. Не може да се съчетае несъединимото. Сферата на личното благо е толкова ограничена, че извън нейните предели може да се излезе само освобождавайки се от оковите на личността. Всяко насилие над себе си няма да даде резултати. Това, което е подтиснато, но

неизживяно, рано или късно ще надигне глава. Естественият процес на трансмутация се извършва върху огньовете на устрема. Но огънят на устрема не винаги гори. Пралаите на съзнанието трябва да се изчакат мъдро и търпеливо, недопускайки падината на поредната вълна да се спусне по-ниско от тази на предшестващата. Добре е най-добрите достижения на миналото да се събират в тези моменти в едно и да се държат пред себе си като гаранция за бъдещите находки. Това, което е било, то ще бъде, но усилено с нарастване. Заровените преди време семена ще растат когато условията станат благоприятни. Няма вечно изпитание. Ще свърши тежкото време и отново ще стане леко и свободно да се върви. Но трябва да се изчака предпазливо времето, не обременявайки и не насилвайки Кармата.

1963 г. 544. (М. А. Й.). Всичко ще завърши с освобождаването от тялото или неговата смърт. Това ще бъде краят на условията на плътното обкръжение. Няма да има нищо и от това, което сега притеснява съзнанието и го заема. И тогава другото, неплътното и нематериалното ще се изправи пред човека и ще стане за него нова реалност. А всичко, което е сега, ще си отиде в невъзвратимото, както си е отишъл вчерашният ден. Плътната Майя ще отстъпи.

1963 г. 545. (Гуру). Така или иначе, искаме ли това или не, но животът в плътното тяло трябва да се доизживее до края. Въпросът е само в това как да се доизживее. По-добре е да се доизживее неотклонно следвайки тези условия, които са били приети от съзнанието като единствено разумно обяснение на съществуващото. Люшканията ще отведат настрани от пътеката на живота. Тази пътека е тясна и мнозина следват други, утъпкани пътища, които не водят в живота.

1963 г. 546. (1 декември). Еволюция, бъдеще, безсмъртие, вечност - в тези понятия няма място за личното, тъй като личното и личността са ограничени приблизително в 70-80 годишен срок, зад пределите на който личността престава да съществува. За да живее, съзнанието се пренася от сферата на личното в сферата на свръхличното, в общочовешката и общопланетната сфера. Да се живее с интересите на цялото човечество или даже на част от него ще бъде вече навлизане в тази област, която не се прекратява със смъртта на личността. Личността и личното съзнание са символи на ограничеността и крайните, много кратки срокове. За да се превърне кръгът на съзнанието в спирала, устремена в бъдещето, тя трябва да се устрими от настоящето напред, извън пределите на настоящето и извън пределите на един живот. Ако се изброят обичайните дела на обикновения човек, всички те ще се окажат с много къса продължителност и засягащи само един живот и дадената личност. Може да се отбележи, че всички велики хора са живели

извън кръга на своята личност, обхващайки голям кръг и интереси с голям радиус. Даже отшелникът, молец се за непознатите пътешестващи, излиза извън себе си, докосвайки с мисъл планетата. Така отдалечаването от себе си ще бъде условие за растеж на духа и разширяване на съзнанието до степен на свръхлично съзнание.

1963 г. 547. (М. А. Й.). Пътят на Светлината може да се нарече борба срещу очевидността и мъдростта на този свят. Мъдростта на Света на Владиката е друга. За Него очевидността не съществува, но съществува действителността, логиката на която е толкова далеч от логиката на ежедневието. Учението издига съзнанието над планетната очевидност. Но издигайки се, трябва да се удържиш на висота. Но как? Това е толкова трудно, когато цялото обкръжение противоречи на огнената действителност. Но как, как все пак да се достигне, без да се връщаш назад? С непоколебимо доверие към Този, Който Води. Доверие докрай, доверие въпреки очевидността, доверие пред лицето на убедителността на плътните ограничения.

1963 г. 548. (Гуру). Вървящият ще достигне - вярно е Казано. Но трябва да се върви без да се спираш пред нищо. Всички задръжки са само в съзнанието. Тези задръжки се помитат с несломимата увереност в това, че освен Пътя към Владиката друг Път няма.

1963 г. 549. (2 декември). Учителят носи върху Себе Си цялата тежест на несъвършенствата на ученика. Той сякаш приема върху Себе Си това, което трябва да преодолее ученикът в себе си. Вървящият отдава на Него всички свои недостатъци, за да бъдат преотляти в Неговата Кула. Това не освобождава ученика от самодейност и необходимост да трансмутира всички низши качества на своята природа, но тъй като връзката съществува и Сребърната Нишка съединява Водещия и водения, по нея се предават всички колебания, ставащи в микрокосмоса на последния. Само неопитните пътници мечтаят да имат колкото може повече ученици, забравяйки за огромната отговорност за всеки. Изпуска се от погледа също и това обстоятелство, че и несъвършенствата на такъв неопитен учител се предават на ученика, задълбочавайки отговорността на поучаващия. Каквато ябълката, такива и плодовете. Желанието да се просветли тъмното съзнание е похвално, но стремежът да се учителства и в същото време да се носят в себе си ненужни язви на духа, са несъвместими явления, тъй като духовната зараза лесно се предава от един на друг. Духовен имунитет притежават само Високите Духове, но техният товар е огромен. Ето защо самопроявеното старшинство е недопустимо. По-добре е когато всички са еднакви. Тогава неизживените качества на духа и неговите несъвършенства не обременяват най-близките и не им се

предават. Въпросът за самоизявените учители е много остър, тъй като има много такива. От примера на тъмната йерархия може да се види как се извършва падението на духа под влиянието на служителите на тъмнината, но и светляците, не утвърдили се в Светлината, често причиняват много вреда с проявата на самоутвърдено учителстване. Формулата „най-големият от вас да бъде слуга на всички“ е знаменателна с това, че говори не за началстване и учителстване, а за служене на тези, които по-големият иска да води. За много грешки на водените често е отговорен самоволният учител. По Пътя към Светлината трябва да се знае за наличието на самозвани учители.

1963 г. 550. (3 декември). Всеки отрязък от Пътя трябва да се премине достойно, за да не се срамувате после нито от постъпките, нито от мислите. Има различни преходи, но всички са временни и имат край. И е добре ако търпението е по-дълго от поредния отрязък на пътя към бъдещето. Тъй като настоящето е само момент от движението към бъдещето, определящ неговата форма. Освобождението от властта на настоящето над съзнанието дава крила. Настоящото е ценно само с този опит, който то дава за строителството на бъдещето. Много важно е да се разбере, че волята няма власт нито над миналото, нито над настоящето и само бъдещето е пластично в нейните ръце. И когато настоящето се разглежда като момент, оформящ бъдещето, момент от съзнателно устремената активност и съзидание, тогава веригите на настоящето се разпадат и идва краят на неговата власт над съзнанието. Затова да се живее в бъдещето - значи да се утвърждава свободата на волята от Майя на текущия час и да се издигнете над нея в сферите, в които се кове проекцията на еволюцията на духа.

1963 г. 551. (5 декември). Кога и къде ще настъпи моментът за среща лице в лице с Владиката? Ще настъпи за всеки, който върви към Мен. Но сроковете на срещата не зависят от Мен. Едно е неизменно: вървящият ще достигне. Но колко ли пречещо и препятстващо в себе си трябва да се преодолее, за да се осъществи желаната мечта. Пречи всичко, ако то не е подчинено на единния устрем да се достигне. Даже земната мъдрост пречи. Но затова пък помага и способства всичко, ако то стане целесъобразно. Работата не е в самото явление, а в това всяко явление - и доброто, и лошото да се направят стъпала към Светлината. Няма противни явления. Ако човек твърдо и неотклонно върви към целта, всяка крачка и всяка педя земя приближават към нея. За някого студът и гладът или болестите са нещастие, а за някого - стъпала за преодоляване. По-лесно е да се преодолява това, което при хората се счита за неблагополучие, отколкото това, което му е противоположно. Да се отхвърлят веригите от рози или веригите от злато е по-трудно, отколкото на

тези от желязо. И трудностите, и мъката ще доведат до целта по-бързо, отколкото прословутото благополучие. Кой ще поиска да се откъсне от Земята, когато тя е добра и доставя на човека толкова приятни впечатления и преживявания. Но тези, които вървяха след Мен, хвърляха в тъмница, преследваха, измъчваха и убиваха, разпъваха душата и тялото и техният живот, пълен с изпитания и лишения, беше далеч от това, което е прието да се счита за благополучие. Благополучието е само най-доброто условие за угасяване на огньовете на духа. Трудно е да се откъсне от Земята позналият сладостта на Земята. Заминавайки оставяме на Земята всичко, но ако освобождението не е завършено в духа, духът отнася със себе си всички земни налепи и всичко това, с което е свързан чрез желание, стремеж или мечта. Духът е затворен като в черупка от субстанцията на тези материализирани наслоения и не може да ги отхвърли, докато не ги разбие и не излезе навън извън тяхната граница, където земните притегляния губят вече своята сила. Разбийте веригите, докато сте още на Земята. Много по-трудно е те да се отхвърлят там. Разбийте ги и ги отхвърлете, докато още е възможно.

1963 г. 552. (М. А. Й.). Усещам, чувам, виждам, зная и очаквам кога ще се променят токовете. Ако можете да видите целия пространствен ужас. Ако знаете как охраняваме. Ако подозирахте от колко опасности сте опазени. Имайте търпение да изчакате всичко. Чакащият ще дочака.

1963 г. 553. (Гуру). Заповядана е устойчивост. Устремената устойчивост на съзнанието в желанието за Светлина превишава всичко това, което обкръжава човека на Земята. И тогава може да се устои, само тогава.

1963 г. 554. (М. А. Й.). Тайната е в това тъмната полоса от живота да може да се изчака достойно и с полза. За този, който необратимо е решил своя Път към Владиката, е полезно без изключение всичко: и доброто, и лошото, и радостта, и мъката, и нуждата, и изобилието, и денят, и нощта, и хората, и уединението от хората. Това също трябва да се разбере, а главно да се повярва, да се повярва до края, че Ръката на Водещия направлява към благо. В това доверие се крие огромна сила, даваща радостна възможност да се преживее всичко и да се преумножи вътрешното съкровище. Не сте забравени и не сте изоставени, а сте в постоянната Грижа на Този, Който Води. Това трябва да се помни ежеминутно.

1963 г. 555. (Гуру). Искаш или не искаш, добре ли е наоколо или зле, здрав ли си или болен, тук ли си или там, но през живота трябва да се върви. Тогава не е ли по-добре да се премине този живот така, че да не се засрамиш от своята светлина и на този, който знае, вижда и чува да бъде радостно да следи колко твърдо стъпва вървящият след Този, Който е Позовал. Така или

иначе трябва да се живее, но по-добре вземайки от живота всичко, което той може да даде за растежа и развитието на духа.

1963 г. 556. (7 декември). Ние можем да гарантираме когато мисълта лети към Нас. Всички живеят със своето, но Нашите избраници - с Нашето. Да се живее с Нашето може само при условие, че се откажете от своето, тоест от личното, когато няма нищо свое. Всички са заети със своето, личното, но Нашите - с Нашето и с Моето дело. Добре е да живеете със своето, когато сте в тяло. Но когато то умре и не остане нищо от това, с което то е живяло, какво тогава? Притеглянето към мислените грамади, свои и чужди, е по сродство, както и към местата. Но всичко това е лична Майя и всичко това е свое. За личното няма място в Космоса и всичко лично е обречено на смърт и забравя. Личността е само временен събирач на опит и знание за изпратилия я в плътния свят, за Триадата, за Индивидуалността, която не умира. В този смисъл е и предназначението на личността. Колко такива е имало... и всички са умрели. Ще умрат и тези, които са и които ще бъдат. Решението е в това съчетавайки мъдро в своето съзнание временното и вечното, преходното и непреходното, личността и Индивидуалността да предадете личността в служене на Индивидуалността, на Безсмъртната Триада в себе си. Даже правейки равносметка на изминалия ден може грижливо да се отберат частиците ценни находки и без съжаление да се отхвърли целия временен отпадък, толкова ненужен и обременяващ по пътя към Безпределността. Не е чак толкова трудно да се видят тези ценности на духа сред миража на очевидността, ако се желае упорито да се намерят. Великите Духове преминавайки земния път са Оставили след себе си бисери от истинското Знание и този опит, който е необходим за намирането на тясната пътека на живота. Ние Говорим за Живота, непрекъсващ се никога, а не за откъслеците от разпокъсаните съществувания, чието нагледно изражение е временната земна, преходна личност на човека. Ако това, което се е случило в личния живот на човека преди десетки години избледнява, забравя се и престава да съществува за него, ако всичко това не съществува за обкръжаващите, то какво да се каже за милиардите личности, живели някога и отишли си от Земята. Напразно е да се търси смисъл на живота в орбитата на личното „аз“ на човека. Мнозина търсят и не намират, и не намирайки започват да отричат всякакъв смисъл. Търсят не където трябва. Трябва да се търси в зърното на духа - събирачът на всички натрупвания, на всичко, което се събира в него от всяка отделна личност в продължение на многото съществувания.

1963 г. 557. (М. А. Й.). За отпадналите няма да съжаляваме. Не те са отсъдени. Листата украсяват градината и са приятни за окото, но когато изпадат никой вече не мисли за тях.

Ценни са плодовете и семената, зародиши на бъдещия живот. Не е лесно да се отличи приятелят от минувача. Нужен е опит и изострено чувствознание. Пътят на Великите Духове е отбелязан с отпадане и предателства. И трябва ли да се учудваме, че следвайки Техния Път и ние срещаме същите знаци и същата вражда.

1963 г. 558. (Гуру). Защо има толкова злоба в отпадналите? Отговорът е прост. Приближаването към Светлината осветява вътре всички тъгълчета на съзнанието и предизвиква за проява всичко добро и всичко лошо, което е в човека, и ако лошото преобладава и побеждава, то може ли да се поразяваме, че нарасналото зло се обръща срещу този, който предизвиква този процес на разкриване на истинската същност на човека. Разкриването на ликовите е процес не от приятните.

1963 г. 559. (8 декември). Ако психическата енергия се намира под властта на астралното начало на своя или чуждия микрокосмос, нейното овладяване е невъзможно. Хората се делят на роби и свободни: роби на астрала и свободни от неговата власт. Всички необуздани чувства поробват. На всяко чувство е надяната юзда. Трябва да се знае как да се управлява всяко чувство. Осъзнаването на достигнатата власт над всяко означава победата. Само овладяващият върви, а овладелият достига. Енергията от една част на тялото може да се прехвърли в друга, например половата да се издигне нагоре. По същия начин се извлича енергията, тоест огъня и от останалите чувства и останалите емоции и се устремява нагоре в сферата на висшите проводници. Възторжеността е разпуснатост или разюзданост на астрала, както и всяка негова лека възбуденост под различните въздействия. Трябва сурово да се отличава огнеността от нервната възбудимост. Това е лъжлива огненост, например раздразнителността. Творящият огън се превръща в пояждащ пламък. Пояждащ значи излязъл изпод контрол. Обуздан даже обикновеният огън топли жилището, а изтръгналият се от печката го изгаря. Сдържаността е сила. Сдържа се и се акумулира психическа енергия, тоест огън. Всяко пламване на несдържаност го разхищава. Всяко сдържане е натрупване на огнена мощ. Всяко обуздаване на емоциите – победа. Въздаването на добро за зло е обуздаването в себе си на черния огън, който обикновено възниква в отговор на срещната злоба и такова въздаване става трансмутация на черния огън в Светъл Агни. Всеки човек е трансмутатор не само на своите собствени огньовете, но и на огньовете на обкръжаващите го хора или в творящ огън, или в пояждащ огън.

1963 г. 560. „Господи, прости им, тъй като не знаят какво вършат“ – това е класическа формула за претворяване на

черните огньове на беснеещите двукраки в Светъл Агни в сърцата на тези от тях, които имат в себе си поне искра на човекоподобие.

1963 г. 561. (М. А. Й.). Личността става пълноценна, когато са осъзнати смисълът и значението на нейното съществуване и връзката с Индивидуалността. Осмисленото или безсмислено и безцелно съществуване зависят от това. Докато не е прието превъплъщаването, човечеството няма да излезе от затворения кръг на нелепите противоречия. Разбират, че семето носи в себе си жизнената форма на растението, но не разбират същото това, приложено към зърното на духа. Откъде е способността на гениалния музикант при негениални родители и отсъствието на гениалност у потомството на гения.

1963 г. 562. (Гуру). Когато духът на човека намира в себе си сили да отхвърли вълните на страничните въздействия и да се устреми с цялото съзнание към Учителя на Светлината, той получава отговор и никога не бива отхвърлен. С това се потвърждава древната формула: „Идващия при Мен няма да Изгоня въвн“. Разбира се, като магнит, привличащ пространствените токове, служат аурата и нейните излъчвания. Науката за излъчванията на човека ще отвори прозореца към Безпределността.

1963 г. 563. (11 декември). Добре е, когато външният живот и външните условия са такива, че не се образуват нишки на връзка с нищо от обкръжаващото. Тогава откъсването от Земята при прехода в Тънкия Свят ще бъде свободно и леко.

1963 г. 564. (М. А. Й.). Можете да си поставяте задача преди лягане как да се държите по време на сън. Заповедта ще действа неотменимо, ако е дадена от сърцето и за ясно оформен срок. Сънят се поддава на регулиране и привеждане в порядък. Обърканите и неприятни сънища често зависят от разпуснатостта на психическата енергия. Дава ѝ се направление и ексцесиите се регулират от волята. Всичко това ще бъде подготовка за тънкото пребиваване. Волята е над всичко, над всички прояви на живота на съзнанието, иначе има робство от всичко и от всички.

1963 г. 565. (М. А. Й.). Да се строи Новия Свят с мисъл е по-трудно, отколкото с ръце. Тъй като за това се изисква осъзнаване мощта на мисълта, нейното овладяване и умение да се прилага, и знание за изискванията на еволюцията. Когато човек строи с ръце, той вижда плодовете на тази работа, но когато строи с мисъл и особено нещо, което трябва да се осъществи в далечни векове, трябва много мъжество, за да не изпадне в отчаяние от тази пропаст, която се образува между настоящето и бъдещето. В мислите на Овидий Икар се е издигал във въздуха преди много векове, но едва сега неговата мисъл се е осъществила. И въпреки това неговата заслуга пред човечеството е огромна, тъй като неговата мисъл е прокарала канали в пространството, направили

възможно нейното възплъщение в действителността. Така бъдещето се строи с мисъл.

1963 г. 566. (13 декември). Привличането на висшите енергии зависи не от ума, а от сърцето. Умът може да бъде много развит, а сърцето да мълчи. И от мъдрите, и от разумните може да бъде скрито това, което е открито за неизкушеното от земната мъдрост сърце. Въпросът е в това как да се отвори сърцето. Отговорът е прост – с любов. За любовта е казано много, но все още е малко разбираемо, че тя е ключът към всички достижения. За да достигнеш трябва да обичаш това, към което се устремява съзнанието, да обикнеш със сърцето, тоест да обединиш съзнанието и сърцето в единен устрем към целта. Насила не може да се заобича. Но когато мисълта се сраства с обекта на устрема така, че вече не може да се откъсне от него, се ражда любов и тогава сърцето, съзнанието и мисълта представляват едно неразделно цяло. Корабът се управлява с кормило, съзнанието, сърцето и мисълта - от волята. Те трябва да се насочват, както се насочва водата към работното колело на мелницата. Енергиите на микрокосмоса на човека трябва да се насочат към достигане на тези възможности, които поставя пред човека Учението на Живота. Всички най-добри външни условия ще бъдат само благоприятна среда за развитие на духа не на никакви отделни избрани, но на цялото човечество като цяло. Всички се призовават под Знамето на Майтрейя. Това е задачата на Новия Свят. Науката ще отвори очите за Невидимия Свят и ще сближи Невидимия Свят с видимия. Новата Епоха ще започне под знака на обединение на трите свята.

1963 г. 567. (М. А. Й.). Учителят знае какво Му струва всеки отстъпник. Знайте и вие какво ви струва всеки допуснат до сърцето и не оправдал себе си.

1963 г. 568. (15 декември). „Каква е ползата за човека ако придобие целия свят, а изгуби душата си“, каква е ползата ако не придобие нищо, а разпилее всичко, което действително му принадлежи. Не се забранява да имате всичко, но при условие че не се спира растежът на духа. Само при това условие единствено е позволено всичко. В противен случай от малките слабости израстват големи - с това са и опасни те, малките. И доброто и лошото - всичко започва от малко и всичко продължава да расте, ако вече е започнало. Да се удържиш в доброто е много по-трудно, отколкото в лошото, тъй като човешката природа се привлича повече към злото. И когато доброто напуска човека, то неизбежно се заменя със зло, което също расте. То въвлеча съзнанието сякаш във водовъртеж. Но за да се намали неговият растеж и да се прекрати изобщо, трябва да се бориш през цялото време. Лесно е да станеш наркоман - най-страшната човешка слабост и най-страшния порок, но колко трудно е да се освободиш от него.

Пагубните привички, например пианството, се придобиват много лесно и приятно, само че веднъж придобивайки я после не е лесно да се отхвърли. Алкохоликът представлява страшен пример за падение на духа, когато привичката властно владее цялото същество на човека. Злото трябва да се пресича в корена, в момента на неговото зараждане.

1963 г. 569. (17 декември). Истинската Любов е безсмъртна. Тя надживява всички обвивки. Нейната обител е сърцето, което винаги бие във всички светове и във всички обвивки, бие и освободено от тях. Любовта е магнитна. Тя привлича към себе си и самата се привлича към този, който обича. Наред със смъртните, временни отношения между хората съществуват безсмъртни отношения и те се определят от любовта. Йерархичната любов привързва духа към Стълбата на Йерархията на Светлината и Водещия Йерарх и към тези, които по веригата обединяват и приближават към Него. Това велико чувство може да расте безпределно. Колкото по-близко и по-силно е то, толкова по-близко е до Фокуса на Светлината. Обичайте Ме и удвоете силата. Обичайте Изпратените от Мен и застанете по-близко до Мен. Това, на което и на когото е отдадено сърцето, с него сърцето и ще пребъде. Само запаленото сърце може да обича завинаги.

1963 г. 570. (18 декември). Приятелю Мой, при възхода на духа най-доброто от миналото е по-лошо от най-доброто от настоящето, тъй като хоризонтът на видимост е по-висок. Ценността на миналото е в този опит, който то е дало. За всеки е платено. Няма да се огорчаваме от отношението на хората. Нима може да се съжбява за това, че хората разкриват своите истински ликове и своето отношение. По-лошо е да се умиляваш от това, което го няма.

1963 г. 571. (М. А. Й.). Когато говорим за качества, то имаме предвид качества на духа, тоест това начало в човека, което не се прекратява със смъртта на обвивките. Добре е да се намират в себе си и да се отбелязват елементите на непреходното, не представляващи вече временни свойства или атрибути на обвивките. Когато говорим за предаността или любовта към Учителя на Светлината, имаме предвид, че тези качества се пренасят от живот в живот. Така осъзналият тяхната същност може да натрупва в Чашата елементи на непреходното, елементи на безсмъртието и да обогатява във всяко поредно възплъщение Безсмъртната, превъплъщаваща се Индивидуалност в себе си.

1963 г. 572. (Гуру). Тези, които продължават моето дело, не признават интуитивно, че със смъртта на моето тяло моят дух е завършил съществуването. Служейки на моето дело служат на моя дух, установявайки здрави връзки с него. Разбира се, признаването ми, даже посмъртно, е утвърждаване на огнената действителност въпреки видимостта на плътния свят. Реалността

на Невидимия Висш Свят може да утвърждава само духът готов да върви по Пътя на Светлината. Такива са немалко, готовите, във всеки ще открием воин на Светлината.

1963 г. 573. (26 декември). Приятелю Мой, няма неизменни плътни условия. Всяко има край. Най-добре е във всяко да се намира възможност за придвижване и да се задоволяваш с това, което дава животът. Това, което предизвиква в настоящото време недоволство, в бъдещето може да служи като източник на съжаление за загубеното. В най-добрите условия лошото не се спомня, но в лошите доброто обикновено се запазва в паметта. Но нелошите, недобрите, каквито и да са, не могат да служат като основа, върху която би могло да се опреш, тъй като всички са временни: и добрите, и лошите, и приятните, и обременяващите. Сърцето не клони към тях и не на тях трябва да се отдава сърцето. Да намериш радост в непреходното и да му се отдадеш с цялото съзнание, с всички помисли, с цялата сила на духа ще бъде правилното решение на живота.

1963 г. 574. (Гуру). За обект на въздействие от тъмните обикновено се избира астрала. Именно в него те предизвикват нужните им движения, въвличайки тук също и мисълта. Когато подвижниците са усещали вълните от тъмни въздействия, те са ги прогонвали, повтаряйки Исусовата молитва и, съсредоточавайки се само върху нея са изхвърляли от съзнанието плазмата от астрална материя, зарамена с флуидите на тъмнината.

1963 г. 575. (28 декември). Тясна е пътеката, водеща в живота и е тесен входът, и е тясна вратата към Огнения Свят. Пред Прага има стражи. Всеки си има име. Ето стражът на привързаността към вещите от плътния свят. Ето стражът на спомените от миналото. Ето стражът на различните съблазни. Много са те и всички задържат съзнанието върху себе си. Но Моят Магнит е по-силен от всички стражи, ако съзнанието се задържа върху Мен. Тяхната сила отслабва и помръква. Но тогава се появяват те, гасителите на пламъка на духа, за да раздухат и усилят всички притегляния към плътния свят и към всичко, което в обвивките пречи на горенето на духа и на Висшите Огнъве. Те възбуждат и поддържат интереса към всичко отвличащо от Мен, стига да отвлекат. Но когато отвлекат окончателно и потопят в безпросветност съзнанието, в призрачните форми на прелестите, те ще загубят своята сладост и наоколо всичко ще стане празно и безнадеждно, и всичко ще стане лишено от смисъл, и ще загуби изведнъж интерес всичко, което е привличало. Съзнанието ще остане при разбитото корито. Ще останат шиповете и бодлите, и горчивината от загубата на невъзвратимо изпуснатите възможности. Пътеката на живота е тясна, но по нея не може да се премине с багаж и освен това има вход. Всеки от стражите ще каже: Преди да влезеш, отдай всичко мое. Ако това е

привързаност към храна, пиене и вещи - отдай ги; ако е към почестите, славата, богатствата - отдай ги. Отдай всичко, всичко, което си поставил по-горе от предаността и любовта към Владиката и Висшия Свят. В този Свят, в който се стремиш да влезеш, може да се влезе само с любов към Него, по-голяма отколкото към земния свят. И земния може също да се обича, но свръхлично, над обвивките, тъй като любовта на обвивките е смъртна. Духът е безсмъртен, безсмъртни са атрибутите, свойствата и качествата на духа, безсмъртна е и любовта в духа. Да се пренесат през живота тези качества в духа, да се умножат и да се израсне в тях над плътните условия ще бъде победа за духа над света. Казвам ви: Кураж. По-здравото от здравето стойте срещу волята на материалния свят, тъй като Аз Победих този свят. Казвам ви: Победих и Зова вас към победа.

1963 г. 576. (М. А. Й.). Скъпи, разберете, че и победата, и поражението е в духа. Именно в това значение трябва да се разбира думата за това, че битката се води с единното начало на духа. Всичко външно е нищо, ако духът укрепва, ако борбата се пренася в областта на духа. Борбата с външните явления прилича на борба с вятърни мелници. Знаете според легендата как отсечените глави на чудовището израстват отново. Затова фокусът на приложение на силите на духа се пренася вътре и борбата се води на духовния план. Петър е взел в ръце меча и е искал със земни мерки да защитава това, което е изисквало не стоманен меч, а огнен. И Христос му е заповядал да прибере меча в ножницата. По-лесно и по-просто е да се решава духовното по земному. Но земното остава на Земята и се изчерпва със земята, и тогава няма да се извърши откъсване от Земята. Пренасянето на битието в мисълта, а мисълта в сферата на духа ще отвори тясната врата към Безпределността на Огнения Свят, тъй като духът е Огън.

1963 г. 577. (Гуру). По жизнеописанията на Великите Духове може да се проследи как през живота на всеки от тях като Огнена Нишка е преминавала линията на духа. Не външните условия са оформили техния път, а тези условия са се огъвали под чука на огнената воля, прокарайки във външната среда канали за проява на духа и съчетавайки външните условия с предначертаната мисия на Индивидуалността. Всички Те са внасяли в живота и са давали на хората своето, особено, ново, не вместищо се в рамките на това, което е било преди Тях. Те могат да се нарекат Провъзвестители на новото, тъй като наистина са се борели за утвърждаване на Новия Свят. Еволюцията на битието се заключава във вечното утвърждаване на Новото и Носителите на Светлина винаги носят този Завет върху своето Знаме. По същия начин постъпват и тези, които вървят с Името на Тези Велики.

1963 г. 578. (30 декември). Не всеки умее да чува мислите. Огненото възприятие обединява видимостта и чуваемостта в едно. Висшето възприятие е беззвучно и без форма. Мисълта се облича във форма от низшия манас. Като трансформатор на пространствените енергии служи съзнанието. От природни материали човек на Земята създава творение на човешките ръце; така също от по-тънката астрална и ментална материя той създава свои творения. Човекът е създал градове, заводи, машини, но не той е създал реките, планините, океана. Областта на създаденото от човешките ръце расте и се разширява неотклонно. Предел за това нарастване няма. Същото става и в Невидимия Свят. Човекът, роден творец, става такъв в действителност. Творчеството е съдба на човека. Сега той твори с ръце и мисъл с помощта на машините и силата на творческото въображение. Но ще дойде време, когато изтънченият, огнен апарат на човека ще твори материално без помощта на земните апарати. Сега на Земята има вещи, създадени от човека и неща, създадени без негово участие. Но всичко, което съществува, е създадено от творческата воля или на хората, или на Тези, Които също някога са били хора. Когато земното творчество завърши и човек приключи своя Път на Земята, започва Космическото Творчество. Негов предел е самата Безпределност. Земята е само школа за подготовка за Космическото Творчество. Пътят е дълъг, но затова пък напред е безкрайната неизчерпаемост на творческите възможности вече от Надземно-Космически Мащаб. Трябва да се разбере, че задачата е толкова огромна, че изисква време и многовековни усилия. Не може да се ограничи единствено до една планета, тъй като стъпалата на еволюционното развитие на планетите даже от нашата слънчева система са различни - от низшите до висшите. Земята е някъде по средата. На по-високите планети творчеството е по-високо и по-широко и възможностите са повече. Материята е по-изтънчена и пластична и на някои вече не са необходими никакви машини. Всичко се твори от Огнената Воля. Тънкия Свят дава известна представа за това, как твори мисълта, не свързана с инертността на плътната материя. Терминът „плътна материя“ звучи не много научно, но затова пък точно предава същността на явлението. Бъдещето на човека е дотолкова велико и сияйно, че заради него може да се примири с това да премине дългия Път на еволюцията на живота. Когато целта е ясна и пътят е указан, може да се върви неотклонно и твърдо към великолепието на бъдещето. Не тъмнина има напред, а Светлина. Цената е огромна, но и заплащането е несъизмеримо с получаването.

1963 г. 579. (М. А. Й.). Несъвършените условия на Земята и огнените постъпления предизвикват конфликт в себе си. Оттук са тъгата и неудовлетвореността от обкръжаващото. Да се

примирят земното и Надземното в съществуващото положение на планетата е невъзможно. Възможно е единствено само с мисъл да се твори бъдещето, сближавайки световите. Обединението на световите е неизбежно. То е нужно за това тънко в плътното да послужи като утвърждаване на планетното равновесие, което е небивало нарушено. Всеки може да внесе своя принос в това неотложно дело. Ето задачата на текущия ден: в мислите да се сближат световите, насищайки пространството с нови форми на живот за въплъщаването им в земния свят.

1963 г. 580. (Гуру). Само в името на Еволюцията може да се живее осмислено и да се твори. Друга цел въплъщения на Земята нямат. Всички, които са били способни да мислят свръхлично, са живели с великата идея за бъдещето. Влагали са всичко в бъдещето и са устремявали хората към бъдещето, без да се съобразяват с това, че настоящето е било толкова нечувано далече от него. По тези знаци на устременост в бъдещето ще разпознаете Служителите на еволюцията през всички векове и във всички народи.

